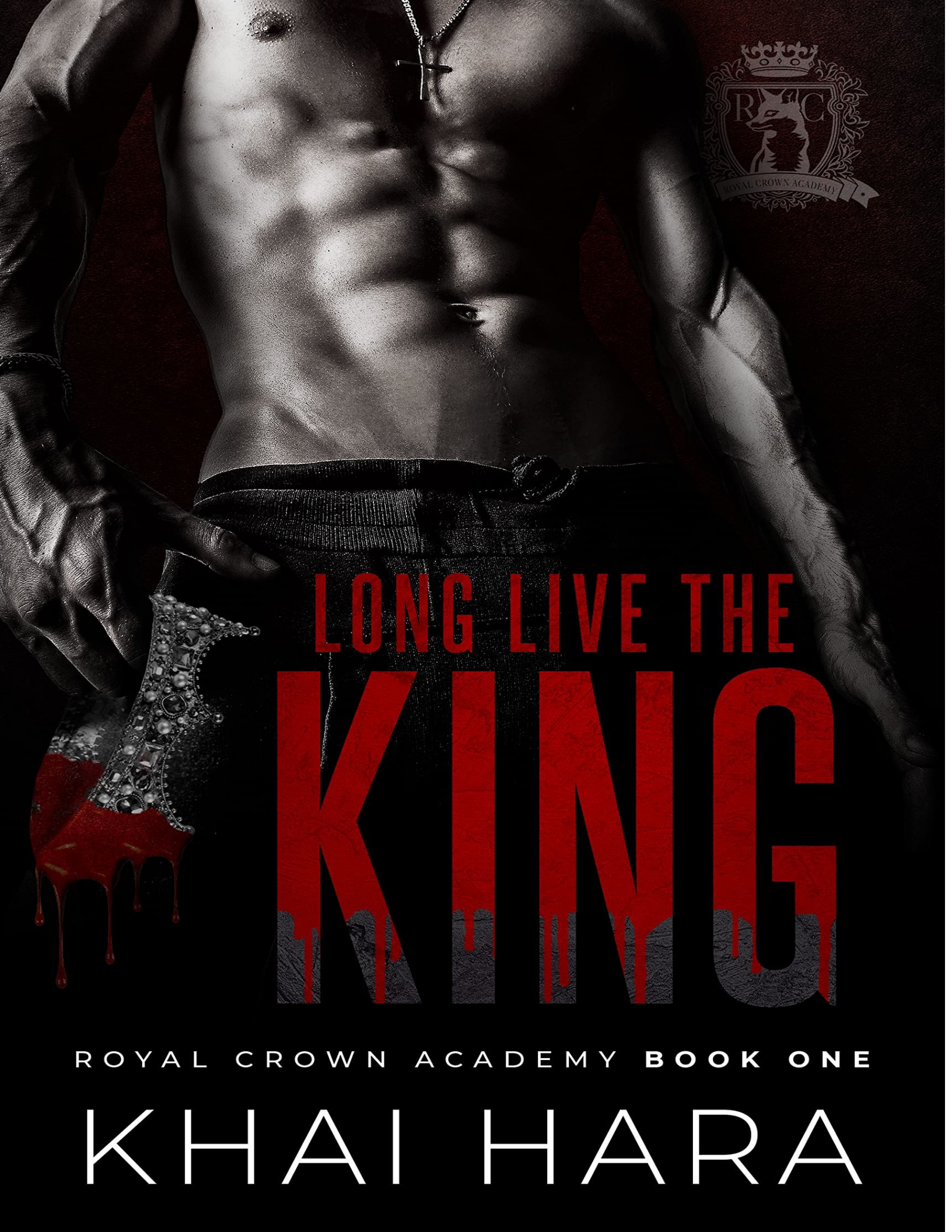

ROYAL CROWN ACADEMY **BOOK ONE**

KHAI HARA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Çok Yaşa Kral

Khai Hara

Khai Hara

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2022 Khai Hara

Çok Yaşa Kral Copyright © 2022 by Khai Hara Tüm
hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik
tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

BLURB

"Devam et, yardım için çığlık at." Sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken karanlık bir şekilde alay ediyor. "Burada kimse seni benden kurtaramaz.

İsviçre'de liseyi bitirmek için burs aldığımda, bir kötü adamla tanışmayı beklemiyorum.

Rogue Royal.

Annenizin uzak durmanızı söylediği türden bir yakışıklı, çok zengin ve ailesi yeni kabul edildiğim okulu kurdu.

Kalbimi hızlandırdığından bahsetmiş miydim? Tabii ki benden nefret ettiği için. Tanıştığımız ilk gün yanlışlıkla üzerine milkshake döktüm ve o günden beri hayatımı cehenneme çevirdi.

Ama bu annem ve benim için daha iyi bir gelecek için en iyi şansım. Beni kırmasına izin vermeyeceğim.

**Bu, tüm okuyucular için uygun olmayan sahneler içeren, tam uzunlukta tek başına bir karanlık aşk romanıdır.

OceanofPDF.com

YAZAR NOTU

Merhaba arkadaşım,

Öncelikle Çok *Yaşa Kral'ı* okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu benim ilk romanım ve sizlerle paylaşacağım için çok heyecanlıyım. Sizler çok destekleyici bir topluluksunuz ve geri bildirimlerinizi ve dostumuz Rogue hakkındaki düşüncelerinizi almak için sabırsızlanıyorum.

Rogue'dan bahsetmişken, bu hikayenin çoğundan daha karanlık olduğunu ve bazı okuyucular için üzücü veya tetikleyici olabilecek materyaller içerdiğini size bildirmek istedim.

Kral Çok Yaşa karanlık bir lise kabadayısı romanıdır ve okuyucular dikkatli davranmalıdır.

OceanofPDF.com

Yapmam gerektiğini söyleyen herkese.

Şimdi bana bak. Sonunda yaptım.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
BLURB
YAZAR NOTU
Adanmışlık
PLAYLIST

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.

24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.
Sonsöz
Yazar Hakkında
Bu Serideki Kitaplar

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

Sürtük - Ruby
Amanfu Benim
Yolum - Queen Key
Bunun İçin Doğdum - Royal Deluxe
Nasıl Hissettiriyor? - London Grammar
Çok Acıtıyor - Astrid S
Drown - Uzaydaki Çocuk
Hold Up - Jerub
Bekle - M83
Nightcall - London Grammar
Elastic Heart - Sia
İncit Beni - Låpsley
In This Shirt - The Irrepressibles
Die Another Day - Madonna
Only Love (Seaside Wounds Remix) - Hummingbird Hotel, Seaside Wounds

OceanofPDF.com

"Kral öldü. Çok yaşa

kral!"

Yeni bir kral veya kraliçenin tahta çıkmasının ardından yapılan geleneksel bir duyuru.

OceanofPDF.com

1.

Bellamy

"Bellamy, uyan."

İrkilerek uyandım ve hemen inledim. Boynum sanki sarhoş bir grup İrlandalı step dansçısı geceyi üzerinde çalışarak geçirmiş gibi hissediyorum. Bir elimle enseme masaj yapıp diğer elimle de gözlerimdeki uykuyu silerek beni uyandıran kişiye doğru dönüyorum.

"Hastaya yaklaşımın üzerinde çalışmalıyız, Thayer. Bu o değildi." Tekrar inledim. "Boynum neden bu kadar ağrıyor?"

"Muhtemelen son altı saattir yirmi derecelik bir açıyla eğilmiş olduğun içindir. Yemek tepsilerini kaldırdıkları anda başın omzuma düştü ve orada kaldı. Uyurken çok sevimli olduğunu söylemeliyim. Sanırım salyaların yüzünden." Alaycı bir şekilde söylüyor.

"Kapa çeneni, salyalarım akmıyor."

"Elimde fotoğraflı kanıt olabilir de olmayabilir de. Bana hasta başı davranışlarımın ne kadar kötü olduğunu söylemeye devam edin, telefonumu çıkarıp size göstereceğim."

"Tamam, tamam. Sen kazandın."

"Gracias." Kendisiyle gurur duyarak mutlu bir şekilde şarkı söylüyor.

"Üzgünüm, tüm uçuş boyunca uyudum. Ben uyurken bir şey oldu mu?"

"*If I Stay'i* izlerken çirkin bir şekilde ağlamam dışında, gerçekten çok şey kaçırmadınız. Bu kadar uzun bir uçuşta daha fazla aksiyon olacağını düşünmüştüm."

Bu birlikte ilk uçuşumuz ve ilk yurtdışı seyahatimiz. Uyuyakaldığım ve onunla olaysız bir yolculuğun tadını çıkaramadığım için biraz üzgünüm. Bu da bana şunu hatırlattı. "Beni neden uyandırdın ki?"

Cevap veremeden anons sisteminden bir ses gelir.

"Bayanlar ve baylar, 30 dakika içinde Cenevre Uluslararası Havalimanı'na inmiş olacağız. Lütfen tepsi masalarınızı yerleştirin, koltuklarınızın dik konumda olduğundan emin olun ve-"

Pencerenin deklanşörünü kaldırıp İsviçre'ye ilk bakışımı atarken anonsun geri kalanını kaçırıyorum.

Şehir yapıları, yemyeşil tarlalar ve güzel bir gölün karışımından oluşan arazi altımızda uzanıyor. Uzakta, bulutların altından karla kaplı dağlar yükseliyor.

Heyecan boğazımda düğümleniyor ve Thayer'a doğru dönerken ağzımdan küçük bir sevinç sesi çıkıyor.

"Başardık."

"Başardık." Elimi tutup sıkıca kavrayarak onayladı.

"Bu gerçeküstü bir his."

"Sanırım bir süre daha böyle hissetmeye devam edeceğiz."

"Tanrım, umarım öyledir." Uçak inişe hazırlanırken ikimiz de pencereye dönüp manzarayı seyrederken heyecanlı bir çığlık atıyorum.

Uçağın Cenevre'ye inmeye yaklaşmasını izlerken, bizi buraya, bir araya getiren yolculuğu düşünmeden edemiyorum.

***

İkimiz de Chicago'nun fakir çocuklarıydık ve lise son sınıfta dünyanın öbür ucuna gitmek şöyle dursun, daha önce hiçbirimiz ülke dışına adım atmamıştık.

Daha önceki gezilerim arasında sekizinci sınıfta Illinois'in başkenti Springfield'a otobüsle gitmek ve kuzenimin on sekizinci doğum günü için Florida'da bir hafta sonu geçirmek vardı. Bunun dışında tatiller Chicago'da çalışarak ve plaja giderek geçti.

Ve şimdi Aubonne, İsviçre'yi bir yıllığına evimiz olarak adlandırmak üzereyiz. Cenevre'ye inmek üzereyken bile inanması ne kadar zor olsa da bunun gerçek olduğunu bilmek için kendimi yeterince çimdikledim.

Aubonne, zengin ve ünlülerin çocukları için özel bir yatılı İngiliz okulu olan Royal Crown Academy'ye ev sahipliği yapmaktadır. Okul son derece ayrıcalıklıdır, başvurmak için bile belirli bir miktarda zenginlik ve skolastik yeteneğin kanıtlanması gerekir. Bundan sonra katı bir

Bir kompozisyon, bir video bölümü ve bir yönetim kurulu üyesiyle yüz yüze mülakat içeren başvuru süreci.

Web sitesi, moda tasarımcıları ve film yıldızlarından büyükelçiler ve devlet başkanlarına kadar etkileyici bir mezun listesine sahip olmakla gurur duymaktadır.

Thayer ve ben 'zengin ve ünlü' kalıbına uymuyoruz - 'beş parasız ve zar zor geçinen' daha çok bizim tarzımız - ancak geçen yıl RCA, okulun en güçlü destekçi aileleri tarafından finanse edilen bir burs programı başlattı. Program ilk yılında biri akademik zeka, diğeri spor performansı için olmak üzere iki burs sunacaktı; amaç, bursun başarılı olduğu kanıtlandıktan sonra burs alanların sayısını artırmaktı.

Kampüsün İsviçre'de olması ve öğrenci kitlesinin kesinlikle Avrupalı olması nedeniyle hibenin sadece Amerikalılarla sınırlı olması şansımızı artırdı.

Burs olayını ilk duyduğumuzda sıcak bir Mayıs günüydü. Thayer ve ben evimde dinleniyorduk, katilin kim olacağını düşündüğümüzü tartışırken önümüzde bir Netflix gerçek suç belgeselinin duraklatılmış bir bölümü vardı.

"Sanırım kardeşi yaptı. Gözleri seğiriyor."

"Eğer seğiren gözler bir katilin göstergesiyse, o zaman gelecek yıl kimya dersini değiştirmeliyiz. Bay Friedman'ın bir gözü sürekli yarı açık. Koridorda onunla karşılaştığımda bana göz kırptığını düşünüyorum."

"Evet, ama bence bunun nedeni bütün gün laboratuvarda kimyasal madde soluyor olması."

Kardeşi Nolan elinde bir broşürle odaya girdiğinde onun ne demek istediğini düşündüm.

"Bunu gördünüz mü?" Sehpanın üzerine bırakarak sordu. "Hayır, nedir bu?" Broşürü elime aldım, üzerinde Royal Crown
Akademi, genişleyen bir kampüs görüntüsünün üzerinde ön sayfada göze çarpıyor.

"LP'de dağıtıyorlardı. Görünüşe göre İsviçre'deki bir okulda birkaç burs kontenjanı açılmış ve başvuracak öğrenciler arıyorlarmış."

'LP' bizim lisemiz olan Lakeshore Public'e atıfta bulunuyordu. Üç binden fazla öğrencisi olan bir mahalle okulu olan LP'de metal detektörler, sarı, yıkık duvarlar ve hapishane tarzı olarak tanımlayabileceğim tuvaletler vardı.

Kilitli bir tezgah bulmadan önce birkaç farklı tezgah denemek zorunda kalmak anormal değildi.

Ya da hiç kapısı yoktu.

Broşürü Thayer'a fırlattım, o da sol eliyle yakaladı ve açmadan önce kapağını hızla inceledi.

"Neden bize soruyorsun?" Nolan'a sordum. "Biz son sınıftayız, sadece bir yılımız kaldı. Burslar genelde birinci sınıflar içindir."

Nolan'a gözlerimi devirerek, "Bunu bana veren bayanın - bu arada çok hoş bir aksanı vardı, bu yüzden ilk başta durdum," dedim. Tipik 17 yaşında bir çocuk ve nabzı atan her şeyle flört eder. "Her neyse, tüm dersler İngilizce ve görünüşe göre İsviçre'deki herkes de İngilizce konuşuyor, bu da uluslararası bir okul olduğu için yardımcı oluyor. Kültür şokunun minimum düzeyde olacağını ve herkesin başvurabileceğini söyledi. Ve aslında program yeni olduğu için özellikle ikinci sınıf ve üçüncü sınıf öğrencilerine, yani orada en fazla birkaç yıl geçirecek öğrencilere açıklarmış."

"B, bunu gördün mü? Konaklama listesinde süitler olduğu yazıyor. Birlikte kalabiliriz! Üniversite hayatımızın tadına bakarız." Sayfaları çevirmeye devam etti. "Tanrım, burada üç olimpik havuz, sauna/hamam, jakuziler, tenis kortları ve futbol sahası da var. Burası ne *böyle*?"

"Ait olmadığımız bir yere." Kısaltılmış cevabım buydu.

Bana bakmak için başını kaldırdı. "Kim demiş?"

"Vergi dilimimiz." Kuru bir şekilde söyledim.

Bana ters ters baktı. "Bu da bir bakış açısı. *Ya da* bunu bir grup zenginin yurtdışında harika bir yıl geçirmesini sağlamak için bir fırsat olarak görebiliriz."

Bu düşünce tam da Thayer'ı sevmemin ve ona hayranlık duymamın nedeni. Arkadaşlığımızda ve hayatta Thayer cesur olandır. Cesur olan. Kendisi için büyük hayalleri ve daha da büyük hedefleri var ve "ne mümkün?" düşüncesiyle kendini besliyor.

Benim hırslarım da onunkilerle aynı olsa da, benimkiler gerçekçiliğe dayanıyor. Öyle olmak zorundalar. Rotamdan çıkmama ve hedeflerimden uzaklaşmama izin veremem. Kendim için belirlediğim hedefler makul ve ulaşılabilir hedefler, İsviçre'ye taşınmak gibi uzak hayaller değil.

Sınıf birincisi olarak mezun olacağım ve UIC'ye gideceğim. Muhasebe okuyacağım, onur derecesiyle mezun olacağım ve anneme küçük bir ev almamı sağlayacak kadar iyi para kazandıran bir iş bulacağım.

Bu benim hayalim.

Chicago'nun kaba tarafından gelen bir kız için başka bir şey gerçekçi değil.

Gerçek şu ki, bu dünyada bağlantılarınız sizi ileriye taşır. Elbette, beceriniz ve azminiz sizi kademeli olarak ilerletmeye yardımcı olabilir, ancak sizi ileriye ve fırsatlara iten bağlantılarınızdır.

Ve bizde hiç yok.

Yoksulluktan kurtulmak ve alt orta sınıfa dahil olmak için dişimizle tırnağımızla mücadele etmemiz gerekecek.

Eğlenceli öğleden sonralarımız soğuk bir Miller Lite ve *Deadly Suspects*'in bir bölümünü içeriyor, İsviçre'de bir terasta espresso yudumlamayı değil.

Thayer'ın hayatlarımızı bu şekilde değiştirebileceğimize dair umutlanmasını istemiyorum, sadece geçildiğimizde ikimizin de acı bir hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum. İki ayağım da her zaman yere sağlam basmalı, ulaşılabilir hedeflere lazer gibi odaklanmalıyım.

Bu yüzden aklıma bile gelmesine izin vermiyorum. Çünkü deneyimlerimden biliyorum ki umut acı bir metrestir.

"İşe geç kaldım."

Örnek vermek gerekirse, benim için 'iş', eğer şanslıysam, yüzde beş bahşiş karşılığında yerel kafemde insanlara garsonluk yapmak ve masaları silmekten ibaret.

Evden çıkarken Thayer hiçbir şey söylemiyor, sadece gözlerinde muzip bir parıltıyla gidişimi izliyor.

Geriye dönüp baktığımda, bir şeylerin peşinde olduğunu anlamalıydım. İkimizi de içine çekecek şeytani bir plan hazırlarken böyle bakıyor.

Aradan birkaç ay geçti ve ben konuşmamızı ve RCA'yı unutmuştum. Ya da en azından kendime unuttuğumu söyledim, ama hayat yine de devam ediyordu. Ta ki bir gün postadan bana kalın bir zarf gelene kadar. Thayer evimdeydi - annesinin yeni erkek arkadaşından uzak durmaya çalıştığı için bu onun için düzenli bir olaydı - ve elimde tuttuğum şeyi görünce gözleri büyüdü.

"Ne?"

"Hayır, hiçbir şey." Hızlıca yere bakarak söylemişti. Ama arkadaşımı kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyordum, çocuk bezindeyken tanışmıştık.

"Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey. Ya da elinizde tuttuğunuz zarfın içinde ne olduğuna bağlı olarak potansiyel bir şey. Ve eğer iyi haber değilse ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağınıza."

Zarfı elimde ters çevirerek, yapıştırılmış kapağı yırttım ve ince bir belge yığınını çıkardım. En üstte, üzerinde güzel bir kırmızı arma bulunan kalın ve pahalı bir kâğıt vardı.

Parmaklarımı üzerinde gezdirirken bir şey hafızamı kurcaladı. Sanki daha önce görmüşüm gibi hissettim.

"Sevgili Bellamy," diye okudum. "Tebrikler! Kraliyet Kraliyet Akademisi akademik bursu için değerlendirdiğimiz on adaydan oluşan kısa listeye girdiğini sana bildirmek için büyük bir heyecanla yazıyorum."

Ben okumaya devam edemeden Thayer tiz bir çığlık atıyor ve kollarını bana doluyor.

"Aman Tanrım, B! Tebrikler!" Ellerini birbirine vurarak aşağı yukarı zıplıyor.

Elimde mektubu tutarak şaşkınlık içinde orada duruyorum.
"Sen... sen sadece benim için mi başvuru yaptın?" Şaşkınlıkla sordum.

"Hayır, ben ikimiz için de başvurdum. Ve spor bursu için kısa listeye alındım! Lütfen kızmayın, sadece başvurmanın ne zararı var diye düşündüm. Böyle bir fırsat bir daha elimize geçmeyebilir." Beklentiyle bana bakarak açıkladı.

"Hayır, ben sadece..." Ona sarılırken söyledim. "Bunalmış, sanırım."

"Bunalmış olmak kızgın olmaktan iyidir, bunu kabul ediyorum." Alaycı bir tavırla cevap verdi.
Şaşkın yüzüme baktı, gözleri bilerek benimkilere dikilmişti. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet, merak etme."

Uzun zamandır ilk kez hissettiğim bu duyguyu nasıl işleyeceğimi bilemiyorum.

Umut.

"Buraya kadar geldiğimize göre, bunu sonuna kadar götürmeliyiz. Ben başvurmaya hazırım."

Thayer'dan daha fazla tezahürat ve dansla karşılaştım.

"Madem beni bu işe bulaştırdın, o zaman doğru yapalım. Başvuru sürecinin bir sonraki aşamasını nasıl ele alacağımıza dair strateji geliştirmeliyiz."

Ve strateji geliştirdik.

Kısa sürede fark ettik ki arkadaşlığımız bizi diğer adaylar arasında öne çıkaracak olan farklılığımızdı. Bireysel olarak güçlüydük ama birlikte daha güçlüydük. Bu yüzden başvurularımızı birleştirdik ve Thayer'ın futbol sahasındaki kahramanlıklarını ve

münazara takımındaki liderliğim. Thayer'ın vatandaşlık başvurusunda bulunan göçmenler için bağış toplamak amacıyla düzenlediği 10 km yarışları. Öğleden sonralarımı aşevlerinde gönüllü olarak çalışarak geçirdim.

Başvurumuzu, farklı bir okula, ülkeye ve kültüre birlikte asimile olma şansımızın daha yüksek olduğunu savunduğumuz klipler de dahil olmak üzere arkadaşlığımızın bir video montajıyla bitirdik.

Son olarak, her birimiz yönetim kurulu üyelerinden biriyle mülakata girdik; Fortune 500 şirketlerinden birini yöneten bu adam bize geçmişimiz, ilgi alanlarımız ve neden herkesten daha fazla burs almamız gerektiği hakkında defalarca sorular sordu.

Ve sonra nefesimizi tutarak bekledik, ta ki bir gün Ledge'de otururken telefonum çalana kadar.

"Thayer." Aceleyle koluna vurarak "Thayer" dedim.

Sırt üstü yatıyordu, gömleği sütyeninin altına kıvrılmıştı ve güneş gözlüklerini takmış bronzlaşmaya çalışıyordu.

"Hmm?"

"RCA'dan bir e-posta aldım."

"Kapa çeneni." Aniden doğrulup güneş gözlüklerini yüzünden çıkararak cevap verdi. "Ne yazıyor?"

"Bilmiyorum. Sen aldın mı?"

Telefonunu kontrol etti, başını sallarken omuzları hafifçe çöktü. "Hayır."

"Belki de benimkini açmak için seninkini alana kadar beklemeliyim."

"Delirdin mi sen? Hemen şu e-postayı aç!" diye bağırdı.

Ve diğer zamanlarda olduğu gibi, endişe dalgası üzerime çöküp beni boğmadan önce hiçbir uyarı yoktu.

Fiziksel semptomlar artmaya başladı, bulanık görüş beni neredeyse kör ediyordu, endişe vücudumu yırtıyordu, ta ki negatifler pozitifleri bastırana kadar. *Ya olursa*'lar beynimin etrafında bir kasırga gibi dönüyordu.

Ya ikimiz de giremezsek?

Peki ya İsviçre'ye gittiysem ve feci şekilde başarısız olduysam?

Ya hepsi buysa? Ya beni bekleyen daha büyük bir şey yoksa ve hayatımın geri kalanını başkalarının arkasını temizleyerek geçireceksem?

Boğazım daraldı ve nefes alamadım.

Mektup yere düştü.

"Hey." Thayer'ın yumuşak sesi panik duvarını yıktı ve nazik bir el koluma uzandı.

Başta kapattığımı bile fark etmediğim gözlerimi açtım ve Thayer'ın açık bakışlarıyla karşılaştım. Bunun başka bir anksiyete krizini tetikleyeceğinden endişe ediyordu ve işte oldu.

Kolumu sıktı, ön kolumu güven verici bir şekilde aşağı yukarı ovaladı.

"Nefes al. Her şey yoluna girecek. Elime odaklan."

Birkaç anksiyete atağıma tanık olan Thayer nasıl yardım edeceğini biliyordu.

Nefes almamı söylemek. Odadaki gerçek bir şeye odaklanmamı sağlamak. Ve en sevmediğim, geçmesini beklemek.

Kalbimin hızlı atışını sakinleştirmeye çalışırken yüzümdeki kederli ifadeyi görmemesi için başımı çevirdim.

"Hey, bunların hiçbiri değil." Omzumdan tutup beni kendisine doğru çevirdi. "Utanmanı gerektirecek bir şey yok."

Bu son altı aydaki dördüncü anksiyete atağımdı ve her yeni atakta korku beynimin daha da derinlerine yerleşip kendine bir yuva yaptı.

Bende bir sorun olmadığını biliyordum.

Bu, UIC başvurumun mükemmel olması için mükemmel notlar ve ders dışı aktiviteler sürdürme stresine karşı kontrol edilemeyen biyolojik bir tepkiydi.

Ama kontrol eksikliği aynı anda hem korkutucu hem de uyuşturucuydu. "İyi misin?"

"Evet," dedim boğazımdaki yumruyu yutkunarak. "Bu o kadar da kötü değildi."

"Biliyor musun, bence bu yıl anksiyete ataklarına yardımcı olabilir. Belki daha iyi bir eğitimden faydalanacağımızı ve genel olarak daha fazla kaynağa ve bağlantıya erişebileceğimizi bilmek stresinizi azaltmaya yardımcı olur."

"Umarım kabul edilirim o zaman."

Parmaklarını çapraz yaptı. "Onları göremezsiniz ama ben de ayak parmaklarımı çapraz yapıyorum."

Bunun üzerine onu şakacı bir şekilde ittim.

"Bundan olumsuz bir sonuç çıkmayacağını unutmamanız önemli. O mektupta ya bir kabul var ya da yok, ama her iki durumda da sen zeki, süper nazik, bazen sinir bozucu birisin-"

"Hey!"

"Komik, cesur, güzel. Sen her şeysin, bebeğim." Parmaklarını şıklatarak söyledi. "Şimdi şu lanet e-postayı oku. Yüksek sesle, lütfen."

Telefonumu yukarı kaydırdım ve e-posta bildirimlerine tıkladım.

"Sevgili Bellamy, RCA'ya gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz. Açılış alıcısı olarak seçildiğinizi bildirmekten memnuniyet duyuyoruz-"

E-postayı okumayı bitiremeden Thayer kulakları delen bir çığlıkla beni yere yıktı.

"Bellamy," dedi beni omuzlarımdan tutup hafifçe sarsarak, "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Tüm hayatın değişecek!" Bana sarılmak için geriye doğru eğildi ve beni güçlü kucağıyla sardı.

Heyecan kan dolaşımımda sıvı bir ateş gibi akıyor, kaygı kalıntılarını dışarı atıyordu. Ama bu fırsat beni ne kadar heyecanlandırsa da, en iyi arkadaşımı geride bırakamazdım.

"Sen gitmiyorsan ben de gitmiyorum." "Hayır, bunu duymayacağım-"

"Hayır, bu sefer beni dinle." Sözünü keserek söyledim. "Eğer spor bursu başkasına giderse, seni burada bırakmamın imkanı yok. Aklına bir şey gelmeden söyleyeyim, beni bağlayıp oraya göndersen bile Chicago'ya yürüyerek ve yüzerek dönerim, duydun mu?"

"Evet, Patron B. Kanunları uygulamana bayılıyorum."

Tam o sırada arkamızda bir telefon çaldı ve ikimiz de ona doğru atıldık. Thayer'ın telefonunda bir bildirim vardı.

Onu yakaladı ve yüzünü göğsüne dayadı.

"Tamam, nefes al." Kendi kendine konuşarak söyledi. Ekrana tıklayarak okudu. "Sevgili Thayer, yadi yadi yada, maalesef sizi bilgilendirmekten üzüntü duyuyorum..."

"Ne?" İnanamayarak sordum, "Bu doğru olamaz. Senden daha nitelikli birini bulmalarına imkân yok. Tanrı aşkına, geçen yıl takımımızı ulusal yarışmaya sen götürdün! Bursu kimin aldığını öğrenmenin bir yolu olmalı."

"B, sorun yok."

"Belki de başarılı bir başvuru yapmak için neyi farklı yapabileceğimizi anlamak istediğimiz kisvesi altında geri yazabiliriz. Sonra da onlara başvuruyu kimin aldığını sorarız. Hemen bir taslak hazırlayayım." Telefonumda yazmaya başlarken söyledim.

"Bellamy-"

"Hayır! Neden daha fazla üzgün değilsin? Bursu verdikleri bu lanet olası tek boynuzlu atın kim olduğunu bilmem gerek, inanmayı reddediyorum.

herhangi bir şekilde sizden üstündürler."

"Şaka yaptığım için üzgün değilim." Dedi. O konuşurken bakışlarım onunkilere kaydı. "Aldım. Bursu aldım, B!"

"Neyin var senin? Beni erken mezara mı sokmaya çalışıyorsun?"

Birbirimizin kollarına düştük, ben şaka için ona küfrediyordum, o i s e bana sarılırken neşeyle gülüyordu.

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Öyle görünüyor." Gülümseyerek söyledim.

"İsviçre'ye taşınıyoruz, sürtük!"

Bundan sonra her şey hızla ilerledi. Resmi kabullerimiz o gün çıktı, transferler onaylandı ve pasaport evraklarımız dosyalandı.

Ayrılma zamanı geldiğinde, her birimiz sadece bir bavul getirdiğimiz için fazla bir şey toplamamız gerekmedi. Burs inanılmaz derecede kapsamlıydı, uçuşları ve okul ücretini tamamen karşılıyor ve isteğe bağlı kullanımımız için sağlıklı bir aylık burs sağlıyordu, böylece oraya vardığımızda bir şeyler satın alabilecektik.

Annelerimizi öptük, Thayer'ın kardeşine sarıldık ve New York'a giden bir uçağa binip Cenevre'ye giden aktarmalı uçağımıza binmek üzere havaalanına doğru yola çıktık.

***

OceanofPDF.com

2.

Bellamy

Tekerlekler asfalta indiğinde, Thayer küçük bir oh çeker.

"Tanrıya şükür bitti."

Thayer'ın dar alanlarla arası pek iyi değildir. Uçan bir sardalya kutusunda, 42A koltuğunda başım omzunda ve görünüşe göre salyalarım gömleğinde altı saat geçirmek zorunda kalmak onun için kolay olmamıştır. O bir asker.

Yine de bu yolculuktan daha kötü görünmüyor. Uzun, gümüş rengi saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde topluyor, bunu yaparken ince bileğindeki bilezikler birbirine çarpıyor. Badem biçimli ve mavinin şaşırtıcı bir tonundaki gözleri, benimkiler gibi uyku izleri taşımıyor.

At kuyruğunu sıkılaştırırken, bakmaktan kendimi alamıyorum. Yıllarca yaptığı spor ve doğal atletizmi, hareketlerine keşke bende de olsa dediğim bir zarafet katmış. Yaptığı her şeyle güç, güven ve zarafet yayıyor. Beni bakarken yakaladığında düğmeli burnunu kıvırıyor ve dilini bana doğru uzatıyor.

"Bizi yine kim alacak?"

Notlar uygulamama kaydettiğim bilgilere bakıyorum. "Bunu kesinlikle çarpıtacağım ama adı Sixtine Tellier."

"Numarayı beğendin mi?" Uçaktan çıkıp sınır kontrolüne doğru ilerlerken soruyor. "Acaba nasıl oldu da tur rehberliği ve şaperonluk görevi ona kaldı?"

"Şapel gibi. Belki de canı sıkılmış ve gönüllü olmuştur."

"Zengin insanlar sıkılmaz. Canları sıkılmaya başladığında gidip devekuşuna binerler ya da spor olsun diye fakir insanları öldürürler."

Duraksadım. "*Kalamar Oyunları*"

göndermesi mi? "Evet."

Sınır devriyesinden geçtikten sonra bagaj alımına doğru ilerliyoruz.

"Hemen annemi arayacağım ve indiğimizi haber vereceğim." Atlıkarıncanın önünde dururken Thayer'a söyledim.

"Ona benden selam söyle. Carter'ı arayacağım."

Cevap olarak bir şey söylemiyorum ama söylememe de gerek yok. Ne düşündüğümü biliyor.

Carter, Thayer'ın iki yıllık erkek arkadaşı. İki ay önce, "aşırı sarhoş olduğu bir anda" Carter "bir hata yaptı" ve bir kızla yattı ama "bunun hiçbir anlamı yoktu". Daha da kötüsü, kız Thayer'ın rakip futbol takımındaki rakibiydi. Maçlarında onu tribünde tezahürat yaparken görmüş.

Kaltak.

Carter'ın ona olayı anlatış biçimine bakılırsa -bu süreçte tüm sorumluluğu üstünden atarak- ayağının takıldığını ve aletinin kazara bu kızın içine girdiğini düşünebilirdiniz.

Ondan nefret ettiğinde onu lanetledim, ağladığında ona sarıldım ve onu geri aldığında destekledim. Bana göre, bırakın ikinci bir şansı, onun ayak tırnağının kesilmesini bile hak etmiyordu.

Ama onun sağladığı istikrarı istiyordu ve ben de bunu anlıyordum. Ev hayatı kaotikti ve her şeyin çok fazla geldiği anlarda onu rahatlatacak en yakın arkadaşından başka birine ihtiyacı vardı.

Tekrar bir araya geldiklerinden beri mükemmel bir destekleyici erkek arkadaş oldu, ama gözüm onun üzerinde ve bir daha çuvallarsa diye bıçaklarımı biledim.

Bu buluşmanın kısa süreceğini tüm kalbimle biliyorum. Carter, Thayer için fazla küçük bir kasaba. Hayalleri ve hırsı tek başına küçük bir ülkeye güç verebilir ve bunu destekleyecek iş ahlakına sahip. Dünyayı değiştirecek ve yakında bir gün Thayer onun dikiz aynasında olacak. Aldatmasının neden olduğu aralarındaki uçurum, İsviçre'ye taşınmasıyla daha da belirginleşecek.

Annemin numarasını tuşluyorum. "Selam, anne." Telefonu açtığında söyledim. "Selam tatlım. Sesini duymak çok güzel. Seni şimdiden özledim!"

Midemi kemiren suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Annem benim sırdaşım, en büyük destekçim, en iyi arkadaşım. Doğduğum andan beri o, ben - ve Thayer - dünyaya karşıyız.

Chicago'da mola veren bir kamyon şoförü olan babamla bir barda tanışmış ve geceyi birlikte geçirmişler. Hamile olduğunu öğrendiğinde, babam kamyonuna binip uzaklaşmış ve bir daha haber alınamamış.

Annem geçinebilmek için üç işte çalışıyor ve bazen günde on altı saat çalışıyor. Evleri ve ofisleri temizliyor ve aynı zamanda benim garsonluk yaptığım restoranda çalışıyor. Maddi olarak zorlansak da, her zaman aşırı sevgi ve iyimserlik sağladı.

Ondan ayrılmak vermek zorunda kaldığım en zor kararlardan biriydi. Bursu aldığımda hissettiğim coşku, onu geride bırakmak anlamına geldiğini fark ettiğimde dibe vurdu. Nihayetinde, annem bunu duymak istemedi - gidiyordum ve bu sondu.

Dediğim gibi, en büyük destekçim.

"Seni de özledim. Az önce indik ve valizlerimizi bekliyoruz."

"İlk uluslararası uçuşunuz nasıldı? Ateşli Avrupalı komşuna aşık oldun mu?" Kaşlarını sallayarak soruyor.

"Hayır, anne. Yanımdaki adam 'seyahat mide ekşimesi' olarak adlandırdığı bir şey yaşadı ve ben uyuyana kadar sürekli geğirdi. Hallmark filmlerinin yalan söylediğini öğrenince ben de senin kadar şaşırdım anne."

"Belki İsviçre'de biriyle tanışırsın." Umutla söylüyor.

Mutlu olmaktan sonra ikinci olarak, annem biriyle tanışmamdan başka bir şey istemiyor. Carter'la birlikte olduğundan beri (tabii ki aldatmadan önce) Thayer'daki değişimi gördü ve aynısını benim için de istiyor.

İlgilenmediğimden değil, sadece dikkatimi çeken biriyle tanışmadım. Küçük bir parçam RCA'da biriyle tanışmayı umuyor, ancak endişeli parçam sadece akademik bir burs nedeniyle orada olduğumu biliyor. Benden her zaman skolastik ve kişisel mükemmellik seviyesini korumam beklenecek ve bu benim odak noktam olmalı.

Ama onu hayal kırıklığına uğratmak ya da endişelendirmek istemiyorum.

"Göreceğiz." Kayıtsızca söylüyorum

"Sadece kendini okula o kadar kaptırıp hayatı kaçırmanı istemiyorum, tatlım."

"Biliyorum anne." Ve onu yatıştırmak için. "Belki beni Paris'e götürecek bir Fransız'la tanışırım."

"Eğer yaparsan, beni Eyfel Kulesi'nin tepesinden aramak zorunda kalacaksın!"

***

Anneme yasal içki içme yaşının düşmesinden yararlanıp bir içki içeceğime dair söz verdikten sonra telefonu kapatıyorum ve ayaklarının dibinde iki bavulumuz olan Thayer'ın yanına dönüyorum. Sinirli görünüyordu.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Önemli bir şey yok. Carter ve ben tartıştık, hepsi bu." Kollarını kendine doladı ve yana baktı.

"Özür dilerim." Duraksadım. "Burada yasal içki içme yaşının 18 olduğunu söylememin bir faydası olur mu?"

Gülüyor. "Tanrım, evet öyle."

Bavullarımızı alıp bizi gelen yolcu bölümüne götürecek çıkışa yöneliyoruz. Kapılar açıldığında insan kalabalığına bakıp elinde RCA işareti olan birini arıyorum.

Renksiz bir insan denizinde bakışlarım kızıl saçlara takılıyor. Fırtınadan sonra bulutların arkasından çıkan güneş gibi göze çarpıyor. Bakışlarımı indiriyorum ve elinde tuttuğu Walsh/Ward yazan tabelaya bakıyorum.

Thayer'a gösterdim. "İşte orada."

Sixtine olduğunu tahmin ettiğimiz kişiye yaklaştığımızda, ona ilk kez tam olarak bakabiliyorum. İlk fark ettiğim şey parlak bir gülümseme. Saçları gibi bu da onu kalabalığın içinde öne çıkarıyor. Bir çil denizi yanaklarını ve burnunu kaplıyor, birkaç tanesi de ağzının etrafından sarkıyor. Yaklaşmamızı izlerken gözleri yuvarlak yüzünde parıldıyor.

"Merhaba!" Diyor ve ben belli belirsiz bir aksan seziyorum. "Siz Bellamy ve Thayer olmalısınız. Ben Sixtine, sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de memnun oldum."

Eğildi ve ben de soru sorarcasına ona baktım. "Özür dilerim, benim hatam." Diyor ve avucuyla alnına vuruyor. "Sana *la bise, yani* yanaklarından öpücük verecektim ama geldiğin yerde bunu yaptıklarını sanmıyorum."

Thayer gülüyor. "Hayır, ama sarılıyoruz."

"Bu bana uyar" diyor eğilip ikimize de sarılırken. "Hadi, arabayı alalım ve yola çıkalım." Thayer'ın çantasını kaptığı gibi yürümeye başlıyor ve giderken heyecanla konuşuyor. "Burada olduğunuz için çok heyecanlıyım. Size kimse söyledi mi bilmiyorum ama dördümüz bir süiti paylaşacağız."

"Dördümüz mü?"

"Nera dördüncü. En iyi arkadaşım ve sizin deyiminizle tam bir baş belası. Japon, Hong Kong'da büyümüş, dört dil konuşuyor,

ve profesyonel bir eskrimci. Gelecek yıl milli takıma girmeyi umuyor. Ayrıca keskin bir zekâsı var. Yapamayacağı hiçbir şey yok."

"İyi anlaşacağız gibi görünüyor." Thayer bana doğru göz kırptı.

"Görünüşe göre sonunda senden daha rekabetçi biriyle tanışabilirsin. Bunun mümkün olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

"Hey şimdi, unvanımı bu şekilde ele verme. Aksi kanıtlanana kadar, ben hala 'Yaşayan En Rekabetçi İnsan'ım."

"Bunu sadece zaman gösterecek." Kuru bir şekilde söylüyorum.

Bu noktada park yerine ulaştık ve Sixtine arabayı bir Porsche SUV'un yanına çekti.

"Bu senin araban mı?"

"Hayır, Nera'nın. Mercedes'im ayarlanıyor."

"Tabii ki." Sanki her gün yüz bin dolarlık arabalar kullanan 18 yaşında gençlerle karşılaşıyormuşum gibi söylüyorum.

Sixtine park yerinden çıkarken bize döndü. "Broşürde RCA'nın Aubonne'da olduğu yazıyor ama aslında biraz daha kırsalda yer alıyor. Oraya varmamız yaklaşık bir saat sürer. Biraz kestirmekte özgürsünüz, uçuştan sonra bitkin düşmüş olmalısınız."

Konuşmaya devam ettikçe aksanı daha da belirginleşiyor. Tam olarak çıkaramıyorum -ülkeden hiç ayrılmamış olmanın avantajı- ama sanırım Fransızca olabilir.

"Teşekkürler, Sixtine." "Adını şapelden mi aldın?" diye eklemeden önce söylüyorum.

"Evet! Bunun için anneme teşekkür edebilirsin. İsmim dışında, merak etmeyin, ben normalim. En azından ben böyle düşünmek istiyorum."

Thayer cevap verince güldüm. "Sanırım iyi anlaşacağız." "O

zaman bana Altı de. Arkadaşlarım öyle der."

Sohbete devam ediyoruz, RCA'ya olan yolculuğumuz boyunca sohbetimiz akıp gidiyor. Ne olduğunu anlamadan güzel bir ferforje demir kapının önüne geliyoruz. Yirmi metre genişliğinde, güller, taçlar ve hançerlerden oluşan karmaşık altın desenleri bariyerlere işlenmiş. Sarmaşıklarla kaplı tuğla duvarlar kapının her iki yanından uzanıyor ve okulu bir yerleşim bölgesi içinde özelleştiriyor.

"Vay canına."

"Kapılar mı? Evet, çok etkileyici. İtalya'da 16. yüzyılda elle dövülmüşler ve 1602'de okul kurulduğunda buraya getirilmişler."

Kapılar açılıyor ve iki yanında bakımlı çimenlerin ve uzakta yayılan binaların bulunduğu uzun bir patika ortaya çıkıyor. Arabayla araziye girerken Altı ayrıntılara dikkat çekiyor.

"RCA spora da en az akademisyenler kadar değer veriyor. Bu yüzden seni aramızda görmekten büyük heyecan duyuyoruz, Thayer." Ve ekliyor. "Kampüste aklınıza gelebilecek hemen her spor için son teknoloji tesislerimiz var. Ahırları geçtik, tenis kortları solunuzdan geliyor, futbol sahası biraz ileride, göletin yanında. Laboratuvarın arkasında, hemen sağınızda bir ana spor salonu var. Basketbol, squash, tenis, vb. kapalı sahalar için oraya gidebilirsiniz. Fonksiyonel antrenman için her yurt binasında bulunan spor salonlarına ek olarak."

"Günde üç kez mi kayboluyorsun?" İnanamayarak sordum.

Altı gülüyor. "Hayır, ailemin nesilleri RCA'ya gitti. Çocukluğumdan beri gala etkinlikleri için kampüse gelirim."

Thayer ve ben hızlıca bakıştık.

"Ne?" Sixtine soruyor

"Yok bir şey. Sadece çok farklı hayatlar yaşadık." Kolayca gülerek söylüyorum.

Yanıt olarak kızarır. "Özür dilerim." "Üzülme, çok etkileyici."

Sol tarafımızı işaret ediyor. "Sizi arazi boyunca götürecek golf arabaları mevcut. İstasyonlar arazinin kuzey, doğu, batı ve güney noktalarında yer alıyor. Ve tam önümüzde - nihayet, değil mi? Buraya ulaşmak için bir buçuk yürüyüş yapmak gerekiyor - her neyse, bunlar yurt binaları. Muhtemelen insanların bu bölgeden 'kalem' diye bahsettiğini duyacaksınız."

İkisi yolun iki tarafında olmak üzere dört bina önümüzde duruyor. Beş katlı, kırmızı tuğladan yapılmış ve karşılama kapılarıyla aynı sarmaşıklarla kaplı olan kalem, mülkün geri kalanıyla aynı eski para titreşimlerini yayıyor. Sixtine arabayı soldaki ikinci binanın önüne park ediyor ve dışarı atlıyor.

"Voilà! Burası gelecek yıl boyunca sizin eviniz olacak." Kollarını başının üzerinde yukarı doğru uzatarak söylüyor.

"Sanırım süitimiz evdeki dairemden daha güzel olacak." Thayer düşünüyor.

"Altı*'nın* bu okul turunda işaret ettiği ilk şey *ahırlar* olduğunda bunu fark ettim."

Sixtine bize asansörle dördüncü kata çıkıp koridorda eşlik ederken gülüyor ve telefonunu kapının önünde kaydırıp kapıyı ardına kadar açıyor.

"Kapa şu lanet çeneni."

Thayer konuşuyor ama kelimeleri ağzımdan alıyor. Kapı, en yeni cihazlarla donatılmış açık bir mutfağın hakim olduğu geniş bir yaşam alanına açılıyor. Dört altın ve bordo tabureli bir ada, mutfak alanını oturma odasından ayırıyor. Oraya bakınca, orada yaşayacağımı anlıyorum. Kendimi köşedeki artı koltuğa kıvrılmış iyi bir kitap okurken ya da kanepeye uzanmış kızlarla Love Island'ı izlerken gülerken hayal edebiliyorum.

"Şu koridorun sonunda iki yatak odası var," diyor Six, üç kapılı küçük bir koridoru işaret ederek. Dönüp diğer yöne işaret ediyor, orada da aynı şekilde kapıları olan bir koridor bekliyor. "Ve şu tarafta da iki tane daha var. Bunlar ikiniz için, yan yana oda istersiniz diye düşündük. Son kapı sizin ortak banyonuz. Bizim tarafımızda da bir tane var."

"Çok düşüncelisiniz, bizi bu kadar hoş karşıladığınız için teşekkürler." Bir kez daha sarıldım.

"Ciddiyim. Harikaydın, Altı!"

Kucaklaşmadan geri çekildiğimde ön kapı açıldı.

"Şimdiden en iyi arkadaş mı olduk?" İçeri giren kız küçük bir gülümsemeyle soruyor.

"Sensiz asla." Altı, sahte bir şaşkınlıkla cevap verir.

"Olmasa iyi olur." Kapıdan girerken elindeki ağır omuz çantasını yere bırakırken bize doğru küçük bir el sallıyor. "Selam çocuklar, ben Nera."

Nera şimdiye kadar tanıştığım en güzel ve en iyi giyinen insanlardan biri ve ona baktığımda gözlerimden çizgi film kalpleri fırlatmakla tehdit eden mutlak kız aşkını umutsuzca bastırmaya çalışıyorum.

Bir kez daha metaforik olarak gökyüzüne yumruk salladım ve kadınlardan hoşlanmadığım gerçeğine lanet ettim.

Poker düz, kalın siyah saçları omuzlarından aşağı ve göğüslerinin yanından dökülüyor. Küçük bir burun ve kalın dudaklarla birlikte yoğun bakışlara güç veren çarpıcı, ağır kapaklı mürekkep siyahı gözleri var.

Vücudunu saran siyah, kısa kollu bir balıkçı yaka giyiyor. Omuz çevresindeki kesikler asimetrik bir unsur ekliyor ve gümüş bir halka boyun parçasını gömleğin geri kalanına tutturuyor. Parlak turuncu kargo pantolonu ve siyah Prada savaş botlarıyla kombinlemiş. Özellikle yoğun bir sahte online alışveriş seansı sırasında bunlara bayıldığımı hatırlıyorum. Milyonermişim gibi alışveriş yapıyormuş gibi davranıyorum, binlerce dolarlık ürünleri hiçbir şey değilmiş gibi sepetime ekliyorum ama asla ödeme yapmıyorum. Kötü bir günde çok terapötik oluyor.

"Ben Thayer'ım, o Bellamy."

"Seni almaya gelemediğim için üzgünüm, spor salonundaydım. Yeni antrenörüm pisliğin teki ama bu bambaşka bir hikâye." Mutfağa gidiyor ve buzdolabını açıyor. "Biramız var. Pizza ısmarlamak ister misiniz, geceyi birlikte geçirelim?"

"Elbette."

"Pizza ve bira gecesi burada da var. Bellamy, ben asla eve gitmiyorum." Thayer elini dramatik bir şekilde göğsünde gezdirerek şöyle diyor.

"Gerçekten rahatladım. İşler böyle giderken şampanya ve havyar getirmesini beklerdim."

Nera gülerek buzdolabına uzanıyor ve her iki elinde birer tane olmak üzere iki ürünü de çıkarıyor. "Sizi havyara alıştırırım diye düşünmüştüm ama hazırsanız söyleyin."

"Bizi havyara kesinlikle alıştırın."

***

Bir saat sonra Thayer ve ben çoğunlukla eşyalarımızı yerleştirmiş ve yeni odalarımıza taşınmıştık. Six ve Nera'yla birlikte sehpanın etrafında oturmuş, lezzetli pizzalarımızı ısırırken bir yandan da hikâyelerimizi anlatıyoruz.

Onların arkadaşlığı bana Thayer'la olan arkadaşlığımı hatırlatıyor, ikisi arasındaki alaycı şakalaşmalar kolayca ileri geri uçuyor.

Nera'dan biramdan bir yudum alırken fotoğrafımı çekmesini istiyorum. Kısa bir mesajla anneme gönderiyorum.

Ben: İlk (yasal) içki. Oda arkadaşlarımı şimdiden sevdim. Seni de seviyorum ve özlüyorum.

Anne: Tadını çıkar, tatlım. Başardığın her şeyle gurur duyuyorum.

Bu son sözlerle göğsüm sıkışıyor.

Annemi gururlandırmak benim için en önemli şey. Ona, yıllar boyunca benim için yaptığı tüm fedakârlıkların boşa gitmediğini, kendim için bir isim yapacağımı göstermek istiyorum. Kendi kendime uyguladığım bu baskının hatırlatılması genellikle kaygımı tetikleyen şeydir.

Mesajı ezberledim ve telefonu yanımdaki kanepeye yüzüstü bıraktım. Kızlarla iyi anlaşmak yeni bir kıtadaki ilk günümü duygusal açıdan şaşırtıcı derecede kolaylaştırdı. Kendimi daha kaybolmuş ve başıboş hissetmeyi bekliyordum. Ama annemi özlesem de, hissettiğim baskın duygu heyecan.

"Peki ya erkekler?" Thayer soruyor. "Hiç yakışıklı çocuk var mı?" "Carter'ı çoktan unuttun mu?" Alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Carter kim?" diye soruyor Nera

"Erkek arkadaşım. Ve senden B'yi istiyorum, kendimi değil. Gerçi Avrupalı bir yakışıklıyla fırtınalı bir aşk yaşarsan senden içten içe nefret ederim." "Thayer vajinamın mühürlenebileceğini düşünüyor çünkü hiç daha önce erkek arkadaş." Gözlerimi devirerek kızlara söylüyorum.

Daha önce bir şey yapmamış değilim. Birkaç erkekle öpüştüm ve birkaçının beni hissetmesine izin verdim, ama hiçbiriyle daha ileri gitmek istemedim. Duygusal ya da cinsel olarak.

"Ben de bilmiyorum." Sixtine ekliyor.

Nera homurdanıyor. "Bunun tek nedeni Phoenix'in sana yaklaşan herkesin gecenin sonuna kadar kan işeyeceğini açıkça belirtmiş olması."

"Phoenix kim?"

"Oh, sadece onun baş düşmanı." Nera kayıtsızca cevap verir.

"O benim baş düşmanım değil. Eskiden çok iyi arkadaştık." Altı'nın yüzünden bir gölge geçer. "Benden nefret ediyor çünkü ona ihanet ettiğimi düşünüyor. Bu uzun bir hikaye."

"Anladım, o zaman ondan uzak duracağız."

"Arkadaşlarından da uzak durun. Üçü birbirlerini hayatları boyunca tanıdılar ve RCA'yı yönetiyorlar. Onların kötü tarafına düşmek istemezsiniz. Hatta bence en iyisi onlardan tamamen uzak durmak. Seni fark etmelerini istemezsin, inan bana."

"Diğer ikisi kim?"

"Rhys Mackley ve Rogue Royal."

"Rogue Royal? Adı bu mu?" Araya girerek soruyorum. "Kulağa bir süper kahraman gibi geliyor."

"Daha çok bir süper kötü gibi." Altı cevap veriyor, beni düzeltiyor.

"Rhys grubun en şakacısı. Üçü arasında en zararsız gibi görünebilir ama kolay gülümsemesinin sizi yanıltmasına izin vermeyin. Sıkı bir şekilde kontrol altında tuttuğu bir karanlık var ama bir gün mutlaka ortaya çıkacak. Ve Rogue, şey..."

"Diyelim ki Rogue, Phoenix'i ona kıyasla iyi ayarlanmış gösteriyor. O tamamen dengesiz. Annesi onu ve babasını o dokuz yaşındayken terk etti ve babası sadece Rogue'un çek hesabına doğrudan para yatırarak ebeveynlik yapıyor. Şehre ne sıklıkla geldiğinden bile emin değilim."

"Onun yolundan uzak durun. Onun öfke sorunları var. Ne yaparsan yap, onu düşman edinme. Bunu yaparsanız hayatınızı cehenneme çevirmekle kalmaz, bunu yaparken yüzünüze güler."

"Bekle, Rogue Royal. Royal Crown Academy'deki Royal gibi mi?" I Sor.

"Evet. Ailesi okulu beş asır önce kurmuş. Onun büyük-büyük-
Büyük torunlarının isimleri şimdiden RCA'ya gelecekler
listesinde." "İstese senin hayatını mahvedebilirmiş gibi
konuşuyor."

Six bana doğru eğildi. "Bir parmak şıklatmasıyla her şeyi mahvedebilir. Bu, edinmek istemeyeceğiniz bir düşman."

***

OceanofPDF.com

3.

Bellamy

Ertesi sabah uyandım ve gözlerim karmakarışık bir şekilde mutfağa girdim. Gece boyunca sohbet etmeye devam ettik, sonunda biraları şampanyayla değiştirdik.

Vücudum karbonhidrat ve Alka-Seltzer istiyor, bu sırayla olması gerekmiyor.

Ekmek kızartma makinesine bir simit atıyorum ve Thayer koşudan yeni çıkmış bir halde ön kapıdan içeri girdiğinde buzdolabından yumurta ve pastırma çıkarıyorum.

"Sabahın 6'sında koşuya çıktığında arkadaşın olmayı gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Baby B, beni İsviçre'ye getirdiğin için sabah 6 koşularına teşekkür edebilirsin." Diyor ve banyoya doğru yürürken bana bir öpücük konduruyor. Kapıda durup bana doğru döndü.

"Burada mutlu olacağımızı düşünüyorum."

"Anlaştık. Kahvaltı hemen geliyor. Hâlâ veganmış gibi mi davranıyorsun yoksa omlete peynir koyabilir miyim?"

Bana parmağını gösterip banyo kapısını kapatırken kahkahalarım onu takip ediyor. Birkaç dakika sonra telefonum tezgâhta çalıyor.

Thayer: Koy şu lanet peyniri içine.

***

Yirmi dakika sonra, Nera ve Sixtine bize katıldığında kahvaltı ediyorduk.

"İsterseniz ocaktaki tavada yumurta ve domuz pastırması var."

"Taze kahvaltı mı? Bizi şımartıyorsun." Nera tabağına yığınla yumurta koyarken şöyle diyor.

"Evet, buna alışabilirim." Six yanıma otururken ekliyor. "Kahvaltıdan sonra istersen programını almak için seni ana binaya götürebiliriz."

"Bu harika olur. Derslerimizin olacağı bina bu mu?"

"Çoğu, evet. Fen dersleri hariç, onlar 'laboratuvar' olarak bilinen binada. Sanırım bunu size dün belirtmiştim."

"Evet, hatırlıyorum."

"Şimdi asıl soru şu hanımlar," diye dramatik bir duraksama ile ekliyor Nera, "Yürüyelim mi yoksa golf arabasına mı binelim?"

"Golf arabasını sürmek benim hakkım!" Thayer

haykırıyor. "Kulağa golf arabası gibi geliyor."

"Umarım emniyet kemeri vardır." Ben deadpan.

Nera bana şaşkın bir bakış gönderiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey, lütfen onu görmezden gelin. Bazen sabah karbonhidratlarını almadan önce anlaşılmaz bir şekilde saçmalıyor, onu affetmeniz gerekecek." Thayer tatlı bir gülümsemeyle bana doğru bakıyor.

***

Bir saat sonra elimizde programlarımızla ana binadan çıktık. Thayer'ın arabayı caddenin kenarındaki hendeğe sokmak için elinden geleni yapmasına rağmen oraya sağ salim ulaştık.

"Bunun benim hatam olduğunu sanmıyorum. Hangi okulun kampüs yollarında böyle dar virajlar olur ki? Sanki *Tokyo Drift'in* tekrarlanmasını istiyorlar."

"Tamam Vin Diesel, bu dönerken direksiyonu sonuna kadar sağa kırman gerektiği anlamına gelmiyor. Ben şahsen Paul Walker'ın tekrarlanmasını önlemeye çalışıyorum."

"Karanlık bir şaka ama saygı duyuyorum."

Dördümüz önümüzdeki on dakika boyunca programlarımızı birbirimizinkilerle karşılaştırdık. Bir kaç dersim olacağını görmek beni rahatlattı.

Thayer ve Nera spor odaklı öğleden sonralarından önce ve Six ile kalan derslerimin çoğunda.

"Şimdi bir RCA geleneğinin zamanı geldi." Mucizevi bir şekilde bozulmamış golf arabasına doğru yürürken Nera şöyle diyor. "Programınızı aldığınız gün *Bella's*'ta Malteser milkshake almak adettendir. Göreceksiniz, çok lezzetliler."

"Bella kim?"

Sixtine gülüyor. "*Bella's* kampüsteki iki restorandan biri. Emekli olduklarında İsviçre'ye taşınan Amerikalı bir çift tarafından işletiliyor. İki yıl sonra canları sıkılınca Bella's'ı açmışlar. Malteser milkshake onların spesiyalitesi."

"Kulağa çok hoş geliyor, ben varım."

"Ve programlar neredeyse iki haftadır yayınlandığından, orada sadece birkaç son dakika gelişi olmalı, bu yüzden çılgınca bir bekleme süresi yok." Six ekliyor.

Golf arabasına geri dönüyoruz, Thayer çok daha güvenli olan sol arka koltukta oturuyor ve *Bella'nın evine* gidiyoruz. İçeri girdiğimde içimi sıcak bir his kaplıyor. Burası kırmızı deri koltukları, pencerelere bakan kabinleri ve açık mutfağa bakan barıyla geleneksel bir Amerikan lokantası. Pac Man makinesinin sağında eski bir müzik kutusu duruyor. Personel klasik kırmızı ve beyaz üniformalar giymiş ve müşterilerle ilgilenmek için mekanın etrafında vızıldıyor.

"Burası çok havalı." Hala her şeyi anladığımı söylüyorum.

"Beğeneceğinizi düşündüm." Sixtine tezgâha doğru yürürken cevap verir. "Hey, Bella!"

Lokantanın isimsiz sahibi olduğunu tahmin ettiğim Bella, adının duyulmasıyla dönüyor ve Six'e sıcak bir gülümseme veriyor. "Selam tatlım."

Aksanı kalın ve bal gibi rahatlatıcı. Carolinalı olduğunu tahmin ediyorum. Yetmişli yaşlarının başında, siyah saçları kırlaşmış ve gözlerinde onu daha genç gösteren bir ışıltı var.

"Bunlar Bellamy ve Thayer." Ona küçük bir el sallıyorum. "Dün Chicago'dan geldiler."

"Hoş geldiniz kızlar! Maltesers shake için mi buradasınız?"

"Bunu biliyorsun. Gitmelerini sağlayabilir miyiz?" Bana doğru döndü. "Onları göletin yanında içebiliriz diye düşünüyordum."

"Kulağa harika geliyor."

"Tabii ki. Küçük bir hoş geldin ikramı olarak üstüne ekstra krem şanti koyacağım." Mutfağa girmeden önce göz kırpıyor.

On dakika sonra elinde iki uzun bardak ve üzerinde yaklaşık beş santim çırpılmış krema ve çikolata ile yeniden ortaya çıkıyor.

"Vay canına, teşekkür ederim. Bunlar çok güzel görünüyor." Yalan da söylemiyorum. Bu milkshake'ler diplomatik görüşmeler sırasında masaya konsa tek başına dünya barışını sağlayabilecek gibi görünüyor.

Sixtine ödemeyi yaparken, ben de ilk ikisini dışarıda sohbet eden Nera ve Thayer'a götürüyorum.

"Vay anasını." Thayer, ona uzattığım fincanı alarak şöyle diyor. "Hoş geldin krem şantisi konusunda abartmıyordu."

"Şahsen bu şimdiye kadar yediğim en iyi karşılama. Üzgünüm Nera, daha tadına bakmadan bira ve pizza gecesini tahtından edeceğini biliyorum."

"Şampanya ve havyar kombinasyonunu çıkarmam gerektiğini biliyordum." Gülüyorum. "Bekle, diğer ikisini getireceğim."

İçeri döndüğümde Six'in cüzdanını çantasına geri koyduğunu ve iki fincandan birini aldığını görüyorum. "Hazır mısın?"

"Elbette."

Diğer bardağı aldım ve kapıdan ilk ben geçerek dışarı çıktım. Ve işte o zaman trajedi başlıyor.

Ağır çekimdeymiş gibi gelişmeleri izliyorum, durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Ön kapının kapanma mekanizması ya bozuktu ya da kapının kapanma hızını yavaşlatan cihaz eksikti; bunu restorandan ilk kez çıkarken kapının bana çarpmasını kıl payı atlattığımda fark etmiştim.

Kapıdan önce ben geçiyorum, Sixtine geçerken kapıyı açık tutmak için elini uzatıyor. Aynı anda üç adam kapıya doğru yürüyor ve yolumu kapatıyor. Ortadakine çarpmamak için yavaşlıyorum, ancak aniden durduğumda Six bana çarpıyor. Dengemi korumayı başarıyorum, ta ki Six'in birkaç dakika önce bıraktığı kapı ona çarpıp onun bana takılmasına ve benim birkaç adım öne düşmeme neden olana kadar.

Ağzına kadar ünlü Malteser shake ile doldurulmuş ve dünyanın en cömert krem şantisiyle süslenmiş fincanımın önümde duran sert bedene çarpmasını dehşet içinde izliyorum.

Bardak hala bir şekilde elimde ama içkinin tamamı gömleğine döküldü, göğsünden aşağı çikolata damlacıkları ve

Krem.

"Aman Tanrım." Dehşete kapıldım.

Bir an için, önümdeki katliamı düşünürken hiçbir şey söylemiyorum. Ve ben tek değilim.

Adam en ufak bir tepki vermedi.

Sanki zamanda donmuş gibi duruyor, vücudu milkshake ona çarptığında bulunduğu pozisyonun aynısında - iki eli ceplerinde, bacaklarından biri adımının ortasında durdurulduğu için hala kısmen bükülmüş.

Yüzü aşağı doğru eğilmiş, gömleğindeki dağınıklığı içine alıyor ve yüz hatlarını görüş alanımdan çıkarıyor. Tek odaklanabildiğim koyu kahverengi saçları; gür ve parlak ve hemen parmaklarımı saçlarında gezdirip göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek istiyorum.

Ne oluyor lan?

Hâlâ hareket etmedi ve içindeki hareketsizlik doğal değil. Bu açıklanamaz ama onda daha fazla hareket olmalıydı. Kasları seğirmeli, dengesi bozulmaya başlamalı, nabzı damarlarında atmalı, göğsü düzenli bir şekilde inip kalkmalı.

Ya da benimki gibi öfkeli bir tane.

Gir, çık. İçeri, dışarı.

Havadaki hafif esinti saçlarını okşuyor ve bukleleri arasında dolaşıyor olmalıydı.

Ancak bu şeyler hiç fark edilmiyor, hareketsizliği onu neredeyse heykel gibi gösteriyor. Sanki elementler bile uzak durması gerektiğini biliyor.

Tepki vermemesi, onun görebildiğim kısımlarını hızlıca incelememi sağlıyor. Bak.

Göğsünü sıkıca saran tişörtünün altında omuzları gergin.

Vücudunun üst kısmındaki sertlikten dolayı. Gömleğinin kısa kolları, neredeyse tamamen muhteşem dövmelerle kaplı kollarının kaslı kaslarını görmemi sağlıyor. Parmaklarımı kollarında gezdirmek, o arkalarındaki hikâyeleri anlatırken onları tek tek keşfetmek istiyorum. Durduğum yerden, sağ kolunun üst yarısını saran Japon tarzı kalın bir ejderhayı, daha küçük dövmelerden oluşan bir koleksiyonun üzerinde seçebiliyorum. Güller, Yunan mitolojisinden figürler, bir hançer, 'memento mori' kelimeleri ve bir kafatası görüyorum. Sol kolunda daha az dövme var, altın rengi bir deri ve sıkılı yumruklarına doğru uzanan belirgin damarlar göze çarpıyor.

Aşırı hantal olmasa da vücudu spor salonunda geçirdiği saatlerden bahsediyor. Ve uzun boylu. Başı eğikken bile benden uzun.

"Çok özür dilerim."

Sesimin tınısı içinde bulunduğu trans halini bozar gibi oluyor, durgunluğu ayaklarımızın dibindeki cam gibi paramparça oluyor. Başını yavaşça kaldırıyor ve yüzüne ilk kez bakıyorum.

O çok güzel.

Kollarının altın rengi derisi, burnundaki iyileşmekte olan bir kesik dışında lekesiz olan yontulmuş yüzüne doğru devam ediyor ve bu da ondan yayılan tehlikeli hislere katkıda bulunuyor. Tahmin yürütecek olsam, Orta Doğu kökenli olduğunu söylerdim.

Alt dudağı üst dudağından biraz daha büyük ve şimdiye kadar gördüğüm en kalın, en uzun kirpiklere sahip. Kirpikler kalın kaşların altında duruyor ve bir çift koyu yeşil gözü çerçeveliyor.

Bakışlarımız çarpıştığında nefesim kesiliyor çünkü gözlerindeki ifade az önceki bedenindeki durgunluğun tam tersi.

Bana doğru saf zehir atıyorlar.

Öyle düpedüz düşmanca bir bakış ki, bakışlarının gücü beni neredeyse geriye savuruyor.

Öfkeli görünüyor.

"Kapa şu lanet çeneni." Elimdeki bardağı kapıp arkamdaki duvara fırlattı.

***

OceanofPDF.com

4.

Rogue

Bardak büyük bir gürültüyle duvara çarpıyor ve kız tatmin edici bir irkilmeyle tepki veriyor.

Kim olduğunu bilmiyorum.

Diğer öğrenciler umurumda olduğundan değil ama RCA'ya kimlerin gittiğini biliyorum. Resmen kabul edilmeden önce her birini onaylamam gerekiyor.

Ve onu onaylamadığımdan eminim.

"Affedersiniz?" Yüzünü buruşturan belirsiz bir kaşla soruyor. Amerikalı.

Aksanıyla yüzüm düşüyor ve gözlerim kararıyor. Sıkı bir şekilde kontrol altında tutmaya çalıştığım öfke içimden patlıyor.

"Beceriksizliğinin yanı sıra aptal mısın?" diye soruyorum vahşice. "Sana ne yapacağımı düşünürken çeneni kapatmanı söyledim."

Bu seferki tepkisi kararsızlıktan başka bir şey değil.

Kollarını göğsünde kavuştururken gözlerinde öfke parlıyor. "Sen kim oluyorsun da benimle bu şekilde konuşuyorsun?" Öfkeyle talep ediyor.

Elim hızla dışarı çıkıp boynunu kavrıyor, parmaklarım boğazını sıkıca kavrıyor.

Bu kız her kimse, ona üstlerine nasıl saygı duyması gerektiğini öğretmek üzereyim.

Gözleri korkuyla açılırken elimde hareketsiz kalıyor. Elleri benimkileri tutmak için yukarı kalkıyor ve parmaklarımı ondan çekmeye çalışıyor.

Elleri itiyor ve çekiyor, tutuşumu zayıflatmak için mücadele ediyor. Korkusu havada hissedilir bir şey ve bu sarhoş edici.

"Rogue." Sixtine tereddütle konuşuyor, tehlikeli bir hayvana yaklaşır gibi bana yaklaşırken sesi korkuyla doluyor.

Kızın gözlerinde hızlı bir tanıma parıltısı beliriyor ve içimden sırıtıyorum.

Beni duymuş.

Bu düşünce doğrudan sikime bir şehvet şimşeği gönderiyor.

Onu yok etmeden önce kim olduğumu ve neler yapabileceğimi tam olarak bilmesini istiyorum.

Zaferin tadını çok daha tatlı hale getirecek. "Onu rahat bırakın, buradaki ilk günü."

Sol tarafımda, Phoenix ilgisiz izleyici konumundan sıyrılıp Sixtine'e doğru yaklaşıyor.

"Bu işe karışma Altı. Yaz boyunca senin varlığını rahatlıkla unutmuştum. " Adam kadının çenesini avucunun içine alıyor ama kadın başını adamın elinden kurtarıyor ve tek kelime etmiyor. "Var olduğunu bana hatırlatma." Uyarıyor.

"Amerikalı mısın?" Elimdeki kıza soruyorum. Parmaklarımı boynundan çekmeye çalışmayı bıraktı ve onun yerine çözemediğim bir bakışla bana bakıyor.

"*Biz* Amerikalıyız aslında." İki kız daha yanımıza geldi. Konuşan Nera'nın gümüş saçlı arkadaşı. "Neler oluyor burada? Bırak en iyi arkadaşımı, seni psikopat."

Rhys bir elini onun omzuna uzatıyor ve rahat bir sırıtışla onu adımının ortasında durduruyor.

"Endişelenmene gerek yok, aşkım." Çekici bir İngiliz aksanıyla konuşuyor.

Parmağını ağzına sokar ve ona yalandan öğürür.

"Bana öyle deme. Ayrıca bir erkeği hadım etmenin on iki farklı yolunu biliyorum. Seni en sevdiğim Chicago Special ile tanıştırmamı istemiyorsan, beni bırakmanı öneririm.

Onlar tartışmaya devam ederken bakışlarımı tekrar elimdeki kıza çeviriyorum ve bir anlığına ona gerçekten bakıyorum.

Dalgalı siyah saçları, iri ela gözleri ve kabarık kan kırmızısı dudaklarıyla oval bir yüzü çerçeveliyor. Rengin gerçek mi yoksa yalan mı olduğunu anlamak için başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Elleri bileğime dolandı ama artık bana karşı koymuyorlar.

Bana kıyasla çok küçük. Bu pozisyonda başı omzuma ancak ulaşıyor, başını geriye doğru eğmek zorunda kalıyor.

Benim cüssem ve gücüm onu gölgede bırakır.

Onu önümde diz çökmüş, aynı küçük elleri aletimin etrafına sarılmış olarak hayal ediyorum. Bu görüntü onun ani teslimiyetiyle birleşince

Kaya gibi sert.

Başparmağıma

bakıyorum. Temiz.

Dudaklarını ısırmak için ani bir istek duyuyorum.

Onu yok etme ve tüm dünyasını tüketme dürtüsü.

Yutkunuyor ve boğazının elime karşı çalıştığını hissediyorum. Tutuşumu biraz daha sıkılaştırıyorum, boğulur gibi olduğunda zalimce gülümsüyorum.

Burada kontrolün kimde olduğunu bilmesi gerekiyor. Onun küçük düzenli hayatını kim mahvedecek.

"Beni düşman edinmekle hata ettin." Söz veriyorum, sadistçe.

"Rogue, bu bir kazaydı. Sadece bir milkshake."

Nera'yı ters ters bakarak susturuyorum.

Sadece bir haftadan daha az süredir tanıdıkları bu kızı savunmak için çok cesurlar.

Ona dönüp soruyorum. "Sen de kimsin lan?

"Ben yeniyim. İki burslu öğrenciden biriyim. Şimdi, çığlık atmadan gitmeme izin verin."

"Devam et, yardım için çığlık at." Ağzımı kulağına götürürken karanlık bir şekilde alay ediyorum, sıcak nefesim yüzünün yan tarafını gıdıklıyor. "Buradaki hiç kimse seni benden kurtaramayacak."

İçimden, az önce söylediklerini

değerlendiriyorum. O burslu öğrenci.

Bu da babamın onaylar için benim etrafımda dolaştığı anlamına geliyor. Kendisi Yönetim Kurulu Başkanı ve seçilen öğrenciler konusunda benim üzerimde nihai yetkiye sahip tek kişi.

Ne yaptığını anladığımda kanım kaynıyor. Ve

onun için.

Ona odaklandıkça görüşüm kararıyor.

"Ne istiyorsun?" Diye soruyor ve sesinin titremediğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Dehşete kapılmış ama kendini tutuyor.

Onu kırmak düşündüğüm kadar kolay olmayabilir. Karanlık bir şekilde gülümsüyorum, düzleşmiş siyah kalbim zevk aldığım tek şeyin olasılığıyla bir kez atıyor.

Bir meydan okuma.

Onu iterek serbest bırakıyorum ve birkaç adım geriye sendeliyor.

Gömleğimi ensemden çekip ona doğru fırlatırken çenem gergin ve kaslarım kasılmış durumda. Bana doğru ters bir bakışla yakalıyor.

"Pazartesiye kadar kuru temizleme yapılıp bana geri verilmesini istiyorum." Bana geri fırlattı.

"Kendin yap."

Mizahsızca gülüyorum, ona doğru adım atarken gömleğimi toparlıyorum. Fiziksel olarak daha fazla dayanamayana kadar duruşunu koruyor ve kapana kısılmış bir şekilde duvara doğru tökezliyor.

Ben kolumu yüzüne bir santim yaklaştırırken, kolum başının üzerinde duracak şekilde yukarı kalkıyor.

"Nasıl isterseniz."

Toplanmış gömleği ayaklarının dibine bırakıyorum ve ondan bir adım geri çekiliyorum. "Bunu istemediğini söyleme."

Bu veda sözleriyle *Bella'nın evine* giriyorum, Rhys ve Phoenix de peşimden geliyor.

Gidişini izlemek için arkama bakmıyorum.

"Bize bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" Phoenix soruyor. "Gömleğimi mahvetti."

"Yarın bütün mağazayı satın alabilirsin." Rhys söze karışır. "Aslında yemek yemek üzereyken senin gömleksiz göğsüne bakmaktan hoşlanmıyor değilim ama ihtiyacın varsa şimdi gidebiliriz dostum." Ben gömleksiz bir şekilde kabinlerden birine uzanırken elini bana doğru uzatıyor.

"Ben odada yemek yerken bir kızı becerdin ve şimdi de namuslu rolü mü oynayacaksın?"

"Evet, ama bu farklıydı."

"Nasıl?"

"Şu anda yemek yiyen benim." Sırıtarak söylüyor ve ben de kafasına bir ekmek fırlatıyorum.

"Dinlemedi."

Kirlettiği gömleği bana nasıl fırlattığını hatırladığımda öfke tekrar içime çöküyor.

Sanki dediğimi yapmayacakmış gibi.

Tüm okulun önünde o küçük isyankâr çizgiyi kısırlaştıracaktım ve bunu yaparken hastalıklı bir zevk alacaktım.

"Tanrı korusun biri yapmazsa."

Phoenix değiş tokuşumuzu sessizce izliyor. O herif muhtemelen ertesi gün Sixtine'le karşılaştığı için fokur fokur kaynayacak.

"O lanet olası bir Amerikalı."

Rhys'in ağzı seğirir ve başını sallar.

Amerika ile ilgili her şey hakkında ne hissettiğimi biliyor. Annemin dokuz yaşındaki oğlunu terk edip kaçtığı yer. Babamın zamanının yüzde doksan sekizini geçirdiği yer. Ve o gerçek bir bok parçası, bu yüzden oranın özüne kadar çürümüş olduğunu biliyorum.

Aksanını duyduğumda boğazını sıkmak istemiştim. Kalp atışlarının elimde deli gibi attığını hissetmek ve her an buna bir son verebileceğimi bilmek.

Rhys ve Phoenix'i korkutarak aniden ayağa kalkıyorum.

"Ben eve gidiyorum. Robert ve benim, iki Amerikalının kendilerini Kraliyet mülkünde nasıl buldukları hakkında biraz konuşmamız gerekiyor."

Bella'nın evinden vedalaşmadan ayrılıyor ve on dakikalık bir yolculukla evime dönüyorum.

Resmi olarak babam vergi nedeniyle İsviçre'de yaşıyor, bu nedenle ülkede bir malikane tutuyor. Ancak gerçekte New York'ta yaşıyor ve okul işleri için yılda iki ya da üç kez geri geliyor.

Onun yokluğunda Rhys ve Phoenix ile birlikte yaşıyorum. Okuldaki ilk yılımızda kalemde bir süitleri vardı ama çoğu gece evde kalmayı kabul etmişlerdi. İkinci yıldan itibaren eve taşındılar.

Sperm donörüm geri döndüğünde evinde iki kişinin daha yaşadığını görmekten hoşlanmamıştı.

Anladığında yüzünde beliren öfkeyi görmek hoşuma gitmişti.

Fuayeye girdiğimde beni karşılayan büyük prenses merdivenlerini koşarak çıkıyorum ve birinci kattaki sol koridorun sonunda bulunan babamın ofisine doğru dönüyorum.

Ev devasa, yedi bin metreye yayılıyor. Zenginliğin işaretleri evin her yerinde dikkatsizce, şatafatlı bir şekilde sergileniyor.

"Merhaba, Robert."

Babam elindeki kâğıtlardan başını kaldırıyor ve kollarını kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanmış bana bakıyor.

Bakışlarını tekrar belgesine çeviriyor. "Sana beni geri arama demiştim."

Sanırım babamın çekici bir kabuğu var. Çoğu insanın teninde olmasını dilediği bir rahatlıkla takım elbise giyer, ayakkabıları her zaman mükemmeldir.

parlatılmış ve saçları kusursuzca taranmış. Şakaklarındaki saçları gölgelendiren gri, genel görünümüne bilgili bir hava katıyor.

"Sana herkesin içinde öyle dememi söylemiştin. Şuna bakar mısın? Yalnızız."

Gözleri benimkilerle buluşmak için geri geldi. "Bu her neyse bunun için zamanım yok." Kapıya doğru başını sallayarak beni başından savdı.

Öfke boğazımda fokurduyor ve dışarı çıkmayı talep ediyor. Odayı iki adımda geçiyorum ve açık avuçlarımı masasına vuruyorum.

"Çok kötü, bugün beni dinleyeceksin." Onu küçümsedim. "Bugün kampüste iki Amerikalıya rastladığımda ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Çok garip, ikisinin de başvurusunu onayladığımı hatırlamıyorum." Sahte şaşkınlığımı göstererek söylüyorum. "Neden onay için benim etrafımda dolaştın? Nasıl bir oyun oynuyorsun?"

Avuçlarımın masasına çarpmasına hemen cevap vermiyor ya da tepki göstermiyor, sadece gözünü kırpmadan beni izliyor.

Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak önümde durdu. "Ne istediğin umurumda mı sanıyorsun?"

Sert bir cevap vermek için ağzımı açıyorum ve ben daha ne olduğunu anlamadan yumruğu çeneme çarpıyor.

Başım yana kayıyor ama ayakta durmaya devam

ediyorum. Kulaklarımda çınlama var.

Ve acı yanağıma doğru yayılıyor.

Ama ona tepki verme zevkini tattırmayacağım.

Yüzümü tekrar ona dönüyorum ama bu sefer yumruğu ikinci kez çeneme çarptığında gücü beni yere savurmaya yetiyor.

Sağ elindeki ağır yüzük yanağımı kesiyor.

Bana son vuruşunda, altı ay uzak kaldıktan sonra geçen hafta İsviçre'ye indiği gün burnumda oluşan kesik yeni yeni iyileşmeye başlamıştı.

"Benimle konuşurken ağzından çıkana dikkat et." Bana tükürüyor, öfkesi yüzünü alacalı kırmızı bir karmaşaya dönüştürüyor.

Bacağını geri çekti ve karnıma tekme attı. Darbe acıyla iki büklüm olmama neden oluyor ve nefesim vücudumdan dışarı fırlıyor. Duymaması için elimden geldiğince susturuyorum.

"Yeterince içtin mi? Bir şey söyle." Talep ediyor.

Karşılık verme. Ona bu zevki tattırma.

Bunu kafamın içinde bir ilahi gibi tekrar tekrar söylüyorum.

Asla karşılık vermem. Eğer yapsaydım çok hoşuna giderdi. Şu anda sahip olduğum tek güç ona hiçbir tepki vermemek.

Bu yüzden daha da içime kapanıyorum, soğuk mesafeyi benimsiyorum ve onu bir kalkan olarak kullanıyorum. Geri adım atmayı reddederek gözlerinin içine bakıyorum.

Eğer gözlerindeki seğirmeye bakılırsa, benim isyanım sadece onun hırçınlığını körüklüyor.

Yerde yattığım yerin yanına çömeliyor. "Bu okulda yapmaya karar verdiğim şeyin kesinlikle seninle bir ilgisi yok. Bu kızların her ikisinin de mükemmel okul kayıtları var ve RCA'nın spor ve akademik konumunu güçlendirmeye yardımcı olacaklar."

Hala konuşmayı reddediyorum, yüzümde kışkırtıcı bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

Ayağa kalkmadan önce bana ölümcül bir bakış fırlattı. Ayağı fırlıyor ve karnıma ikinci kez tekme atıyor.

Takım elbise ceketinin düğmelerini ilikler ve saçını düzeltir.

New York'taki meslektaşlarının az önce oğlunu dövdüğünü bilmesini istemezdi. Bu aile imajı için iyi olmazdı.

"Bir sonraki burslu öğrenci grubu için başvuruları incelerken kurulu denetlemek üzere artık daha sık evde olacağım. Görünüşe göre birbirimizi daha sık göreceğiz, *evlat.*"

Son kelimeyi alaycı bir tavırla ekliyor.

Bununla birlikte ayaklarıma tükürdü ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Bir elimi uzatarak masanın kenarına tutunuyorum ve onu kaldıraç olarak kullanarak kendimi dikkatlice ayakta duracak pozisyona getiriyorum, morarmış karnımı yatıştırmak için bir elimi karnıma koyarken yüzümü buruşturuyorum.

Kontrolden çıkıyormuşum gibi hissediyorum, öfkem beni tamamen ele geçirmekle tehdit ediyor. Açık sürahiyi kaptığım gibi duvara fırlatıyorum.

Çarpmanın etkisiyle paramparça olur, kahverengi sıvı duvara ve bitişikteki kitap raflarına damlar.

Beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor, vücudumdaki çılgın enerji hala bir çıkış arıyor. Onunla başladı ve babamla yüzleşmem ortaya çıktıkça daha da güçlendi.

Onu.

Onun çok özel olduğunu düşünüyor.

Babamla yaşadığım tartışma, onunla daha önce yaşadığım tartışmayı gölgeleyecek hiçbir şey yapmadı, bunun yerine onu yok etme ihtiyacımı körükledi.

O küçük, tuhaf hayatını terk ettiği için onu pişman edeceğim. Beni geçtiğine pişman edeceğim.

OceanofPDF.com

5.

Bellamy

"1-10 arasında bir ölçekte, bana dürüstçe söyle, Altı. Ne kadar kötüydü?" Ben Onu. soruyorum

Bella'nın evine adımını attığı anda, dördümüz hızlıca
Golf arabasına binip yola koyulduk, gölet kenarında oturup milkshake keyfi yapma planımız unutuldu.

Yolcu koltuğunda oturuyorum, bizi ağıla doğru götürürken Six'e doğru döndüm.

"Harika değil." Yüzünü buruşturarak bana doğru bakıyor. "Umarım bir ya da iki gün içinde başka biri dikkatini çeker ve seni unutur."

Sesinde pek umut yok.

"Pazartesi gününe kadar birinin onu bıçaklamaya teşebbüs etme olasılığının ne kadar olduğunu düşünüyoruz?" Nera umutla soruyor.

"Bu görüntüye bakılırsa, insanların bu şerefe nail olmak için sıraya girmemesine şaşırdım." Kuru bir şekilde cevap veriyorum.

"Hayır, ama cidden neydi o?" Thayer soruyor ve sesindeki hafif titremeyi duyuyorum. "İyi misin Bellamy?" Eli golf arabasının önüne doğru geliyor ve ben başımı sallarken güven verici bir şekilde omzumu sıkıyor. "Neden daha fazla korkmuyorsun?"

Açıkçası emin değilim.

Bakışlarımın onun ürpertici, ruhsuz bakışlarıyla buluştuğu ilk an beni olduğum yere mıhlamıştı. Geri kalan her yeri buz gibi soğukken, bakışları üzerine milkshake döktüğüm için misilleme vaat eden bir cehennemle yanıyordu.

Bana çenemi kapatmamı söyledi ve hemen beni geri gönderdi.

Sonra iri elini boğazıma doladı ve korku, öfkeyi bedenimden dışarı fırlattı.

Korku ve başka bir şey.

Onun baskın tutuşu karşısında garip bir şekilde şehvet gibi bir şey hissettim. Ben.

Tuttuğu yerlerim karıncalanmıştı, bir farkındalık gönderiyordu. Vücudumun erojen bir bölge olduğunu bile bilmediğim bir kısmının beynim.

Vücudumun tehditkâr tutuşa verdiği tepki, tüm durumdan daha fazla dehşete düşmeme neden oldu.

"Bunu birine anlatmalıyız. Müdüre gidelim mi?"

"Hayır!" Ben haykırıyorum. "Hayır, yapamayız. Bu okulu o yönetiyor. Muhtemelen bursun finansmanında ailesinin parmağı var, bunu riske atamam."

"Hiçbir şey yapmadan duramayız."

"Yapacağımız şey tam olarak bu. Göze batmayacağım ve umarım Pazartesi gününe kadar tüm bunları unutmuş olur."

"Evet, kulağa harika bir plan gibi geliyor." Six sahte bir hevesle ekliyor. Gerçekte ne düşündüğünü biliyorum.

Onu kışkırtmamalıydım.

Ama eğer bir hata yüzünden ona boyun eğeceğimi düşünüyorsa, başka bir şeyi hak ediyordu. Gömleğini mahvettiğim için kendimi kötü hissediyordum ama çamaşırlarını yıkamayacaktım.

Bir fikir ortaya çıkıyor.

"Sence ona başka bir gömlek alabilir miyim? Buraya bir şeyler getirtebilirim, değil mi?"

Nera telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar. "Bulacağım, bana sadece birkaç dakika verin."

"Muhtemelen çok pahalı olacak Bellamy." Altı uyarıyor. "300 dolar." Nera telefonundan başını kaldırıp bakıyor.

"Üç yüz dolar mı?" Kızgınlıkla sordum. "Bir tişört için mi? Altın iplikle elle mi dikilmiş?"

"Off-White." Omuz silkerek cevap veriyor.

Aylık bursum beş yüz dolar, bu yüzden biraz sıkışık olacak. Ama kısıtlı bütçeyle alışveriş yapmaya alışkınım ve eğer gereksiz bir anlaşmazlığı çözecekse, bunu başarabilirim.

"Sadece satın al."

"İkimiz için de market alışverişi yapabilirim, burs işini hallederiz." Thayer, verdiğim kararın ne anlama geldiğini anladığını ve her zamanki gibi zihnimi okuduğunu söylüyor.

"Evet, tabii ki benim olan senindir. Bunu söylemeye gerek yok." Altı ekliyor.

"Retweet. Ayrıca, tişört sipariş edildi." Nera telefonu bana doğru iterek beklenen teslimat tarihini gösteriyor.

Cumartesi günü burada olacak, bu da Pazartesi günü dersler başladığında ona verebileceğim anlamına geliyor. Mükemmel.

Daha önceki yüzleşmeyi arkamda bıraktım ve günün geri kalanının ve hafta sonunun tadını kızlarla birlikte çıkardım.

En azından deniyorum.

Ama boş yeşil gözlerin düşünceleri sık sık aklımdan geçiyor.

***

İrkilerek uyandım.

Gözlerim karardı, telefonuma uzanıp saati kontrol ettim. Sekiz on beş am.

Pazartesi

.

Kahretsi

n.

Sabah 9'da dersim var. Neden kimse beni uyandırmadı?

Bir kot pantolon ve hafif bir kazak giydim, eşyalarımı bir çantaya attım ve oturma odasına tökezleyerek girdim.

Hâlâ ambalajında duran tişörtü alıp kolumun altına sıkıştırıyorum.

"Thayer? Burada mısın?" Kapıyı açarak soruyorum.

Hâlâ yatakta ve yüzündeki ifadeye bakılırsa onu az önce uyandırmışım. "Kalk! Derse geç kalacağız."

Bu onu yataktan fırlatıp banyoya göndermeye yeter. "Hayır, hayır, hayır. Olamayız. Kızlar bizi neden uyandırmadı?"

"Nera'nın bu sabah antrenmanı vardı ve Altı'nın da İspanyolca dersi vardı."

Pazar günü yakınlardaki bir kasabada küçük bir restoranda brunch yapmaya gittiğimizde bize hatırlattıklarını hatırladım.

Çok içkili bir brunch ve jet lag ile birleştiğinde ikimizi de açıkça yormuştu.

"Ah, doğru ya. Tamam, bana beş dakika ver, hazır olacağım."

❋❋❋

On dakika sonra kampüsteyiz, Thayer'ın *Tokyo Drift* tarzı sürüşü bir kez olsun işe yaradı.

İyi zaman geçirdik ve dersler başlamadan önce yaklaşık yirmi dakikamız var.

Arazide ana binaya doğru yürürken, kampüste dolaşan öğrencilere bakıyorum. Hepsi farklı yönlere gidiyor, aceleyle derslerine doğru yürüyorlar.

Sadece küçük bir grup hâlâ hareketsiz. Yaklaşık on kişi, büyük bir meşe ağacının altındaki çimenliğin bir bölümünde oturuyorlar.

Rahat tavırları etraflarındaki hareketlilikle çelişmektedir.
Derse geç kalacaklar ve umurlarında değil.

Bu bir güç gösterisi.

Okulu, öğrencileri ve öğretmenleri kontrol ettiklerine ve istediklerini yapabileceklerine dair bir alay.

Kalabalığın arasında Rogue'u fark ettim.

Ona yaklaşma düşüncesi kalbimi küt küt attırıyor.

Aldatıcı bir şekilde rahat.

Dışarıdan bakanlara zararsız gibi görünen ama benim sadece bir görüşmeden sonra bile göründüğünden daha tehlikeli olduğunu bildiğim bir pozisyon.

Gerekirse saldırmaya hazır.

Sarayını yöneten bir kral gibi oturuyor. Birkaç kız etrafında dolanıyor, umutsuzca dikkatini çekmeye çalışıyor. Ama gözleri kapalı ve başı rahatça ağacın gövdesine yaslanmış, dudaklarından gevşekçe bir sigara sarkıyor.

Nefes alıyor ve sigaranın izmaritinin kırmızıya dönüşmesini izliyorum. Dudaklarının sigaranın etrafını nasıl sardığını izliyorum, bu hareket hiç de öyle olmaya çalışmadan şehvetli.

Dudaklarına bakarken çenesinden yanağına ve göz çukuruna kadar uzanan morlukları fark ediyorum. Mor ve maviydiler ve acıyormuş gibi görünüyorlardı.

Dayak yedi. Hak
etmiştir, eminim.

Ama ona vurmaya kimin cüret edeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Kollarının sıkıca sarılmış kaslarını ve parmaklarının güçlü kavrayışını hissettim.

Onu yenmek kolay olmazdı. "Thayer,

Rogue'a bak."

"Nerede?"

"Sağımda."

"Tanrım, yüzüne ne oldu?" Duraklamadan önce soruyor. "Aslında kimin umurunda. Umarım acıyordur."

"Öyle görünüyor."

"Yeraltı dövüşlerine giriyor gibi görünüyor. Bence bu da zengin insanların yaptığı bir şey."

"Her ne olduysa, umarım öfkesini üzerinden atmıştır. Ona bunu vereceğim." Paketi tutan elimi kaldırarak söylüyorum.

"İyi şanslar. Ben Fizik'e gidiyorum."

Giderken el sallıyor ve ben de Rogue'un oturduğu yere doğru dönüyorum. Neden gergin olduğumu bilmiyorum. Bana teşekkür edecek ve sonra her şeyi geride bırakacağız.

Sakin ol.

Ona doğru yönelirken ensemde bir tedirginlik hissediyorum. Yolun yarısında gözlerini açıyor ve beni fark ediyor. O anda benimle ilgili farkındalığı, vahşi doğada şüphelenmeden yaklaşan avının kokusunu alan bir avcıya çok benziyor.

Başını ağaçtan kaldırıyor ve bakışları yavaşça vücudumda geziniyor, beni pazarda satılık bir at gibi inceliyor.

Bacaklarıma bakıyor. Kalçalarımın kıvrımı belime doğru eğiliyor. Küçük göğüslerimi.

Boynuma bakarken gözleri parlıyor ve elini bir kolye gibi boynuma doladığını hatırladığını biliyorum.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, buz gibi soğuk ve kesici, tenimdeki keskin bıçaklar gibi. İçlerindeki sadizm beni bocalatıyor ama durmuyorum.

Buraya bu önemsiz şeylerle uğraşmak için gelmedim ve bunun daha fazla uzamasına izin vermeyi reddediyorum.

Ondan bir metre uzaklaştığımda çantayı fırlatıyorum.

Onu.

"Bak, sanırım yanlış bir b a ş l a n g ı ç yaptık." Tatlı bir ses tonuyla gülümsemem gerekiyor. "Gömleğin için gerçekten üzgünüm. Burada bir

senin için şu çantaya koyuyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, bakışlarını yanındaki kıza çevirmeden önce birkaç saniye daha bakışlarımı tutuyor. Kız dizlerinin üzerine çöküp çantayı açıyor ve ona uzatıyor, sonra da koşarak uzaklaşıyor.

Gözlerimi devirmek için dürtüye direniyorum. Zar zor.

Bir nefes çekerken sağ eli ağzındaki sigaraya uzanıyor. Ağzından amaçsızca dumanlar yükseliyor ve ben dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Her nasılsa, bu hareket cinsel bir his

veriyor. Dudakları bir sırıtışla

kıvrılıyor.

Bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda, beni onlara bakarken yakaladığını

söyleyebilirim. Bu yüzden sırıttı.

Piç kurusu.

"Bunun bir gömlekle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ben daha soruyu algılayamadan, hâlâ yanmakta olan sigarasını gömleğimin ortasına gömüp bir delik açıyor.

Bir adım geri çekiliyorum. "Ne halt ediyorsun sen?" Sersemlemiş bir halde haykırıyorum. Cevap vermiyor, sadece paketten bir sigara daha çıkarıp dudaklarının arasına yerleştiriyor.

"Sende çok yanlış bir şeyler var. O gömleği almak için neler yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"İşte tam da bu yüzden buraya ait değilsin, bir dilenci gibi sadaka istiyorsun. Hangi bok çukurundan geldiysen oraya geri dön."

Buraya çok çalışarak değil de başka bir şekilde geldiğimi ima etmek vücudumu alev alev yakıyor. Adam kayıran bir bebeğin benim başarımı sorgulaması ironinin doruk noktasıdır.

"Senin aksine, ben hiç sadaka almadım, pislik. Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım."

Gözleri seğiriyor ve bundan sonra ağzından çıkacaklardan hoşlanmayacağımı biliyorum. "Sadece bir sürtük burs için sakso çekmeyi 'iş' olarak adlandırır." Dudaklarında zalim bir sırıtış belirirken söylüyor bunu.

Etrafımızdaki herkes kahkahalara boğuldu ve aşağılanma üzerimize çöktü Ben.

Bir odada olduğunuzu ve herkesin sizi işaret ettiğini gördüğünüz o rüya gibi. ve gülüyorlar ama neden güldüklerini bilmiyorsunuz.

Ancak bu durumda neden güldüklerini biliyorum ve bu doğru

değil. "Bu bir yalan."

Kulaklarımdaki kan hücumu ve boğazımda gümbürdeyen kalp atışları kelimelerin kekeleyerek çıkmasına neden oluyor.

"Profesör Fletcher'a iyi bir söz söylersem sakso çektirebilir miyim? Yoksa bu beni sadece el işi yapmaya mı götürür?" Altın saçlı bir adam benimle alay ediyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Rogue'a soruyorum. Bu sefer sesimin titremesine izin vermiyorum.

"Sana söylemiştim. Buraya ait değilsin."

Nasıl olup da durumu daha da kötüleştirdiğimi anlamadan sessizce uzaklaşıyorum. Kaçıyor gibi görünmemek için ölçülü adımlar atıyorum ama tek yapmak istediğim kaçmak.

❃❃❃

OceanofPDF.com

6.

Rogue

Dönüp uzaklaşıyor ve bana kıçını gösteriyor. İnleme dürtüsüne direniyorum.

Kahretsin, kıçı muhteşem. Öfkeli adımları onu ana binaya doğru götürürken kot pantolonu bile zıplamasını engelleyemiyor.

Tüm vücudu lanet bir silah. Doğru yerlerdeki kıvrımlar ve ellerime mükemmel bir şekilde oturacağını bildiğim göğüsler.

Kızdığında yüzü kızarıyor.

Acaba meme uçlarını yalasam, sonra da üflesem kızarır mı? Ya da sertçe ısırsam.

Bu düşünceyle göğsümde bir hırıltı titreşiyor.

"Aletimi saran o kalın dudaklar çok ateşli görünürdü."

Devlin'e doğru sert bir bakış attım. Mastürbasyon hakkında yorum yapan oydu.

Ürküyor, neden onu alkışlamadığımı anlamıyor. O da diğerleri gibi bir takipçi, sadece ondan kurtulmak daha zor olacağı için tahammül ettiğim biri.

Diğerleri gibi o da yerini biliyor ve emirlerimi bekliyor.

"Onun gitmesini istiyorum. Herkese söyle."

✽✽✽

Phoenix ve ben İngiliz Edebiyatı dersimize beş dakika kala girdik.

İkinci sıradaki iki kişilik koltukta oturuyor. Başı eğik ve masasını düzenlemeye odaklanmış. Kitap solda, doğru şekilde açılmış

Sayfa. Defter sağa. Kalemler üstte.

Mükemmel.

Genelde en arka sırada otururum. Ama onunla uğraşma, onu mahvetme dürtüsü fiziksel bir dürtü.

Derimin altında sürünüyor ve dışarı çıkmak için yalvarıyor.

Hızlı bir çözüme ihtiyaç duyan bir bağımlı gibiyim, ama benim tercih ettiğim uyuşturucu, korktuğunda boğazındaki nabzın atmasını görmek.

Phoenix gözümü kırpmadan baktığımı gördü. "Ne yapacaksın?"

"Oyuncağımla oynayacağım." Çirkin bir gülümsemeyle söylüyorum.

Ona doğru yürüyorum ve koltuğunun yanında duruyorum.

Beni fark etmiyor, sırt çantasını karıştırırken arkası dönük. Saçları ensesini bana gösterecek şekilde at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Düşman yakınınızdayken arkanızı dönmezsiniz. Onun şanssızlığı, benim kötü adamların en kötüsü olduğumun farkında değil gibi görünüyor.

Narin boynu önümde çırılçıplak duruyor. Çok kırılgan.

Çok savunmasız.

İstesem fazla çaba harcamadan koparabilirim.

Masaya bakıyorum ve düzenlilikle ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. Onun hayatındaki düzen benimkindeki kaosla tam bir tezat oluşturuyor ve ben bunu kirletmek istiyorum.

Bileğimin bir hareketiyle masasının içindekileri yere fırlatıyorum. Dönüp bana bakarken dudaklarından bir nefes çıkıyor ve elindeki şişeyi yere bırakıyor.

"Koltuklar alındı." "Kim tarafından?"

"Benim tarafımdan." Karşı koyuyorum. "Ayağa kalk."

Sanki itaat edip etmemeye karar veriyormuş gibi bir süre bana bakıyor. Kaybetmeye mahkum olduğu bir savaşta bunun kazanabileceği bir mücadele olup olmadığını hesaplıyor.

Onun tereddütü başlı başına bir isyan eylemidir.

Bırakın ikinci şansı, ilk şansı bile vermem.

Elim fırlıyor ve şişeyi bilerek devirip kucağına döküyor.

Çığlık atmıyor ya da yerinden fırlamıyor.

Şişeyi eline almıyor, dökülmeye devam eden suyu durdurmuyor. Sadece soluk soluğa kalıyor ve yere bakıyor.

Oturmaya devam ediyor.

Yavaşça bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor.

"Artık yetti mi?"

Elimi kaldırarak parmaklarımı atkuyruğunun arasından geçiriyorum, ona ikinci kez dokunurken ipeksi saçlarının telleriyle oynuyorum.

Başının üstünden vücudunun geri kalanına doğru küçük bir ürperti yayılıyor.

Görünce sikim sertleşti. Çok

tepkili.

Sözleri her saldırıma karşı koyarken, vücudu her dokunuşuma boyun eğiyor.

İçimdeki hayvan bunu sömürmek istiyor.

Derisini deşmek, ruhunu yırtmak ve onu bu hale getiren şeyi bulmak için. kene.

Ama onun sözleri babamın çalışma odasında söyledikleriyle örtüşüyor. Buz gibi bir duşun üzerimdeki etkisi.

Beni gerçekliğe geri

döndürüyorlar. O burada

olmamalıydı.

Belimden bükülüyorum, zehirli bir şekilde gülümserken yüzümü onunkine birkaç santim yaklaştırıyorum.

"Yaklaşamadın bile, tatlım. Seninle işim bitmeden diz çöküp yalvarıyor olacaksın."

Saçlarını bükerek elime doladım ve onu oturduğu yerden kaldırdım. Küçük bir çığlıkla ayağa kalkıyor, yarısı şaşkınlık içinde, yarısı da keskin çekişin acısıyla.

Bana bu kadar yakın dururken onun kokusunu alabiliyorum ve bu sarhoş edici.

Kehribar ve karanfil karışımı, Noel zamanı kokladığınız baharatlar gibi. Sıcaklık ve ev gibi kokuyor.

İkisi hakkında da bir şey bildiğimden değil.

Sırtı önüme, başı omzuma yaslanmışken, burnumu boynunun kıvrımından saçlarının arasından geçiriyorum.

Kokusunu derin derin içime çekiyorum ve başım dönüyor.

Kulağına ulaşana kadar burnumu saçlarında gezdirmeye devam ediyorum.

Sıcak nefesim tenine değsin diye ağzımı yaklaştırarak, "Kalk dedim," diye hırladım.

Başka bir şey söylemeden geri çekilip yerime oturuyorum.

"Sanırım siz Bayan Ward'sınız." Fletcher aynı anda içeri girerek şöyle der. "Dağınıklığınızı temizleyin ve oturun. Sınıfımı rahatsız etmek pek de iyi bir ilk izlenim değil Bellamy."

Bellamy.

Rakibinizi yok etmeden önce adını bilmelisiniz.

Eşyalarını toplarken gözlerindeki kin ve yanaklarını boyayan utançla bana bakıyor.

Yeni bir koltuk bulmak için etrafına bakınırken, benimkinin bir sıra önünde, solda duran bir sandalyeye doğru yürüyor ve sefil bir şekilde içine düşüyor. Futbol takımının ikinci forveti Jeremy'nin adını not edip ona hızlıca gülümsüyorum.

"Onun hakkında bir şeyler öğren." Phoenix'e fırlatıyorum.

❃❃❃

OceanofPDF.com

7.

Bellamy

Sabahın geri kalanını nispeten zarar görmeden atlattım.

'Nispeten' diyorum çünkü daha önce hiç tanımadığım öğrenciler koridorlarda bir sonraki derslerime doğru yürürken benimle alay ediyor ve dalga geçiyor.

Sürtük.

Fahişe.

Nympho.

Hakaretler çok yaratıcı değil ama etkili olmaları için öyle olmaları da gerekmiyor. Rogue'un izniyle pantolonumdaki ıslak yamanın görülmesi, daha yaratıcı olan 'ıslak kasık sürtüğü' lakabına yol açtı.

Destek için sırt çantamın askısına tutunuyorum ve başım dik bir şekilde günüme devam ediyorum. Bunun beni nasıl etkilediğini görmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Ama içimde bir kargaşa var.

Zorbalıkla yaşayabilirim.

Olabilir.

Ancak Profesör Fletcher'ın ilk izlenimimin kötü olduğunu söylemesi beni çok etkiledi. Daha önce hiçbir öğretmen tarafından bu şekilde uyarılmamıştım ve bursum başarımın devamına bağlıyken bunun olmasına izin veremem.

Hepsi o psikopat Rogue yüzünden.

Ne cüretle okul hayatıma karışır? Ne *cüretle* tehlikeye atar?

Öfkesi, tıpkı yandaşları aracılığıyla verdiği cezanın yoğunluğu gibi yersiz geliyor.

Her şey bir milkshake ve mahvolmuş bir tişört yüzünden olamaz.

Ona ne kadar kızgınsam, dokunuşuna tepki verdiğim için kendime ve vücuduma da o kadar kızgınım. Ağzından sadist bir niyet fışkırıyor, elleri de bunu gerçekleştiriyor.

Ve bedenim boyun eğiyor.

Atkuyruğunu tutuşuna bir saldırganlık eylemine değil, nazik bir okşamaya vereceğim tepki gibi tepki vermiştim.

Belli ki babasıyla ilgili bir sorun olmalı. Başka bir nedeni yok. Ama tek etkilenenin ben olmadığımı biliyorum.

Göğsüne yaslandığımda, onun elinde tutsakken, gözleri derin bir öfkeyle yanıyordu.

Ama kalp atışları hızlanmıştı.

Saçımı koklamasını da özlememiştim. Vücudu,

ağzının söyleyemediği gerçeği ortaya çıkarmıştı.

Benim ilgimi çektiği kadar onun da ilgisini çektim.

***

Thayer ile son sabah dersimden çıktığımda Nera bizi kapıda bekliyordu.

"Size kafeteryanın yerini göstereyim dedim." "Bu boktan

günü sadece yemek değiştirebilir." Suratımı asarak

söylüyorum. Bana şaşkın bir ifade veriyor. "Ne oldu?"

"Duymadınız mı? Tek duyan sen olabilirsin." Ekliyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, RCA'daki en büyük sürtüğün yanında duruyorsun." Gururla haykırıyorum.

Ağzı düşüyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ona bu sabahki yüzleşmeyi; tişörtün meşhur sigara yakma olayını, Rogue'un hakaretlerini ve takipçilerinin alaylarını anlatıyorum.

O bir şey söyleyemeden Six yanımıza atladı. "İlk

günün nasıl geçiyor?" Mutlu bir şekilde soruyor.

Kafeteryanın kapısını açıyorum, önce bir kız öğrencinin çıkmasına izin veriyorum. "Sürtük." Durmadan beni küçümsüyor.

Altı, şaşkınlıkla dönüp ona bakarak bir kez daha düşünür.

"Chloe'ye bir şey mi yaptın? Neden sana sürtük dedi?" "Çünkü kendi adına düşünemiyor."

Yemeğimizi alırken onu yakaladım.

Nera 'kafeterya' kelimesini gevşek kullandı. Burası daha çok lüks bir yemek alanı. Oda çok büyük ve farklı mutfaklar için ayrı tezgahlar çevreye yayılmış durumda.

Buradan görebildiğim kadarıyla bir salata barı, Tayland, İtalyan, Suşi ve Fransız yemekleri var.

Bu manzara karşısında midem keyifle gurulduyor.

"O korkunç biri, başına bunlar geldiği için çok

üzgünüm." "Sen de ben de."

Konuşmadan önce tereddüt ettiğini

görüyorum. "Ne oldu?"

"Sadece onu kışkırtma. Dediğini yap, eminim birkaç gün içinde sıkılıp yoluna devam edecektir."

"Ve kazanmasına izin mi verelim? Kesinlikle hayır. Ona boyun eğmektense tüm yılı sefil ve dışlanmış bir şekilde geçirmeyi tercih ederim." Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. "Alınma ama."

"Alınmadı." Bakışları derin düşüncelere dalıyor. Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Bazen hiçbir şey yapmamak en iyi şeydir."

Phoenix ile olan durumundan bahsettiğini biliyorum ve onunla dalga geçtiğimi düşünmesini istemiyorum.

"Kesinlikle. Phoenix ile durumunuz farklı. O senin arkadaşındı." Tepsimi bıraktım ve oturdum. "Özür diledim ve gömleğini değiştirdim ama o hâlâ şeytani bir pislik gibi davranıyor. İnsanların onun her kaprisine sanki buraların kralıymış gibi boyun eğdiği düşünülürse, benim söz konusu olduğumda yaptıklarının yanına kâr kalacağını düşünmesine şaşırmadım. Ama ben buna izin vermeyeceğim."

"Vaaz ver." Thayer ketçapla kaplı kızartmasıyla beni işaret ederek ekliyor. Omzumun üzerinden bakarken gözleri büyüyor. "Kahretsin, geliyor."

"Bu koltuk dolu."

Deja vu beni vuruyor, ama bu sabahtan beri dersimi aldım. Geçen seferkinin aksine, ona zaman ayırmıyorum. Sırtımı ona dönerek oturmaya devam ediyorum.

Şiddete başvurmasını bekliyorsam, yanılmışım.

Elleri masanın üzerine tüy gibi hafifçe iniyor, biri vücudumun iki yanında.

Eğiliyor, beni vücuduyla masa arasına daha da hapsediyor.

O kadar yakın ki, sıcak nefesini boynumda hissedebiliyorum. İstemesem de nefesinin değdiği yerde tüylerim diken diken oluyor.

Dudaklarından dökülen alçak memnuniyet mırıltısı fark ettiğinin kanıtıdır.

Gördükleri hoşuna gidiyor.

Avını yemeden önce onunla oynayan bir yırtıcı.

Bir aslan, boğazını parçalamadan önce kayıp bir ceylanla oynuyor. Ama ben ceylan değilim, o ne düşünürse düşünsün.

Damarlarımdaki ani ateş, onunla yüzleşmek için dönmemi sağlıyor, onunla yumruk yumruğa karşılaşmaya hazırım.

Öfke patlaması bana onun pozisyonunu unutturuyor. Dik durmuyor, omzumun üzerinde çömelmiş duruyor.

Koltuğumda döndüğümde, onunla yüz yüze geliyorum. O kadar yakınız ki, burunlarımız birbirine değiyor.

Hayır, ayrılmıyorlar. Aralarında kıl payı fark var.

Ama aramızdaki heyecan verici bağ kıvılcımlarla canlanıyor ve bizi fiziksel hissettiren bir enerjiyle birbirine bağlıyor.

Öfke, kızgınlık ve hınçla besleniyor. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Onu öldürmek mi yoksa becermek mi istediğimi bilmiyorum.

Kesinlikle ilk.

Nefesim kesiliyor. Ses aramızda bir bomba gibi patlıyor. Gözlerini indirip dudaklarıma bakıyor.

Yavaşça benimkine yaklaştıklarında, bakışlarındaki ifade çok açıktı.

Şehvet.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Hissettiğimden daha güvenle soruyorum.

Gözlerinden tüm duygular süzülüyor, yerini daha önce gözlerinde gördüğüm soğuk boşluk alıyor. Okulda taktığı maske bu. Her zaman sıkı sıkıya taktığı maske, ona bir mesafe ve dokunulmaz bir doğa katıyor.

Sanki hiçbir şey etrafına ördüğü duvarları aşıp onun gerçek olan kısımlarına dokunamazmış gibi.

"Evet." Tek kelime erotik. Müstehcen ve ateşli, tek bir kelime söylüyor ama çok daha fazlasını söylüyor. Duraklıyorum, beklenti bedenimdeki kanı ve ciğerlerimdeki nefesi donduruyor. Başı hafifçe eğik, ağzı neredeyse benimkine değiyor. "Koltuğum."

Nefesimi bıraktığımı çok belli etmemeye çalışıyorum.

Bunu fark ederdi. Benimle ilgili her şeyi fark ediyor gibi görünüyor.

"Senin hobilerin yok mu? Arkadaşların? Beni rahatsız etmek dışında kendini eğlendirmek için yapabileceğin başka bir şey yok mu?"

Gözlerinde hastalıklı bir parıltıyla karanlık bir şekilde gülüyor. "Sen bir hobi değilsin. Sen bir görevsin."

Eli, yemeyi dört gözle beklediğim orgazmik görünümlü bolonez spagetti tabağımı kapıyor ve kucağıma bırakıyor.

Ne -

Temas sıcak ama yakıcı değil.

Kırmızı sos uçuşuyor, kıyafetlerime ve masaya sıçrıyor. "Bellamy! İyi misin?" Thayer masanın diğer tarafında ayağa kalktı.

Masa. Öfkeli bakışlarını Rogue'a çevirir. "Büyürken seni bu hale getirecek kadar sevmeyen kimdi, sapık?"

Gözlerine dolan zehri fiziksel olarak görebiliyorum.

Omuzları kenetleniyor, gerginlik tüm kaslarını sarıyor. Bir el omzuna vuruyor ve ben bunun gerçekte ne olduğunu anlıyorum. Serbest bırakmak üzere olduğu sismik gücü kontrol altına alma çabası.

"Bunu ben hallederim, Rogue." Rhys diyor ki.

"*Bunun bir* adı var ve sende değil, Mackley." Thayer karşılık verir.

Ona keskin bir gülümseme vermeden önce soyadını kullanmasına gülüyor. "Çok az bir çabayla yapabilirim, aşkım."

"Rüyanda görürsün."

Ona şeytani bir sırıtış atıyor ve en iyi arkadaşının aksine bu ona çok kolay geliyor. Çekici ve masum ama altında hayvani bir yan var. Ve bu Thayer'a yönelik.

Ona bir an bile güvenmiyorum.

"Haklısın. Seninle tanıştığımdan beri rüyalarım tam olarak buna benziyor." Baştan çıkarıcı bir şekilde söylüyor.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur, yüzünde etkilenmemiş bir ifade vardır. Eğer onu kazanmak için tatlı bir gülümseme ve bir çift laf bekliyorsa, kaba bir uyanışla karşı karşıyadır.

Erkek arkadaşı bir yana, onu etkilemek için çok daha fazlası gerekecek. Onun saçmalık ölçeri bir mil uzunluğunda çalışır.

"Hayır teşekkürler, bu benim için daha çok bir kabus senaryosu."

Gülüyor, derin ve hoş bir ses, dudaklarımı istemeden de olsa gülümsetiyor. "Seni bu sözlerine pişman etmekten zevk alacağım."

Ama Rogue'un aksine, onun sözleri bir tehdit değil.

Onlar kirli bir söz.

O kadar kendinden emin konuşuyor ki, sanki gerçekmiş gibi. Ve nasıl futbol takımının kaptanı olduğunu anlıyorum. Kendi yeteneklerine olan bu tartışılmaz güveni onu acımasız bir rakip ve olağanüstü bir kaptan yapıyor olmalı.

Yanıt olarak Thayer'ın yanakları kızarır.

İlginç. Onun cazibesine karşı ilk düşündüğüm kadar bağışık olmayabilir.

Bu bilgiyi daha sonrası için saklıyorum ve kıyafetlerimin üzerindeki suç mahalline geri dönüyorum. Rogue tepki istiyor, bunu bu yüzden yapıyor. Onunla toplamda bir saatten az bir süre etkileşimde bulundum ve siz tepki verene kadar sizi kışkırttığını, zorladığını ve öfkelendirdiğini biliyorum.

Yarattığı kaostan zevk alıyor.

Kucağımdan bir tutam spagetti alıyorum ve bir ucunu dudaklarımın arasına koyuyorum. Gözümü kırpmadan Rogue'a bakarak, dudaklarımın arasında kaybolana kadar duyusal bir şekilde emme gösterisi yapıyorum.

Ben bunu yaparken gözleri ağzımdan hiç ayrılmıyor.

İçlerindeki ısı kucağımdaki sostan daha sıcak yanıyor.

Onu kışkırtmaya karşı koyamıyorum. Dilimi üst dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve parmağım ağzımın köşesinde sos artığı arar gibi geziniyor.

Dudaklarımı tatmin edici bir şekilde şapırdatarak ağzımı parmağımın etrafına kapatıyorum ve boğazımda alçak sesle inliyorum. "Mhmm. Tadı çok güzel."

"Bana düşman mı olmaya çalışıyorsun?" Tehditkâr bir hırıltıyla soruyor.

"Zaten öyle değil misin?" Ben de kayıtsızca soruyorum. "Ben de biraz eğlenebilirim."

"Bu hiçbir şey, tatlım. Senin için hayatı ne kadar acı verici hale getirebileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." Yüzüme doğru tıslıyor. Bunu öyle bir tehditle söylüyor ki, damarlarımda dolaşan korkuya karşı fiziksel olarak savaşmak zorunda kalıyorum.

Bu kadar yıldırma taktiği yeter.

Ayağa kalkıyorum, onu tam boyunda durmaya zorluyorum. Hem cüssesi hem de gücüyle üzerimde yükseliyor. Ona bu kadar yakınken yüzünün her ayrıntısını seçebiliyorum. Aynı anda hem her şeyi söyleyen hem de hiçbir şey söylemeyen koyu yeşil gözleri. Yüzünün sol tarafındaki güzellik izleri. Ağzının hemen üstünde bir tane var ve dudaklarının duygusallığına katkıda bulunuyor.

Bir an için onun tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Nazik davranıp, keşfetmek için zaman ayırır mıydı?

Kimi kandırıyorum ki?

Öpücüğü vahşi ve kontrolden çıkmış olurdu, tıpkı onun geri kalanı gibi. Sormak yerine alır, dili dudaklarımın arasına girer ve her hakkı varmış gibi ağzımı yağmalar.

Bu anın içinde sıkışıp kalmış gibiyiz; o bana bakıyor, ben de ona. Arkadaşlarımızın bakışlarını, diğer düzinelerce öğrencinin bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum.

Bu gergin alışverişi izliyorlar, hepsi gibi benim de kralın önünde eğilmemi bekliyorlar.

Parmak uçlarıma basarak yüzümü onunkine yaklaştırıyorum.

Eli üst kolumu kavramak için dışarı çıkıyor. Bu baskın bir hareket, ona ne kadar yaklaşabileceğimi kontrol etmek için yapılmış morartıcı bir tutuş.

Ama aynı zamanda sahiplenici, başparmağı tenimde küçük daireler çiziyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum.

Elimi göğsüne koyuyorum ve kulağına fısıldamak için eğildiğimde kalp atışlarının çılgınca yarışını hissediyorum.

"Elinden geleni yap."

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama beni bırakmıyor. En azından hemen değil. Sadece bakıyor, beni içine çekerken gözlerini bana dikiyor.

Kolumu onun elinden kurtarıyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve uzaklaşıyorum. Attığım her adımda kıyafetlerimden spagetti dökülüyor.

"Bellamy, bekle." Sixtine diyor ki. "Biz de geliyoruz."

"Tipik Sixtine. Her zaman kör takipçi."

Phoenix'le yüzleşmek için dönüyor, hareketin hızı çok şiddetli. "Senin aksine ben arkadaşlarıma sırtımı dönmem."

"Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?" Onunla alay ediyor.

"Hayır, sanırım birbirimize söylememiz gereken her şeyi söyledik."

Kolunu benimkine doladı ve Nera ile Thayer'ı da yanımıza alarak dışarı çıktık, Thayer çıkarken Rhys'e orta parmağını salladı.

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama sonunda çıkarken arkama bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu bıraktığım yerde duruyor ve hiç kıpırdamadı.

Bakışları geri çekilen formuma sabitlenmiş durumda ve gözünü kırptığını sanmıyorum. Manikürlü bir el beline dolanıp karnına dayandığında bile. O elin bu kadar rahat bir sahiplenmeyle onun üzerinde durduğunu gördüğümde kalp atışlarım tekliyor. Bakışlarım elin sahibine bakmak için sola kayıyor. Bu

Altın sarısı saçları olan, tasarımcı kıyafeti gibi görünen bir şey giymiş ve şimdiye kadar gördüğüm en sinsi gülümsemeye sahip bir kız. Aynı anda hem güzel hem de acımasız.

Kız arkadaşı olmalı.

Bu düşünceyle midemde oluşan küçük düğüm hoşuma gitmiyor. Çıkarken gözlerimi kaçırıyorum.

Önce Nera konuşur. "Hadi spor salonuna gidelim. Çantamda giyebileceğin yedek bir kıyafet var."

"Teşekkürler. Ben daha çok o sik kafalının öğle yemeğimi mahvetmesine üzüldüm."

"İkinizin de çelik gibi taşaklı olduğunu söylemeliyim." Six, başparmağını bana ve Thayer'a doğru uzatarak ekliyor. "Daha önce kimsenin Rogue'a senin yaptığın gibi karşılık verdiğini sanmıyorum Bellamy. Yalan söylemeyeceğim, biraz tahrik oldum."

Gülüyorum. "Bunun doğru olmadığına eminim."

"Sana söz veriyorum öyle." Başını şiddetle sallayarak cevap veriyor. "Demek istediğim, Phoenix benimle uğraştığında ben bile genellikle meşgul olmam. Sadece orada oturur ve kabullenirim. En az direnç gösteren yol bu."

"Genelde böyle değildir." Thayer bana ciddiyetle bakarak şöyle dedi. "Onun farklı bir yönünü ortaya çıkarıyor."

"*İstemiyor*. Ama kan davası istiyorsa, ona bir tane veririm, evet."

Ben de öyle dedim. "Ne tür bir farklı taraf?" Nera ona soruyor.

"Hadi ama, B. İtiraf etmelisin ki, o cesur hareketin normalde bu durumla başa çıkma yöntemin değildi. Sen daha çok diplomatik, 'konuşup anlaşalım' diyen birisin, 'bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim' diyen değil."

"Ne yani? Onu meşgul etmemeli miyim?"

"Hayır, hiç de öyle demiyorum. Aslında o kimin umurunda? Ben uzun zamandır ilk kez ateşinin geri döndüğü gerçeğine odaklanıyorum. Endişeniz kara bir bulut gibi üzerinizde dolaşmıyor gibi görünüyor."

Panik atakla ilgili sorunlarım olduğunu hatırlamak için anksiyete ile mücadelelerimden bahsetmesi gerekiyor. Sanki aniden, sarsıcı bir şekilde bedenime geri dönüyorum.

Rogue ile olan etkileşimlerimi düşündükçe kaşlarım çatılıyor. Hararetli, öfkeli ve şiddetin sınırlarında geziniyorlardı. Kalbim yeni hızlarda pompalandı ve insanoğlunun bildiği her olumsuz duyguyu hissettim, ama geçmişte diğer tartışmalar sırasında hissettiğim türden felç edici bir endişeyi asla hissetmedim.

Thayer haklı. Ben genellikle çatışmadan kaçınan, fiziksel olarak karşı karşıya gelmektense mantıklı bir şekilde tartışmayı tercih eden biriyim. Bu yüzden birkaç gün içinde beni yüzüne vurma noktasına getirmesi delilik. Bu, içimden çıkardığı ham duyguların derinliğinin bir kanıtı.

Soyunma odasına girerken konuşmaya devam ediyor. "Sana zorbalık ettiği ve korkuttuğu için suratına yumruk atmak istemekle, devam etmesini söylemek arasında gidip geliyorum çünkü onunla başa baş gitmen seni bir yıldır gördüğüm en canlı halin."

"Pekala, ne demek istediğini anlıyorum." Kabul ederek söylüyorum. "Görünüşe göre endişemi gidermek için gereken tek şey Avrupalı bir adamla kavga etmek."

"Ateşli bir Avrupalı erkek ve aşk ile nefret arasındaki çizginin *çok* ince olduğunu unutmayın."

"Cidden o psikopatla ilgili herhangi bir şeyi sevdiğimi düşünüyor olamazsın?" Nera'nın yedek taytlarını ve *Harry Potter* kazağını giyerken kuşkuyla soruyorum.

Nera araya giriyor. "Belki 'hoşlanmak' değil ama aranızda kesinlikle garip bir kimya var. Tüm o değişim sırasında birbirinize oldukça kilitlenmiştiniz. Orada olduğumuzun farkında değilmişsiniz gibi görünüyordu."

"Dinle, RCA'da istediği zaman istediği kişiyle birlikte olabilir. Ve aslında muhtemelen İsviçre'nin çoğunda. Buradaki her kız - şimdiki şirket hariç tabii ki" diyor Six, Nera'yı ve kendisini işaret ederek. "- onunla bir şans yakalamak için adam öldürür. Etrafta yatıp kalkıyor ve aynı kızla birkaç kereden fazla yatmıyor. Tam bir erkek düşkünü ama bu onun için tamamen işlemsel ve duygusuz. Hiç kimseye sana baktığı gibi baktığını görmedim. " diye ekliyor Six.

Etrafımı saran sahiplenici eli ve bu tutuşun iletmek istediği açık sahiplenme mesajını düşünüyorum. Mesaj alındı.

"Bana hiçbir şekilde bakmıyor." Gözlerimi devirerek cevap veriyorum. "Bakıyor."

Nera başını sallar. "Kesinlikle bir bakış var."

"Şimdi, bu bakışı yorumlamak zor. Sanki seni öğle yemeği niyetine yemek istiyor. Bu aşamada, seni öldürmek mi yoksa gelecek haftaya kadar becermek mi istediğini doğrulayamam, ancak ikincisine doğru güçlü bir şekilde eğiliyorum." Thayer bitiriyor.

"Kesinlikle nefret." Yanaklarım alev alıyor ve başka yöne çevirmek istiyorum. "Peki ya sen? Rhys ile yaptığın tuhaf çiftleşme dansı muhabbetini hiçbirimizin özlediğini sanmıyorum."

Elimde tuttuğum açık soyunma odası kapısından içeri giriyor ve bana hızlı bir bakış fırlatmak için geri dönüyor. "Bu bir şey değil. Sadece oyun oynuyor." Bir tuğla duvara doğru yürürken söylüyor.

Ya da Rhys'in sert göğsünü.

Elleri iki kolundan birini tutmak için uzanıyor, dudaklarında bir gülümsemeyle konuşurken pürüzsüz İngilizce sesi üzerimize yıkanıyor. "Merhaba aşkım."

Adamın göğsüne doğru itiyor ve kendini geriye doğru çekerek adamın elinden kurtuluyor.

"Ne istiyorsun?"

Adam ona bakıyor, kadının açık sözlülüğü karşısında dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Senin adın."

Yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Benim adım mı? Neden?"

Omuz silkiyor. "Seni becermeden önce adını bilmem gerektiğini düşündüm."

Adam konuştuğunda Sixtine başını geriye atmış, şişesinden yudumluyordu. Adamın sözleri boğazındaki suda boğulmasına neden olurken, öksürüyor ve nefes almakta zorlanıyor. "Özür dilerim, beni görmezden gel."

Thayer'ın bakışları onun üzerinde şimşek gibi çakıyor, kolları göğsünün üzerinde çapraz hale geliyor. "Bu *asla* olmayacak Mackley."

"Evet, bunu zaten konuşmuştuk. Bana bunun asla olmayacağını söylüyorsun, ben de seni bu sözlerine pişman edeceğimi söylüyorum ve ikimiz de yanıldığını biliyoruz."

"Bu sözlere inanmanız için gereken yanılsama miktarı neredeyse etkileyici."

"Siz yanılsama diyorsunuz, ben adanmışlık diyorum. Sonuç aynı." Omzunu rahat bir şekilde kaldırarak söylüyor.

"Seni çekici bulmuyorum."

Adam ona inanmayarak bakar.

"Lütfen." "İlgilenmiyorum." Kız dener.

Elleri ceplerinde, ona doğru rahat bir adım atıyor. Başını eğerek onunla aynı seviyeye geliyor ve alay

ediyor. "Yalancı." "Benim bir erkek arkadaşım var."

Bu sözler onu olduğu yerde donduran bir etkiye sahiptir. O rahat, kaygısız şakacı adam gitmiştir. Yavaşça kendini tam otoriter boyuna doğru yükseltirken ondan gerginlik sızıyor.

Hoşnutsuz ve bu çok açık. Sanki biri yeni oyuncağını açıp oynamadan elinden almış gibi görünüyor. Kasları

Ona bakarken çenesi titriyor. "O zaman bana adını söylemenin ne zararı var?"

Onu orada tutuyor ve o da bunu biliyor. Her nasılsa, kız ona adını söylemezse, onunla yatmak istediği için söylemiyormuş gibi görünmesini sağlayacak şekilde olayı çarpıtmış.

Bunu düşünürken bir an için alt dudağını çiğniyor. Gözleri hareketi takip ediyor. "Benim adım Thayer."

"Thayer." Tekrarlıyor, elini uzatmadan önce kelimenin dudaklarının arasında çıkardığı sesten keyif aldığı belli. "Ben Rhys."

Kabul etmedi. "Mackley iyi, teşekkürler. Biz arkadaş değiliz."

"Göreceğiz." Sonunda Thayer'ın arkasında duran üçümüze baktı. "Rogue şüphesiz arkadaşın için planladığı şeyi bitirdiğinde, yeni arkadaşlara ihtiyacın olacak." Çenesini bana doğru eğiyor. "Sana karşı av sezonu açtığını ilan etti, biliyorsun. Şimdi daha da kötüleşecek."

"Olağanüstü." Kuru bir şekilde söylüyorum.

"Yüzünde o sırıtışla orada dikilmek yerine onu durdurmak için bir şey yapamaz mısın?" Thayer soruyor.

"Olumsuz, canım. Gözüne birini kestirdiğinde onu kimse durduramaz."

"Ve bundan zevk alıyor musun?" Ben soruyorum.

"Bunun anlamı hoşuma gidiyor." Gizemli bir şekilde söylüyor.

Genişlemiyor, bunun yerine koridor duvarına yaslanırken düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Tanrı aşkına, sanki seninle fiziksel ilişkiye girmemi istiyorsun Mackley." Thayer gözlerini devirerek söylüyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Yerinden doğrulur, elleri Thayer'ın kollarına dolanır ve onu kendine doğru çeker. Bu dokunuş teknik olarak platonik olsa da Rhys'in bunu yapma şekli baştan çıkarıcı görünüyor. "Seninle fiziksel ilişkiye girmekten başka bir şey istemediğimi biliyorsun, aşkım." Müstehcen bir şekilde fısıldıyor.

"Ellerini. Çek" diye homurdanan Thayer, ellerini kadının bedeninden çeker. "Bu ne anlama geliyor?" Tekrar ediyorum.

"Emin değilim." O cevaplıyor. "Ama daha önce hiç kimseye böyle tepki vermediğini biliyorum. İyi ya da kötü, onun dikkatini çektin."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama ö n e m s e m i y o r u m. "Dediğim gibi, olağanüstü."

Yanıma geliyor, bir kolunu omzuma atıyor ve beni sertçe sıkıyor. "Neşelen hayatım. Ön sırada bir koltuğum olacak

ve benim için bir gösteri yapmanı istiyorum." "Rhys."

Tek kelimelik komut, bir kırbaç şaklaması gibi anı bozuyor ve ben ona cevap veremeden konuşmamızı kesiyor.

Rogue önümüzde sert bir şekilde duruyor, sağ elinin parmakları bacağının üzerinde hızlı bir ritim tutturuyor. Dipsiz bakışları beni içine çekiyor, Rhys'in elinin kolumda durduğu yere gitmeden önce yavaşça üzerimde geziniyor.

Gözleri kararır ve etrafındaki sıcaklık birkaç derece soğur. Çenesi sıkıca kenetlendi. Rhys tek kelime etmeden kolumu bırakıyor ve kendi kolunu omzumdan çekiyor.

"Gitsen iyi olur Mackley, efendin çağırıyor." Thayer onun yanından geçerken onu dürter.

"Erkek arkadaşını kaybet ve sana burada kimin kime sahip olduğunu göstermekten mutluluk duyacağım." Hâlâ kızgın olduğu belli olan Rogue'un yanından uzaklaşmadan önce kolayca geri atar.

Başka bir çatışma başlatmamasına şaşırdım. Karanlık ruh hali genellikle tartışmalarımızın katalizörü olur.

"Thayer, bu da neydi böyle?" Nera sorar. "Hiçbir

fikrim yok."

"Rogue benden nefret ediyor. Phoenix Altı'dan nefret ediyor. Thayer ve Rhys de her ne yapıyorlarsa onu yapıyorlar. Eğer dördüncü bir kişi olsaydı, kesinlikle Nera'yı taciz ediyor olurdu."

"Benim için endişelenmeyin, halletmem gereken kendi sorunum var."

"Gerçekten mi?" Sixtine soruyor ve bunu ilk kez duyduğunu söyleyebilirim. "Kim?"

Nera cevap veremeden öğle yemeğinin bittiğini gösteren zil çaldı.

"Kahretsin, antrenmana geç kalacağım, koç beni öldürecek. Ben de Sonra konuşuruz çocuklar!" Kaçıp gitmeden önce acı dolu bir inilti duyduğunu söylüyor.

***

Thayer, Six ve ben en çok beklediğim ders olan bir sonraki dersimize gidiyoruz.

Dünya Tarihi.

Kolektif geçmişimiz ve atalarımız tarafından alınan her kararın nasıl bir domino etkisi yaratarak bizi bugünkü halimize getirdiği hakkında daha fazla şey öğrenmeye bayılıyorum.

Amerikan tarihi açısından iyi bildiğim konulara Avrupalı bir bakış açısı kazanmak benim gibi bir inek için heyecan verici.

Sınıfa girip Rogue'u gördüğümde gülümsemem yüzümden düşüyor. Onu fark ettiğimde gözleri çoktan üzerimdeydi. Kalbim sıkışıyor. Neden o da bu sınıfta olmak zorundaydı?

Daha önce fark ettiğim sarı saçlı kızın yanında oturuyor. Beni görünce bir eli omzuna indi ve orada kaldı. Bu bölgesel jest o kadar bariz ki, kız onun üzerine işemiş bile olabilir.

Daha önce olduğu gibi, onun dokunuşunu fark etmemiş bile görünüyor. Siyah, dipsiz bakışları bana sabitlenmiş, yüzü hiçbir şey ele vermiyor. Neden ona fiziksel olarak yaklaşmaya çalıştığımda, beni uzak tutmak için hemen kolumu tuttu, ama bu kız neredeyse hiç kıpırdamadan ellerini onun her yerine koyabiliyor?

"Rogue'un yanında oturan kız kim?" İkinci sırada yan yana otururken Six'e sessizce soruyorum.

Kontrol etmek için arkasına bakmadan bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Bu Lyra Wills-Hyde. O ve Rogue birkaç kez takıldılar. Bunun onu erkek arkadaşı yaptığını düşünüyor." Gözlerini bana doğru devirerek ekliyor. "Onu zar zor kabul ediyor ve sadece kendi istediği zaman, kendi şartlarında. Rogue'un ona vermeye istekli olduğu yetersiz kırıntılar için bu kadar çaresiz olduğunu görmek biraz acınası."

"Evet, o kadar da ilgili görünmüyor."

Six bana sert bir bakış attı. "Onun yanında dikkatli ol. Rogue ile aranızda olanlardan hoşlanmayacaktır. Bunu onunla olan ilişkisine bir tehdit olarak görecektir. Öyle olmasa bile." Ben daha söyleyemeden elini kaldırarak karşılık vermemi engelliyor. "O gerçekten kötü niyetli, Bellamy."

"Sizler burada bu tür insanları topluyor gibisiniz." Aniden gerilen sohbete biraz neşe katmaya çalışarak şakayla karışık cevap veriyorum.

"Ben ciddiyim." Uyarıyor. "Geçen yıl en iyi arkadaşlarından biri bir partide Rogue'la yattı ve uykusunda kafasını kazıtıp okuldan atılmasına neden oldu." Şok olmuş yüz ifadem karşısında sertçe başını sallıyor. "Dediğim gibi, uzak dur." "Saçımı yeni kestirdim, o yüzden not aldım." Dikkatlice arkama bakıyorum ve onun Esrarengiz bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Müdahale etti mi?"

"Hayır. Daha az umursayamazdı. Eğer Rhys ya da Phoenix değilseniz, onun için yoksunuz demektir."

"Belki de onlardan biriyle çıkmalı o zaman"

"Onların tarzı değil. Yine de bazen paylaştıkları biliniyor."

Tiksinti dolu bir sesle odanın önüne doğru dönüyorum. Onunla ilgili ilk analizim doğruydu - sonuçlarını ya da etkilenen diğer kişileri umursamadan gelişigüzel kaos yaratıyor.

Beynime bir kurşun yemeye ne kadar ihtiyacım varsa yeni bir kavgaya da o kadar ihtiyacım olduğundan, dersin geri kalanında arkama bakmamaya karar veriyorum. Kolonileşme üzerine ilginç bir ilk dersin ardından zil çaldığında, eşyalarımı toplayıp kapıdan ilk çıkan ben oluyorum.

OceanofPDF.com

8.

Rogue

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle sınıftan koşarak çıkışını izlerken gözlerim onun sıkı kıçını takip etmekten kendini alamıyor. Daha önce kafeteryada yaptığı kabadayılık sadece buydu. İçten içe kazanamayacağı bir savaşın içinde olduğunu bildiği gerçeğini gizlemek için kullandığı bir yüz ifadesiydi.

"Kim o?" Kulağımı tırmalayan sese doğru dönüyorum. Aynı anda hem şuruplu hem de tiz olmayı başarıyor ve amaçlanan etkinin baştan çıkarma olduğundan eminim, ama kulağıma kara tahtaya çakılmış çiviler gibi iniyor.

Alışmaya başladığım gür Amerikan aksanıyla tam bir tezat oluşturuyor. Nefret etmem gereken ses bu, ama sahibi tamamen göz ardı edilemeyecek kadar çekici.

İlgisiz bir şekilde karşılık veriyorum. "Kim?"

Lyra bana sert bir bakış attı. "Kim olduğunu biliyorsun. Bütün sınıf boyunca gözlerini dikip baktığın kız."

"Sana borçlu olduğum gibi yanlış bir izlenime kapılmış gibisin, o yüzden bunu hemen düzeltelim." Isırarak s ö y l ü y o r u m . Sesim ölçülü, hatta sıkılmış ama tonumda zorlukla gizlenmiş bir tehdit var. Korkudan kalın kalın yutkunurken Lyra'nın boğazı düğümleniyor. "Ne yaptığım, kime baktığım, kime bulaştığım ve kiminle yattığım seni hiç ilgilendirmez. Değerinden daha fazla bela olduğuna karar verip senden kurtulmadan önce bunu unutma. Temelli olarak." "Elbette, Rogue." Mırıldanıyor ama yüzündeki hafif titremeyi duyuyorum. ses. "Öyle bir şey demek istemedim."

Eli omzuma doğru geliyor ama bana dokunamadan elini havada yakalayıp geriye doğru çekiyorum. Keskin bir çığlık atıyor, artık gözlerindeki korkuyu gizleme zahmetine girmiyor.

Elini itiyorum, kolundaki kasları zorluyorum. Biraz daha bastırırsam bir tendonunu koparabilirim. "Bana dokunabileceğini söyledim mi?" Sesimden donmaya yetecek kadar soğuk bir öfke damlıyor.

"Özür dilerim. Artık sana dokunmayacağım." İnliyor.

Elini bırakıyorum, dikkatsizce uzağa fırlatıyorum.

❋❋❋

Rhys ve ben günün son iki dersini ektik ve eve döndük. Ben bir cigara yakıp bir fırt çekerken o arabayı sürüyor. Camlar açık, kolum dışarıda, parmaklarım amaçsızca rüzgârla oynuyor.

"Sana ulaşıyor."

Ona kayıtsız bir bakış fırlatıyorum. "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Kimden bahsettiğimi sormanıza bile gerek yok çünkü bunun doğru olduğunu biliyorsunuz."

Ona gülüyorum, taş suratlı. Esrarı tekrar dudaklarıma götürerek cevap vermeden önce bir nefes daha çekiyorum. Dumanın ciğerlerime girme hissinin tadını çıkarıyorum, onu orada tutabildiğim kadar tutuyorum. Zaten içim çürümüş, daha fazla zehir eklemenin ne zararı var?

Dumanı üflüyorum, ot anında etkisini gösterirken rahatlamanın tadını çıkarıyorum. Öfkeyi, acıyı, yalnızlığı köreltiyor.

"Kimden bahsettiğinizi biliyorum, neden bahsettiğinizi değil."

"Onu ilginç bulduğunu itiraf et." Talep ediyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yanılıyorsun."

Daha fazla zorlamıyor, bunun yerine elimden esrarı alıyor ve kendisi de bir fırt çekiyor. "Bu öğleden sonra ne yapıyoruz?"

"Müller ilerleme hakkında beni bilgilendirmek için geliyor."

Bana anlam veremediğim bir bakış fırlattı. "Bir şey bulup bulmadığına dair sana herhangi bir ipucu verdi mi?"

"Hayır."

François Müller bir hafta önce annemi bulmak için tuttuğum özel dedektif.

Ben dokuz yaşındayken evimizden çıktı ve bir daha geri dönmedi. Babamın dayaklarının muhatabı olarak yerini almam için beni terk etmişti. Kendini korumak için onu terk etmesini anlayabilirdim ama beni geride bırakmasını anlayamazdım.

Hatırlatma karşısında yumruklarım sıkıldı.

Korkaklığı yüzünden çektiğim tüm acıları ona ödetecektim. Ama önce onu bulmalıydım. Üstünkörü bir araştırma yaptım.

Sosyal medya sitelerinde ve internetteki diğer yerlerde yapılan aramalarda 45 yaşında bir kadın bulunması beklenebilirdi, ancak hiçbir şey bulunamadı.

Babam geçen hafta beni eşek sudan gelinceye kadar dövmüştü ve artık canıma tak etmişti. Yerde kıvranırken ve sesimi çıkarmayı reddederken kararımı vermiştim.

Onu bulur ve buraya sürüklerdim. Bedelini ödeyecekti.

***

Garaj yoluna girdiğimizde Müller'i arabasına yaslanırken görüyorum. Bir özel dedektif nasıl Porsche kullanabilir bilmiyorum ama umarım bu işinde iyi olduğu anlamına geliyordur.

Rhys'in mat siyah cipinden atlayıp Müller'e doğru yürüyorum. "Royal." Beni selamlıyor.

"Hoşbeşe gerek yok. Ne buldun?"

Elini başının arkasına götürüp özür dilercesine ovuşturuyor. "Bak, ya annenin CIA düzeyinde ortadan kaybolma becerileri var ya da yardım aldı ve bunu planladı. Her yere baktım. Uçaklar, trenler, arabalar, otobüsler, taksiler, hatta tramvaylar. Annenin İsviçre'den ayrılmak için bu ulaşım araçlarından herhangi birini kullandığına dair hiçbir iz yok. Bu da on yıl önceydi, bu yüzden kayıtlara ulaşmak o kadar kolay değil, ama bulduklarımda anneniz görünmüyor. Şu anda Schengen Bölgesi'ndeyiz. Bir arkadaşının arabasına binip tüm Avrupa'yı gönlünce gezmiş olabilir ama yine de bir izini bulmayı beklerdim. Makbuzlar ya da kredi kartı ekstreleri, ama hiçbir şey yok. NYPD'deki bağlantıma ulaştım ve Amerikan sisteminde ismini arattı ama orada da görünmüyor. Amerika'ya gittiğini size söyleyen babanızdı, değil mi? En azından hangi kıyıya gitmiş olabileceğini söyledi mi?"

"Söylemedi. Ve banka şifresini söylemesi için ona annemle ilgili herhangi bir bilgi vermekten daha çok şansın olur." Ona düşmanca bir bakış atarak bir adım öne çıktım. "Yani bu kadar mı? Bana hiçbir şeyin olmadığını söylemeye mi geldin?"

Kekeliyor. "Dinle, bu sadece başlangıç. Araştırmaya devam edeceğim, özellikle de ABD tarafında. Sadece yüzeyi çizdim

Orada. Sadece başlangıçta düşündüğümden biraz daha uzun süreceğini söylüyorum."

Gözlerimi ondan ayırmadan gömleğimin kolunu yavaşça kıvırıyorum. "Bu hayal kırıklığı." Korkuyla bir adım geri çekilirken sakince söylüyorum.

Kolumu olabildiğince yukarı sardığımda, dönüp arabasının sol arka lambasına yumruk atıyorum.

Sonra sağa.

Gözleri büyür ama akıllıca sessiz kalmayı seçer.

"Bana b i l g i vermek için bir ayın var." Topuklarımın üzerinde dönüp eve doğru yürümeye başlamadan önce ona talimat veriyorum.

Bu bana bazı sonuçlar getirecektir. Olmazsa, bir dahaki sefere Porsche's i n i ateşe verebilirim.

Rhys mutfakta beni bekliyor, şefin bu sabah yaptığı hamur i ş l e r i n d e n birini yiyor. "Ee?"

"Hiçbir şey yok. Ondan hiçbir iz yok." Bir bardak portakal suyu doldurup buzdolabından makarna alarak söylüyorum. "Yeterince dikkatli bakmıyor."

"Belki de saklanmak için bu kadar çok çalıştıysa, bulunmak istememesinin bir nedeni vardır." Rhys öneriyor.

"Fikrini istersem, sorarım." Ben de karşılık verdim.

"Testy." Diyor, tsk-tsking.

Hiçbir şey söylemiyorum ve yemeğimizi yerken sessizlik içinde duruyoruz. Birkaç dakika sonra Phoenix içeri giriyor, belli ki sinirlenmiş. Sırt çantasını odanın diğer ucuna fırlatıyor ve çanta mutfak masasının diğer tarafına doğru kayarak bir heykel sehpasına çarpıyor ve yere doğru savruluyor. Yere çarpıyor ve yüzlerce parçaya ayrılıyor.

"Siktir!" Diyor, gözlerinde siyah bir pus var.

"İyi misin?" Rhys ısırıkların arasında ona soruyor, sahneye kayıtsızca bakıyor. Bu bizim evimizdeki tipik bir gece. Burası bir malikane ama yine de üçümüzle birlikte içinde yaşayan tüm öfkeyi barındıracak kadar büyük değil.

"Neredeyse tüm derslerime giriyor. Nereye baksam karşıma çıkıyor, hiç de öyle olmadığını bildiğim halde masum ve tatlı gözlerle bakma cüretini gösteriyor. Hepsini kandırıyor."

Sekiz yaşındayken tanıştığımızdan beri Phoenix'in Sixtine'e karşı bir saplantısı var. Bir yıldan biraz fazla bir süre sonra, annem ailesiyle Hong Kong'a taşınmadan önce ortadan kaybolduğu sıralarda ona ihanet etti.

O zamandan beri eskisi gibi değil, kalbi benimki kadar boş. Onunla tartıştığında canlanması dışında.

Yine de bunu asla kabul etmez, bu yüzden bazen onunla uğraşmak oyunumun sadistçe bir parçası. "Mhmm, bugün gerçekten çok seksi görünüyordu. Tişörtünün taytını göğüslerine doğru çekiş şekli." Yalandan inledim. "Gözlerimi ondan alamadım."

İki adımdan kısa bir sürede üzerime geldi, yumruğu gürültülü bir çatırtıyla yanağıma değdi. "Onları ondan kalıcı olarak çıkarmanın bir yolunu bul." Tehdit ediyor, sesi bir garanti gibi. "Yoksa gözlerini bir greyfurt kaşığıyla oyar ve bunu iyi çözülmüş bir sorun olarak görürüm."

"Dikkatli ol." Rhys araya girdi. "Sıradan bir gözlemci onu sahiplendiğini düşünebilir."

"Sıradan bir gözlemci bu tür aptalca bir düşünce yüzünden kendini öldürtebilir." Diyor, üst dudağı öfkeyle seğiriyor.

Rhys ellerini masumca havaya kaldırır. "Royal'in üzerine fazla gitme. Müller'den yeni bir güncelleme aldı. Hiçbir şey yok." Başını sallayarak söylüyor.

Phoenix, bu konuda hiç açıkça konuşmamış olsak da, bu araştırmanın benim için önemini biliyor. Cevaplara olan ihtiyacımı anlıyor. "Üzgünüm dostum. Bu berbat bir şey."

Buzdolabından birkaç bira aldı ve bir tanesini bana doğru fırlattı. Havadayken yakalıyorum ve kapağını tükürüp uzun bir nefes çekmeden önce dişlerimle açıyorum.

"Arsenal bu akşam Crystal Palace'a karşı. İzlemek ister misiniz?" Phoenix soruyor.

Aramızdaki çatışma bu kadar uzun sürüyor. Beş dakika önce bana yumruk attı ve şimdi bira içiyoruz ve maçı başlatmak üzereyiz. Birbirimizi bu kadar uzun zamandır tanımanın faydası bu. Gerçek şu ki, Phoenix ve Rhys aileme benzeyen tek şey ve bunun kulağa ne kadar boktan geldiğini biliyorum.

Onlar benim kardeşlerim, iyi ya da kötü. Çoğu gün onlara katlanamıyorum ama ne yazık ki muhtemelen her ikisi için de kurşun yerim.

***

OceanofPDF.com

9.

Bellamy

Annemle telefonda konuşuyor, yatağımda oturuyordum ki kapım çarparak açıldı ve Thayer içeri girdi.

"B- oh hey, Trish!" Annemi FT'de gördüğünde şöyle diyor. "Böldüğüm için üzgünüm - bu arada muhteşem görünüyorsun - ama Bellamy ile gerçekten hızlı bir şekilde konuşmam gerekiyor."

Annem mutlulukla gülüyor. Eminim o da beni özlediği kadar onu özlemiştir. "Devam et, tatlım."

"Ne oldu?"

Heyecanla kolumu tutuyor. "Tamam, hayır deme."

"Harika bir başlangıç."

"Lütfen, seni tanıyorum. Dinle, bu gece bir parti var ve biz de gidiyoruz."

Yüksek sesle inliyorum, sırtüstü uzanmak için yatağıma düşüyorum. "Ugh, bilmiyorum. Gerçekten çalışmam gerekiyor."

Elimi tutuyor ve beni tekrar oturur pozisyona çekiyor. "Ne yazık ki hayır cevabını kabul etmiyorum. Berbat bir hafta geçirdin ve dışarı çıkıp eğlenmeye ihtiyacın var, kafanı tozlu eski bir kitabın derinliklerine sokmaya değil. Elbette kitaplara saygısızlık etmek istemem, onlar benim ilk aşkım. Ama bu gece onları ikinci aşkımla aldatıyorum. Tekila." Diyor ve hayali bir parçada kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallamaya başlıyor.

"Bekle, kim korkunç bir hafta geçirdi?" Annem kaşlarını çatarak araya giriyor. "Bellamy her şeyin çok iyi gittiğini söyledi."

Thayer'a gözlerimi abartılı bir şekilde açarak evrensel bir sus işareti yaptım. Anneme zorbalık hikâyelerimi anlatarak onu endişelendirmek istememiştim, bu yüzden ona sadece birkaç arkadaş edindiğimizi (oda arkadaşlarımız olmalarına rağmen doğru) ve dramadan uzak durduğumuzu (doğru değil ama bizim hatamız da değil) söyledim. Hemen anladı ve hemen hasar kontrolüne başladı.

"Üzgünüm, Trish, yanlış konuştum. Beni bilirsin, her zaman dramatize etmeye çalışırım. Bellamy daha yeni A aldı, biliyorsun ki bu onun için onuncu seviye bir felaket, o yüzden abartılı konuşuyordum."

Annemin kaşları yumuşuyor, bir şekilde bu yalana inanıyor. Ya da A alacağıma.

"Thayer haklı, tatlım. Notlar her şey değildir. Dünyanın en iyi liselerinden birinde okuyorsun, dışarı çıkıp eğlenmek için bir gece ayırabilirsin." Yine inledim. İkisi bir araya gelince benim için bu partiden kaçış olmadığını biliyorum. "Tamam. Ama fazla kalmayacağım." Diyorum, uzlaşmaya çalışıyorum.

"Sen nasıl istersen." Thayer şarkı söylüyor, istediğini elde ettiği için mutlu. "Pekala anne, ben gidip parti için hazırlanayım. Arayacağım birkaç gün içinde?"

"Kulağa hoş geliyor, iyi eğlenceler!"

Telefonu kapatıyorum ve Spotify'ı açıyorum. Dolabıma doğru ilerlerken bir hazırlanma listesi açıyorum. Thayer makyaj masama oturuyor ve makyajını yapmaya başlıyor.

"Bunun için üzgünüm, onu endişelendirmek istemeyebileceğinizi düşünemedim." "Her şey yolunda. Ayrıca, haksız da değilsin."

Dolabıma uzandım ve Giyecek bir şeyler ararken elbiseler birbiri ardına çıkıyor. "Nerede bu parti?" diye soruyorum.

"Um..."

O tek hecede başımı yavaşça ona doğru çeviriyorum. Bu sesi biliyorum. Suçlu olduğu zaman çıkardığı ses. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, bana alçakgönüllülükle bakıyorlar.

"Oh, lanet olsun. Ne yaptın sen?" diye sordum.

"Ben hiçbir şey *yapmadım*." Suçluluk duymadan cevap veriyor. "Thayer." Onu uyarıyorum.

Pes etti. "Pekâlâ. Ama yalan söylemiyordum, hiçbir şey yapmadım. Ben sadece... bir şeyi atladım."

"Ne?"

"Partinin bulunduğu yer."

Kafam karıştı. "Ülkeden ayrılıyor muyuz? Duyduğuma göre bu gece dışarı çıkmak için çok Avrupalı bir şeymiş. İsviçre'de bir bara gidersin, ertesi sabah İtalya'da uyanırsın. Tercihen ateşli bir İtalyanla." Ekliyorum.

"Hayır, başka bir şey, yine de ne zaman istersen beni o gece için kaydet."

Ona gülümsedim. "Parti nerede?"

"Haydut evi."

Yüzümdeki gülümseme siliniyor. "Ben gitmiyorum." Kıyafetlerimi dolaba geri koymaya başladım.

"Sana iyi karşılayacağını söylemiştim." Nera içeri girip kendini yatağıma atarken şöyle diyor.

"Bunu sen de biliyor muydun?" diye sordum. "Gitmemin imkânı yok. Eminim sen de aynı fikirdesin, değil mi Sixtine?" İçeri girerken ona soruyorum.

"En iyi şansınızın ben olduğumu düşündüğünüzü anlayabiliyorum ama ben onlarla birlikteyim." Özür dileyen bir omuz silkme ile söylüyor. "Üzgünüm, bence gitmelisin."

"Neden onun partisine gideyim ki? Bu sadece aslanın inine girmek değil, giriş için para ödemek ve aslanın açık ağzının tam önünde oturmak demek."

"Harika bir metafor." Nera

diyor ki. "Teşekkürler."

"İzin verirseniz devam etmek istiyorum." Thayer araya giriyor. "Ben bunu daha çok giriş için para ödemek, aslanın tam önüne oturmak ve ona çift kuş çevirmek olarak görüyorum."

"Elbette, işim bittiğinde aslan ağzını açıp iki kolumu da ısırarak koparabilir."

Nera boğazını temizliyor. "Sanırım metaforun bizi ana noktadan uzaklaştırmasına izin veriyoruz." Karnının üzerine dönüp bana bakıyor. "Belki de kafeteryada gördüğümüz gibi güç güce karşılık veriyordur ve ona karşı durmak iyi bir fikirdir. Ve partisine gelmek en büyük satranç hamlesi. Bunun geldiğini göremeyecek."

Thayer'a doğru dönüyorum. "Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir ve sarhoş bir gece yarısı atıştırmalığı olarak üzerinde peynir olan bir salatalığı mikrodalgada pişirdiğinde ben de oradaydım."

"Ew." Sixtine iğrenmiş bir yüz ifadesiyle "İğrenç" diyor.

"Kendimi savunmam gerekirse, kabak olduğunu düşünmüştüm. Sağlıklı beslenmeye çalışıyordum." 'Ne yapabilirsin ki' der gibi omuz silkiyor. "Kötü bir fikir değil ve zaten şaka yapıyorduk. Six, kanatları ve hizmetçi odaları olan bir malikanede yaşadığını söylüyor. Zaten muhtemelen onu görmeyeceksiniz."

"O haklı." Nera diyor ki. "Birkaç partisine gittim ve onu orada hiç görmedim."

"Hadi ama." Thayer yalvarıyor. "Bu bizim buradaki ilk hafta sonumuz, eğlenmeyi hak ediyoruz."

Ara vermek işime yarayabilirdi. Anneme berbat bir hafta geçirdiğimi

söylerken yalan söylemiyordu. Pazartesi günkü karşılaşmalardan sonra, belki de

Geri dön, biraz yerleşmeme izin ver. Ondan neden iyi bir şey beklediğimi bilmiyorum.

Söz verildiği gibi, onun ve yandaşlarının çabaları hem olay hem de acımasızlık açısından daha da yoğunlaşmıştı. Salı günü Lyra ile resmen tanıştırıldım. Yanından geçerken beni atkuyruğumdan tutarak yere çekti ve üzerime çömeldi.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bir elini göğsüme bastırdı. "Yerde kal, kaltak." Yüzümden birkaç santim uzağa tükürdü. "Rogue'dan uzak dur yoksa hayatını mahvederim."

"Memnuniyetle." Ben de kayıtsızca cevap verdim. "Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Erkek arkadaşına *benden* uzak durmasını söyle."

Bana vuracaktı ama Nera o vuramadan kolunu havada yakaladı.

"Onu rahat bırak Lyra."

Ayağa kalktı ve onunla yüzleşti. "Beni düşman edinmek istemezsin."

Nera ona doğru yaklaştı. "İnan bana, b a n a düşman olmak konusunda endişelenmesi gereken kişi sensin." Bunu üstü örtülü bir şekilde söylemişti. Benim anlamadığım ama Lyra'nın açıkça anladığı bir uyarı.

Saçını savurup öfkeli bir huff çekerek uzaklaştı. Acıyan atkuyruğumu düzeltirken Nera ayağa kalkmama yardım etti. "Six gaddar olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş." Kafatasımın dibindeki donuk acıdan irkildim. "Neden seni dinledi?"

"Benim ailem onunkini yok edebilir." Kadın rahat bir omuz silkmeyle cevap verdi. "Elbette yok edebilir."

Ertesi gün spordan sonra kıyafetlerim kaybolmuştu. Hayal gücü.

Perşembe günü, Devlin ve futbol takımının diğer iki üyesi, Rhys onlara durmalarını söyleyene kadar ders aralarında bana hakaretler yağdırmış ve kâğıt parçalarını buruşturmuşlardı.

Hafta başında Rogue'la birkaç ufak tefek sürtüşme yaşamıştım ama garip bir şekilde yatışmışlardı. Eğer tüm okul hala beni taciz ediyor olmasaydı, aramızdaki kavganın geride kaldığını düşünürdüm.

Zorbalığın etkili olması için yaratıcı olmasına gerek yoktu. Rogue ile son karşılaşmamdan bu yana başka bir şiddet olayı yaşamamış olsam da, diğer öğrencilerin alayları ve acımasız oyunları moral bozucu ve yalnızlaştırıcıydı.

Kızlara sahip olduğum için minnettardım, özellikle de yanımda durmak için önceki arkadaşlıklarını fiilen kesmek zorunda kalan Nera ve Six'e. Her ne kadar

Okuldaki her gün zordu, onlarla geçirilen her gece iyileştiriciydi. Sık sık çatıya çıkar, orada birkaç sandalye kurar ve bira içer, güneş batarken güler ve sohbet ederdik.

Bugün, Rogue ile şansım tükenmişti. Calc'da onunla acımasız bir karşılaşma yaşadım. Çantamı kaptığı gibi açık pencereden dışarı fırlattı ve tüm eşyalarımı üç kat betona savurdu. Sonra beni ikiye bükmüştü, öyle ki ayaklarım yerdeydi ama vücudumun üst yarısı pencereden dışarı sarkıyordu, eli tehditkâr bir şekilde belime bastırıyordu.

"Kımıldama. Seni tutuşum kazara kayabilir." Tehdit etmişti.

Beni bıraktığı anda oradan kaçmıştım. Gözlerimde kimsenin görmesini istemediğim yaşlar vardı.

Merdivenlerden körlemesine inerken sert bir bedenle karşılaştım. Güçlü eller kollarımı kavradı ve düşmemem için beni sabitledi. "İyi misin?" diye sordu.

Sulanmış gözlerimin arasından ona baktım.

Jeremy.

İngiliz Edebiyatı dersimde yanıma oturdu. Daha önce onu sınıfta fark etmemiştim bile. Kendimi savunmam gerekirse, dikkatim dağınıktı. Etrafından dolaşmaya çalıştım. "Affedersiniz."

Ellerinden biri düştü ama diğeri kolumu gevşek bir şekilde tutmaya devam etti. "Hey, dinle. Özel ders verip vermediğini merak ediyordum."

"Pardon?" Anlamsızca sormuştum. Düşünceler beynimde bir mil hızla uçuşuyordu ve ne sorduğunu anlayamıyordum.

"Özel ders veriyor musun? Yani, bana özel ders verebilir misiniz? İngiliz Edebiyatı kavramlarıyla boğuşuyorum."

"Bu ikinci dersimiz." Şüpheli bir şekilde söyledim.

Ensesini ovuştururken tedirgin bir kahkaha attı. Sanırım onu sinirlendirdim. Bir an durup ona baktım. *Vineyard Vines* tarzı bir çekiciliği vardı. Çok beyaz, üst sınıf ve kurabiye kalıbında.

Sahra Çölü'nden daha kuruydum.

Nedenini bilmiyordum ama tipimin nasıl olduğunu düşündüğümde gözümün önüne sert eller, dövmeli kollar ve iyileşen yüz kesikleri geliyordu.

"Haha, haklısın. Sadece geçen yıl benim için zor bir ders olduğunu biliyorum, bu yüzden bir adım öne geçmek istiyorum, anlıyor musun?"

Anladığımı söyleyemeden, sahanlığa çıkan merdiven kapısı açıldı ve Rogue içeri girdi. Jeremy ve bana baktı, özellikle de ilkinin elinin hâlâ bana sarılı olduğu yere baktı.

Yüzünde ya da vücudunda hiçbir şey kıpırdamadı ama yine de havadaki şiddet yoğunlaştı. Pencereden dışarı atılmak istemiyordum, bu yüzden ikinci raund için içeri girmeden önce oradan ayrıldım.

"Dinle, sonra konuşuruz. Gidip eşyalarımı almam lazım."

Rogue'a doğru son bir bakış attım. Hâlâ sahanlıkta donmuş bir şekilde duruyordu. Zehirli bakışları Jeremy'den bana doğru kayıyordu.

Döndüm ve merdivenlerden aşağı koştum.

Bugün geriye dönüp baktığımda, hem sınıftaki ilk yüzleşmede hem de sadece yardımımı isteyen Jeremy ile yaptığım konuşmada beni atlatmasına izin verdiğim için hayal kırıklığına uğradım.

Onu bulmalı ve eğer ihtiyacı olursa ona özel ders vermekten mutluluk duyacağımı söylemeliydim.

o.

"Sence Jeremy bu partide olacak mı?" Altı'ya sordum.

"Jeremy mi? Jeremy kim?" Thayer ikisinin arasına bakarak sordu

Bi

z. "Futbol takımından Jeremy Rathford mu?" Başımı salladım. "Öyle olmalı, Evet."

"Tamam, ben varım." Anonsum mutlu çığlıkların kakofonisiyle karşılandı. "Giyecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum."

Nera öne çıkıyor ve elini koluma koyuyor. "Nihayet. Parlama zamanım geldi."

***

Bir saat sonra hazırız ve Sixtine'in özel şoför servisi aracılığıyla sipariş ettiği limuzine biniyoruz. Bizi partiye götürecek, böylece birimizin şoför olmasına gerek kalmayacak.

Bugünlerde kimin hayatını yaşıyoruz ki? Beş yüz dolarlık bir elbise giyip partiye şoförle gitmek. Bu hafta havyar bile yedim ve çok keyif aldım. Çok kötü durumdayız, bir yıl sonra gerçekliğe dönüş berbat olacak.

Limuzine en son ben biniyorum, Nera'nın elbisesinin içinde önden *ya da* arkadan kimseye görünmemek için kendimi zor tutuyorum. Çok sade, parlak siyah bir elbise ve belimi küçük, kıçımı büyük gösteren bir korsesi var.

"Şimdiden özür dilerim, üçünüz de bu gece bir noktada kesinlikle vajinamı göreceksiniz."

"Ne var ne yok?" Thayer parlatıcısını tekrar sürerken kayıtsızca cevap veriyor.

Altı gülüyor. "Çok seksi görünüyorsun Bellamy. Erkekler ellerini senden uzak tutamayacak."

İltifatı karşısında yüzüm kızardı. Dışarı çıkarken nadiren şık giyinirim ama bu gece iyi göründüğümü ben bile kabul edebilirim. "Ellerini hiçbirimizden uzak tutamayacaklar. Üçünüz de muhteşem görünüyorsunuz."

Ve yapıyorlar. Nera dantel bir sutyenin üzerine derin V yakalı beyaz ipek bir bluz giyiyor. Bluz deri bir eteğin içine sokulmuş. Six, ustalıkla yerleştirilmiş kesiklere sahip kırmızı bir elbise giyiyor ve Thayer'ın üzerinde gözlerini tamamlayan ışıltılı mavi bir elbise var.

Eve döndüğümüzde, eğer bir partiye gitseydik, üzerime bir çift kesik şort, grafik bir tişört ve hava kuvvetlerine ait ayakkabılarımı giyerdim. Ama Six bunun gideceğimiz yere uygun olduğunu söyledi, ben de razı oldum.

Hâlâ çoğu gün kendimi çimdiklemek istiyorum.

On beş dakika sonra açık bir kapıya yanaştık. Uzakta bir köşk görünüyor. Yaklaştıkça ağaçların arasından evin detaylarını seçmeye başlıyorum. Beyaz pencereleri ve panjurları olan kırmızı tuğlalı geniş bir ev. Üç katlı mülkü on iki sütun pencere süslüyor.

"Üçü burada mı yaşıyor?" Soruyorum ve kendi sesimdeki kuşkuyu duyabiliyorum.

"Çoğunlukla. Rogue'un babası da yılda birkaç kez eve geliyor. Annesini de biliyorsun."

Bize onu daha küçükken terk ettiğini söylediğini hatırlıyorum. O acıyı hayal bile edemezdim.

"Hadi, içeri girelim." Nera kolunu Thayer'ın koluna dolayarak onu iki büyük çift kapıdan geçirdi ve prenses merdivenli büyük bir fuayeye götürdü.

"Hadi mutfağa gidip bir şeyler içelim."

Bizi zeminde ve mutfak backsplash'inde benzersiz renklerde fayanslar bulunan muhteşem açık planlı bir mutfağa götürüyor. Zarif, modern ve

pahalı görünüyor. Evin ve arazinin etrafında yüzlerce insan dolaşıyor, hepsi de tasarım kıyafetler ve aksesuarlar giymiş.

Six bana bir bardak uzatıyor - görünürde kırmızı solo bardak yok - ve bir tezahüratla kendi bardağını benimkiyle tokuşturuyor. Elimi tutarak beni ve diğerlerini başka bir odaya götürüyor. Burası insanların uzandığı kanepelerin ve Thayer'ın işaret ettiği derme çatma bir dans alanının bulunduğu bir yaşam alanı.

"Amacımız gecenin sonuna kadar bu dans pistine sahip olmak." Yüksek sesli house müziğin üzerinden bağırıyor.

"Anlaştık!"

Bu hafta boyunca kaslarımda oluşan gerginliği gevşetmeye çalışarak içkimi hızla yudumluyorum. Başımı müzik eşliğinde sallarken kalçalarımı da sallıyorum. Six'in bana verdiği içkinin verdiği hafif vızıltı beni sersemletiyor. Nera'nın yaptığı bir şakaya gülüyorum ve yanlışlıkla arkamdaki birine çarpıyorum. Özür dilemek için dönüyorum.

Bu Jeremy. Partiye geldiğimden beri onu bir şekilde unutmuştum, arkadaşlarımla eğlenmeye çok odaklanmıştım.

"Hey." Bana rahat bir sırıtışla bakıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum,

"Daha önce olanlar için özür dilerim."

Eliyle özrümü geçiştiriyor. "Bunun için endişelenme. Daha acil işlerin varmış gibi görünüyordu."

Rogue'un bize nasıl hükmettiğini, gözlerinde uyarıcı bir bakışla bana nasıl dik dik baktığını düşünüyorum. Hatırladıkça gözlerim doluyor. "Bir de bana sor. O pislik bu okulda yaşadığım her olumlu deneyimi mahvetmeye kararlı."

Yüzünde çapkın bir sırıtış beliriyor. "Yani, sohbetimizin yaşadığın olumlu deneyimlerden biri olduğunu mu söylüyorsun?

Deniyor, Tanrı onu korusun.

Çekici biri ama benim tipim olduğunu sanmıyorum. Etkileşimlerimiz bende herhangi bir duygu uyandırmıyor. Kendimi tanıyorum ve bu adamdan hoşlanma şansım çok az, eğer varsa bile. Onu yönlendirmeye çalışmıyorum.

"Her zaman yeni arkadaşlar edinmeye çalışıyorum." Cevabım karşısında gülümsemesi bozuluyor ve ben de konuyu değiştirecek bir şey arıyorum. "Özel derse ihtiyacın olduğundan bahsetmiştin. Bu konuda seve seve yardımcı olabilirim. Hangi gün boş olabilirsin?"

Sırıtışı yeniden parlamaya başladı. "Perşembeye ne dersin? Ama akşam geç saatte olması lazım çünkü antrenmanım var. Akşam 7 gibi yapabilir misin?"

"Tabii, sorun değil." Yardımsever bir şekilde cevap veriyorum.

"Harika. Benim evimde buluşmak ister misin? Kampüs dışında bir dairem var, böylece daha sessiz olur."

Ayrıntıları teyit ediyoruz ve programlarımızda bir değişiklik olursa mesajlaşabilmek için telefon numaralarımızı değiş tokuş ediyoruz. İzin isteyip ikinci bir içki almak için mutfağa gidiyorum.

Bardağımı lavaboda yıkarken pencereden dışarı bakıyorum ve Sixtine'in evden dışarı, geniş bahçeye ve daha da geniş karanlığa doğru koştuğunu görüyorum. Phoenix onun peşinde, adımları öfkeli ve kararlı, gecenin karanlığı ikisini de yutmadan önce onu takip ediyor.

Sol tarafıma baktığımda Thayer'ın kanepede oturduğu ikinci bir oturma odası görüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde Rhys'le konuşuyor ve konuşmaları şaşırtıcı derecede medeni görünüyor. Hatta arkadaşça, özellikle de Rhys'in esprilerinden birine gülüp başını geriye attığında.

İki arkadaşım da bu partide erkeklerle başlarını belaya soktular ve Nera hiçbir yerde bulunamıyor. Ona nerede olduğunu soran bir mesaj attım ama cevap vermedi.

İçkimden bir yudum alıyorum ve likörün dilimde bıraktığı tadın ve boğazımdan aşağı inerkenki tatlı yanmanın keyfini çıkarıyorum. Altı haklıydı, bu partide Rogue'dan e s e r y o k . Ve bir parçam hayal kırıklığına uğradı.

Hatta sıkıldım.

Özellikle de bana eşlik edecek arkadaşlarım olmadan.

Makyajımı tazelemek ve kendime biraz zaman ayırmak için alt kattaki banyoya yöneliyorum. Belki de şimdi geceyi sonlandırmanın tam zamanıdır.

Kilitli olmayan kapıyı açtığımda biri çığlık atıyor ve bir ilişkiyi yarıda kestiğimi fark ediyorum.

"Kapıyı kapat." Adam dönmeden emrediyor.

Bana söyleneni yapıyorum, bu sırada saç diplerime kadar kızarıyorum. Etrafıma bakıyorum ve merdivenleri görüyorum. Acaba üst katta açık bir banyo bulmam daha kolay olacak mı?

Kararımı sorgulamıyorum ve hızla merdivenleri çıkıyorum. Sahanlıkta sağa ya da sola gidebiliyorum. Her iki tarafta da birkaç kapı ve dolambaçlı koridorlar var.

Sağa dönüyorum ve üçüncüyü seçmeden önce birkaç kapının önünden geçiyorum. Banyo olabilir gibi görünüyor.

Elimi kolun üzerine koyarak aşağı bastırıyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Gözlerimin karanlığa alışması birkaç saniye sürüyor ama ay ışığı önümdeki manzarayı aydınlatmaya yardımcı oluyor.

Lyra Rogue'un kucağında oturuyor, sol kolunu boynuna dolamış, sağ eli göğsünde geziniyor.

Gömleksiz göğsü.

Bir çift mürekkep yeşili göz benimkilere kayıyor ve bir emir vermeden önce tanıyarak kararıyor.

"Çık dışarı."

***

OceanofPDF.com

10.

Bellamy

Nedense hemen tepki vermiyorum.

Gözlerim önümdeki sahneye yapışmış durumda. Kadının adamın kucağında oturuşu, elinin adama dokunuşu, adamın kollarının kadının üzerinde değil de sandalyenin kol dayanaklarından birinin üzerinde oluşu.

"Siktir git Bellamy."

İlk defa adımı söyledi. Aptal beynim o anda buna odaklanmaya karar veriyor.

Adımı biliyor. Alçak sesle ve boğazının derinliklerinden söylüyor, ateşli bir tehdit ve hemen şimdi gitmezsem misilleme sözü.

Ve bu beni harekete geçirmeye yetti, sonunda.

Kapıyı olabildiğince çabuk kapatıyorum ve bir kaçış yolu arıyorum. Koridora geri döndüğümde sağıma ve soluma dönüyorum, açıklanamaz bir şekilde çılgınca bir saklanma ihtiyacı hissediyorum.

Rastgele başka bir kapı seçiyorum, iterek geçiyorum ve hemen kapatmak için arkamı dönüp kapıya yaslanıyorum. Banyo değil, başka bir boş yatak odası. Bu ev çılgın bir labirent. Burada haftada bir kez kayboluyor olmalılar.

Az önce tanık olduğum şeyi düşünmemeye çalışıyorum.

Ona sahip olmak için her türlü hakkı var gibi görünüyor. Hâlâ takılıyorlar. Midemdeki huzursuzluk hissini başka bir şeye değil, neredeyse başka bir çiftin sevişmesine engel olmama bağlıyorum. İkisini birlikte gördüğümde içimde dönen birçok duyguyu araştıracak vaktim yok. Çünkü ikisinden de birey olarak hoşlanmıyorum, bu yüzden onları birlikte görmekten nefret ediyorum.

Kapı acımasız bir itişle açılıyor ve bu sırada dizlerimin üzerine düşüyorum. Sertçe yere düşerken kendimi yakalamak için avuçlarımı kullanıyorum. Keskin bir

sancı iki koluma da vuruyor. Hâlâ dört ayak üstündeyken başımı çeviriyorum ve Rogue'un üzerimde yükseldiğini görüyorum.

Bu sefer öfkeden neredeyse akkor haline gelmiş. Yüzündeki soluk kesikler ve morluklar onu vahşi gösteriyor, ay ışığının aydınlattığı oda bronz tenine karşı onları öne çıkarıyor.

Özür dilerken tökezleyerek ayağa kalktım. "Özür dilerim, bölmek istememiştim."

Bana doğru yavaş ve ölçülü adımlar atıyor. Gözleri bir avcının içgüdüleriyle beni takip ediyor. Dayanabildiğim kadar dayanıyorum ama sonunda göğüslerimizin birbirine değmesini engellemek için bir adım geri çekiliyorum.

Konuştuğunda sesi ölümcül çıkıyor. "Yoluma çıkmaktan hoşlanıyor musun?"

Düşüşün acısını hafifletmek için avuç içlerimi kotuma sürtüyordum ama onun sözleriyle başım dikleşti.

"Yoluna çıkmak hoşuma mı gidiyor?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

"Beni duydun. Nereye dönsem, sen oradasın. Onu becerirken beni izlemek mi istedin? Bu yüzden mi gitmedin?" Gülümsemesi acımasız. "Eğer bir gösteri istiyorsan tatlım, tek yapman gereken sormaktı."

"Bu dünyada hiçbir para beni sana ya da hastalıklı aletine yaklaştıramaz." Artık sinirlenmiştim. "Ve son baktığımda, orada seni becermeye hazır ve istekli bir kıza sahip olan sensin, *benim* peşimden koşabilmek için geride bıraktığın bir kız. Tam tersi değil." Beyanıma vurgu yapmak için onu geri itiyorum. Bu hamle geri tepiyor çünkü ellerimi onun üzerine koyduğum anda tereddüt ediyorum. Avuçlarım gövdesinin belirgin kaslarıyla temas ediyor ve beynim tekliyor. Ellerim gövdesinin sert çıkıntılarını keşfetmek istiyor. göğsünde, parmaklarımı kaslarının çıkıntılarında gezdiriyordum.

Göğsündeki ellerime bakıyor ve kara kaşlarını çatıyor. "Öyle mi? Çünkü beni hisseden senin ellerin, benim değil."

Onu bu sefer gerçekten itiyorum. "Beni iğrendiriyorsun."

Her nasılsa, bu onun gözlerini daha da kararttı. Artık tamamen siyahlar ve bana doğru zehir saçıyorlar.

Eli dışarı fırlıyor, uzun parmakları boğazımı sarıyor.

Donup kaldım. Yaklaşıyor ve bu sırada boynumu tamamen geriye doğru büküyor. Bu pozisyon beni onun gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Sıcak nefesini yüzümde hissediyorum.

"Çok itaatkârsın. Bana karşılık bile vermiyorsun." Diyor, boğuk sesindeki onay açık.

Mantıken bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum ama bakışlarına hapsolmuş durumdayım.

Başını eğiyor ve dudaklarını yüzümün yan tarafında gezdiriyor. Ürperiyorum.

"Seni cezalandıracağım." Yatağın üzerinde oturur pozisyona geçmeden önce söylüyor. Kolları belime dolanıyor, beni kucağına yatırmadan önce hareket ederken beni de kendisiyle birlikte getiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Çılgınca soruyorum. Arkama bakmaya çalışıyorum, ama beni sırtımdan bir koluyla sıkıştırıyor, böylece hareket edemiyorum.

Diğer eli elbisemi kavrıyor ve kalçalarıma doğru çekerek siyah bir tangayla çıplak kıçımı ortaya çıkarıyor.

"Rogue, dur." Yalvarıyorum ama beni duymuyor.

Gözleri kıçıma kilitlenmiş, eli yanağımın kıvrımını nazikçe okşamak için aşağı inerken yüzündeki bakış şehvetle vahşileşiyor.

Parmaklarını kabaca kıçımın etrafında yumruklamadan önce şefkatli dokunuş bir an sürüyor. Gözlerim irileşirken nefesim kesiliyor, ses sessizlikte patlıyor.

Yankılanan iniltisi acı verici bir şekilde çıkıyor. "Çok ateşli bir kıçın var. Saatlerce yanaklarınla oynayabilirim." Eli kıçımı kavrarken ağzı kulağıma fısıldamak için aşağı iniyor, bırakıyor, sonra acımasızca başka bir bölümü kavrıyor. "Bu çok dikkat dağıtıcı. Yürürken kalçalarını sallaman ve kıçını sallaman." Sözleri kulağıma sert geliyor. "Bunu benim için mi yapıyorsun, tatlım? Dikkatimi çekmek için mi?"

Fiziksel hislerimin sisi arasında bir yanıt vermek için mücadele ediyorum. "Bu senin için değil."

Geri çekilirken karanlık bakışları her türlü duygudan yoksun ve içeri girdiğinden beri ilk kez korku ciğerlerime doluyor ve vücudumdaki oksijeni boğuyor.

"Ne- Oh!" Eli sert bir tokatla kıçıma temas ettiğinde dudaklarımdan boğuk bir çığlık dökülüyor. Eli tekrar aşağı inmeden önce hassas bölgeyi bir kez, silahsız bir şekilde ovuyor.

Ciyaklıyorum. Elini bir kez daha indiriyor, darbeler art arda geliyor ve beni şok içinde olduğum yere yapıştırıyor. Temas acı veriyor, ardından beklenmedik, açıklanamaz bir zevk dalgası tenime yayılıyor.

Sırtıma eğilip kulağıma acımasızca fısıldıyor. "Kimin için o zaman?"

Böyle olmak çok iğrenç hissettiriyor; onun kucağında domalmışım, elbisem yukarıda ve kıçım sergileniyor. Kapı kilitli değil ve her an biri içeri girebilir.

Şaplak!

Eli tekrar aşağı iniyor, şimdiye kadarki en sert vuruşuyla. "Cevap ver bana." Aklıma gelen ilk ismi söylüyorum.

"Jeremy."

Yanaklarıma hızlı bir telaşla birbiri ardına üç acımasız tokat iniyor. Eli önümden dolanıyor ve boynuma sarılıyor.

"Seni kucağımda domalmış, iyi bir kız gibi benim için inlerken görse ne derdi?" Boğazımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Gelip kendi gözleriyle görmesini sağlayayım mı?" Talep ediyor.

"Hayır." Sızlanıyorum. "Lütfen."

Cevap verirkenki tonu muzafferdi. "Bu doğru. Sadece benim için." Kulağıma bir uyarıda bulunurken eli boğazımda sahiplenici bir his uyandırıyor. "O seni böyle görmüyor Bellamy."

Sözsüzce başımı sallıyorum. Vücuduma yaptığı eziyeti sona erdirmek için her şeyi yapar ve söylerdim.

Eli tekrar sağ yanağıma iniyor. "Artık o kadar geveze değilsin, değil mi?"

"Rogue," diye inliyorum.

Gözlerimin içine bakabilmek için yüzümü çeviriyor. "Bundan zevk alıyorsun." Bu bir gözlem, soru değil. "Eğer parmağımı yarığından geçirirsem, amın benim için ıslanacak mı?"

Bir tokat daha atıyor ve ben haykırıyorum. Sözleri ve ellerinin birleşimi çok fazla. Bedenim ve zihnim fiziksel ve duygusal birçok duyguyla çalkalanıyor ve hiçbir şeye anlam veremiyorum.

Vücudumda bir şeylerin biriktiğini hissediyorum, hiçbir şey yokken saniyeler içinde uçurumdan aşağı düşecekmişim gibi hissediyorum. Gözlerimin kenarları nemleniyor.

"Uyarılmışlığının kokusunu buradan alabiliyorum Bellamy." Diyor ve lanet olsun, sadece adımı söyleme şekli bile boşalmama neden olabilir. Sahiplenici, kendinden memnun ve tamamen ukala.

Birdenbire, şaplak bitti. Ama bu içimde yükselen orgazmın da bittiği anlamına geliyor. Beni çeviriyor, böylece elbisemin eteği belime dolanmış bir şekilde ona sarılıyorum.

Gözlerimin içine bakarken dili uzanıyor ve kirpiklerimin arasından süzülen bir damla gözyaşını yalıyor.

"Tiyatroyu bırak, hoşuna gittiğini biliyorum. Sıcak amını buradan hissedebiliyorum." Dedi, merkezimi avuçlamadan önce.

Gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve bana dokunduğu yere hiç bakmıyor. Bu his karşısında gözlerim yuvalarından fırlıyor ve onun gözleri her tepkimi, yüzümdeki her seğirme ve kıpırtıyı takip ediyor.

Aklı başında bir insan gibi dokunuşundan kaçmak yerine, hızla gerileyen orgazmımın uçurumuna tutunmak için çabalayarak kalçalarımı eline doğru eğiyorum.

Tıslar ve elini çeker.

Kederle kendimi kot pantolonunun fermuarına sürtüyorum. Sertliğinin göbeğime baskı yaptığını hissettiğimde gözlerim açılıyor, aramızdaki tek ayrım kotunun malzemesi ve tangam.

Adam kocaman. Kalın ve nabız gibi atan siki, ben ileri geri sallanıp uzunluğunun izini sürerken kot pantolonuna sıkıca bastırıyor. At kuyruğumu arkadan tutup çekiştirdiğinde serbest kalmaya yaklaşıyorum. Beni garip bir açıyla tutuyor, gövdem onun tutuşunu takip etmek için geriye doğru eğilirken alt yarım ona sürtünüyor.

Tehditkar bir şekilde hırlıyor. "Ne yaptığına dikkat et yoksa seni burada sikerim."

Sözleri üzerimde anında ayıltıcı bir etki yaratıyor ve onun elinden kurtulup yere düşüyorum, ayağa kalkmak için çabalıyorum. Ayağa kalktıktan sonra ona dönüyorum ve hiç kıpırdamadığını görüyorum. Hâlâ sandalyesinde oturuyor ve yüzünde kendini beğenmiş, muzaffer bir ifade var.

Çok utandım. Bunun olmasına nasıl izin verdim? Beni defalarca tokatladıktan sonra neredeyse boşalana kadar nasıl ona bindim? Kapıyı açtım ve adımı söylediğinde dışarı koşmaya hazırdım.

"Bellamy."

Arkamı döndüm.

"Sikim için öğürüyorsun, bunu inkâr edemezsin. Seni suçlamıyorum, kim suçlamaz ki." Kendini beğenmiş piç. "Fark şu ki, seninle ilgili istediğim hiçbir şey yok." diye alay ediyor.

Başka bir nefret dolu şey söyleyemeden kaçtım.

***

Ertesi sabah zonklayan bir baş ağrısıyla uyandım. Aşağı inerken, beni arayan Thayer'a rastladım.

O zaman ona hiçbir şey söylemedim. Bunu sindirmek uykusuz bir gece alacaktı.

Eğer kendime izin verirsem.

Bunun yerine, kızları topladım ve bana unutturacağını umarak bize birer tur içki içirdim.

Ne yazık ki sabah oldu ve ben burada uzanmış dünü düşünürken hafızam sağlam, gururum paramparça. Bana ne olduğunu ya da bunun olmasına neden izin verdiğimi bilmiyorum. Ya da neden hoşuma gittiğini. Hem hayatımın en çılgınca karşılaşması gibi hissetmiştim - bana şaplak atması ve her şey - hem de en doğal olanı. Kavgadan sevişmeye sorunsuzca geçerken aramızda hiçbir gariplik olmamıştı.

Bu sabah uyandığımda benim için sadece cinsel hayal kırıklığı devam ediyordu. Hala dünü bitirememiş olmak beni sinirli ve tatminsiz hissettiriyor.

Kızların bu olaya bakış açısını öğrenmeliyim.

Yorganımı üzerimden atarak yataktan fırlıyorum ve diğer kızları akşamdan kalmalığın çeşitli aşamalarında bulduğum mutfağa gidiyorum.

"Günaydın." Sixtine halsiz bir şekilde bana bir fincan kahve uzatıyor.

Güzel kokulu aroması burnuma çarparken fincanın üstünden ılık buhar çıkıyor. "Tanrı seni korusun."

Sessiz bir alkışla kupasını bana doğru kaldırıyor.

Yorgunluk kaslarımı çekiştirirken masadaki açık koltuğa çöküyorum. Thayer'ın saçları bu sabahki en iyi kuş yuvası taklidini yapıyor. Donuk gözlerle bana bakıyor. "Gecen nasıldı, B? Nereye kayboldun? Yirmi dakikadır seni arıyordum."

"Ugh." Üçü de bana doğru dönerken kalkıp bir bardak portakal suyu dolduruyorum. İyi bir hikâyenin ipucu onları birden canlandırdı.

"Bunu genişletecek misin?" Nera soruyor.

"Sanırım bir müdahaleye ihtiyacım var." Dedim. "Aslında, hayır, ihtiyacım olduğunu biliyorum.
Lütfen beni kendimden kurtar, sana yalvarıyorum."

"Çok A tipisin. Kendi kendine müdahale edemezsin."

"Oh, güven bana. Yapabilirim."

Altı atlıyor. "Neden bir müdahaleye ihtiyacın

var?" "Şampanyayı kap, ihtiyacım olacak." "O

kadar kötü mü?" Yüzünü buruşturarak soruyor.

Sixtine herkese birer mimoza dolduruyor ve üçü de beklentiyle bana bakıyor. Boğazımı temizliyorum.

"Ahem, ben-" Duraksıyorum, nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Nihayetinde, bu haberin şekerle kaplanması mümkün değil. "Dün gece Rogue'un bana şaplak atmasına izin verdim." Sözlerimi bitiriyorum, kelimeler karmakarışık bir telaşla çıkıyor.

O kadar yüksek bir sessizlikle karşılaştım ki, Çinliler o odada bir toplu iğnenin düşüşünü bile duyabilirdi. Nera masadan kalkıyor ve odasına gidiyor. Ben nereye gittiğini sorgulayamadan geri dönüyor ve Thayer'ın avucuna yirmi avroluk bir banknot sıkıştırıyor.

"Teşekkürler!" İkincisi mutlu bir şekilde ötüyor.

Nera'ya doğru soru dolu bir kaş kaldırıyorum. "Thayer'la bir ay içinde ikinizin arasında bir şeyler olacağına dair iddiaya girmiştim." Thayer'a doğru işaret ediyor. "İki hafta içinde olacağını söyledi."

"'Aramızda' hiçbir şey olmadı." Son iki kelimeyi alaycı bir şekilde vurgulayarak karşılık veriyorum.

"Elbette, çünkü hiçbir şey bir partide sana şaplak atmak kadar platonik olamaz." Thayer alaycı bir tavırla şöyle diyor. "Hadi ama, aranızda ciddi elektrikler olduğunu söylemiştim. Şimdi bunların cinsel türden olduğunu doğruladık." Kaşlarını sallayarak söylüyor.

"Hayır, kızgındı. Sıcak bir şaplak gibi bir şey değildi."

Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Rogue'la olan ilişkimle ilgili bir şeyin arkadaşlarım için bu kadar açık olması hoşuma gitmiyor ama ben bunu göremiyorum.

Ama Thayer içimi gördü. "O zaman sana şunu sorayım." Kollarını rahatça göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Elbisenin üzerine şaplak attı mı?"

Nera ve Six gözlerindeki ilgiyle bana doğru dönüyorlar.

Yüzüm kızarıyor ve cevap vermiyorum.

"Bellamy!" Altı çığlık atıyor, yüzünde bir gülümseme.

"Aman Tanrım, bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey." Nera mimozasından uzun bir yudum alarak şöyle diyor. "Öpüştüğünüzü bile bilmiyordum."

"Yapmadık." Eklemeden önce söylüyorum. "Yapmadık."

Thayer keyifle gülerken kadın mimozasını yudumluyor. "Seni sapık sürtük, kimsin sen? İçinde olduğunu bilmiyordum."

"Bu iyi bir hikâye değil." Suratımı asarak söylüyorum. "Pisliğin tekiydi."

Six buzdolabından taze bir şişe şampanya getirir ve masanın ortasına koyar.

"Bize her şeyi anlat." O talep ediyor.

***

"Ne sik kafalı ama!" Nera iğrenerek söylüyor.

On beş dakika sonra, dün gece olanları anlattım ve hikayemi onun bana yaptığı veda iğnesiyle tamamladım.

"Şaşırmadım bile," diyor Six, "Onun yaptığı bu. Kızlarla oynar, sonra da onları bir hiçmiş gibi bir kenara atar. Alınmak yok." Ne söylediğinin farkına vararak ekliyor.

"Alınmadım. İnanın bana, dün gece geçici olarak aklımı kaybettiğimin tamamen farkındayım."

"Şeytan'ın çocuğu olması ve ondan sonsuza kadar nefret etmek zorunda olmamız çok kötü çünkü gerçekten çok seksi." Thayer hüzünle ekliyor. "Yani iyi bir gen havuzunun boşa harcanması. Bu kadar çekici olmak yasadışı olmalı."

"Fark etmemiştim." Kibarca cevap
veriyorum. "Bellamy, lütfen. Büyüklerine
yalan söyleme." "Benden tam anlamıyla üç
hafta büyüksün."

"Pislik olduğu için ondan nefret edebilirsiniz, ama objektif olarak adam çekici. Peki ya öfkeli, zehirli havası? İşe yarıyor."

"Sende bir sorun var." "Teşekkür
ederim." diye neşeyle yanıtlıyor.

Bardağıma sırıtıyorum ama aynı fikirdeyim. Onda beni içine çeken bir şey var. Beni yaksa bile aleve yaklaşmak istememe neden oluyor.

Belli ki öyle. Çünkü biri bana bekaretimi kaybetmeden önce baş düşmanımın bir partide çıplak kıçıma şaplak atmasına izin vereceğimi söyleseydi, yüzüne gülerdim.

"Umarım ikiniz de aranızda geçenleri sisteminizden atmışsınızdır ve artık yolunuza devam edebilirsiniz." Altı diyor ki, her ne kadar

bunu bir soru olarak ifade etmese de, bir soru olarak ortaya çıkıyor. "Kesinlikle." Cevap veriyorum.

Ve bu sözleri onun iyiliği için mi yoksa kendimi ikna etmek için mi söylediğimi bilmiyorum.

***

OceanofPDF.com

11.

Rogue

Rhys beni etkilediğini düşündüğü yorumunu yaptıktan sonra ondan bilerek uzak durmuştum. Hayatını mahvetmek için onunla bizzat etkileşime geçmeme gerek yoktu, RCA'da istediğimi yapmak için can atan yüzlerce olmasa da düzinelerce çaresiz insan vardı.

Sonra matematik dersine girip profesörün gelmesini beklerken, yere düşen hesap makinesini almak için eğilmiş ve bu sırada kıçını Devlin'e doğru itmişti. Hesap makinesine uzun uzun bakmadan önce bir kez daha baktı.

Öfke damarlarımda dolaştı, gözlerini oyma ihtiyacı vücudumda fiziksel bir kaşıntıya dönüştü. Bunun yerine ona misilleme yaptım, odadan kaçana kadar onunla alay ettim ve ona eziyet ettim.

İçimdeki canavar tatmin olmamıştı ve başka bir yüzleşmeye susamış bir şekilde onu dışarı kadar takip ettim. Onu merdiven boşluğunda Jeremy ile birlikte buldum. Eli, beş dakika önce onu tuttuğum kolunun üst kısmına sarılmıştı.

Onları izlerken sol göz kapağım seğirdi.

Benden kaçacak kadar sağduyuluydu, çünkü o anda onu elime geçirseydim ne yapardım Tanrı bilir.

Matematik dersine geri dönmemişti ve öğretmenin evcil hayvanını sınıftan kaçırttığımı bilmek beni hasta etmişti.

Jeremy'nin onun peşinden koşup koşmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Bu düşünceyle kulaklarıma hücum eden kanı görmezden gelerek telefonumu kontrol ettim ve Müller'den gelen bir mesaj gördüm.

Müller: Haber yok. Bir şey bulursam güncelleyeceğim.

Mesajla birlikte içime yeni bir sıkıntı yayıldı. Bu orospu çocuğu gerçekten ölmek istiyordu.

Ben: Üç haftan var.

***

Eve döndüğümde kanım hâlâ kaynıyordu. Rhys ile yaptığım antrenman seansı beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Eğer dövüşmek ihtiyacım olan rahatlamayı sağlamıyorsa, sevişmek sağlardı.

"Bu gece parti var. Herkes duysun." Bir el havlusuyla ensemdeki teri silerken söyledim.

"Evet dostum, bir dakika oldu." Rhys yumruğunu havaya kaldırarak cevap verdi.

Saatler sonra, ev RCA öğrencileriyle dolmuştu ve ben üst katta karanlıkta oturmuş, gömleksiz ve esrar içiyordum. Partilerimden birinde nadiren görünürüm ama kalabalığın sesinden, partinin kaosundan, mesaj atıp gelip gelemeyeceklerini soran insanların çaresizliğinden keyif alırım.

Gelebilir miyim diye sormadı. Düşman bölgesinde değilmiş gibi evime geldi. Bir şişe burbon almak için dışarı çıktığımda onu ikinci kattan kısaca görmüştüm.

Bütün hayallerimdeki gibi görünüyordu. Kalçalarının kıvrımlarını ve kıçının kıvrımlarını vurgulayan kısa elbisesiyle bacaklarını sergiliyordu. Hafif bir makyaj yapmıştı, maskara ve parlatıcı sürmüştü ve evin içinde yürürken kolları Sixtine'inkilerle iç içe geçmişti.

Onun elini Sixtine'in kolunda görünce Jeremy'nin onun elini nasıl tuttuğunu hatırladım ve öfkelenerek oradan uzaklaştım. Bir sonraki adımımı tahmin edemeden Lyra'ya mesaj attım. Hızlı bir sevişme için her zaman kendini hazır tutardı.

Ben: Üst katta sağdan üçüncü kapı.

Başka bir şey söylemedim. Sadece sırtüstü ya da dizlerinin üzerine çökmesini istediğim zamanlarda mesaj attığımı biliyordu. Onu üst kattaki oturma odalarından birinde bekledim. Odama girmesine asla izin vermedim, bu da diğerleri gibi onu da umursamadığımın ince bir hatırlatmasıydı.

Yüzünde kocaman bir sırıtışla içeri girmişti ve ben hemen pişman olmuştum. İstediğim o değildi.

Kimi istediğimi.

Ama RCA'daki varlığı beni tiksindirirken aletimin istediği kişiye sahip olamazdım. Cinsel çekim olsun ya da olmasın, geldiği o boktan kasabaya geri dönmesi gerekiyordu.

Bu yüzden Lyra'nın kucağıma oturmasına izin verdim ve kulağımda mızmızlanırken ve göğsümü okşarken saz kollarını bana doladı.

Sırtına dokunmaya cesaret edemedim.

Bu tam bir zaman kaybıydı. Yapmak istediğim tek şey karanlıkta tek başıma oturup Bellamy'ye bundan sonra ne yapabileceğimi düşünmekti.

Lyra'yı kucağımdan itmek üzereydim ki kadının kendisi kapıdan içeri daldı.

Gözleri irileşti, ağzı küçük bir 'o'ya dönüştü, donmuş bir şekilde bana bakıyordu. Bakışları Lyra'ya kaydı. Gözlerinde bir öfke parıltısı gördüğümü sandım ama aynı hızla kayboldu.

Onun sözümü kesmesine duyduğum öfke damarlarımı yalayıp geçti. Nereye dönsem karşıma çıkıyordu. RCA'ya geleli iki haftadan az olmuştu ama yine de sanki bir ömür boyu onun varlığına katlanmışım gibi hissediyordum.

Koridorda yürürken, Nera ona bir fıkra anlatırken kahkahalarla başını geriye attığını görmek. Ya da bir kitabın üzerine eğilmiş, ilginç bir şey okurken yüzündeki küçük bir kaş çatma yerini kaşlarını kaldırmaya bırakıyor.

Aktif olarak bakmıyordum, o sadece...

oradaydı. Her yerdeydi.

Ona ismiyle seslenmek, fitile kibrit çakmak gibi bir şeydi. Sanki patlama alanından çıkmak için saniyeleri olduğunu biliyormuş gibi tepki vermiş ve odadan dışarı koşmuştu.

Lyra'yı şiddetli bir itişle kucağımdan ittim ve çıkarken bacaklarının üzerinden geçtim.

Ava çıkmış bir hayvan gibi avımın izini sürmüştüm. Onu dizlerinin üzerinde bulduğumda, vücudumda sadistçe bir zevk dalgası dolaştı ve zaten yarı sert olan aletimi kalınlaştırdı.

Boğazını sıktım ve kıçına şaplak attım, Jeremy'nin adını söylediğinde vuruşlarım daha da şiddetlendi.

Onu bu şekilde görmesi, hatta sadece onunla konuşması düşüncesi bile gözlerini oyup kendi diliyle beslemek istememe neden oldu.

Bu fikri sonraya sakladım.

Gözlerimi kapattım, başımı kanepeye yasladım ve onun çıkardığı sesleri düşündüm. Ağlamalar, miyavlamalar, lanet olası inlemeler.

Ona şaplak atmıştım çünkü içimdeki canavar bunu arzulamıştı. İçgüdüsel bir ihtiyaçla arzulamıştı.

Bundan zevk almasını

beklemiyordum. Her vuruşumda

eğilmesini.

Sikeyim.

Elimi yüzümü ovmak için kaldırıyorum, aynı hareketle anıları silmeye çalışıyorum.

Rhys oturma odasına girer, Phoenix de hemen arkasındadır.

"Lyra'yı dün üst kattaki oturma odasından sürünerek çıkarken gördüm." Rhys'in sesindeki hoşnutsuzluk çok açıktı. "Onu yine siktin mi?"

"Hayır."

"Çok şükür."

Ona doğru bir bakış attım. "Hayranı değil misin?"

"Yok artık. Hep izliyor, bir gün onunla resmi bir ilişki kurmanı umuyor. Biraz güç için yanıp tutuşan bir sülük gibi, acınacak halde." Diyor iğrenerek.

Haksız değil. Son zamanlarda benimle biraz fazla rahat olmaya başladı. Uygun bir anlaşma olarak başlayan şey şimdi zaman ayırabileceğimden daha fazla sıkıntıya dönüşüyor.

Birkaç sikişten daha uzun vadeli bir şey söz konusu olduğunda ona ya da başka birine ilgi duymuyorum. Ona bunun olduğundan daha fazlası olduğuna dair hiçbir karışık sinyal vermedim.

Sıradan.

Karmaşık değil.

Özel değil.

Phoenix bir sigara yakıyor ve derin bir nefes çekerek dumanı giderek küçülen halkalar halinde dışarı veriyor. Bir an için dumanı sessizce izliyoruz, hiçliğe karışmadan önce dalgalanışını ve genişleyişini.

"Robert ne zaman dönecek?"

Sırtım tutuldu. Bursu denetlemek için şehre daha sık geleceğini söylemişti ama babam gelmeden önce uyaran bir ebeveyn değildi.

Bir sonraki dönüşünün de öncekilerden farklı olmayacağından eminim - bir gün eve geleceğim ve çalışma odasının kapısını açık bulacağım, sohbetinin sesleri salona sızacak.

Beni ofisine çağırmak için bir bahane bulacaktır.

Aileme utanç getirecek hayali bir hataya odaklandım.

Döv beni. Durula.

Tekrarla.

Karınızın sizden uzaklaşmak için çaresizlik içinde çocuğunu terk etmesinin en büyük skandal olacağını düşünürsünüz, ama o bunu bile çevirmeyi başarmıştı. Küresel bir menkul kıymetler şirketi olan Crowned King Industries'in CEO'su olan babam, hikayeyi bir baba kahramanlığına dönüştüren güçlü bir halkla ilişkiler departmanına erişime sahipti.

Annesi yapmadığında geride kalan baba. Ne saçmalık

ama.

Küresel bir menkul kıymetler şirketinin başkanı olan babam, annemi bulup buraya getirmek için sınırsız kaynaklarını da k u l l a n a b i l i r d i . Eğer isterse. İddiaya göre annem ilk gittiğinde birkaç yıl aramış, sonunda bir şey bulamayınca vazgeçmişti.

Bir keresinde, on dört yaşımdayken tekrar aramaya başlayıp başlayamayacağını sormuştum.

Kolumu o kadar şiddetli bir şekilde kırmıştı ki, bunu kanıtlamak için hala yarıçapımda metal bir plaka vardı. Mesaj yüksek sesle ve net bir şekilde alındı.

Tekrar sormamıştım.

"Her an gelebilir."

Phoenix bana uzun uzun bakıyor. Tereddüt ettiğini görüyorum, konuşmak isteyip istemediğinden emin değil. Üçümüz arasında sessiz olan Phoenix'tir. Konuşmayı seçtiğinde hiç tereddüt etmez. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Gittikçe kötüleşiyor."

Hem o hem de Rhys babamın ziyaretlerinden sonra beni sarmak zorunda kaldılar. Bu ziyaretler eskiden çok azdı ve başlangıçta sadece bir ya da iki olay olurdu. Ancak birkaç yıl içinde darbelerin sayısı dramatik bir şekilde arttı ve her ziyareti en az birkaç seans içeriyordu.

Çocuklarla bu konuyu hiç doğrudan konuşmamıştım. Hiçbirimizin bu durum için doğru kelimelere sahip olmadığını anlayarak sessizce buz torbaları ve votka sağladılar.

Ama şiddeti arttıkça, boş boş oturmayacaklarını biliyordum.

Tavana bakarken başımı kanepeye yaslamak için boynumun geriye düşmesine izin verdim. "Biliyorum."

"Tırmanıyor."

Konuşurken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Farkındayım." "Neden?"

"Hepsi lanet bir güç gösterisi. Bu yüzden burs konusunda başımın üstüne çıktı. Benim üzerimde egemenlik kurmaya çalışmasının acınası bir göstergesi."

Burs konusunda ettiğimiz kavgayı hatırlayınca çenem sıkıca kenetlendi.

Rhys öne doğru oturarak kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Yok bir şey." Rhys'in bana uzattığı esrardan bir fırt çekerek söylüyorum. "Mezun olacağım, paramı alacağım, buradan siktir olup gideceğim ve o pisliği bir daha asla görmeyeceğim."

***

12.

OceanofPDF.com

12.

Bellamy

Sonraki pazartesiyi hiçbir olay olmadan atlattım. Belki de Rogue ile karşılaşmam onu geri çekmiştir.

Onu aynı sınıfı paylaştığımız sınıflarda görüyorum ve ona baktığımda bakışlarımı karşılıyor, ancak Cuma günü olanları kabul etmek bir yana, hiçbir tanıma işareti bile vermiyor.

Olaydan sonraki sabah kızlara anlatmamış olsaydım, rüya gördüğüme inanabilirdim.

Salı günü yalnız kaldığımda, çatışmamızın geride kalmış olabileceğine dair umutlanmaya başlıyorum. Bu kör inancın beni öylesine yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemesine izin veriyorum ki, Lyra Çarşamba günü öğle yemeği saatinde yanıma geldiğinde, beni gölete ittiğini anlamam altımdaki soğuk suya çarpana kadar sürüyor.

Kızlarla oturmuş, güzel eylül gününün tadını çıkarıyor ve dışarıda yemek yiyorduk. Sandviçlerimizi hazırlamış, bacaklarımızı dubadan sarkıtmış oturuyorduk ki onun yaklaştığını fark ettim. Sıkıntılı görünüyordu, her adımda kollarını öfkeyle sallıyordu, ben de ayağa kalkıp ona sorunun ne olduğunu sordum.

Gözümü kırpıyorum ve vücudum suya çarpıyor. Suyun altına giriyorum.

Ne oluyor lan?

Daha da dibe batarken aklıma gelen tek düşünce bu. Michigan Gölü'nde yüzerek geçirdiğim yazlar içgüdülerimi hemen harekete geçirdi. Geniş bir nefesle dışarı çıkarken bacaklarım itiyor ve kollarım suyu çekiyor.

Gözlerim hemen onu buldu. Tam orada, grubun geri kalanından biraz daha yüksek bir yerde oturuyor. Yaltaklanan sarayıyla bir kral gibi oturuyor.

Ne olduğundan emin değilmiş gibi kaşlarını çatıyor ama masumiyet numarasını yutmuyorum. Bu işin her yerinde onun adı yazıyor. Küçük kız arkadaşına bile yine kirli işlerini yaptırdı.

Öfke içimde sıfırdan başlayarak tüm bedenime yayılıyor ve yokuş aşağı yuvarlanan bir kartopu gibi büyüyor. Bağırsaklarımda sıkı bir öfke topu oluşturana kadar aşağı inerken acı, kızgınlık ve incinmişlik topluyor.

Nera eğilmiş, dışarı çıkmama yardım etmek için elini uzatırken Altı, Lyra'nın geri çekilen formunun ardından çığlık atan Thayer'ı tutuyor.

Karanlık görüşümü bulandırıyor, böylece tek

görebildiğim o oluyor. Düşmanım.

Nera'nın uzattığı eli görmezden gelerek kendimi dubanın üzerine atıyor ve ona doğru hızla ilerliyorum. Nefes nefeseyim, göğsümdeki öfke kısa, kesik kesik nefesler dışında bir şey almamı imkânsız kılıyor.

Seçeneklerimi değerlendirdim. Okul, değerli krallarını herkesin içinde boğmama izin verecek mi?

"Sırada ne var, domuz kanı mı? " diye öfkelendim ve ıslak kıyafetlerimi göstermek için kollarımı açtığımda önünde durdum. "En azından bu numaraları kendin yapacak kadar cesur olabilirsin."

Gözlerimiz çarpıştığında bir nefesi yutuyorum. Bakışlarındaki ifade düpedüz vahşiydi. İçimden bir ürperti geçerken aniden soğuk esintinin farkına varıyorum.

Gözleri dipsiz, mürekkep gibi bir arzu havuzunda bana dikilmiş. Yüzüme bakmıyor. Bakışlarımı indirip sırılsıklam olmuş beyaz bluzuma bakıyorum. Su, gömleğimi ikinci bir deri gibi göğsüme yapıştıran dereler halinde üzerimden dökülüyor.

Beyaz ipek sütyenim de sırılsıklam ve tozlu pembe meme uçlarımın kumaşı zorlayan sert tepelerini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Yanlışlıkla Rogue ve tüm arkadaşlarına bedava bir gösteri veriyorum. Göğsünün hareketine bakılırsa, onun nefes alış verişi de benimki kadar düzensiz. Bana bakarken keskin nefesler alıyor, burun delikleri açılıyor, dövmeli kolları esniyor. Etrafındaki tehlike fiziksel bir şey.

Şehvet ve öfke havaya nüfuz ediyor, aramızdaki bağlantıyı bir tripwire gibi kıvılcımlandırıyor.

Ayağa kalkıyor, kazağını boynundan tutup yırtıyor ve iki dev adımda aramızdaki boşluğu yiyor.

"Tak şunu." Bana doğru iterek talep ediyor.

"Neden? İstediğin tam olarak bu değil miydi, beni her şekilde aşağılamak?" Kollarımı öfkeyle göğsümün üzerinde kavuşturarak söylüyorum.

Bu hareket sadece göğüslerimi ona doğru itmeye yarıyor. Bakışları düşüyor ve açlık tekrar yüzüne yansıyor.

Bir adım geri çekiliyorum.

Eli belimi kavrıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

"Yapma. Hareket etme." Tehlikeli bir şekilde uyarıyor.

Parmakları kalçama saplanıyor, beni kontrol altında tutuyor. Ellerim göğsüne doğru yayılmış, önüm onunkine bastırılmış. Aletinin sertliğini karnımın alt kısmında hissediyorum.

Uyluklarım sıkılıyor ve parmaklarım tişörtünün içine kıvrılıyor. Bana işkence ederken bile bu kadar güzel göründüğü için ona lanet olsun. Tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni kendisine sıkıca bağlı tutuyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Arkamda göğüslerine bir kez daha bakabilmek için geri çekilmeni bekleyen on adam var, sakın kıpırdama." Sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. Kazağı bir kez daha bana doğru itiyor. "Ve bunu giy."

Elime alıyorum ama giymek için hiçbir harekette bulunmuyorum. "Benden istediğin her şeyi yapacağımı sana düşündüren nedir?"

Aptalca yakışıklı yüzünde gözleri parlıyor. "Çünkü şimdiye kadar yapmazsan ne olacağını biliyorsun."

Bana nasıl şaplak attığını hatırlayınca vücudumdan bir ürperti geçiyor. Bir anlığına, bir parçam beni tekrar cezalandırabilmesi için istediğini yapmamayı düşünüyor.

"Bursum için sakso çektiğimi söyleyen sen değil miydin? Görünüşe göre ilerlemek için dizlerimin üzerine çökmüşken birkaç kişiye daha memelerimi göstermenin ne anlamı var?" Küstahça soruyorum, sözleriyle onunla alay ediyorum.

Eli dışarı fırlıyor ve çenemi kavrayarak yüzümü kendisine doğru çekiyor.

"Sen bu musun?" Karanlık bir şekilde soruyor. Sesi gergin, öfkesinin kenarlarında gergin. "Sen bir sürtük müsün?"

Hâlâ onu tutarken, aramızda sadece milimetre kalana kadar yüzlerimiz arasındaki boşluğu kapatıyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için geri gelmeden önce birkaç kez ağzıma düşüyor.

Ona çok yakınım, konuşurken dudaklarım onunkilere değiyor. "Bilmek istemez miydin?"

Zil çalıyor.

Yüzümü onun elinden çekip alıyorum ve uzaklaşıyorum.

***

Eşyalarımı yere fırlatıyorum ve oflaya puflaya koltuğuma çöküyorum. O kadar kötü bir ruh halindeyim ki, Yunan mitolojisi bile öfkemi dindirmeye yetmiyor. Hâlâ Rogue'un aptal kazağını elimde tutuyorum.

Bu bir RCA Running tişörtü. Koştuğunu bilmiyordum. Arkasında, 'Royal' ismi dev bir '1'in üzerine yazılmış.

Tabii ki.

"Ukala pislik." Ters çevirip giyerken mırıldandım. Onun adıyla anılmak istediğim kadar Dünya Tarihi'nde memelerimin görünmesini de istiyorum.

"O da ne?"

Eşofmanın kapüşonundan başımı uzatıyorum ve Jeremy'nin masamın üzerinde rahatça uzandığını görüyorum.

"Üzgünüm, beni görmezden gel." Kollarımı kollardan geçirip saçlarımı kapüşondan sıyırarak söylüyorum. "Sadece kendi kendime konuşuyordum."

"Önemli değil. Perşembe günü için hala anlaşıp anlaşmadığımızı kontrol etmek istedim."

Kazağın kollarından birini kıvırırken yarı yolda duruyorum. Rogue benden bir karış daha uzun ve ben onun gömleğinin içinde yüzüyorum. "Perşembe mi?"

"Biliyorsun, tut-"

"Özel ders! Doğru ya. Özür dilerim, bir an aklımdan çıkmış." "Önemli değil. Akşam 8'de? Seni alayım mı?"

"Yoluma çıkıyorsun, Rathford." Arkasından ölümcül bir ses yükseldi.

Rogue, bize dik dik bakarken Jeremy'nin omzunun üzerinden yükseliyor.

"Hayır değilsin Jeremy. Onu görmezden gel." Elimi kalçasına koyarak söyledim.

Rogue'un çenesindeki kaslar öfkeyle seğiriyor. Bakışları Jeremy'ye dokunan eli hararetli bir parıltıyla yakmak için aşağı bakıyor.

Gözleri benimkilerle buluşmak için geri geldi. Gözlerini benden ayırmadan bir emir verdi. "Kaybol, Rathford."

Jeremy çekip gitti, lanet olası korkak. İşte annemden bir hayat dersi daha; karada bot ayakkabısı giyen bir adama asla güvenme.

"Sıradaki diz çökeceğin kişi bu mu?" Rogue bana vahşice tıslad ı. "Onu tutanın sen olduğunu gördüğünde onu sertleştirmede iyi şanslar.

gevşek sik."

Elim ben durduramadan fırlıyor ve yanağına çarpıyor. Yüzü sağa döndü ve bir süre orada kaldı.

Yüzüme dönmeden önce bana yan gözle bakıyor. Ona tekrar tokat atmaya gidiyorum ama bu sefer yanağına değmeden bileğimi havada yakalıyor.

"Siktir git." Ona hırlıyorum, göğsüm zahmetli bir şekilde kabarıyor.

"Bayan Ward! Bay Royal!" Kesintiye doğru döndüm. Bu Profesör Duncan, Tarih öğretmenimiz. Yüzündeki şaşkın ifadeden, tartışmamızın en azından bir kısmına ve ardından gelen fiziksel kavgaya tanık olduğunu anlıyorum

"Müdürün odası. Hemen."

***

OceanofPDF.com

13.

Rogue

Duncan bizi ilk yakaladığında Bellamy'nin solgun göründüğünü düşünmüştüm ama Müdür Thornton'ın odasında otururken cildinin beyaz parlaklığıyla kıyaslanamaz bile.

Kıyafetleri hâlâ sırılsıklam ve acaba onu bu kadar hasta gösteren şey bu mu?

Her an bayılacakmış gibi görünüyor.

Thornton sandalyesine otururken gözümü ondan ayırmıyorum.

"Bağırmak. Küfür. Profesör Duncan'ın sınıfında fiziksel bir tartışma. Ve görünüşe göre bu ikiniz arasındaki ilk olay değil. Sınıflarında kavga ve münakaşadan şikayet eden yarım düzine farklı öğretmen var." Masasındaki bir dosyadan okuyarak bir şeyler sıraladı. "Kendinizi açıklayın."

Sessiz kalıyorum.

Bellamy benimkinin yanındaki sandalyede oturuyor, sanki kaybolmak için elinden geleni yapıyormuş gibi koltuğun içine doğru büzülüyor. Zaman geçtikçe daha da kötü görünüyor, rengi gözlerimin önünde tamamen kül rengine döndü. Kavga ettiğimizde sergilediği o olağan ateş ya da esprili şakaların hiçbiri yok. Göletten sırılsıklam çıktıktan sonra benimle alay ettiği zamanki gibi.

Saçları damlıyordu, ağzından ateş

çıkıyordu. Çok çarpıcı görünüyordu.

Ve şimdi sessizce oturuyor, kendi içine

kıvrılmış. Bu hoşuma gitmiyor.

"Pekâlâ." Thornton masasındaki sayfaları düzenlerken şöyle der. "Royal, soyadın yüzünden bundan kurtulacağını sanma. Altı

İkiniz için de bir haftalık ceza ve kalıcı okul kayıtlarınızda resmi bir uyarı."

Onun sözleri üzerine Bellamy dizlerinin üzerinde ikiye katlanır, başı ellerinin arasındadır. Tüm vücudu titriyor.

Thornton onun tepkisini görmeden konuşmaya devam ediyor. "Mackley Kütüphanesi yakında açılacak ama itiraf etmeliyim ki kitapları raflara yerleştirme konusunda geciktik. Önümüzdeki altı haftayı büyük açılış öncesinde kütüphaneyi temizlemek ve düzenlemekle geçireceksiniz."

"Banyo." Duncan bizi yakaladığından beri ağzından çıkan ilk kelime bu, aniden mırıldanıyor. "Tuvaleti kullanabilir miyim?"

Ona el sallıyor ve o da koşarak odadan çıkıyor. Hemen geri dönmeyince huzursuzluk midemde geziniyor.

"Ben de tuvalete gidiyorum, döneceğim." "Ne

dediğimi duydun mu?" Thornton bana sordu.

"Açık ve net, Phil." Cevap veriyorum, ona burada gerçek gücün kimde olduğunu hatırlatıyorum. Masanın arkasında oturuyor olabilir ama sadece ben ona izin verdiğim için.

Cevap verdiğinde kapının yanındaydım. "Ben Müdür Thornton, Royal." "Sen nasıl istersen, Phil." Kapının arkamdan gürültüyle çarpmasına izin vererek

Ben.

Koridorda, hangi banyoya gitmiş olabileceğini düşündüm. Çoğu Muhtemelen Thornton'ın ofisinin önündeki merdiven boşluğunun üstündeki, koridorun sonundaki değil. Bu öğleden sonra bir eskrim turnuvası var ve görülme riskini göze alamazdı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak bir üst kata çıkıyorum. Koridor boş.

Kızlar tuvaletinin kapısını iterek açtım ve içeri girdim.

Bellamy lavabonun üzerine eğilmiş, tüm vücudu titriyor, elleri umutsuzca tutunacak bir şey arıyor. Kazağım tuvalet kapısının altında, fırlatıp attığı yerde duruyor. Bluzunu yırtıp açmış, düğmeleri ayaklarının dibinde yere saçılmış. Başarısız bir şekilde ciğerlerine hava çekmeye çalışırken göğsü kabarıyor.

Korkmuş görünüyor.

Onun nefes almakta zorlandığını görmek

dehşet verici. "Bellamy."

Sesimi duyunca arkasını döndü ve bir adım geri çekildi. "Benden uzak dur..." Zahmetli bir şekilde bağırıyor.

Odaya iki adım atıyorum ve onunla aynı hizaya gelmek için çömeliyorum. "Neler oluyor?"

Nefes almak için savaşırken elleri dizlerinin üzerinde. Boğazından bir hıçkırık kopuyor ama ardından gözyaşı gelmiyor. "Beni... yalnız bırak."

"Bana neler olduğunu anlat, ben de anlatayım."

Alnında ter lekeleri oluşurken bile bana ters ters bakmayı başarıyor. "Panik atak geçiriyorum... göt herif. Neye benziyor?"

Ağzımın kenarı seğiriyor.

"Bu bir gülümseme miydi? Elbette... ilk gerçek gülümsemen... benim acımla geldi, ne... bekliyordum bilmiyorum." Kesik kesik nefesler alıyor.

Şakalarını görmezden geliyorum. "Panik atak olduğunu nereden biliyorsun?"

"Daha önce de vardı. Buraya burslu olarak geldim, dahi çocuk. Sicilime kalıcı bir uyarı yazdıramam." Nefes nefese kaldı.

Boyumu dikleştirerek omzunu yukarı doğru itiyorum. "Ayağa kalk yukarı."

"Şimdi de **böbürlenmek mi** istiyorsun? Lütfen... beni yalnız bırak..." O yönetir. "Yapacağını söylemiştin."

Omuzlarına daha sert bastırarak onu dik durmaya zorluyorum. "Omuzlar geriye, göğsünü bu şekilde açık tut." Gösteriyorum. "Önceki gibi eğildiğinde ciğerlerini kapatıyorsun ve nefes almanı zorlaştırıyorsun."

Dediğimi yapıyor, birkaç derin nefes almayı başarıyor. Elini sağ elimle tutup başparmağımı onunkine doluyorum. Sertçe sıkıyorum ve o da inliyor. "Dokunuşuma odaklan. Başka bir şey düşünme, sadece elime odaklan." O da elimi sertçe sıkıyor. "Aferin kızıma."

Sol elim yavaşça boğazına dolanıyor. Kavrayışım hafif, neredeyse hiç yok.

Bana bakıyor. Bakışları esrarengiz, göğsü hâlâ düzensiz bir şekilde inip kalkıyor. Yerleşen ritmi takip ederken başparmağım nabız noktasına sürtünüyor.

"Nefes alış verişine odaklan. Ölmüyorsun, her şey yolunda."

Elimi boğazına dayadığım yerden başparmağımı ağzına kadar uzatabiliyorum. Konuşurken, dolgun alt dudağını usulca okşuyorum, rengi hala onu ilk gördüğüm andaki gibi kan kırmızısı.

Tepki olarak ağzını hafifçe aralıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak aramızdaki mesafeyi kapatıp üst dudağını ağzıma alıyorum. Bu bir öpücük değil, bir tat alma. Dudaklarının tadının da göründüğü kadar güzel olup olmadığını görmem gerekiyor.

Ağzımın içine çekerek, dilimin ucunu dudağının üzerinde gezdirdikten sonra sertçe ısırıyorum.

Bıraktığımda inliyor. Ses doğrudan sikime vuruyor. Sik *beni.*

Bellamy'ye bakıyorum. Kıpırdamadan duruyor, gözleri kocaman ve parmakları şaşkınlıkla dudaklarına bastırmış. Üst dudağının kanadığını fark ettiğimde yüzümde memnun bir gülümseme beliriyor.

Kapıya vurulan üç yüksek ses bizi ayırmaya zorladı.

"Bayan Ward, içeride misiniz?" Thornton'un sesi kapının dışından geliyor. "Faturanıza iki hafta daha ceza eklemeden önce buradan çıkmak için otuz saniyeniz var."

Eşyalarını titreyen elleriyle toplaması için onu yalnız bırakarak ondan önce çıkıyorum.

***

Thornton bize dünyanın en gereksiz turunu yapıyor ve bu süreçte hayatımın yarım saatini boşa harcıyor. İstiflenmesi gereken rafları olan boş bir oda.

Bana sorarsanız gayet açıklayıcı.

Bellamy tüm tur boyunca tek kelime etmiyor, Thornton'ın arkasında sözsüz bir şekilde ilerlerken kollarını savunmacı bir şekilde ortasından kavuşturuyor.

"Önümüzdeki altı hafta boyunca hafta içi her gün saat 17:00'de burada olacaksın. İlerlemeniz hakkında iki haftada bir güncelleme istiyorum. Ve Bayan Ward," adını söylediğinde ona bakıyor. "Bu yeni gelişmeler bağlamında bursunuzun durumunu resmi olarak gözden geçirmemiz gerekeceğini söylemeye gerek yok."

Neredeyse belli belirsiz başını sallıyor ve mağlup bir şekilde "Evet" diye fısıldıyor, Efendim."

"Gidebilirsiniz."

İkinci kez söylenmesini beklemez, eşyalarını toplar ve
Fikrini değiştiremeden gidiyor.

Thornton elini omzuma vurdu. "Gücenmek yok, evlat. Böyle anlarda iltimas gösteremeyeceğimi biliyorsun."

Beni geçmeye çalışıyor ama ben onu takım elbise ceketinin yakasından tutup yerinde tutuyorum.

"Hiçbir şeyi gözden geçirmeyeceksin."

"Pardon?"

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum." Ona söyledim. "Bellamy'nin bursuyla ilgili hiçbir şeyi gözden geçirmeyeceksiniz ve dosyasına kalıcı bir uyarı eklemeyeceksiniz."

Şimdi gidemez. Bu iş ilginçleşmeye başladı.

Göğsünü şişiriyor, küçük, önemsiz bir hiç, besin zincirinde çok daha üstte olan bir canavarın önünde kendini daha büyük göstermeye çalışıyor. "Babanla görüşmem gerek-"

Elimi kravatına dolayarak onu önümde diz çöktürmek için kullanıyorum. Ayağım, kendini tutmak için kullandığı yüzükoyun yatan elinin üzerine bastırıyor ve neredeyse parmaklarını kıracak kadar ağırlık ekliyor.

Sertçe bastırıyorum, ayağımın altında tatmin edici bir çıtırtı duyuyorum. Bununla kesinlikle serçe parmağını yakaladım.

Çaresizce çığlık atıyor, amcık. Fazla baskı uygulamıyorum bile.

"Babama hiçbir şey söylemeyeceksin. Hatta ona kızın beklentileri aştığını ve çok heyecanlandığını söyleyeceksin. Ona ne kadar harika bir seçim yaptığını söylemeni istiyorum. Aksi takdirde sevgili Bayan Thornton'a Profesör Stevens'la yaptığınız özel bire bir personel toplantılarından haberdar edeceğim. Anlaşıldı mı?"

Besin zincirinin tepesinde olmanın bir başka avantajı mı? Şantaj amaçlı kullanmam için bana geri gönderilen sonsuz miktarda faydalı bilgi.

Böyle anlarda çok işe yarıyor.

"Tamam, tamam!" Söz veriyor. "Elimi bırak."

Yüce gönüllüyüm, istenileni yapıyorum. Yaralı elini diğer eliyle kavrıyor ve bunu yaparken nazikçe ovuşturuyor. "Sanırım gözaltı kararını da iptal etmemi istiyorsun?"

Bunu düşünmemiştim bile. Bellamy'ye yeni bir eziyet çektirmek için sabırsızlanıyordum.

"Hayır. Gözaltı kalsın."

✽✽✽

"Nerelerdeydin?" Bir saat sonra televizyon odasına girdiğimde Phoenix soruyor. Rhys onun yanında oturmuş, telefonunda bir şeyler yazıyordu. Beni görünce telefonu bırakıyor, yüzüne muzip bir sırıtma yayılıyor.

Aralarında bir şişe burbon var.

"Phoenix sizin küçük toz dumanınızı duymadı. Neden onu bilgilendirmiyorsun?"

Yanındaki kanepeye uzanırken ona parmağımı gösteriyorum. Burbonu kaptığım gibi şişeden bir yudum alıp yerleşiyorum.

"Duncan onu Dünya Tarihi dersinde Thornton'ın ofisine gönderdi." "Tanrım. Ne yaptın sen?"

Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim ama Rhys'in sırıtışı daha da büyüdü. "Devam et, ona kiminle kavga ettiğini söyle."

"Siktir git."

"Fiiiine," diyor, tek heceyi dramatik bir şekilde uzatarak. "Bellamy ile başka bir aile içi ilişki yaşadı."

Phoenix yüksek sesle güler. "Onunla sorunun ne?" "Aile içi bir şey değildi, sikik herif ve yoluma çıktı."

"Öyleydi ama değildi. Jeremy'nin onunla konuştuğunu görünce bölgeci davrandığını kabul et."

Sınıfa girdiğimde onu sıranın üzerinde oturmuş, kıza doğru bakarken gördüğümü hatırladığımda içimde çirkin bir şey ortaya çıkıyor.

Hatırladıkça yumruklarım sıkılıyor. Ona yoluma çıktığını söylediğimde yalan söylememiştim. Öyleydi.

Onunla bitmemiş bir işimiz vardı, bunun benim bölgeci olup olmamamla hiçbir ilgisi yoktu. Onu orada otururken, hala ıslak, kızarmış, kırmızı dudakları onu dinlerken ayrılmış görünce gerildim.

Sonra onu bir şey için alacağını söylediğini duydum ve sinirlendim, ona tepki vereceğini bildiğim iğneleyici sözler söyledim.

"Yanılıyorsun."

"Yani o adil bir oyun mu?" Phoenix alaycı bir gülümsemeyle soruyor. "Çünkü Bellamy çok ateşli, dostum. Eğer ilgilenmiyorsan, kendim için küçük bir tat alabilir miyim diye bakabilirim."

Açık bir tahrikle dudağını yalıyor. Tepki vermem için beni kışkırtıyor. Tek düşünebildiğim benim bugün yaptığım gibi onun üst dudağını emmesi. Benim zaten

Onu benden önce öpme ihtimalini düşündüğümde Vanta Black'in ruh hali kararıyor.

Burbon şişesinin boynunu o kadar sıkı tutuyorum ki, kazara elimde parçalanmasına saniyeler kaldı. Benimle oynamaktan daha iyisini bilmeli. Eğer savaş istiyorsa, ona bir tane veririm.

"Ne istiyorsan onu yap." Elimi küçümseyici bir hareketle salladım. "Sixtine'in daha çok benim tipim olduğunu zaten biliyorsun. Eğer artık onun üzerinde gezinmeyeceksen belki ben de atışımı yaparım."

Yüzündeki sırıtışın aniden silindiğini görmek içimde tam bir tatmin duygusu yaratıyor. Bunu, sözlerime bakışlarında patlak veren şiddet izliyor.

"Siktir git, Rogue." Beni yakamdan tutarak tısladı. "Ondan uzak dur."

Elini tutup kendimden uzaklaştırıyorum ve garip bir açıyla vücudundan uzakta tutuyorum.

"Aynı şekilde."

Sesimdeki uyarı açıktı.

Elini itiyorum ve bana ters ters b a k a r a k sandalyesine geri oturuyor.

"Madem hepimiz hak iddia ediyoruz," diyor Rhys, iyi niyetle araya girerek, "Thayer benim."

"O zaten başkasının."

Bakışları bana kayıyor. "Bunun seni durdurmasına

izin verir miydin?" Yeterince adil.

Sesi hiç tartışmaya yer bırakmıyor. İmkansız bir meydan okumayla karşılaştığında gözlerindeki o bakışı bilirim. Benden daha rekabetçi biri varsa o da Rhys'tir. Bu yüzden futbol takımımızın kaptanı o. O rahat tavrının altında, saldırmak için bekleyen bir kobra var.

Yüzünde büyüleyici bir gülümsemeyle pusuda bekler, mükemmel açılış kendini gösterene kadar zamanını bekler.

Eğer Thayer'ı istediğine karar verdiyse, onun hiç şansı yok.

"Ve cezadan kurtulamıyor musun?" Rhys bugünkü olaylara geri dönerek sorar, ses tonu şüphelidir.

Bellamy'yi kızdırmak için cezayı yeni bir yol olarak kullanma planımı ona söylersem, yine bölgesel saçmalıklarına başlayacaktır. Bu yüzden sessiz kalacağım. Şimdilik.

"Görünüşe göre beni ibret olsun diye yapıyor." Umursamaz bir omuz silkmeyle söylüyorum. "Burada doğrudan ondan alıntı yapıyorum."

"Otuzbirci."

***

Odamda telefonumda amaçsızca gezinirken telefonum ping attı. Ekranın üst kısmında IG'nin bildirim banner'ını okudum.

@RhysMackley: Size rcaslut tarafından bir gönderi gönderdim. Başka bir ping, bu sefer ondan bir mesaj. **@RhysMackley:** Bunu görmek isteyeceğini düşündüm.

Bildirime tıklıyorum ve Rhys ile sohbetime gidiyorum.

Herkese açık bir akışa gönderilen bir fotoğraf, bu yüzden hesabı takip etmesem bile görebiliyorum.

Fotoğraf Bellamy ve bana ait, Lyra onu gölete ittikten hemen sonra çekildiği belli. O anı düşündüğümde öfke yüz ifademi çarpıtıyor. Lyra'ya bunu yapma emrini ben vermemiştim, bana karşı yanlış yönlendirilmiş sahiplenme duygusuyla bunu kendi iradesiyle yapmıştı.

Resimde, Bellamy'ye doğru hiddetle ilerliyorum, gerginlik omuzlarımı sıkıca bir araya getiriyor. Önümde meydan okurcasına duruyor, kollarını evrensel 'gel de al' pozuyla iki yana açmış. Gömleği tenine, saçları vücuduna yapışmış. Evcilleşmemiş ve vahşi görünüyor ve o kadar çarpıcı ki, tıpkı o anda olduğu gibi bir saniyeliğine nefesimi kesiyor.

Vahşi bir korumacılık duygusu beni öfkelendirmiş, onu dünyadan uzak tutma ihtiyacı neredeyse boğucu bir hal almıştı.

Muhteşem göğüsleri, fotoğrafın çekildiği açıda sol kolunun arkasına gizlenmiş. Bunun için şükürler olsun. Eğer sert meme uçlarının fotoğrafı Instagram'da yayınlansaydı, tüm uygulamayı kaldırmam gerekirdi. Bu bir meydan okuma olurdu ama bu şekilde karşılaşsaydım yıkmaktan büyük zevk alırdım.

Başkalarının onu bu şekilde gördüğünü düşündükçe ruh halim ölümcül bir hal alıyor. Öfkeli ve yarı çıplaklığından utanmayan biri. Onun sert meme uçlarını hatırlayınca aletim pantolonumun kumaşını zorluyor. Kot pantolonumun düğmesini ilikleyerek fermuarı indiriyor ve sertleşmiş sikimi yumrukluyorum. Elimi acımasızca aşağı yukarı pompalarken onun fotoğrafına bakıyorum.

Gözlerimi kapatarak, meme uçlarının tişörtünün kumaşına nasıl baskı yaptığını, onlara baktığımı fark ettiğinde nasıl sertleştiklerini düşünüyorum.

Beş dakikadan daha kısa bir sürede boşalıyorum, Bellamy'nin dolgun, kırmızı dudaklarının şaşkınlıkla ayrıldığı görüntü beni uçuruma göndermeye yetiyor.

Telefonumdaki mesajlar uygulamasını açtım ve Altı'ya mesaj attım.

Bellamy'nin telefon numarasını mesaj at**.**

Sixtine: Size de merhaba. İyiyim, sorduğun için teşekkürler.

Merhaba, nasılsın**?** Bellamy'nin lanet telefon numarasını ver.

Sixtine: Rüyanda görürsün.

Yazdığı mesaj karşısında dişlerim birbirine vuruyor. Bellamy'nin sataşmalarıma direnmesi arkadaşlarını yanlış bir güvenlik hissine sürükledi. Bu beni kızdırıyor.

Ben: Ne yaptığınızı çok iyi düşünün.

Sixtine: Bunu neden istiyorsun ki?

Ona bir şey söylemem gerek**.**

Sixtine: Yani onu biraz daha taciz edebilmen için sana numarasını vermemi mi istiyorsun? Pas.

Ben: Bu cezayla ilgili.

Sixtine: Gözaltı mı?

Ben: Sana söylemedi mi?

Sixtine: Henüz eve gelmedi.

Kaşlarım çatıldı. Saatler önce evde olmalıydı.

Bana lanet numarasını ver. **Sixtine:**

Ona zorbalık yapmayacağına söz verir

misin? **Ben:** ...

Sixtine: Bellamy Ward'ın bağlantısını paylaştı.

Sixtine: Beni pişman etme.

Six ile konuşmamı bitirip Bellamy ile yeni bir konuşmaya başlıyorum.

Ben: Neredesin?

✻✻✻

OceanofPDF.com

14.

Bellamy

Bilinmeyen numara: Neredesin?

Numaranın kime ait olduğunu sormak için cevap vermek üzereydim ki bu kez Altı'dan bir mesaj daha aldım.

Altı: Hey, Rogue'a numaranı verdim. Muhtemelen sana mesaj atacaktır.

Altı: Üzgünüm, oldukça ısrarcıydı. Nasıl olduğunu bilirsin. Yine de güçlerini kötülük için kullanmayacağına söz verdi. Kullanırsa bana haber ver, ona bizim deyimimizle "*un coup dans les boules" yaparım.*

Altı: Tercüme: Taşaklarını tekmeleyeceğim.

Altı: Ayrıca, neredesin? Her şey yolunda mı?

Ekranı karartıyorum ve telefonumu yanımdaki yere fırlatıyorum. Bacaklarım dubanın kenarından sarkıyor. Son iki saattir burada oturmuş, içinde bulunduğum çıkmaza bir çözüm bulmak için beynimi zorluyorum.

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum.

Hayır, bu doğru değil. Buraya nasıl geldiğimi çok iyi biliyorum. Son iki hafta içinde verdiğim ve beni bu noktaya getiren tüm kararların farkındayım. Hâlâ anlamaya çalıştığım şey, bunun olmasına nasıl izin verdiğim.

Rogue'a karşı durmak için her şeyi, geleceğimi, annemin geleceğini nasıl tehlikeye attığımı. Geriye dönüp baktığımda, buna değmediğini görüyorum. Ona tokat atmış olmanın verdiği bir zafer duygusu yok, sadece beni o noktaya getirmesine izin verdiğim için hayal kırıklığı yaşıyorum. Altı haklıydı, en az direnç göstereceğim yolu seçmeliydim. Sizi yok etmeye kararlı biriyle, yan hasar ne olursa olsun kazanamazsınız. Muhtemelen ne olduğunu bile bilmiyor.

İkincil hasar. Sicilinde kalıcı bir leke olması onun için bir şey ifade etmez, babası bunu düzeltir.

Gözyaşlarım su çizgimi aşıyor ve yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Onları elimin tersiyle sopayla uzaklaştırıyorum. Kendi hayatımı mahvettiğim için ağlayamam.

Eylemlerimin yaklaşan sonuçlarını düşündükçe boğazımdaki yumru devam ediyor. Yarından itibaren altı haftalık ceza. Rogue ile kapalı bir alanda altı hafta. Vücudumdaki endişe kıpırtılarını hissediyorum ve başka bir panik atak geçirmeden önce kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Göğsümü olabildiğince geniş tutarak sırt üstü uzanıyorum.

Ellerimin iç içe geçmiş hissine odaklanıyorum.

Derin, sabit nefesler alıyorum.

Kalp atış hızım sabit bir tempoya geri dönüyor. Rogue beni sakinleştirmek için tam olarak ne yapması gerektiğini nereden biliyordu? Bırakın anksiyeteyle mücadele eden birini, hayatının her alanında kendine aşırı güvenen biri olarak bile görünmüyor bana. Etrafına ördüğü titanyum duvarları aşıp onu bu şekilde incitebilecek çok fazla şey olduğunu sanmıyorum.

Ama beni o banyoda bulduğunda gözlerinde bir şey görmüştüm, kolay kolay kabul etmeyeceğini bildiğim bir şey.

Endişe.

Sonra beni sakinleştirdi ve dudağımı emdi. Yapılması garip bir şey olmalıydı ama beklenmedikliği içinde erotikti. Eğildim ve sadece beni ısırdığında çığlık attım. Zevk ve ardından gelen acı beni onun önünde neredeyse nefes nefese bırakmıştı.

Telefonum tekrar çalıyor, bu sefer tek bir kelimeyle.

Bilinmeyen numara: Bellamy.

Adımı tek kelimelik bir komutla yazarken sesinin hırıltılı tonunu duyabiliyorum. Orada üstü kapalı bir uyarı var.

Cevap ver yoksa.

Orta parmak emojisiyle cevap vermek ve ekranımı tekrar karartmak için neredeyse fiziksel dürtüye direniyorum. Sadece onun etrafında olduğum için beni terörize edeceğini, sonra da ondan uzaktayken nerede olduğum konusunda bana eziyet edeceğini ve her ikisinde de bir sorun görmeyeceğini düşündüm.

Beni sebepsiz yere gölete iten oydu. Daha sonra Dünya Tarihi dersinde ikinci bir yüzleşme için gelen kişi. Şu anda bursumun risk altında olmasının sebebi o.

Siktir et. Orta parmak emojisi gönderiyorum.

Bu memnuniyet geçici. İşte yine yapıyorum, onu kışkırtıyorum. Bir iniltiyle elimi alnıma götürüyorum.

Ne halt ediyorsun Bellamy?

Telefonum çalıyor ve beklentim midemde dalgalanıyor.

Bilinmeyen numara: Gelip seni bulmamı isteme. Söz veriyorum, bunu yaptığımda önceki etkileşimlerimizden daha az hoşlanacaksın.

Bellamy: Beni yalnız bırakmanın hangi kısmını anlamadın? Hem nerede olduğum neden umurunda ki?

Cevabını beklerken numarasını telefonuma kaydediyorum.

Pislik herif: İki saat önce kalemine dönmüş olmalıydın.

Mesajı karşısında ağzım açık kalıyor.

Bellamy: Nereye gittiğimin, ne yaptığımın ve bunu kiminle yaptığımın seninle hiçbir ilgisi yok.

Bir yandan da Altı'ya mesaj atıyorum.

Bellamy: Rogue'a henüz eve gelmediğimi söyledin mi?

Altı: Özür dilerim. Seninle ceza hakkında konuşmak istediğinden bahsederken ağzından kaçtı. Cezadan bahsetmişken... ceza mı???

Bellamy: Döndüğümde açıklarım. Şimdi yoldayım.

Pantolonumun arkasındaki kiri fırçalayarak ayağa kalkıyorum. Eşyalarımı topluyorum ve telefonum çaldığında dubadan aşağı iniyorum. Mesajımı açıyorum ve Rogue'dan tek kelimelik bir cevap görüyorum.

Pislik: Yanlış.

Mesajını görmezden geliyorum ve telefonumu kapatıyorum, onu görmezden gelme konusundaki yeniden canlanan kararlılığım eve adımlarımı güçlendiriyor.

✽✽✽

Neyse ki Perşembe sabahı sadece bir dersim var ve o da olaysız geçiyor.

Rogue ile aramdaki mesafeyi her zaman koruyorum, hatta onunla göz temasından kaçınacak kadar ileri gidiyorum. Bakışlarının sırtımı yaktığını hissediyorum ama sağlam duruyorum ve asla ona dönüp bakmıyorum.

"Rogue sadece bakışlarının gücüyle seni yakmaya çalışıyor gibi görünüyor, B."

Thayer ve diğer kızlarla birlikte kafeteryadayım, kayıtsızca tabağımdaki sebzeleri itiyorum. Bana söylemesine gerek yok, gözlerini sırtımda fiziksel bir ağırlık gibi hissediyorum. Onunla iletişim kurmayı reddettikçe kızgınlığının arttığını söyleyebilirim.

"Onu görmezden gel. Bundan nefret edecek." Ona söyledim.

Şimdi Nera kendini aramak için arkasını döner.

"Tanrım, sana ters ters bakıyor. Sence dün mesajına cevap vermediğin için mi?"

Dün gece eve geldiğimde doğruca duşa girdim. Aynanın karşısında çırılçıplak dururken, kendimi havuzda doğaçlama yüzdüğüm için boğulmuş bir fare gibi bulmuştum.

Günün pisliğini ve stresini yıkadım ve kızlara dün olanları anlatmadan önce kendimi kabarık havlulara sardım.

Dehşete düşmüşlerdi, hemen Müdür Thornton'a benim lehime müdahale etmek istediler ama ben reddettim. Kendimi bu duruma ben sokmuştum, ben çıkaracaktım.

Telefonum bir mesajla titriyor ve biliyorum, sadece biliyorum, o. Görmezden gelinemez, özellikle de benim tarafımdan.

Telefonumu aldım ve mesajı açtım.

Pislik: Beni görmezden gelmeye devam edersen bedelini ödersin.

Mecazi anlamda onu boğarak öldürmeden önce içimde bir beklenti ürpertisi dolaşıyor. Bu beklenti değil, nefret.

Öyle olmalı.

Bakışları altında cevap vermeden telefonumu çantama bırakıyorum.

"Bu... muydu?" Six bana soruyor.

"Evet."

"Ve sen... değil misin?" Nera soruyor.

"Hayır."

Altı gülüyor. "Dediğim gibi." Suyundan bir yudum alarak şöyle diyor. "Çelik gibi taşaklar."

***

Saat tam 17:00'de Mackley Kütüphanesi'nin kapısından içeri girdiğimde hissettiğim baskın duygu dehşet oluyor.

Derslerimin geri kalanını olaysız bir şekilde bitirdim, benimkiyle buluşmaya çalışan Rogue'un bakışlarından kaçınmaya dikkat ettim.

Ayrıca benimle fiziksel bir yüzleşme arayışına girmedi ve bunun yerine mesafesini korudu, bu yüzden bugün hiçbir etkileşimimiz olmadı.

Beni endişelendiren de bu. Çatışmadan çekinecek bir tip değil, özellikle de benimle.

Onu kütüphanenin salon bölümündeki kanepede uzanırken görüyorum. Pozisyonu çok baskın bir erkek gibi. Dövmeli, kaslı kollarını kanepenin arkasına uzatmış, başını geriye atmış, böylece adem elması ortaya çıkmış, bacaklarını açmış. Mekânın sahibiymiş gibi hükmediyor ve bir şekilde öyle de.

Aldatıcı bir rahatlık içinde, ben odanın içinde yürürken yarı kapalı gözleri tembelce beni izliyor, ama çenesinin sıkılığından herhangi bir zayıflık belirtisinde saldırmaya hazır olduğunu anlayabiliyorum. Bugün ilk kez göz göze geldiğimizde ağzının kenarından hafif bir sırıtma geçiyor.

Gözlerimi hızla kaçırıyorum ama tabii ki beni gördü.

Benim suçum değil, gerçekten değil. Oturuş şekli o kadar ham bir güç ve erkeksilik yayıyor ve bakışları o kadar yoğun ki bakmamak elde değil. Ona bakmak güneşe bakmak gibi. Bu kadar bariz bir güzelliğe bakmanın bir çekiciliği var, ama bunun sizin için iyi olmadığını, çok uzun süre bakarsanız size zarar vereceğini biliyorsunuz.

Daha iyi bir kadın hiç bakmazdı ve ben o değilim.

Tek kelime etmeden çantamı masanın üzerine bırakıyorum ve rastgele sıralanmış raflara yöneliyorum. İki yanımda birer eski raf var ve sıranın sonunda duvara yaslanmış küçük bir masa var. Masanın altında bir dizi kahverengi kutu var. Kitaplar bölümlerine göre bu kutulara önceden yerleştirilmiş, bu yüzden tek yapmamız gereken alfabetik sıraya dizmek ve rafa kaldırmak. Daha fazla olmasa da altı haftamızı alacak akılsızca bir iş. Tabii Rogue yardım ederse. Kanepeden kalkmamış olması, zamanı bir sonraki ilişkisini organize etmek için kullanmaktan başka bir şey yapacağına dair bana pek güven vermiyor.

Kutulardan birini öfkeyle karıştırıyorum, kitapları çıkarıp masanın üzerine yığıyorum. Onları raflara rastgele yerleştirmeye başlayacağımı ve ilerledikçe alfabetik sıraya koyacağımı düşündüm.

"Beni görmezden gelmek yeni planın mı?"

Rogue'la yüzleşmek için dönerken boğazımdaki çığlığı bastırıyorum. Benden birkaç adım ötede duruyordu. Hareketleri ölümcül derecede sessiz, ayağa kalktığını bile duymadım.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerinde tehditkâr bir parıltıyla bana bakıyor. Her zaman olduğu gibi, şiddet tehdidi onun etrafında asılı duruyor, sanki her zaman bir kavgaya hazırmış gibi. İçinde bir an bile gerçek bir huzur yok. Vücudu gergin, konuşma ne olursa olsun kasları gergin.

Ona sırtımı dönüyorum ve iki kitabı elime alıp rafa yerleştiriyorum.

"Seni görmezden gelmiyorum. Sadece ilgilenmiyorum."

Kitaplarla meşgul oluyorum, masadan bazılarını alıp rafa yerleştiriyorum ve bu eylemi tekrarlıyorum. Arnold adında bir yazarın kitabını yerleştirmem gereken en yüksek rafa ulaşmak için parmak uçlarımda yükseliyorum. Ben uzanamadan bir el kitabı elimden alıyor ve en üst rafa yerleştirmek için üzerime geliyor.

Rogue şu anda arkamda, vücudu benimkine yaslanmış durumda. Sırtım onun ön tarafına yapışmış durumda. Yanılmıyorsam, ereksiyonunun dış hatlarını belimde hissedebiliyorum.

"Neyle ilgilenmiyorsun?" Üstümden homurdanıyor.

Etrafımda dönüyorum. "Seninle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmiyorum! Kavgalardan, tartışmalardan ve nefretten bıktım. Pes ediyorum, tamam mı? Sen kazandın, tıpkı istediğin gibi. Tıpkı her zaman yaptığın gibi."

Arkamı dönmek istiyorum ama eli fırlayıp benimkini kavrıyor ve beni yerimde sabit tutuyor. "Küçük bir ceza yüzünden mi? Seni kırmanın bundan daha zor olacağını düşünmüştüm." Kötü niyetle alay ediyor.

"Sadece ceza yüzünden *değil, gerçi* ben bunu senin kadar rahat karşılamıyorum, seni ahlaksız." Karşılık veriyorum. "Çünkü herkes hayatını herkesle kavga ederek geçirme ihtiyacı hissetmiyor. Çünkü yoruldum. Çünkü bursum risk altında. Çünkü bazılarımızın birkaç haftalık cezadan ve tüm hatalarımızı ortadan kaldırmaya hazır bekleyen zengin bir babadan daha fazla tehlikesi var."

Ben daha gözümü kırpamadan eli dışarı fırlıyor ve boğazımı ölümcül bir şekilde kavrıyor. Gözlerinin dipsiz havuzları, sınırsız öfke ve arzunun eşit ölçüleriyle parlıyor. Beni kitaplığa doğru itiyor, bileğini kullanarak başımı raflardan birine doğru itiyor, ta ki ben onun bakışlarıyla karşılaşana kadar.

"Ağzının bir gün başını belaya sokacağını sana söyleyen oldu mu?" Konuşurken öfke ve şehvet derin sesini titreştiriyor.

"Annem, hayatımın her günü." Küstahça tükürdüm. "Belki de biri seni susturmalı o zaman."

Boğazıma doladığı elinin başparmağı dudaklarımı aralıyor ve ağzımın içine giriyor. Rogue kalın parmağını tekrarlayan bir hareketle içeri ve dışarı iterken boğuluyorum.

"Em onu Bellamy."

Onun sert komutuyla kalçalarımı sıkıyorum, uyarılma midemin alt kısmında birikiyor. Başımı ileri geri sallayarak hayır diyorum. Başparmağını boğazımın derinliklerine sokup tekrar öğürmeme neden olurken gözlerindeki bakış düpedüz şeytani.

"Em dedim."

Dediğini yapıyorum. Ben başımı ileri geri sallarken onun memnun iniltisi havada yankılanıyor.

"Kahretsin, şu haline bak. Bunun için çok çaresizsin."

Kütüphane kapısının açılma sesini ve ardından Müdür Thornton'un sesini duyduğumda kalbim duracak gibi oluyor.

"Burası Mackley Kütüphanesi. Richard ve Lorraine Mackley'in onuruna gerçekleştirdiğimiz renovasyonu yeni bitirdik - eminim duymuşsunuzdur - ve şimdi Ekim ayının sonundaki büyük açılış için hazırlanıyoruz."

Konuşmaya devam ediyor, açıkça bir öğrenci adayına ve ailesine rehberli bir tur veriyor.

Rogue'un başparmağını bırakıyorum ve kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum çünkü beni kendisiyle raf arasına sıkıştırmış durumda.

"Bırak beni." Ona fısıldıyorum.

O tam tersini yapıyor. Eteğimi kalçalarımın etrafından yukarı doğru itiyor, ardından taytımın kumaşını merkezimin üstünden kavrıyor.

"Rogue, yapma-"

Üzerimden taytımı çekip çıkarırken çıkardığı ses, sessiz kütüphanede bir silah sesi gibi gürlüyor.

Far ışığına tutulmuş bir geyik gibiyim, şok içinde donup kalmışım. Principal Thornton'un sesi duyup bizi keşfedip keşfetmeyeceğini görmek için beklerken nefes alışverişim bile duruyor.

Ama konuşmaya devam ediyor.

Ve Rogue sağ elinin parmaklarını külotumun altına sokup klitorisimi okşuyor.

Dokunuş karşısında gözlerim yuvalarından

fırlıyor. "Ne yapıyorsun?"

Bir dokunuşuyla beni uçurumun kenarına getirdi, sağ kolum yanımdaki raf separatörüne tutunmak için fırlarken sol kolum gömleğini avuçlamak için yukarı kalktı.

Göğsünden memnun bir gümbürtü geliyor. Birbirimize yaslanmış halde dururken benimkine karşı hissedebiliyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Mırıldanıyor.

Parmakları yarığıma dalıyor, açıklığımdan klitorisime doğru tekrarlanan bir yol çiziyor ve beni acımasız tutuşuyla titretiyor.

"Ne yapıyorsun?" Umutsuzca tekrarlıyorum.

Ağzım açılıyor, göz kapaklarım düşüyor, nefesim kesiliyor. Bakışları yüzümün her santimetresinde geziniyor, her küçük tepkiyi alıyor. Gözlerini kırpmadan hepsini içine çekiyor, sanki gözlerini bir saniye bile kapatsa bir şey kaçıracakmış gibi. Yüzünde şiddetli bir sahiplenmeyle karışık bir şaşkınlık var.

"Sana bir ders veriyorum."

Klitorisimi çimdikliyor ve inliyorum, ses ağzımı kapatmak için getirdiği el tarafından yutuluyor.

Görebildiğim, hissedebildiğim ya da düşünebildiğim tek şey onun dokunuşu. Ne yaptığım, bu dersin ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Umutsuzca beynimi yokluyorum. "Seni görmezden geldiğim için mi?"

"Küçük pis bir yalancı olduğun için." Parmaklarını aramızda kaldırmadan önce birkaç kez yarıklarımda gezdiriyor. Benim uyarılmamla parlıyorlar. "Benim için sırılsıklam oldun, tatlım. Ağzın benden nefret ettiğini iddia etse bile vücudun beni istiyor."

Gözlerimi kaçırıyorum, utanıyorum. Ağzımdaki el çenemi kavramak için hareket ediyor ve yüzümü öne doğru zorluyor.

"Vücudunun beni bu kadar çok istemesinden utanma Bellamy." Kalın ereksiyonunu karnıma bastırırken söylüyor. "Utanmıyorum."

İki parmağını da ağzına sokuyor, parmaklarını yalayarak temizlerken göğsünün derinliklerinde bir inilti titreşiyor. Thornton tura devam ederken parmaklarından tahrik olmuşluğumu emişini görmek hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi. Hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi sularımla ziyafet çekerken yüzüne kazınmış bir zevk var.

Yüzümdeki ifadeyi görünce gözleri arzuyla kararıyor. "Bana böyle bakmaya devam edersen, seni bu kitaplığa yaslayıp sikerim."

Yüzüm kızarıp başka tarafa baktığımda sessizce gülüyor. "Hayır, buna hazır değilsin." Diyor, eli tekrar bacaklarımın arasına geliyor. Parmakları tekrar merkezimi bulduğunda nefesim kesiliyor. "Seni elimin üzerine boşaltmakla yetineceğim. Şimdilik."

Orta parmağı kıvrımlarımda geziniyor ve tek seferde içime giriyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir zevk içime çarparken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Parmağı acımasızca içime giriyor ve ben ona sıkıca tutunmaktan başka bir şey yapamıyorum. Thornton'un sesinin yaklaştığını hissediyorum ve fiziksel hisler ile yakalanmanın verdiği heyecanın birleşimi içimde bir ateş topu oluşturuyor, doruğa ulaşana kadar gittikçe artıyor.

Rogue'un ağzı yüzümün yan tarafına doğru inerken kulağıma doğru homurdanıyor. "Şşş, şimdi çok sessiz olman gerekiyor. Çığlıklarını benden başka kimse duyamaz."

Başparmağı klitorisime dokunurken ikinci bir parmağını içime sokuyor ve zaman duruyor.

Orgazm beni bir tsunami gücüyle vururken uzay-zaman sürekliliğinde bir yırtılma oluyor ve beni uçurumun kenarına göndermeden önce dayanılmaz bir an boyunca donup kalmama neden oluyor.

Eli ağzımı kapatıyor ve kurtulmaya çalışan çığlığımı boğuyor. Öne, kemiksiz bir şekilde göğsüne düşüyorum. Kolları belime dolanıyor ve ben nefesimi tutarken o da beni tutuyor. Aleti bana karşı zonkluyor, kendi kurtuluşunu arıyor. Ona bakmak için başımı geriye eğiyorum. Gözleri benimkileri delip geçerken arzuyla dolup taşıyor. Onu bu şekilde etkilediğimi bilmek bana bir şeyler yapıyor.

Müdür Thornton'un sesi o anı bozuyor. Sesinin ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde panik içinde gözlerim açılıyor. Tek kelime etmeden eteğimi yırtık taytımın üzerinden çekip Rogue'un kolunun altına giriyorum ve bir kitap kapıyorum. Bulunduğumuz sıranın köşesini döndüğünde tam zamanında yetiştim.

"Rogue. Bayan Ward?" Belli ki şaşırmış bir halde soruyor. "İkinizin burada olduğunu bilmiyordum."

Rogue omzunun üzerinden ona kaba bir bakış fırlatıyor. "Bizi önümüzdeki altı hafta boyunca burada gözetim altında tutmakla görevlendirdin."

"Evet, şey. Bir an için aklımdan çıkmış. Siz devam edin, biz sizi yalnız bırakalım." Ayrılmadan önce duraklar. "Ve Rogue, Bayan Ward burada

Çalıştığını gördüğüm tek kişi. Bu görevi tek başına tamamlaması için onu yalnız bırakmamanızı ve katkıda bulunmanızı bekliyorum."

"Merak etme Phil. Bellamy'ye yardım eli uzatıyorum." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana doğru bakıyor.

Ona sert bir bakış attım ve hiçbir şey söylemedim.

Müdür Thornton yanındakilerle birlikte ayrıldı ve Rogue ile ben bir kez daha yalnız kaldık.

"Ona Phil mi diyorsun?" İnanamayarak soruyorum, az önce olanlardan sonra aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyorum. "Adam kayırmanın sana ne kadar haksız bir avantaj sağladığını hiç düşündün mü?"

"Asla." Dalgın dalgın cevap veriyor, ben de gözlerimi deviriyorum. "Ama elime boşalmadan önce dar amının parmaklarımı nasıl sıktığını düşüneceğim."

Bir kitabı rafa saplıyorum. "Bu konu hakkında
konuşmayacağız." "Neden konuşmuyoruz?"

"Çünkü bu bir hataydı ve bir daha olmayacak." Buna
gülecek kadar küstah. "Sen öyle diyorsan."

"İstiyorum." İfademe gerçeklik katacağını umarak şiddetle söylüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. En üst rafa ulaşmama yardım etmesi için bir sandalye kaptığımda kullanmak üzere kenara bıraktığım bir yığın 'A' kitabını alıyor. Kitapları kütüphaneye yığmaya başladı, ilerlerken onları 'A' harfi içinde alfabetik olarak sıralamaya özen gösterdi. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadık, yan yana sessizce çalıştık.

"Kayıtlarınızdan kalıcı notu sildirebileceğimi söylesem ne dersiniz?" O sorar. "Dosyanda ne o nottan ne de cezadan eser kalır."

Elimde tuttuğum bir kitap rafın yarısına kadar yükselmişken donup kalıyorum. "Nasıl?"

Bana sırıtıyor ve neredeyse şakacı. "Şu kayırmacılık avantaları artık o kadar da kötü görünmüyor, değil mi?"

Kitabımı ona fırlatma dürtüsüne direniyorum ve gözlerimi şüpheyle kısıyorum. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü karşılığında bir şey alırdım."

Ve işte orada. Onun için hiçbir şey bedava değildir. Göze göz, iyiliğe iyilik, çok açık.

Öfkeyle kitapları istiflemeye geri dönüyorum. "Elbette, benim hatam. Hıyarlık yapmak varken neden güzel bir şey yapasın ki?"

Üzerimde yükseliyor, aniden önümde duruyor. Ona bakıyorum. "Ben iyi biri değilim Bellamy. Hikayendeki kahraman olacağımı düşünerek hata yapma. Ben kötü adamım."

Bir insan aynı anda nasıl bu kadar sıcak ve soğuk olabilir bilmiyorum. Bir an doymak bilmez bir açlıkla bana dokunurken, bir sonraki an soğuk ve kopuk, sanki karşımda duran bir yabancı gibi.

"Ne istiyorsun?"

"Önümüzdeki altı hafta boyunca tam itaat."

Kaşlarım şaşkınlıkla aşağı doğru iniyor. "Ne?"

Elini kaldırıp bir tutam saçımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor. Bu bir sevgilinin nazik okşaması değil, istediği zaman bana istediğini yapabileceğini düşündüğünü hatırlatıyor. Onu silkeliyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Gözaltında birlikte geçirdiğimiz süre boyunca, istediğim zaman istediğim şeyi yapmak için benim emrime amade olacaksın." Sanki kelimeyi beynimden çekip çıkarıyor. "İngilizce Edebiyat ödevimi yazmanı istersem, yazacaksın. Gecenin ikisinde evimi temizlemeni istersem, elinde süpürge ve paspasla gelirsin ve hangi odadan başlamanı istediğimi sorarsın."

Gülme sırası bende. "Bunu kabul edeceğimi düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

Omuz silkiyor. "Bu size kalmış. Ama benim teklifim bu."

Bunu düşünmekten bile nefret ediyorum. Gerçekçi olmak gerekirse, bu anlaşmada sopanın kısa ucunu kesinlikle ben alıyorum. Onu tanıyorsam, o izlerken bana diş fırçasıyla klozetini fırçalatacaktır. Ve bu, bana çılgınca bir şey yaptırmayacağını varsayarsak en iyi senaryo. Zenginliği ve gücü onu koruyabilir, ama yasadışı bir şey yaparken yakalanırsam hiçbir güvenlik ağım yok.

"Karar vermek için ne kadar zamanım var?"

Saatine bakar. "Beş dakika." Kendini beğenmiş

pislik.

"Yasadışı bir şey yapmayacağım." Bu bir talep, soru değil.

"Peki."

Aklıma başka bir düşünce geliyor, birkaç dokunuştan sonra nasıl dağıldığımı hatırlıyorum. "Ve cinsel bir şey yok."

Bu kez sırıtışı düpedüz ukalaca. "Seni cinsel bir şey yapmaya zorlamak zorunda kalmadım Bellamy. Şimdi de buna ihtiyaç duymaya niyetim yok."

Bu son yorumu görmezden gelerek son ricamı yapıyorum. "Ve ateşkes ilan ediyoruz. Artık zorbalık yok, tehdit yok, saldırı yok. Ne senden ne de

senin kör takipçilerinden herhangi biri. Seni öldürmeye çalıştığım için iki hafta sonra okuldan atılmam için sicilimi sildirmenin bir faydası yok." Elimi ona doğru uzattım. "Biz arkadaş değiliz, sadece birbirimizin yolundan uzak duruyoruz. Eğer bunu kabul edersen, o zaman el sıkışalım."

Uzun bir an boyunca bana soğukkanlılıkla bakıyor, hiçbir şey belli etmiyor. Sonra bir adım öne çıkıyor ve elini benimkinin içine koyuyor.

Bana dokunduğunda tutuşan o tanıdık kıvılcım, içimi yakıyor.

Kol.

"Anlaştık." Dedi.

"Anlaştık." Cevap

veriyorum.

Elimi bırakıyor ve bir adım geri atıyor. "Ben eğlenmeye gidiyorum."

Bundan şüphem yok. Beni kararımdan pişman edeceğini biliyorum. "Yani Bu ne zaman başlıyor?"

Telefonunu çıkarır ve bir mesaj yazar. "Tamamdır. Sicilin temiz." Telefonunu bir kenara bırakıp masanın üzerindeki açık kutulara doğru bir el sallıyor. "Artık ne yapacağın ve kiminle yapacağın kesinlikle beni ilgilendirir." Muzaffer bir gülümsemeyle söylüyor. "Şu kutulardaki kitapları düzenlemekle başlayabilirsin. Ben eve gidiyorum."

Sözünü kestiğimde gitmek için topuklarının üzerinde dönüyor. Omzunun üzerinden bana bakarken "Yapamam," diye mırıldanıyorum. Ne kadar çekici olduğu bir kez daha dikkatimi çekiyor. Altın sarısı yüzü ve koyu kirpikleri bakışlarındaki vahşete kırılgan bir güzellik katıyor. "Otuz dakika içinde gitmem gerekiyor. Jeremy'ye ders veriyorum."

Bakışları değişmiyor ama havadaki bir şey değişiyor. "Çok kötü oldu. Bir anlaşma yapmıştınız." Hışımla çıkıp gidiyor, çıkmadan önce kapıda duruyor. "Biliyor musun, bu odadan çıkmadan önce tüm sırayı bitir."

Bu en az dört saat daha sürer. Gece boyunca burada olacağım. Açıkçası, Rogue'un terör saltanatının 2.0 versiyonu yürürlüğe girdi. Ama bu temiz bir sicil anlamına geliyorsa, kararımın sonuçlarıyla yaşayabilirim.

Sanırım.

OceanofPDF.com

15.

Rogue

Ben tepinirken kütüphane kapısı arkamdan çarptı. O gevşek sikli herifle olan dersini sikeyim. Oraya geri dönüp onunla bir daha asla konuşmamasını emretmek için can atıyorum.

Düşünürken olduğum yerde durdum.

Onu tanıyorum, eğer anlaşmamızı bu şekilde kullanırsam, o herifin açık kollarına koşmadan önce beni terslerdi. Bu hamle geri teper ve ben de onu ona doğru itmiş olurum. Bu söz konusu bile olamaz.

Ona olan takıntım, ondan kurtulma isteğinden ona sahip olma isteğine dönüştü. Onunla oynamak benimdi ve Jeremy'nin etrafı koklamasından hoşlanmıyordum.

Yumruklarımı sıkıp yürümeye devam ediyorum.

Aston Martin'ime bindikten sonra eve doğru yola koyuldum, yol boyunca aklımı bu öğleden sonra yaşananlar meşgul etti. Okul kaydını onun kafasına geçirmeyi ya da bunu ona rüşvet vermek için kullanmayı planlamamıştım; bu fikir, öngörülebilir gelecekte onun üzerinde kontrol kurmanın bir yolu olarak bir anda ortaya çıkmıştı.

Hiçbir planım yok, bu yeni keşfedilen güçle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Sadece önümüzdeki altı hafta boyunca benim olduğunu bilmek beni tatmin ediyor.

Ben arabamdan inerken Rhys'in cipi evin garaj yoluna girdi. "Şu anda gözaltında olman gerekmiyor muydu?" Saatini kontrol ederek soruyor.

"Bundan kurtuldum."

Bana doğru inanmayan bir kaş kaldırdı. "Nasıl? Thornton seni ibret olsun diye cezalandırmaya kararlı değil miydi?"

Ona Bellamy ile olan anlaşmamızı anlattım, boşalana kadar onu parmakladığım kısmı atladım.

Gürültülü bir şekilde gülüyor. "Bu kıza karşı sağlıksız bir saplantın olduğunu ne zaman kabul edeceksin?"

Keşke etrafımda nasıl parçalandığını, dolgun kırmızı dudaklarının zevk çığlıkları atmak için nasıl açıldığını bilseydi.

"Bellamy hakkında ne düşündüğüm seni ilgilendirmez."

Yine gülüyor ve yumruğum onun kendini beğenmiş suratına inmek için kaşınıyor. "Thornton size ne yaptırıyor ki? Kafeteryadaki masaları mı sileceksiniz?"

Ona temkinli bir bakış fırlatıyorum ve konuşmadan önce tereddüt ediyorum. "Büyük açılış öncesinde kütüphaneyi hazırlamamız gerekiyor."

Yüzü düşüyor, dudakları düz bir çizgi haline gelene kadar gülümsemesi yavaşça aşağı kayıyor.

Destek için elimi omzuna vuruyorum. "İyi misin?"

"Evet." Beni silkeliyor, teselli edilecek ya da acınacak biri değil. Öyle olduğumdan değil, ama o böyle algılıyor.

İki yıl önce Rhys'in ebeveynleri Richard ve Lorraine Mackley trajik bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Arabaları kontrolden çıkıp bir ağaca çarptığında, yaşadıkları İngiltere'den başlayan ve RCA'da onu görmeye giden bir Avrupa yolculuğunun ortasındaydılar. Çarpmanın etkisiyle ölmüşlerdi.

Onları hayatım boyunca tanıdım ve birbirlerinden daha çok sevdikleri tek şey oğullarıydı. Psikolog değilim ve kendi duygularımı anlama konusunda daha da yetersizim ama ben bile keder ve suçluluk duygusunun onu değiştirdiğini söyleyebilirim. Daha önce iyi huylu bir şakacıyken, şimdi mizahı kendini saptırmak ve uzaklaştırmak için bir kalkan olarak kullanıyor. Bu bir değerlendirme, yargılama değil.

Rhys'e, istese de ömrü boyunca harcayamayacağı büyüklükte bir miras bırakmışlardı. Bu paranın bir kısmını onların onuruna açılan yeni kütüphaneyi finanse etmek için kullanmıştı.

Ama henüz oraya adım atmadı.

Her zamanki gibi, sohbeti ailesiyle ilgili konulardan uzaklaştırıyor. "Peki ona ne yaptıracaksın?"

"Hiçbir fikrim yok. İlham geldiğinde size haber veririm."

***

"Benim yatağımda uyumanı istiyorum."

"Affedersiniz?" İnanamayarak soruyor. "Sizi doğru duyduğumu sanmıyorum." Kulaklarını açmak için bir gösteri yapar.

"Beni gayet iyi duydun."

"Kibar olmaya çalışıyordum. Kibarlığı bilirsiniz, normal insanların aklını kaçırdığı belli olan biriyle anlaşmaya çalışırken kaba olmak istemediklerinde kullandıkları şey."

Dün gece yatmadan önce Rhys ve Phoenix'e iyi geceler dilediğimde aklıma bu fikir gelmişti. Anlaşmamızı 7/24 ona eziyet etmek için kullanmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Cevap vermeyince devam etti. "Bunu neden istiyorsun ki? Benden nefret ediyorsun."

"Çünkü yapabilirim."

Öfkeyle ofluyor. "Bu bir hayır. Cinsel bir şey söylemedik."

Bu öneriye karşı çıkılacağını tahmin ettiğim için vazgeçtim. Şimdilik.

Konuyu değiştiriyorum. "Sıkıldım, Yank. Dikkatimi dağıtacak geçerli bir şey olmadığına göre, senin yapman gerekecek. Eğlendir beni."

Cuma günü öğleden sonra ve kütüphanede tarihi kurgu bölümündeki kitapları raflara diziyoruz. Bellamy talimat verdiğim gibi ilk sırayı tamamladı. Ne kadar iyi itaat ettiğini görmek beni tatmin ediyor. Hangisini tercih ettiğimi bilmiyorum - itaat etmesini mi yoksa bana meydan okuyup her adımda benimle savaşmasını mı?

Bir kitap kutusunun üzerine eğilmiş, kot pantolonunun içindeki yuvarlak poposunu en iyi şekilde görmemi sağlıyor. Yakalama dürtüsüne direniyorum, ellerim onunla tekrar temas etmek için can atıyor. Kendini toparlıyor, elinde kitaplarla bana doğru dönüyor. Saçları hafif dağınık, bana bakarken gözleri temkinli.

Onu mahvetmek istiyorum.

Onu açıp içine ve onu o yapan şeylere bakmak için.

Daha önce onu parçalara ayırmak istememden farklı. Ona olan saplantım, onunla daha fazla zaman geçirdikçe farklı bir şekil alıyor. Onun altımda kıvranmasını, ona verdiğim zevke ayak uyduramamasını istiyorum. Ona baktığımda göğsümdeki şey karanlık, yozlaşmış ve doyumsuz.

"Sizi nasıl eğlendirmemi istersiniz?"

Ona cevap vermeden önce duraksadım. Tam olarak ne istediğimi biliyorum. "Bana panik ataktan bahset. İlk defa mı geçirdin?"

Bana sırtını dönüyor ve raftaki bir kitaba uzanıyor. "Pas."

Anlaşmamızın üzerinden 24 saat geçmeden bana meydan okudu. İtaati buraya kadarmış.

Sikim fermuarımı zorluyor. Belki de onun kavgası beni daha çok tahrik ediyordur. "Sana yaptığımız anlaşmayı hatırlatmama gerek var mı?" Aldatıcı derecede yumuşak bir sesle soruyorum.

İç geçiriyor, bana doğru dönüyor. "Neden umursuyorsun ki?"

"Umurumda değil. Dediğim gibi, sıkıldım."

Bana uzun uzun bakıyor, itaat edip etmeyeceğini açıkça tartıyor. Derin bir nefes vererek doğru kararı veriyor. "Anlatacak pek bir şey yok. Bunlar yeni bir gelişme; hepsi geçen yıl olmak üzere yarım düzineden daha az yaşadım. Buraya geldiğimden beri ilk kez bu hafta oldu."

"Ne tetikliyor?"

"Stres, çoğunlukla. Geçtiğimiz yıl derslerime aşırı odaklandım. Üniversite başvuruları bugünlerde son derece rekabetçi ve çok fazla benzersiz ders dışı aktivitem yok, bu yüzden başvurum öncelikle notlarıma dayanacak. Ve iyi bir üniversiteye girmem için çok şey gerekiyor, bu yüzden okulla ilgili her konuda sürekli endişeliyim. Şimdi neden senin objektif olarak boktan anlaşmanı kabul ettiğimi anlayabilirsin. Akademik sicilimi temiz tutacaksa, bana çektireceğiniz her türlü acıya değer."

"Eğer stres bir tepkiye yol açıyorsa, daha önceki tartışmalarımızın hiçbirinin bir tepkiye yol açmamış olması ilginçtir. Sizce de öyle değil mi?"

Cevap vermiyor.

"Bunun için ilaç alıyor musun?"

"Hayır, muhtemelen yapmalıyım. Ben sadece..." Duraklıyor, kelimeleri arıyor. "İlaç almak bende bir sorun olduğunu kabul etmek gibi geliyor." Sessiz kalıyorum, konuşmasına izin veriyorum. "Aptalca davrandığımı ve her şeyin kafamın içinde olduğunu biliyorum. İlaç almakta yanlış bir şey yok, sadece bu zihinsel engeli aşmaya kendimi ikna edemedim."

"Bunun aptalca olduğunu düşünmüyorum." Gözlerimle buluşmak için başını kaldırdı. Bakışlarından cevabıma şaşırdığını görebiliyorum.

Omuz silkiyorum. "Senin için neyin en iyi olduğunu sadece sen biliyorsun. Ve eğer ilaç tedavisi konusunda emin değilsen ve bunu yönetmek için başka yollar buluyorsan, neden zorlayasın ki?"

Bana bakıyor, gerçekten bana bakıyor. Sanki bin parçalı bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi. "Sen kimsin ve Rogue'a ne yaptın?"

Birbirimize bakarken aramızdan bir şey geçiyor - o elinde bir kitap, ben ellerimi kollarımın altında kavuşturmuşum. Havada kıvılcımlar çakıyor ve o anda bizi birbirimize bağlıyor.

Büyüyü bozmak için boğazımı temizliyorum. "Bak ne buldum." Elimdeki kitabı ona gösterirken omzunun yanında durduğumu söylüyorum.

Kama Sutra'nın bir kopyası.

"Bunun burada ne işi var? Burası bir okul, Tanrı aşkına!"

Cevap verirken saçının bir tutamını parmaklarımın arasına alıyorum. "Bunu ancak frijit bir bakire söyler."

"Ben frijit değilim."

"Hayır, haklısın." Mırıldanarak onaylıyorum. "Parmaklarıma boşaldığında kesinlikle soğuk hissetmedin."

Yüzü kızarıyor ve raflardan birine doğru yürüyüp bir kitap koyuyor ve aramıza mesafe koyuyor. Ona her yaklaştığımda benden uzaklaşması bir şey ifade ediyorsa, bedenine benim yanımda güvenmiyor demektir.

"O zaman bakirsin?" "Seni

ilgilendirmez."

"Bir anlaşma yapmıştık." Ona benimle yaptığı anlaşmayı hatırlatarak söylüyorum. "Senden bana gerçeği söylemeni istiyorum."

"Evet. Sana ne bundan?" Kollarını kavuşturup bana bakarken savunmacı bir tavırla soruyor. Çenesinin meydan okuyan eğimi, gölet olayından sonra karşımda durma şeklini yansıtıyor.

"Yok bir şey." Omzumu umursamaz bir şekilde kaldırarak söylüyorum. "Sadece seni eninde sonunda becereceğimi bilmek güzel."

Alay ediyor. "Seninle yatmayacağım."

"Henüz değil."

"Asla." O da karşılık veriyor.

Ve işte benim açılışım. "Madem beni becermeyeceğinden bu kadar eminsin, o zaman yatağımda yatmanın ne zararı var? Senin mantığına göre, bu tamamen platonik olacak ve anlaşmamızın kapsamına girecek. Yatağımda uyu yoksa anlaşma iptal olur."

***

16.

OceanofPDF.com

16.

Bellamy

Öfke mideme yayılıyor, kızgınlığımı kontrol etmeye çalışırken kollarım göğsümde geriliyor. Nesnel olarak kusursuz mantığı beni neredeyse her ne pahasına olursa olsun kazanma ihtiyacı kadar çileden çıkarıyor.

"Peki. Ama seksi bir iç çamaşırı alacağını düşünüyorsan seni tulum koleksiyonumla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum." Ona sinsi bir sırıtış attım. "Boyundan fermuarlı."

Tulum koleksiyonum yok ama onunla aramda fiziksel bir bariyer olması anlamına geliyorsa bir tulum almak için yatırım yapmak üzereyim.

Bir topu ellerinin arasında ileri geri savuruyor, cevap vermeden önce birkaç kez ileri geri pas veriyor. "Sabırsızlanıyorum."

"Sana söyledim. Anlaşmanın bir parçası olarak seninle yatmayacağım."

"Biliyorum," diyor ukala bir sırıtışla, "Beni istediğin için bedereceksin, seni zorladığım için değil. Zaten o daracık amını parmaklamama izin verdin."

Sözlerinin kabalığından saç çizgime kadar kızarıyorum. Sadece kabalıktan değil, *benimle* yatmaktan nasıl bahsettiğinden de.

İğrenmeliyim.

Tahrik olmamalıyım.

Ama parmaklarını tekrar içime sokacağı düşüncesiyle kalçalarım sıkılıyor ve aralarında bir kayganlık hissediyorum. Elinin boğazımı nasıl sardığını düşündükçe ürperiyorum.

Lanet olsun ona.

Neyim var benim? Ondan nefret ediyorum.

Evet, ondan *nefret* ediyorum. Buraya geldiğimden beri hayatımı cehenneme çevirdi. Bunu kendime yeterince tekrarlarsam, belki vücudum sonunda bunu içselleştirir.

"Bana bu konuda fazla seçenek bırakmadın." Burnumu çekerek söylüyorum. "Hatırladığım kadarıyla beni rafa sıkıştırmıştın."

İleri geri fırlattığı top bir eline düşüyor ve orada kalıyor. Bana bakıyor, gözlerindeki bakış ölümcül. "Hatırladığım kadarıyla

sırılsıklam. Parmaklarım neredeyse amında boğuluyordu." "Bu doğru değil!" Savunmaya geçercesine haykırdım.

"Kimin doğruyu söylediğini öğrenelim, olur mu?"

Beni arkamdaki masaya yatırmadan önce cevap verecek zamanım olmadı. Bacaklarımı tutup beline doladı.

Bir süre hareket etmiyor.

Sadece sırtüstü yattığım ve saçlarımın etrafımda dağıldığı yere bakıyor. Elleri kalçalarımı kavrıyor. Parmakları sahiplenici bir şekilde etime batıyor. Homurdanıyor, gördüklerinden hoşlanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece kıçım kenardan sarkıyor.

Kendini dik tutarak pantolonumun düğmesini açıyor, fermuarı indiriyor ve kot pantolonumu bir hamlede bacaklarımdan aşağı çekip, sanki onu kişisel olarak rahatsız etmişler gibi arkasına fırlatıyor.

Parmakları kendinden emin, gülümsemesi gibi ukala, dizimden başlayıp külotumun altına dalmadan önce uyluğumda iz bırakıyor. Girişime park ediyorlar, sonra tembelce yarığımdan klitorisime doğru sürükleniyorlar ve yol boyunca ıslaklığımı topluyorlar.

Ve haklıydı. Damlatıyorum.

Bunu biliyorum. O da biliyor.

Bu yüzden kendini beğenmiş bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor, parmaklarını amımda gezdirirken gülümsemesi giderek daha da kendinden memnun bir hal alıyor.

"Burada neyimiz varmış?" Parmaklarını ışığa doğru kaldırıp incelerken mırıldanıyor. "Görünüşe göre haklıymışım. Yine."

Elini indiriyor ve parmaklarını dudaklarıma sürdükten sonra başını eğip onları ateşli bir öpücüğe boğuyor. Dişleri alt dudağımı ısırmadan önce dili parmaklarının geride bıraktığı ıslaklığın izini sürerek uyarılmışlığımı yalıyor.

Donup kaldım. Beni hazırlıksız yakalayıp öptüğünden beri öyleyim. Şimdi aptalca geliyor, ama ilk birkaç buluşmamızda beni öpmemeye ne kadar dikkat ettiğini düşünürsek, bunu beklemiyordum.

Ağzı tekrar cinsel bir saldırıyla benimkine indiğinde hâlâ bunu algılamaya çalışıyorum. Dili benimkini arıyor, tıpkı kelimelerimizle yaptığımız gibi beni onunla tartışmaya ikna ediyor. O anın heyecanına kendimi öyle kaptırmışım ki inlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Boş kütüphanede çıkardığım iniltinin sesi tüm anın hızını değiştiriyor. Eli ensemde kıvrılıyor ve öpücüğü derinleştirmek için tutuşunu kullanıyor, dudaklarımı acımasız bir öpücükle ele geçiriyor. Elleri belimi kavrıyor

ve dili ağzıma girerken beni kendine doğru çekiyor. Beni yutuyor, ikimizin de çıkardığı sesler kulaklarıma hayvani geliyor. Aklımı kaybediyorum, arzu beynimi bulandırıyor ve öpücüğe doğru eğilmeme neden oluyor.

Her şey aynı anda. Öfke. Tutku. Küçümseme. Şehvet. Kızgınlık. Her şeyi tüketiyor ve dehşete düşürüyor, beynim ve bedenim duyguların saldırısına boyun eğiyor.

İniltisi ağzımda yüksek sesle yankılanıyor ve kemiklerimde titreşiyor. Ellerinden biri kalçamı kavramak için hareket ediyor, beni ona yaklaştırıyor, böylece ereksiyonuna sürtünüyorum.

Geçici olarak, kalçalarımı bir kez yukarı doğru eğiyorum, uzunluğunu yukarı ve aşağı doğru okşuyorum.

"Siktir." Sesi çaresiz geliyordu. Beni kavrayan elleri kadar çaresiz, vücudumun etrafında dönmeden ve kıçımı kavramadan önce kıvrımlarım boyunca dolaşıyor.

Bir iniltiyle yüzünü boynumun kıvrımına bırakıyor, elleri etime masaj yapıyor ve yoğuruyor.

"Kendini tatmalısın Bell. Tadın çok güzel." Nabız noktamı emmeden önce boynuma doğru pantolonunu çekti. "Her bir parçanı."

Dilinin boynumu yalayıp emdiğini hissedince gözlerim yuvalarından fırlıyor. Eğer dikkatli olmazsa boynumda bir morluk bırakacak.

Parmakları külotumun bandının etrafına dolanıyor ve sonra ne olacağını biliyorum. Elini kendi elimle kapatıyorum ve aradaki kontrasta bakmak için duraklıyorum. Onunki iri, benimki küçük. Onunki dövmeli ve damarlı, benimki bronzlaşmış ama lekesiz.

"Ne yapıyorsun?" Ona acilen soruyorum. "Bunu burada tekrar yapamayız." Umutsuzca onu durdurmaya çalışarak söylüyorum. "Birileri görebilir."

Başını kaldırıyor, karanlık, şehvet dolu bakışları benimkilerle buluşuyor ve parmakları bacaklarımdan aşağı inip külotuma ulaşana kadar yukarı çıkıyor. Bir parmağını dikiş boyunca gezdiriyor, benimle alay ediyor, aklımı kaçırmama neden oluyor. "Birinin seni böyle görmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Hırlıyor. "Onları öldürürdüm."

Sözleri kesin ve bunların bir tehdit değil, bir vaat olduğunu biliyorum. Başka bir kelime etmeden, beklediğim vahşi bir hareketle külotumu bedenimden sıyırıyor. Benimle olan ilişkisinde bir şeyler var. Hareketlerinde yırtıcı ve agresif, yoluna çıkan her şeyi parçalıyor, özellikle de dantelli bir kumaş parçası kadar dayanıksız bir şeyi.

Yırtık külotumu burnuna götürüyor ve derin bir nefes alıyor, gözleri şehvetle parlıyor. Birbirimize sessizce bakarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Arka cebine sokmadan önce külotumu elinde sıkıca yumrukluyor.

Parmakları amıma geri dönüyor ve işaret parmağı kararlı bir hamleyle içime giriyor. Sırtım masaya doğru eğiliyor, bedenim temas arıyor.

Doğrulmaya, onu yakalamaya ve kendime yaklaştırmaya çalışıyorum. Beni acımasızca geri itiyor, beni parmaklarken her iki bileğimi de bir eliyle sabitliyor.

"Benim için böyle yayılman çok güzel. Sana vermem gereken her şeyi küçük bir sürtük gibi alıyorsun."

"Bana öyle deme." Zevk dalgaları arasında nefes nefese kaldım.

"Neden olmasın?" Hızı artıyor, ritmi artık öfkeli. "Sen benim için iyi bir sürtüksün. Sadece benim için."

Vücudumu aşırı hızda harekete geçirmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. Acımasız sözlerinin ve iğrenç hakaretlerinin neden içimdeki yangını körüklediği, içimdeki doruk noktasını güçlendirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Telefonumun yanımda çaldığını fark ettiğimde şehvetin yoğun sisini bir vızıltı bozuyor. Başımı sese doğru çeviriyorum ve ekranımda Jeremy'nin adını görüyorum.

Aynı anda Rogue önce ikinci sonra üçüncü parmağını içime sokuyor ve ben çığlık atıyorum.

Çok gerginim.

İçime vahşice pompalıyor, düşünmek bir yana nefes almama bile fırsat vermiyor. Ona doğru dönüyorum ve bakışlarının ekrana sabitlendiğini görüyorum. Gözleri tamamen siyah ve dehşet verici. Şiddete başvurmak üzereyken böyle bakıyor.

"Cevap ver."

Sıradan bir insana göre sesi soğukkanlı, neredeyse arkadaşça. Ama ben onun ses tonunda karanlık bir intikam vaadi duyuyorum. Parmaklarının öfkeli temposu gerçek tepkisini ele veriyor.

Kıskançlığı gizleyen öfke.

Kalçamdaki tutuşu morarmaya başlarken parmakları içime girmeye devam ediyor.

"Hayır. Yapamam. O... muhtemelen özel dersini yeniden planlamak istiyordur." Dedim. "Oh, *siktir*." Rogue amıma şaplak attığında haykırdım.

"Ben sormadım."

Cümlesinin sonraki kısmı söylenmemiş. Anlaşmamızın bir parçası. Telefonumu aldı ve elime tutuşturdu.

Anlaşmamızda cinsel isteklerin olmayacağı konusunda anlaştığımızı belirtmeyi düşünüyorum ama cevabının ne olacağını zaten biliyorum. Telefona cevap vermenin cinsel bir yanı yok.

Rogue kendini bacaklarımın arasına indirirken ekranı kaydırıyorum.

Ne yapıyor bu?

"Hey!" Jeremy'nin sesi hoparlörden geliyor.

"Aman Tanrım." Cevap olarak söylüyorum çünkü Rogue, yumrumu ısırmadan önce açıklığımdan klitorisime doğru düz bir çizgi yaladı. "...Hey" diye ekliyorum, bu konuşmayı daha başlamadan kurtarmaya çalışıyorum.

Gülüyor. "Daha önce kimsenin benden haber aldığı için bu kadar mutlu olduğunu sanmıyorum."

"Mhmm." Dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum. Rogue dilini klitorisimin etrafında beni tamamen çılgına çevirecek şekilde döndürüyor. Bacaklarımın arasında diz çöktüğü yerden gözlerimin içine bakıyor ve bakışlarındaki baskın ifade içimden geçen çılgın duygulara bir katman daha ekliyor.

"Nasılsın?" Jeremy soruyor.

"Ben-" Rogue klitorisimi tekrar ısırınca duruyorum. Telefona doğru inlememek için tek yapabildiğim buydu. Onu itmeye çalışırken boştaki elimi omzuna koyuyorum ama o sadece tutuyor ve yanıma sabitliyor. Dili kıvrımlarımın arasında bir rollercoaster'ın yolunu izliyor ve amımın her kıvrımını ve konturunu keşfediyor. "Ben iyiyim."

"Bu harika, ben de öyle. Dinle, ben istedim ki..." Rogue bileğimi bırakıp elini göğsümü avuçlamak için yukarı kaldırdığında ve sütyenimin içinden sert meme ucumu okşadığında cümlesinin geri kalanını kaçırıyorum.

"Ah. Üzgünüm, ne dedin Jeremy?"

"Merak etme, özel ders için ne zaman müsait olduğunu öğrenmek istedim. Belki sonra yemeğe gideriz diye düşünüyordum."

Sesinde şu anda algılayamadığım umutlu bir tını var. Rogue'un az önce amıma karşı çıkardığı öfkeli sese odaklanmış durumdayım. Titreşimler klitorisimden sekiyor ve omurgamda ürperti yaratıyor. Rogue parmaklarını içimde kıvırıyor, sahip olduğumu bilmediğim yumuşak bir noktaya vuruyor ve aynı anda klitorisimi ağzına alıyor.

Daha önce hiç yaşamadığım kadar güçlü, patlayıcı bir orgazm beni tüm gücüyle vuruyor. Sanırım geçici olarak kör oldum. Sırtım masadan kalktı. Ben olsam

Diğer eliyle beni yüzeye doğru tutmasaydı uçup gidecekti.

Dudaklarımın arasından kaçan sesleri durduramayınca bir elimi ağzıma götürüp elimden geldiğince boğmaya çalışıyorum.

Rogue ayağa kalkıyor ve elimi masaya sabitleyerek koparıyor, bu sırada yüksek sesle inlemeler çıkmasına izin veriyor.

Aşağı indiğimde hattın diğer ucunda bir sessizlik var. Fark ettiğimde aşağılanmışlık üzerime çöküyor. Jeremy'nin ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim. Çıkardığım sesler az önce ne olduğunu acı verici bir şekilde açıklıyor.

Rogue tam boyuyla bacaklarımın arasında duruyor. Ben masanın üzerinde uzanırken onun böylesine otoriter bir şekilde üzerimde yükseldiğini görmek, içimde artçı zevk şokları yaratmaya yetiyor. Ağzı benim uyarılmamla parlıyor. Dudaklarında, burnunda, yanaklarında. Elini yalamadan önce elinin tersiyle yüzünü siliyor. Bu manzara karşısında neredeyse tekrar boşalıyordum.

Telefonu elimden alıp kulağına götürüyor ve bana Jeremy'nin hâlâ hatta olduğunu, sessiz olduğunu hatırlatıyor. Bana açgözlülükle bakarken Rogue'un dudaklarında memnun bir sırıtma beliriyor. Üst tarafım kapalı, alt tarafım tamamen çıplak, bacaklarım açık ve amım onun için sergileniyor. Açıklığımdan damlayan ıslaklığı hissedebiliyorum.

"O meşgul." Homurdanıyor.

Sonra cevap beklemeden telefonu kapatıyor.

***

OceanofPDF.com

17.

Bellamy

Ona bakakaldım. "Bunu neden yaptın?" "Hangi kısmı?"

Güzel soru. "Hepsi. Eğer bir daha 'çünkü yapabilirim' dersen, seni boğarım." Tehdit ediyorum.

Gülüyor. Alışık olduğum tipik yarı manyak gülüşü değil. Beni kışkırtmak ya da benimle dalga geçmek için kullandığı kahkahalardan. Hayır, bu gerçek, dolu dolu bir kahkaha. Gözleri kırışıyor, gülümsemesi yüzünde patlayacak kadar genişliyor, çıkardığı ses kulaklarıma melodik geliyor.

Bir an için savunmasında küçük bir çatlak oluşuyor ve duvarların arkasına bir göz atabiliyorum. Pek çok insanın görmesine izin verdiğini sanmadığım daha hafif, neredeyse alaycı bir yanını görüyorum. Keşke görmeseydim diyorum çünkü midemde kelebekler uçuşuyor ve onu bu şekilde güldürenin ben olduğumu bilmek yüzümde memnun bir gülümsemeye neden oluyor.

Bu anda, onun ham çekiciliği her şeydir. RCA'daki her kızın neden onu istediğini, neden onun için akıllarını kaçırdıklarını anlayabiliyorum.

Dikkat etmezse bir kız ona aşık olabilir. "Şaka yapmıyordum."

"Öyle olmadığını biliyorum." Öne doğru eğildi ve avuçlarını iki yanıma koydu. "Sesin çok kararlıydı."

"Soruma cevap ver." Aramızda biraz mesafe yaratmaya ve onu geri itmeye çalışıyorum ama o direniyor. "Neden ona bunu dinlettin? Bu çok aşağılayıcıydı. Çığlıklarımın sadece senin için olduğunu söylememiş miydin?"

Eli sırtımdan yukarı çıkıyor ve saçımın bir kısmını yumruklayarak başımı ona bakmam için geriye doğru çekiyor. Ben onun bakışlarıyla buluşuyorum ama o benimkilerle buluşmuyor. Gözleri yarı kapalı ve ayrık dudaklarıma sabitlenmiş. "Sen bana aitsin. Bunu anlaması gerekiyordu." Ağzı dudaklarımın kenarını yalamak için aşağı iniyor. "Bu tek seferlik bir şeydi. Boşaldığında o güzel ağzından çıkan sesleri bir daha asla duymayacak." Karanlık bir söz veriyor.

Elinde sıkışıp kaldığımda, kendimi ona karşı savunmak için sadece kelimelerimi kullanabilirim. "Ben sana ait değilim."

"Yapacaksın. Önümüzdeki altı hafta boyunca sen yapacaksın."

Ağzını benimkinin üzerine indiriyor ve beni kontrol edici bir öpücükle sahipleniyor. Hızını ayarlarken eli çenemi kavrıyor, önce ağzıma saldırıyor ve sonra nazikçe, tembelce çenem boyunca ve boğazımdan aşağı öpüyor.

Boynumun kıvrımına doğru soluyor, nefesi beni gıdıklıyor ve kıkırdamama neden oluyor.

Yanıt olarak neredeyse sarhoş bir şekilde geri adım atıyor.

"Siktir. Bu sesi bir daha çıkarırsan ergenlik öncesi bir çocuk gibi pantolonumun içine boşalacağım."

Benden uzaklaşması, kütüphanede bacaklarım açık otururken belden aşağımın hâlâ çıplak olduğunu fark etmemi sağlıyor. Kot pantolonumu ve iç çamaşırımı ararken masadan kalkıyorum.

"Bana iç çamaşırımı ver." Kot pantolonuma uzanırken ona söylüyorum, üzerimden yırttıktan sonra ceplerine doldurduğunu hatırlıyorum.

"Hiç şansın yok."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Neden?"

"Onlar artık benim."

"Takıldığın kızların külotlarını hep saklar mısın?" Sorduğum için hemen kendimi tokatlamak istiyorum.

Ağzının sağ tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Bilmek istemez miydin?"

Verdiği cevap, burada kiminle uğraştığıma dair iyi zamanlanmış bir gerçeklik kontrolü. Yarın bir başkası için diz çökecek olan nefret dolu, psikopat bir erkek düşkünü. "Aslında bilmiyorum."

Sinirlenerek ona arkamı dönüyorum ve kot pantolonumu giyiyorum, kalçalarımın üzerinden geçirip kıçımdan geçirmek için birkaç kez yukarı aşağı zıplıyorum. Arkamdan boğuk bir inilti geliyor ve pantolonumu iliklerken omzumun üzerinden ona bakıyorum. "O masanın üzerinde sikilmeye mi çalışıyorsun?" Çenesini az önce uzandığım masaya doğru eğerek soruyor.

Ona ilgisiz bir bakış attım. "Dediğim gibi, seninle yatmıyorum."

Yanından geçip gideceğim ama kolu yılan gibi uzanıp benimkini yakalıyor ve beni olduğum yerde durduruyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Ev."

Cevap verirken gülümsemesi kibirliydi. "Ev benim yanımda, tatlım, yoksa unuttun mu?"

"Bu konuda ciddi miydin?" Yorgun bir iç çekişle sordum.

"Altı haftamı olabildiğince iyi değerlendireceğim."

"Tamam, ama eve gidip birkaç şey almam gerekiyor. Ve bir şekilde oda arkadaşlarıma önümüzdeki altı haftayı başka bir yerde uyuyarak geçireceğimi çünkü baş düşmanımın kişisel kölesi olarak hizmetlerime 7/24 erişim istediğini söylemenin bir yolunu bulmalıyım."

***

Onunla evinde buluşacağımı söylemeye çalıştım ama Rogue beni daireme götürmekte ısrar etti. Arabasından inip kapıya doğru yöneldim ve bir kapı çarpması sesi duyunca arkamı döndüm.

"Um, nereye gittiğini sanıyorsun?" "Üst kata. Nerede yaşadığını görmek istiyorum."

"Hayır."

İç çekiyor. "Her adımda benimle kavga etmek yerine istediğimi yaparsan ikimiz için de çok daha kolay olur."

"Olabilir. Ama bunu senin için kolaylaştıracağıma söz vermedim." "Yukarı geliyorum." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

"İyi konuşmaydı." Topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce alaycı bir şekilde söylüyorum. Asansöre koşuyorum ve kapılar yüzüne kapanırken onu tersliyorum. Rogue'la olan savaşımda, bu büyük bir savaşı kazanmak gibi hissettiriyor.

Ancak zaferim kısa sürdü, çünkü kapılar benim katımda açıldı ve onu asansörün karşısındaki duvara tembelce yaslanmış buldum. Üç kat merdiveni koşarak çıktığına dair hiçbir iz yoktu. Darmadağınık ya da nefes nefese değil, her zamanki gibi muhteşem ve derli toplu görünüyor. Bu sinir bozucu.

Alaycı bir hareketle kollarını iki yana açıyor. "Bir şey mi unuttun?"

Koridorda yanından geçip gidiyorum. "Hayır."

Saniyeler sonra, Rogue peşimdeyken daireye girdim. Thayer mutfakta bir Justin Bieber şarkısı mırıldanıyor, bir yandan da sırtı bana dönük büyük bir kasede bir şeyler çırpıyor.

"Umarım açsındır B, akşam yemeği için kahvaltı hazırlıyorum- bu da ne?" Konuşurken arkasını dönüyor ve benimle yüz yüze geliyor... ve sol omzumun arkasında duran Rogue ile.

Sadece ne düşündüğünü hayal edebiliyorum ve sırf onu bir parmak hareketiyle yok edebileceği için kendini tutacak biri değil. "Deccal'in arkanızda durduğunun farkında mısınız yoksa Noel Baba'nın şeytani bir versiyonu gibi buraya gizlice mi girdi?"

"Bu uzun bir hikaye. Temelde bana şantaj yapıyor."

"Düzeltiyorum, bir anlaşma yaptık. Senin de isteyerek kabul ettiğin bir anlaşma."

"Ve zaten kötüye kullandığın bir şey, bu yüzden istersem arkadaşlarıma şantaj diyebilirim." Thayer'a dönmeden önce karşılık veriyorum. "Dün yaptığımız anlaşmayı sana nasıl anlattığımı hatırlıyor musun?" Sözsüzce başını sallıyor. "Şimdi de önümüzdeki altı hafta boyunca onunla yatmamı istiyor."

"Pardon?"

"Sadece uyu, başka bir şey yok." Ona ters ters bakarak aceleyle ekliyorum. "Böylece benim için planladığı tüm kötü saçmalıklar için bana sürekli erişebilecek."

Thayer kolumdan tutup beni odanın bir köşesine çekti. "B, eğer bunu yaparsan o adam seni bir hafta içinde çırılçıplak altına alacak." Fısıldıyor.

"Hayır, yapmayacak." Biraz küstahça söyledim. "Bana biraz kredi verin lütfen."

"Bana biraz kredi ver." Kollarını kavuşturarak ve soru soran bir kaş kaldırarak karşı çıkıyor. "Bana ikinizin arasında hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun? Cevap vermeden önce boynunda bir m o r l u k olduğunu bilmelisin."

"Ne?" Arkamızdaki banyoya koştum ve aynaya baktım. Boğazımın sütunu boyunca birkaç çürük var. "Vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış gibi görünüyorum."

"Öyle değil mi?" Sırıtarak soruyor. "Bana söyleyebilirdin."

"Anlatacak bir şey yok. Gerçekten." Bana şüpheci bir bakış attığında ekliyorum. "Sadece birkaç kez öpüştük ve... başka şeyler de yaptık." Kızarıklığım derinleşerek söylüyorum. "Ama birlikte yatmadık ve yatmayacağız."

Bunun üzerine homurdanıyor. "Buna gerçekten inanıyor olamazsın. Başından beri bunun birbirinizi öldürmeniz ya da becermenizle sonuçlanacağını söylemiştim. Neyse ki ikimiz için de, tartışmak sizinkilerin ön sevişme versiyonu gibi görünüyor." Devam etmeden önce bana endişeli bir bakış attı. "Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Her ne yapıyorsanız duygularınızı karıştırmayın çünkü sonu iyi bitmeyecek."

"Değilim" diyorum sesimde hafif bir öfkeyle. "Hâlâ birbirimizden nefret ediyoruz, bu değişmedi."

"Peki o zaman." Eğildi ve bana sarıldı. "Sadece Six'in ne dediğini hatırlamanı istiyorum. 'Ciddi' onun sözlüğünde var olan bir kelime değil."

"Dinle, neler olduğunu bilmiyorum, gerçekten b i l m i y o r u m . Ve açıkçası Bu noktada, umurumda değil. Geçici de olsa bir ateşkesimiz var. Okula odaklanmaya ve okul birincisi olarak mezun olmaya geri dönebilirim. Şu anda benim için önemli olan tek şey bu."

***

Mutfağa geri döndüğümüzde, Rogue orada değildi. Ama odamın kapısı açıktı.

"Hiç sınır diye bir şey duydun mu?" Yatak odamın kapı çerçevesine yaslanmış, kollarımı göğsümde kavuşturmuş bir halde ona soruyorum. Odama girmiş, elinde arkadaşım Keira ile birlikte çektirdiğimiz ve genellikle kitaplığımda duran çerçeveli bir fotoğrafı tutuyor.

Sesimi duyunca başını kaldırdı. "Evet."

"Ve? Onlardan üstün olduğuna mı karar verdin?"

"Temel olarak." Eğlenen bir gülümsemeyle cevap veriyor.

Ruh halindeki değişim beni şaşkına çeviriyor. Bir an öfkeli, bir an soğuk ve mesafeli, bazen de, nadiren ama bazen, daha üç gün önce yapamayacağına yemin edebileceğim bir şekilde, daha az temkinli davranıp benimle şakalaşıyor.

"İmkânsızsın." Çerçeveyi kaptığım gibi rafa geri koyuyorum.

"Yanındaki kız kim?" Sesi her zamanki mesafeli tonuna geri döndü.

"Arkadaşım Keira, memleketten. Eğer bir sonraki zorbalık kurbanına geçmek istersen sana onun numarasını verebilirim."

Bunu neden söyledim? Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. İçimdeki burkulmayı görmezden geliyorum.

"Sadece bir kişiye zorbalık yapmakla ilgileniyorum."

Vücudumun bu ifadeye verdiği çılgınca tepki karnıma bir sıcaklık dolması oluyor. Beş dakikadan kısa bir süre önce Thayer'la yaptığım konuşmayı hatırlayarak, bunun onun için bir oyun olduğunu hatırlatarak bu duyguları bastırıyorum.

"Ne büyük bir onur." Alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Arkamda durmak için yaklaştığında hareketlerini duymak yerine varlığını hissediyorum. Birkaç kıyafet seçip bir gece çantasına tıkıştırırken şifonyerimin üzerine eğiliyorum. Bu kadar yakınken beni kesinlikle cüceleştiriyor, başımın tepesi çenesiyle zar zor buluşurken uzun gövdesi üzerimde yükseliyor. Üzerime eğiliyor, sıcak nefesi boynumu okşarken eli bacaklarımın arasından geçip iç uyluğumun uzunluğuna baskı yapıyor.

Kot pantolonumun üzerinden amıma dokunmuyor ama nedense dokunuşu daha sıcak. İç bacağımın üst kısmında kalıyor, uyluğumun etrafında sıcak bir kavrama ile sarılmış. Nefesi kulağımın arkasındaki noktayı gıdıklıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Dokunuşunun özünde cinsel bir şey yok, ama bu şimdiye kadar beni tuttuğu en erotik yol. Eli kıçımı kavramak için yukarı doğru hareket ederken kulağımın kabuğunu ısırıyor. Nefesimi kesen sert bir tokat atıyor.

"Ukalalığına dikkat et. Bir dahaki sefere Thayer yan odadayken bile ağzına sıçarım." Kulağıma doğru seslendi.

***

Evine vardığımızda, bir kez daha evin büyüklüğü karşısında şaşırıyorum. Etrafta yüzlerce öğrenci yokken, fuaye daha da büyük görünüyor.

hatırladığımdan daha fazla.

"Ailenin seninle birlikte bu devasa McMansion'da yaşamadığını unutmuşum. Baban hiç eve gelmiyor mu?"

Kelimeler ağzımdan çıkarken odanın sıcaklığı yaklaşık yüz derece düşüyor. Öfkesi içime işliyor ve bir an için donup kalıyorum. Ateşkes yaptığımızdan beri öfkesi yolcu koltuğuna oturdu. Henüz tam olarak arka koltuğa geçmedi ama en azından karar verme sürecinde onu sürücü koltuğundan indirdik.

Annesinin onu terk ettiğini biliyorum ama babasının onun için bu kadar tetikleyici olmasını beklemiyordum. Öfkesini kontrol etmekte zorlandığını gördükçe korku damarlarımda dolaşıyor. Bana kemiklerimi ürperten bir bakış fırlattı.

"Gecenin geri kalanında konuşma."

"Ne-"

Kelimeyi bitiremeden eli beni boğuyor. Boğazımı sıkıyor.

"Dedim ki," diye homurdanıyor yüzümden bir santim uzakta.

"Konuşma lan." "Rogue."

Solumdan sert bir ses geliyor. Bu Rhys.

Phoenix onunla birlikte. Rogue'un yanına doğru yürür. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

Eli, yüzeyde dostça görünen ama altında pek de ince olmayan bir uyarı barındıran bir hareketle omzunu kavrıyor.

Rogue beni bırakıyor. Merdivenlerden çıkmadan önce gözleri birkaç kez benimkiler arasında gidip geliyor.

Bunun son derece kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Her şey dağılmadan önce evinin girişini bile geçemedik.

"İyi misin?" Rhys yanımda duruyor, endişesi güzel yüzünü gölgeliyor. Başımı sallıyorum.

"Siktir, canını yaktı mı?" Eliyle başımı hafifçe arkaya yatırıp boynumda Rogue'un daha önce yaptığı morlukları inceliyor.

"Sakın ona dokunma." Rogue merdivenlerin dibinde donmuş bir şekilde duruyor, ölümcül gözleri bize sabitlenmiş.

Rhys tek kelime etmeden elini bırakıyor ve Phoenix'in Rogue'u yakalayıp fiziksel olarak kapıdan dışarı itmesini sessizce izliyor. Ana girişte gözden kaybolmadan önce gözleri bizi hiç bırakmıyor.

"O yapmadı. Bu, uh, başka bir şey." Yüzümdeki morluğu açıklayacak kelimeleri bulamadığım için kekeleyerek söylüyorum.

Ciddileşmeden önce bana küçük bir gülümseme veriyor. "Ne oldu?" Onu neyin kışkırttığını soruyor.

Ona söylemek istediğimden emin değilim. Rogue'un tepkisine bakılırsa, bu onun hakkında konuşmak isteyeceği bir şey değil. Bunu arkadaşına, hatta en iyi arkadaşına anlatarak durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Rhys tereddüt ettiğimi hissetti. "Sorun değil, bana söylemek zorunda değilsin. Tahmin edebilirim." Bu konuda benden çok daha fazla şey bildiğini açıkça belli eden bir şekilde konuşuyor.

Yere düşürdüğüm omuz çantamı aldım. "Dinle, artık konuşmayı bırakmalıyım. Bana odasını gösterebilir misin, ben de yolundan çekileyim?"

"Odası mı?" Kafası karışmış bir şekilde sorar.

Telefonumu çıkardım ve Notlar uygulamasına bir mesaj yazdım.

Anlaşmamız süresince burada uyumamı istiyor.

Rhys şamatayla gülüyor. "Ve sen de evet
dedin?" Ona alaycı bir bakış fırlatıyorum.

Sence hayır cevabını kabul etti mi?

"Yeterince adil. Neden konuşmama konusunda onu dinliyorsun?
O burada bile değil."

Omuz silkiyorum. **Anlaşma anlaşmadır. Ayrıca onu zaten olduğundan daha fazla kızdırmak istemiyorum.**

Yüzünü buruşturuyor. "Yeterince makul. Ben de onu daha fazla kızdırmak istemiyorum, o yüzden eve geldiğinde birlikte olmamamız en iyisi." Gece çantamı alıyor ve başını merdivenlere doğru eğiyor. "Hadi, sana üst katı göstereyim."

Bu koridora en son ne zaman geldiğimi hatırlayınca içten içe kızarıyorum. Bu sefer Rhys beni sol taraftaki yatak odasına yönlendiriyor. Dekor kişisel değil ve alan yaşanmış gibi hissettirmiyor.

"Rogue yatak odasında kimsenin kalmasına izin vermiyor, o yüzden burası misafir odalarından biri."

En azından başımı dik tutmama yardımcı olacak yerimi sürekli hatırlatan şeyler var. Ona teşekkür ederek gülümsüyorum ve o da iyi geceler dileyerek gidiyor.

✻✻✻

Birkaç saat sonra, yatakta uyanık yatıyorum. Benden kaçan uykuyu aramak için durmadan dönüp duruyorum. Beynimin endişeli düşüncelerle dönüp durmasını ve geceyi kapatmasını sağlayamıyorum.

Hâlâ geri dönmedi.

Ona kızgınım. Beni nasıl yakaladığı için değil, anlaşmamızı beni susturmak için kullandığı için. Belki onun dünyasında bir kadına çenesini kapatmasını söylemek doğaldır ama benim dünyamda değil. İstediğini yapmak tamamen iyi bir sportmenlik ve sağlıklı bir dozda kendini koruma eylemiydi, ama öfkeliyim.

Yine de midemdeki düğümün başka bir adı var. Endişe. Çünkü tepkisi ya da çıkış şekli ne olursa olsun, onun duvarlarını aşan ve doğruyu bulan bir şey söylemiştim.

Acı genellikle aynı türden patlayıcı öfke olarak kendini gizler. Ayrıca onu psikanalize tabi tutmak ve ona hak ettiğinden daha fazla kredi vermek istemiyorum.

Muhtemelen iyi bir nedeni olmayan bir pisliktir.

Phoenix'in onunla olmasına sevindim. Onu hiç tanımıyorum ama en azından Rogue yalnız değil. Neyin peşinde olduğunu ve yanlarında başka biri olup olmadığını merak ediyorum.

Kendimi yalnız olmalarını umarken buluyorum.

Bu kadar aptal olduğum için kendimi yastığımla boğmak istiyorum. Hızla sarmal oluyorum. Bu şekilde yatakta bir saniye daha kalamam. Yorganı üzerimden atıyorum ve koridorda bir ses duyunca duraklıyorum.

Rogue. Geri döndü.

Çıkardığım seslerden anladığım kadarıyla bir kapıyı açıp içeri bakıyor. Kapı kapanıyor, sanırım arkasından, ayak seslerinin yaklaştığını duyana kadar.

Kendimi tekrar yatağa atıyorum, uyuyormuş gibi yaparken yorganı üzerime çekiyorum.

Tam zamanında geldim.

Saniyeler sonra odamın kapısı açılıyor. Onun yaklaştığını duyduğumda nefesimi düzenli tutmaya ve yüzümdeki kasları gevşetmeye çalışıyorum.

Yatağın benim tarafımda, üstümde duruyor ve sessizce bana bakıyor. Keşke gözlerimi açabilsem ve yüzünü görebilsem ama başka bir yüzleşme istemiyorum.

Bir kemer şıngırtısı duyuyorum, ardından kumaşın yere çarpma sesi geliyor. Yatağın diğer tarafına doğru yürüdü. Burada benimle mi yoksa kendi yatak odasında mı uyuduğundan emin değildim ama bana katılacağını varsayarak dekoratif yastıkları kullandım ve yatağın benim tarafını onunkinden ayıran bir duvar oluşturmak için onları sıraladım.

Yüksek sesle homurdanıyor. Bunu yere çarpan bir şeyin sesi takip ediyor.

Bütün yastıkları yataktan atıyor.

Yorganın altına girip yan yatıyor ve bir kolunu ortama dolayarak beni sert bedenine doğru çekiyor. Hemen vücut ısısı beni sarıyor, sıcaklık beni rahat bir koza gibi sarıyor. Karın kaslarının belirgin düzlemlerini sırtımda hissedebiliyorum, güçlü kolu ironik bir şekilde beni güvende hissettiren koruyucu bir tutuşla etrafımda kıvrılıyor.

Burbon ve sigara kokuyor. Çok sert bir erkek kokusu ve ona tamamen uyuyor. Dikkatlice, daha derin nefes alıyorum.

Onda bilinmeyen bir koku algılamadığımda hissettiğim baskın duygunun neden rahatlama olduğunu sorgulamıyorum.

Başını benimkinin yanına koyduğunda kalp atışlarının sırtımda sabitlendiğini hissedebiliyorum, nefesleri saçlarımda dalgalanıyor.

"Uyanık mısın?"

Cevap vermiyorum, nefesimin sabit ve bedenimin ağırlıksız kaldığından emin oluyorum. Başını eğip çıplak sağ omzumu öperken, tenime karşı özür dilediğini sandığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Benim hatam."

***

OceanofPDF.com

18.

Rogue

Ertesi sabah uyandığımda, o gitmişti.

Arkasında bıraktığı amber kokusu yastığından yükseliyor ve yüzümü içine gömüp derin derin içime çekme dürtüsüne direniyorum.

Bunun yerine gözlerimi acımasızca ovuşturdum, dün gece öfkemi kusarken yüzünde beliren ifadeyi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Kendimi kaybetmeme alışkın olmalıydı ama gözlerindeki korkuya bakılırsa, bu onu hazırlıksız yakalamış ve korkutmuştu.

Bu onun hatası. Ailemden bahsetmemeliydi. Vücudumda neredeyse bayılmama neden olacak fiziksel bir tepkiye yol açmıştı. Phoenix'in beni fiziksel olarak sürükleyerek kapı dışarı etmesi o anda yapabileceği en iyi hareketti. Bir barda oturduk, kapanana ve ben sakinleşene kadar sessizce içtik.

Eve geldiğimde yatak odama gitmiştim, niyetim orada tek başıma uyumaktı. Ama onun yan odada uyuduğunu düşündüm, umarım tulum giymemişti ve dayanamadım. Derme çatma yastık bariyeri bana iyi bir kıkırdama verdi.

Sanki yastık gibi dayanıksız bir şey bile beni istediğim şeyden alıkoyabilirmiş gibi.

***

Mutfağa giriyorum.

"Senin kız nerede?" Phoenix kendine bir fincan kahve koyarak sorar. "Ben onun bekçisi değilim. O da benim kızım değil."

"Bu işinin bittiği ve artık onun adil bir oyun olduğu anlamına mı geliyor?" Bu kez soru Rhys'ten geliyor ve dün ona nasıl dokunduğunu hatırlıyorum. Sanki ona dokunmaya hakkı varmış gibi üzerinde bıraktığım ize dokunmuştu.

"Ölmek istiyor olmalısın."

Buna gülüyor ama akıllıca sessiz kalmayı seçiyor.

"Dün gece sana ne anlattı?" Ona soruyorum.

"Hiçbir şey, bana söylemedi." Bana düşünceli bir bakış attı. "Sana karşı korumacı görünüyor. Ona bu şekilde davrandıktan sonra neden bilmiyorum."

"O iyi."

"Öfkeni kontrol etmeyi öğrenmelisin. Bu şekilde kontrolden çıkmasına izin veremezsin." Bana temkinli bir bakış atıyor ve ben söylenmemiş alt metni duyuyorum.

Bunun seni babana dönüştürmesine izin veremezsin.

Onu duyduğumu belirtmek için neredeyse belli belirsiz bir baş sallama hareketi yapıyorum ve gerginliği vücudunu terk ederken gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

Telefonum çalıyor ve Müller'den bir mesaj olduğunu görüyorum.

Müller: Uğrayabilir miyim? Senden bir şey almam lazım.

Ben: 30 dakika içinde burada ol.

Yirmi dakika sonra hizmetçimiz Claire onu içeri alıyor ve mutfağa giriyor.

"Benim için neyin var?" O konuşmadan ve zamanımı hoşbeşle harcamadan önce ona soruyorum. Elindeki son gelişmeleri duymak istiyorum ama Bellamy'yi de bulmam gerekiyor.

Çantasına uzanıp şeffaf bir plastik torba ve pamuklu çubuk çıkarıyor.

"DNA'nı toplamam gerekiyor."

Sırtım tutuldu ve mutfak tezgahına yaslandığım yerden ayağa kalktım.

"Neden?"

"Sadece rutin." Diyor, kayıtsızca. "Onu bulduğumda, gerçek kimliğini kabul etmeyi reddediyorsa, o olduğunu doğrulayabilmek istiyorum."

"Oğlu olduğumu kabul etmeyeceğini mi sanıyorsun?" Ses tonum alçak ve tehditkâr bir şekilde soruyorum. Öfke kaslarımın titremesine neden oluyor.

Bulunduğunda, tekmelenerek ve çığlık atarak buraya sürüklenmesi gerekecekti. Beni tanıması için Aubonne'a gitmeye zorlanacak kadar kötü bir evlat mıydım?

Omuz silkiyor. "Sadece hazırlıklı olmak istiyorum."

Uzattığı elindeki çubuğu alıp ağzıma sokuyorum ve her iki yanağın içini kazıyıp ona geri veriyorum.

"Yani benim için bir gelişme yok mu?"

"Henüz somut bir şey yok."

"Bunu yapana kadar buraya gelme."

Başını sallar ve gider, tüm bu alışveriş on dakikadan fazla sürmüştür.

***

Kapıya o kadar sert vuruyorum ki, sanırım kırılacak.

Saniyeler sonra Nera kapıyı açıyor ve endişeyle dışarı bakıyor. Orada durduğumu görünce kaşları çatıldı.

"Ne istiyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturup daireye girişini engelleyerek soruyor.

"Ne istediğimi biliyorsun." Sinirlenerek homurdandım. Bellamy buraya geleli daha bir ay bile olmamışken nasıl oluyor da oda arkadaşı olarak bu kadar koruyucu pitbulllara sahip olabiliyor?

"O burada değil."

"Kendim bakmamın sakıncası yok." Onun yanından geçip daireye giriyorum.

Odasına daldım ve Bellamy'yi yatağında otururken buldum, telefonu kulağındaydı. Pembe bir şezlong takımı giymiş, saçları ıslak, belli ki duştan yeni çıkmış. Kıyafetinde açıkça seksi bir şey yok ama yine de onu içime çekerken vücudumda şehvet alevleri yanıyor.

Çok masum, çok yozlaşmış görünüyor. Onun her yerine işaretimi koymak ve onu kirletmek istiyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor ve beni içine çekerken gözleri açılıyor. "Anne, üzgünüm gitmek zorundayım. Bir işim çıktı." Duymadığım bir soruya cevap verirken gözlerini kaçırıyor. "Hayır, merak etme. Önemli bir şey değil."

Bunun üzerine göğsümdeki hırıltıyı duymazdan geliyorum ve oturduğu yere doğru ilerliyorum. Telefonu kapatıyor, başını eğip bana bakarken eli kucağına düşüyor. Pozisyonlarımız farklı olduğundan, normalde olduğumdan daha da fazla onun üzerinde yükseliyorum.

"İyi olacak mısın Bellamy?" Nera arkamdan sordu ve beni gerçeğe döndürdü. İçeri girdiğimde Bellamy'ye aşırı odaklanmıştım ve nerede olduğumu ya da Nera'nın burada olduğunu unutmuştum.

"Evet, kontrol ettiğin için teşekkürler." Ona küçük bir gülümseme vererek cevap veriyor. "Bana ihtiyacın olursa bağırman yeterli. Ben épée'mi getireceğim."

Nera'nın çıkarken kapıyı arkasından kapattığını duyuyorum. Hâlâ olduğum yerdeyim, kılımı bile kıpırdatmadım. Ne söyleyeceğini görmek için bekliyorum.

Sessiz kaldığımda sinirli bir şekilde o f l u y o r. "Peki, ne istiyorsun? Beni bulmaya gelen sendin."

"Neden gittin?"

"Neden kalayım ki?" Sesi hem sinirli hem de kırılgan. Benden ona bir sebep vermemi istiyor.

Bir cevabım yok. Burada ne yaptığımı bilmiyorum.

Avucumla ensemi ovuşturarak bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi düşünüyorum. "Bu gece ne zaman geliyorsun?"

"Buraya gerçekten bunu sormaya mı geldin?"

"Evet."

"Mesaj atabilirdin."

"Cevap verir miydin?"

"Muhtemelen hayır. Ama buraya kadar geldiğine göre, sanırım başka seçeneğim yok. Yaklaşık otuz kırk beş dakika sonra sizde olacağım."

Göğsümde bir hırıltı titreşiyor, öfkem yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor. "Anlaşmamızın şartlarını sana hatırlatmak zorunda kalmaktan yoruldum."

Bana umursamaz bir gülümseme veriyor. "Ben de senin tarafından kötü muamele görmekten yoruldum. Bence ödeşelim ve kendi hayatlarımıza devam edelim."

Ona gülümseme sırası bende, ama bu gülümseme kayıtsız ya da dostça değil. Yırtıcı bir gülümseme, üst dudağım dişlerimin üzerinde kıvrılıyor. "Benden kurtuluş yok tatlım."

"Yaptığımda ön sırada oturacaksın."

Cümle dudaklarından daha yeni geçmişti ki, benimkini onunkine yapıştırdım ve ağzını tahrip edici bir öpücükle kaptım. Elim saçlarında dolaşıyor, çekiştiriyor

Ağzına girerken sert bir çekişle geri çekiyorum. Dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz savaşıyor, ikimiz de teslim olmayı reddediyoruz. Dudağını sertçe ısırıyorum ve başımı geri çekmeden önce kanın metalik tadını yalıyorum.

"Seni öpmeyi seviyorum."

"Sen bir hayvansın." Diyor, ağzını silerken nefesi kesiliyor.

"Bir daha beni kışkırtırsan seni öyle bir sikerim ki bir hafta yürüyemezsin. Anladın mı beni?"

Bana ters ters bakıyor, cevap vermeyi reddediyor, ben de saçlarını kavrayarak başını 'evet' anlamında aşağı yukarı hareket ettiriyorum.

"Geçen gece seni tutuş şeklimden dolayı üzgün olduğunu biliyorum."

Sözümü kesti, sesindeki kızgınlık çok açıktı. "Bunun için üzgün değilim, beni bir bez bebek gibi tutmana çok alışkınım."

Bileğimi tutup geri çekiyor, demek istediğini vurgulamak için saçından tutuşumu kaldırıyor.

Bu iletişim saçmalığında iyi değilim ve eğer konu bu değilse neden kızdığı hakkında hiçbir fikrim yok. "O zaman ne?"

Yatağın üzerinde dizlerinin üzerinde durur, böylece boy açısından daha az dezavantajlı olur. "Bana bir daha asla konuşmamamı söyleme. Belki sizin zengin çevrenizde kadınları susturmak normaldir ama benim geldiğim yerde öyle olmadığına söz veriyorum. Senin birçok saçmalığına katlanabilirim Rogue, ama bu tür bir saygısızlığa tahammül edemem. Eğer bana konuşmayı kesmemi söylersen, dileğin gerçekleşir çünkü seninle bir daha asla konuşmam. *Beni* anlıyor musun?"

Onu düşünerek çenemi ileri geri hareket ettiriyorum. Öfkelendiğinde çok ateşli oluyor. Gözleri parlıyor, her öfkeli nefesinde göğsü kabarıyor, dudakları daha da kızarıyor. Bana emir vermesinden hoşlanmıyorum ama konuşmaması fikri daha da az hoşuma gidiyor.

Dün gece kalsaydım, ona konuşmasını emrederdim. Beni en çok ilgilendiren şey sesi ve ateşi. "Peki."

Bana şüpheci bir bakış atıyor, gözlerini bana dikmiş. "Anlaşmamızı yine beni susturmak için kullanmayacaksın değil mi?"

"Hayır."

Kalçalarının üzerine tekrar oturuyor, mücadele onu tamamen terk ediyor. Tekrar bana bakıyor. "Söz mü?"

Ona doğru serçe parmağımı uzatıyorum. "Serçe parmağı sözü." Alaycı bir şekilde, daha önceki anlaşmamızı y i n e l e y e r e k söylüyorum.

Gülüyor ve aşina olmadığım bir duygu karışımı göğsümü dolduruyor.

Mutluluk. Memnuniyet.
Sevgi.

***

OceanofPDF.com

19.

Bellamy

Düğün sonrası ilk tartışmamızı takip eden hafta, her gece Rogue'un evinde uyuyorum. Misafir odasında kalıyoruz ve onun odasının içini hiç görmüyorum.

Zaman ders çalışmak, dersler, cezalar ve kızlarla vakit geçirmekten ibaret bir bulanıklık içinde geçiyor. Rogue ve ben gün boyunca bana artık saldırmadığı için medeniyiz, ancak beni bir rafa sıkıştırdığı ve günün erken saatlerinde algılanan bazı hafiflikler için beni cezalandırdığı cezaya kadar çoğunlukla birbirimizi tanımıyoruz.

Akşamları yalnız ya da arkadaşlarıyla birlikte vakit geçiriyoruz. Onu yavaş yavaş tanımaya ve etrafına ördüğü titanyum duvarların arkasına bakmaya başlıyorum. Phoenix ve Rhys ile birlikteyken daha rahat oluyor ve ben onun farklı bir yönünü görüyorum.

Geceleri, cezada ona laf attığım için beni parmaklıyor, yemekte Rhys'in şakalarından birine güldüğümde üzerime atlıyor ve dudaklarım acıyıp şişene kadar beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyor.

Ama daha ileri gitmez.

Benden iki, üç orgazm çıkardıktan sonra, kemiksiz vücudumun etrafında kıvrılıyor, ereksiyonu kıçımı kazıyor ve uyumaya gidiyor.

Karşılığında hiçbir şey istemiyor, açlığı tamamen ve açgözlülükle bana odaklanmış durumda. Bacaklarımın arasındayken dünyanın en güzel tatlısını tatmış gibi inliyor. Bu neredeyse tekrar boşalmam için yeterli.

Ne zaman beni becermesini beklesem, yapmıyor. Bunun asla olmayacağını söylediğim için beni cezalandırıyor gibi hissediyorum.

Bu onun bana yalvarmam için işkence etme şekli. Utanç verici bir şekilde, o noktaya yaklaşıyorum. Ona karşı verdiğim fiziksel tepki kontrol edilemez, sanki her dokunduğunda içimde bir F5 kasırgası oluşuyor.

Beni. Kütüphanede yanımdan geçerken kalçamı kavrayışı, dudaklarının çenemde iz bırakması ya da parmaklarını ve dilini içime sokması, kendimi kaybediyorum.

Her gece onun evinde uyuyorum ve her gün okulda ya da bazen hafta sonları beni takılmaya zorladığında birbirimizi görüyoruz, ama o kapalı bir kitap olarak kalıyor. Panik ataklarımı, annemi, eve döndüğümde taco yemek için en sevdiğim yeri biliyor, hatta çok kötü bir gün geçirdiğimde tırnaklarımı nerede yaptırdığımı bile biliyor, çünkü kim kendini kötü hissettiğinde yeni tırnaklara sahip olmayı sevmez ki? Bu nadiren yapılan zorunlu olmayan bir masraf ama annem ve ben bunu yapmayı seviyoruz, bu yüzden beni mutlu eden bir şeyden bahsetmemi istediğinde bunu yapıyorum.

Karşılığında hiçbir şey ifşa etmiyor.

Yatakta uzanmış, dövmeli kolunu başının arkasına atmış, boynumdaki morlukları incelememi izliyor. Bana bakarken yüzünde memnuniyet parıldıyor. Bu kez üç büyük iz var, göğsümden boynuma doğru yayılmış.

"İzlerimi üzerinde görmek hoşuma gidiyor." Yumuşak bir sesle söylüyor, sesi sıcaktan titriyor. Gözlerindeki sahiplenici bakış içimi yakıyor ve ardında tüylerimi diken diken ediyor.

"Onları başka bir yere bırak." Sanki bu onları uzaklaştırabilirmiş gibi onları ovuşturarak söylüyorum. "Sınıfa bu halde gidemem."

Omuz silkiyor. "O zaman beni dinlemeliydin."

Dün gece, onun için soyunmamı istemişti - hayır, emretmişti. Reddettiğimde, beni mutfak adasına yatırdı ve etrafında paramparça olana kadar beni parmakladı, ağzı tüm zaman boyunca boynumu emdi.

"Her zaman istediğini elde edemezsin."

"Önümüzdeki dört buçuk hafta boyunca,

alacağım." "Peki ya benim istediğim?"

Bana sabit bir şekilde bakıyor, yüzü hiçbir şey ele vermiyor. Sonunda, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bana annenden bahset."

Daha önce yüzünün hiçbir şey ele vermediğini düşünüyordum, ama ben konuşurken bakışlarında bir şey tamamen kapanıyor. Önce oturup sonra ayağa kalkarken karnındaki kaslar dalgalanıyor.

"Hayır."

Odanın kapısını açmış, ben gözümü bile kırpmadan uzaklaşmaya hazırlanıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Omzunun üzerinden bana ilgisiz bir bakış fırlatıyor. Geçen seferki gibi kızgın değil, neredeyse kayıtsız. Bu çok daha kötü. Karşısında durmuyormuşum gibi bana bakan gözleri yerine öfkesini tercih ederdim. İlk tanıştığımızda da bana böyle bakmıştı. Herkese aynı kayıtsız bakışıyla bakıyor.

Nefret ediyorum.

"Dışarı. Bu gece burada ol, misafirlerimiz var." Emrediyor.
Cevap beklemeden oradan ayrılır.

Aynada kendime dönüp bakıyorum ve yüzümdeki hayal kırıklığı ifadesini görüyorum. Onunla iki adım ileri, on beş adım geri.

***

"Geri döndüm!" Süitimizin eşiğinden geçerken bağırıyorum.

Thayer beni yere yatırmadan önce solumda bir çığlık duyuyorum. "Sensiz ölüyordum."

"Beni dün gördün."

"İspanyolca. Bu pek sayılmaz, *flaca.*"

Rogue geçen hafta beni almaya geldiğinden beri kaleme dönmediğim doğru.

"Aman Tanrım." Thayer kalkmama yardım ederken başımı sesin geldiği yöne çeviriyorum. Six ve Nera mutfakta duruyorlar, ilki boynuma bakıyor. "Bunlar morluk mu? Bunu sana o mu yaptı?" İnanılmaz bir şekilde soruyor.

Thayer bakabilmesi için başımı ona doğru çeviriyor. "Vay canına, seninle gerçekten bir hayvan gibi."

"Siz çıkıyor musunuz?" Nera soruyor, belli ki biraz kafası karışmış.

Kulübe katıl, ona söylemek istiyorum.

Başımı sertçe sallıyorum. "Kesinlikle hayır. Bu onun için bir güç meselesi. Bu morluklar bana sahip olduğunu kanıtlamanın başka bir yolu. Şimdilik."

"Ama," diye duraksıyor Six sorusunu bitirmeden önce. "Siz hiç yattınız mı?"

Ben cevap veremeden Thayer araya girdi. "Hayır, bize söylerdi.
Değil mi?" Bana sorgulayan bir bakış atarak sözlerini bitirdi.

Başımı salladım. "Birlikte uyumadık."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Nera duraksıyor. "Her öğleden sonra birlikte cezaya kalıyorsunuz, akşam yemeği yiyorsunuz, aynı yatakta yatıyorsunuz ve her gece takılıyorsunuz ama çıkmıyorsunuz."

"Bu doğru."

"Peki ne yapıyorsun?" Thayer soruyor.

"Bilmiyorum. Sadece benimle oynuyor."

"Bence yanılıyorsunuz. Sana bunu hiç yapmadığını söylemiştim. Seninle her gece yatmak şöyle dursun, asla seninle olduğu gibi başka birini yanına almaz." Six kararlı bir şekilde.

Başımı neşesizce sallıyorum. "Her gece benimle yatıyor ama hiç görmediğim kendi odasında değil, misafir odasında. Ve ona kişisel bir soru sorduğumda, bana cevap vermektense evden kaçmayı tercih ediyor. Sınırlar konusunda çok netti, onları dinlemeyen benim. Bunun olduğundan daha fazla bir şey olduğunu düşünmeme izin veremem, Altı."

Bana güçlü ve güçlendirici bir şekilde sarılıyor. "Pekâlâ, artık bu konu hakkında konuşmayacağız. Bu öğleden sonra ne yapalım?"

"Dedikodu sohbeti için gerçekten can atıyorum. Bu arada bu gece bir parti için Rogue'a dönmem gerekiyor. Siz de geliyorsunuz."

"Dışarıda bir geceye asla hayır demeyeceğimi biliyorsun." Nera, Six'le birlikte mutfaktan atıştırmalıklar ve içecekler alırken muzip bir sırıtışla şöyle diyor.

Thayer'a bakıyorum ve onu düşünceli bir şekilde beni izlerken yakalıyorum. "Ne?" Ona soruyorum.

"Tüm bunlar olurken duyguların nasıl?"

"Ben iyiyim." Diyorum.

Bana inanmayan bir bakış attı.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum." Bu sefer kendimden daha emin bir şekilde tekrarlıyorum. "Ama muhtemelen bu gece balıkçı yaka giymek zorunda kalacağım." Konuyu değiştirerek ekliyorum.

"Bunun için endişelenme." Six ağzına bir parça patlamış mısır atarak şöyle diyor. "Ben makyaj konusunda uzmanım. Onlarla ben ilgilenirim."

"Sen bir meleksin."

✽✽✽

Rogue'un evinin kapısından içeri girmek ve kalabalığın arasından koşturarak geçmek zorunda kalmak gerçeküstü. Ben de onlar gibiyim, RCA'da okuyan bir öğrenci olarak popüler çocuğun evindeki partiye gidiyorum ama kıyafetlerim üst katta ve diş fırçam banyodaki bir kabın içinde. Tabii ki onun banyosunda değil, evindeki banyoda.

Onun ve benim arkadaşlarım dışında hiç kimse anlaşmamızın boyutunu bilmiyor. Okulda bana emirler verdiğini gördüler, itaat ettiğimi gördüler, ateşkesimizi gördüler ama dersler bittiğinde bu eve gittiğimi bilmiyorlar. Mutfakta yemek yaptığımı, sinema odasında çocuklarla film izlediğimi ve kütüphanede Rogue ile bilardo oynadığımı bilmiyorlar.

Gerçekte, ben de diğerleri gibi onun hayatına dışarıdan bakan biriyim.

Thayer başının üzerinde iki el ateş ederek bana doğru geliyor. Nera, diğer ikisi, birkaç limon ve tuzla birlikte onun arkasında.

"*D'accord.* Demek o tür bir gece geçiriyoruz?" Six gülerek Nera'dan bir bardak alıyor ve bana uzatıyor.

"Aynen öyle." Thayer cevap veriyor. Kadehini kaldırıyor ve başını bana doğru eğerek alkışlıyor, sonra gözleri omzumun üzerinde g e z i n i y o r. "Bakın bu sefer kim ortaya çıkmaya karar vermiş."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Rogue, Phoenix ve Rhys'in kapıda durduğunu görüyorum. Rogue hafifçe sağa dönmüş, bakışları odadaki tüm yüzleri titizlikle tarıyor. Kimi aradığını merak ediyorum. Her kimse, burada olmalı. Bu gece herkes burada.

Gözleri beni bulmadan önce bu mükemmel yüzün hafif bir kaş çatması var. Gülümsemiyor ama bakışları bana geldiğinde gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

Yaklaşmasını izlerken kalbim boğazıma düğümleniyor. Tamamen siyah giyinmiş, pantolon ve keten gömlek kollarındaki ve göğsündeki dövmeleri gururla sergiliyor, bu kombinasyon kalabalığın arasından geçerken onu kesinlikle ölümcül gösteriyor. Basit bir altın zincir ve sağ kulağındaki küçük halka onu yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyor, bunun yerine tüm görünümüne tehditkar bir hava katıyor.

Yaklaşırken gözleri beni hiç bırakmıyor. Dilimin elimdeki tuzu yalamak için nasıl dışarı çıktığını görüyorlar, sonra

Tekilayı yudumlarken boğazımın hareketi ve limonu dudaklarıma götürüp emerken ağzımın üzerine düşmesi.

Gözleri vücudumda yavaşça gezinirken dramatik bir şekilde kararıyor ve üzerimdeki zümrüt yeşili iki parçalı takımı inceliyor. Bu gece giymeye karar verdiğimde onun gözleriyle uyumlu olduğunu düşünmüş olabilirim de olmayabilirim de. Gözleri karnımın çıplak ve pürüzsüz yüzeyinde gezinirken şehvet ve sahiplenme yüzüne yansıyor.

"Hey."

Önümde duruyor, beni içine çekmeyi bitirirken gözleri kısılmış.

Endişe beni onun önünde titretiyor.

Panik ataklarımdan önce gelen türden değil. Hayır, bu karnımda kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop ortaya çıkarken yüzlerce kanadın çırpınmaya başlaması hissi.

Sadece meraklı gözleri çerçeveleyen kalın, koyu kirpiklere bakabiliyorum.

Beynim çaresiz bedenimle savaşıyor, ona benimle konuşmayı reddedip daha önce kaçtığı için sakin davranmaya karar verdiğimi hatırlatıyor. Bana dokunma şeklinin, her ne yapıyorsak yapalım, onunla aynı sayfada olmadığımız gerçeğini görmemi engellemesine izin veremem.

"Merhaba." Sesimi kısık tutmaya çalışarak cevap veriyorum. Hafif nefesli çıkınca kendime kızıyorum.

Parmağı üstümün eteklerinde geziniyor. İlk kez toplum içinde bana bu şekilde dokunuyor. Dokunuşuna doğru eğilmek, ona teslim olmak için midemde bir çekim hissediyorum. Eliyle saçımı kavrayıp omzumun arkasına götürmeden önce köprücük kemiğime doğru ilerliyor.

Gözleri boynuma düşüyor ve duraklıyor.

Gözlerindeki arzu dolu bakışın öfkeye dönüşmesini izliyorum. Yüzündeki morluklara bakıyor ya da en azından morlukların olması gereken ama Altı'nın neredeyse bir saat boyunca uyguladığı makyajın arkasına saklandığı noktaya.

Orada onlardan neredeyse hiç iz yok.

Daha önce gördüğümü sandığım o rahat adam gitmiş. Onun yerinde, soğuk öfkesi dalga dalga yayılan, kendi halinde bir kötü adam duruyor.

Boğazımı sıkmak ya da beni duvara itmek yerine bir adım geri çekiliyor. Sıcak bedeninin yokluğunu hemen hissediyorum.

"Böyle mi olacak?" Sesi bir şekilde hem kaba hem de şimdiki zamandan tamamen uzak olmayı başararak soruyor. Hissediyor

benden binlerce mil uzakta.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Aptal rolü yaparak söylüyorum.

Şimdiye kadar Rogue'u tanımıştım. Bunun onu kızdıracağını biliyordum. Tüm niyet ve amaçlarına rağmen bunu bir sır olarak saklıyor, beni ondan güvenli bir mesafede tutuyor, onun izlerini örterek ateşle oynuyorum.

Gerçek bir kötü adam gibi, sahip olduğunun kanıtını sürekli hatırlatan şeyler görmek isteyeceğini biliyordum.

Ama bana bilmek istediklerimi söylemezse, ben de ondan bir şeyler alacağım.

Birkaç kez yavaşça başını sallıyor, ağzı sıkı bir şekilde kapalı. Neden farklı bir şey beklediğimi bilmiyorum, uğraşmak ya da konuşmak istemediği bir şeyle karşı karşıya kaldığında yaptığı hareket bu.

Bu an bitmez tükenmez gibi geliyor ve buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Tam başka bir şey söyleyecekken -ne, emin değilim- gözlerim karnının etrafında kıvrılan bir ele takılıyor.

Neler olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Birkaç dakika önce orada değildi. Pahalı mücevherleri ve yeni manikürüyle bir kadın eli ve sanki orada olmaya hakkı varmış gibi karnının üzerinde duruyor. Rogue bunu kabul etmedi, gözlerini benden kaçırmadı bile. El hareket ediyor, yavaşça karnının genişliğinde yukarı doğru kayıyor ve midemin bulandığını hissediyorum. Lyra beliriyor, kafası arkadan kolunun altına giriyor. omuzlarında dinlenmeye geliyor.

Hâlâ kıpırdamadı, gözünü kırptığını bile sanmıyorum. Gözleri yüzündeki en kaba ifadeyle bana sabitlenmiş durumda.

Sana dokunmasına izin verme, demek istiyorum.

"Rogue," diye sızlanıyor Lyra, sesi kulaklarıma acı veriyor. "Gel benimle bir atış yap." Acınası bir şekilde yalvarıyor, feminist gündemi ilerletmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Elbette."

Emin misin?

Ona baktığımın farkına varıyorum, eğer düşüncelerim bir şey ifade ediyorsa, muhtemelen yüzüme kazınmış bir nefretle, çünkü sözleri üzerine gözlerim ona geri dönüyor. Ne demek 'eminim'?

Birkaç adım geri çekiliyor, kolu hala kızın boynunda, gözleri hala bende, teması kesip kızla birlikte mutfağa doğru dönmeden önce.

Mideme yumruk yemiş gibi mi hissetmem gerekiyor?

O araba kazasına daha fazla bakmayı reddederek kızlara doğru geri dönerken boğazımdaki yumruyu güçlükle yutabiliyorum.

"Sen iyi misin?" Thayer soruyor.

Sözsüzce başımı sallıyorum. Sanırım konuşursam ağlayabilirim. Nedenini bilmiyorum.

Nedenini düşünmek istemiyorum. Çünkü onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinin ağlama isteği uyandırdığı bir noktadaysam, o zaman zaten çok derindeyim demektir.

Neyse ki bunu fark etmiş görünüyorlar çünkü Six kaçmadan önce "Daha fazla atışa ihtiyacımız var!" diye bağırıyor.

Thayer'ın dediği gibi Nera kolunu bana doluyor. "İyi haber şu ki en azından adamdan hoşlanmıyorsun. Eğer hoşlansaydın, muhtemelen canın çok yanardı."

Evet, eğer midemde hissettiklerim bir şey ifade ediyorsa, duygularımı bu işin dışında tutmak için çok geç olabilir.

***

"Gel dans et, B!" Thayer dans pistinde müzik eşliğinde kalçalarını oynatırken bana bağırıyor. İnanılmaz bir dansçı, doğal atletizmi ona kolay bir zarafet ve duygusallık kazandırıyor.

Arkasında, Rhys birasından bir yudum alırken duvara yaslanıyor. Gözleri kıza sabitlenmiş, dans pistinde dolaşırken onu takip ediyor ve diğer erkeklere çok yaklaştığında gözlerini kısıyor.

Onunla daha önce dans etmiş, müziğin ritmiyle sallanarak düşüncelerimi bastırmaya çalışmış, bir yandan da Rogue'un bakışlarının dans pistinde bana yönelmesini ummuştum.

Acınası, biliyorum. Feminist gündeme herhangi bir katkıda bulunduğumu da hiç söylemedim.

Birkaç dakika önce yan odada gizlice ona baktığımda hâlâ onunla birlikteydi. Ona bakıyordu. Onunla konuşuyordu. Hatta ağzının köşesi bir parça kalkmıştı. Çok değil, ama Rogue için her duygu kırıntısı bir zaferdir.

Bu yüzümdeki gülümsemeyi silmeye yetti, ruh halim bozuldu. Ben onu güldürmüştüm ama o onu gülümsetmişti.

Ona karşı soğuk ve mesafeli bir yabancı olma planım bir şekilde geri tepmişti.

Duygular boğazımı tırmaladı. Başlangıçta izlerini örttüğü için misilleme olarak onu eğlendirdiğini düşünmüştüm ama şimdi emin değildim. Onunla ilgileniyor olabilirdi, ne de olsa daha önce takılmışlardı.

Biz yapmadık.

Aptal, saf gözyaşları gözlerimin kenarına dikiliyor. Göz kapaklarımın altında kalmalarını isteyerek onları kapatıyorum. Bu görev çok zor ama gerekli.

Onun için ağladığımı görmek yok, aslında beni görmek yok, nokta.

Merdivenlere doğru ilerliyorum, ikişer ikişer çıkarak ikinci kattaki banyoya gidiyorum, orada rahatça temizlenebileceğim. Eşyalarımı da alacağım. Eğer onu yan odada becermeye niyetliyse, bu gece ya da bir daha asla burada uyumamın imkanı yok.

Eğer tek bir soru sormam onu o kaçık herife geri göndermeye yetiyorsa, ne zamanımı ne de gözyaşlarımı hak ediyor demektir. Böyle bir saygısızlığa tahammül edemem, siktir git.

Elim banyo kapısının koluna dolandığında, kapı uçarak açılıyor ve kapıdan içeri giren adamın yoluna atlamama neden oluyor. Çarpıştık, adamın momentumu beni birkaç adım geriye tökezletti.

Yere düşmeyeyim diye beni sabit tutmak için elini belime doluyor. Eli tenimde soğuk, beni Rogue'un son zamanlarda yaptığı gibi tutsa bile özlediğim dokunuş bu değil.

"Siktir, üzgünüm. Sen iyi misin?" Jeremy'nin endişeli gözlerine bakıyorum. Açık ve tatlıydılar ama benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı çünkü belli ki kafadan çatlaktım. Yakalanmadığım, kontrol edilmediğim ve boyun eğmeye zorlanmadığım sürece görünüşe göre tahrik olmuyorum.

"Ben iyiyim, benim hatam. Yoluna çıktım." Dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum. Hâlâ bana sarılıyor, ikimiz de dengemizi bulduğumuza göre beni gereğinden fazla sıkıştırıyor.

"Bunu bana nasıl telafi edebileceğini biliyorum." Bana müstehzi bir gülümsemeyle bakıyor. "Buradan çıkmaya ne dersin-"

Aynı anda acımasız bir el kolumu kavrıyor ve beni sert bir bedene doğru çekiyor, bir yumruk omzumun üzerinden uçarak Jeremy'nin çenesine çarpıyor ve onu yere yuvarlıyor.

Kimin ellerinin üzerimde olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok çünkü tek bir dokunuş vücudumda arzu alevlerinin dolaşmasına ve karnımın alt kısmında ısı birikmesine yetiyor.

Vücudumun bu şekilde tepki vermesini sağlayan sadece bir kişi var.

20.

OceanofPDF.com

20.

Bellamy

Rogue, Jeremy'nin elinden kurtulduğum anda beni bırakıyor ve onun yerde yüzükoyun yattığı yere doğru yürüyor.

Rogue'un vücudu öfkeyle titrerken, Rogue onun üzerinde yükseliyor. Bu pozisyon otoriter ve aşağılayıcıdır, ikisi arasında gücün kimde olduğunu pek de ince olmayan bir şekilde hatırlatır. Jeremy'nin üzerine eğilerek yakasını kavrıyor ve ona tekrar yumruk atmak için kaldıraç kullanıyor.

Jeremy'nin yüzü korkunç bir sesle yana kayar.

"Rogue!" diye bağırıyorum. Beni duymuyor ya da duymak istemiyor.

Yumruğu üçüncü kez iniyor, mafsalların kemik üzerindeki sesi mide bulandırıcı. Tamamen kontrolden çıkmış durumda, öfke diğer duygularını da aşındırıyor ve kontrolü ele geçiriyor. Ona gerçekten zarar vereceğinden korkuyorum. "Dur!"

Jeremy'nin ceketinin yakalarından tutuyor ve onu yüzüne birkaç santim yaklaşacak şekilde yukarı çekiyor. "Eğer ona bir daha dokunursan," Duraklıyor ve dudaklarından beni iliklerime kadar ürperten korkutucu bir kahkaha çıkıyor. "Canlı canlı derini yüzerim. Ve bunu yaptığım süre boyunca bilincinin açık olduğundan emin olurum."

Jeremy telaşla başını sallar. "Özür dilerim." Rogue onu tekrar yumruklar. "Rogue, dur!" Haykırıyorum. "Lütfen, ona zarar vereceksin."

Bu onun dikkatini çeker.

Bana öldürücü bir bakış atarken başı yana kayıyor, gözbebekleri tamamen büyümüş. Jeremy'yi yakasından tutup kaldırıyor, söz konusu adam dikkatleri üzerine çekmemek için kıpırdamadan duruyor.

"Ona kesinlikle zarar vermek istiyorum Bellamy. Sana elini sürdüğü için onu öldürebilirim bile."

"Ben senin değilim, Rogue. Eğer ben de istersem bana dokunabilir."

"Yapabilir mi?" Rogue ölümcül bir sakinlikle soruyor, soru yüzeyde masum görünüyor. Ama ölümcül alt metnini duyabiliyorum. Bana doğru dönerken Jeremy'yi yere bırakıyor, tehlikeli dikkati artık tamamen benim üzerimde.

Sanki az önce canavarı arkadaşımdan uzaklaştırmak için ıslık çaldım ama şimdi bana doğru saldırmak üzere.

"Git."

Kaçmaktan başka bir şey istemediğim için bir adım geri atıyorum ki sesi tekrar araya giriyor.

"Sen değil." Jeremy'ye sert bir bakış fırlattı. "Fikrimi değiştirmeden git buradan."

Jeremy'ye tekrar söylenmesine gerek yok, ayağa fırlıyor ve dışarı koşuyor. Yüzündeki bir kesikten kan damlıyor ve ayaklarımın dibine düşüyor. Bakışlarım ona kilitlendi.

"Söylediklerini tekrarla."

Yavaşça ona bakıyorum. Karanlık bir koridorda ölümcül bir yırtıcıyla baş başayım.

"Beni duydun."

Bana doğru coşkulu adımlar atıyor, vücudu belirgin bir gerginlikle gerilmiş. Yaklaşırken kolunu çaprazlarken kasları gömleğinin altında dalgalanıyor, etkilenmiş bir kayıtsızlığın resmi.

"Tekrar söylemeni istiyorum."

Beni sahiplendiğini, önümüzdeki birkaç hafta boyunca benim efendim ve efendim olduğunu ve aslında söylediklerimi değil, onun duymak istediği sözleri söylersem hayatımın çok daha kolay olacağını düşündüğünü biliyorum. Ama tek görebildiğim göğsünde manikürlü parmaklar, kolunda bir el, kulağında mızmız bir ses.

Ona dokunmasına izin verdi.

Eğer o benim değilse, ben de kesinlikle onun değilim.

"Dedim ki," ona elimden geldiğince meydan okuyarak bakıyorum, "Ben senin değilim."

Beni yüzüstü koridorun duvarına itmeden önce kelimeler ağzımdan zorlukla çıkıyor. Beni bu kadar kolay idare etmesine şaşırarak haykırıyorum.

Vücudu benimkine yapışmış, beni tutsak ediyor. Nefes nefese, kabaran göğsü her öfkeli solukta beni duvara daha da sıkı yapıştırıyor.

"İyi adam olmaya çalışıyordum." Öfkeden kuduruyor, çılgın nefesleri boğazımın sütunlarına çarpıyor. Saçlarımı yumrukluyor ve başımı yana doğru çekiyor.

Bana

tükürüyor.

Bana

tükürüyor.

Başparmağı tüm makyajı temizleyene kadar boynumu acımasızca ileri geri ovuyor. Morlukları göremiyorum ama Rogue'un yüzünü göz ucuyla onlara bakarken görebiliyorum. Gözleri aç, açlıktan ölüyor ve morlukları tekrar görmekten çok memnun.

"İyi adam olmaya çalışıyordum. Sabırlı olmaya ve sen hazır olana kadar beklemeye çalışıyordum. Ama önce evime, benim *evime, benim* izlerimle geldin ve sonra Jeremy'nin sana dokunmasına izin verdin."

Eli üstümün altına giriyor ve göğüs ucumu acıyla sıkıyor. Ben bağırıyorum ve o homurdanıyor, kalçaları ereksiyonunu kıçıma sürtüyor. Meme ucumu çimdikliyor ve ben yüksek sesle haykırıyorum.

"Onun ellerini senin çıplak teninde görmek bana ne yaptı biliyor musun Bell?"

Diğer eli Jeremy'nin beni tuttuğu yerden belimi kavrarken başımı sallıyorum. Parmakları derimi kazıyor, tutuşu acı veriyor. Sanki tutuşunun kalıcı izlerini bırakmak istiyor.

"Daha ben sana dokunmaya fırsat bulamadan, başka bir adamın bu seksi kıyafetin içinde ellerini üzerinde gezdirdiğini görmek." Her kelimesinde öfkeli nefesi tehditkâr bir şekilde yanağıma çarpıyor. "Onu öldürmemi mi istiyorsun?" Sesi meraklı, sanki soruyu gerçekten soruyormuş gibi.

"Hayır." Sızlanarak söyledim.

Belimdeki eli, iç çamaşırıma dalmadan ve kıvrımlarımı ayırmadan önce şortumun düğmesini açmak için aşağı doğru hareket ediyor. Aynı anda klitorisimi ve meme ucumu çimdikliyor ve elleri beni aniden terk etmeden önce neredeyse boşalıyorum.

"İyi adam olmaya çalıştım ama senin istediğin bu değil. Sen kötü adamı istiyorsun, parmakları klitorisinde bir melodi çalarken ve eli boğazını sararken seni duvara yapıştıracak adamı. İyi adam rolü hemen şimdi bitiyor. Bu gece, ben alıyorum."

Beni arkamdan belimden kavrayıp misafir yatak odasına taşıyor ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor. Beni yatağa bırakıyor ve kıçımın ve dirseklerimin üzerine düşüyorum. Ona bakmaya fırsatım olmadı. Bileğimden tutup beni ters çevirmek için kullanıyor.

Hala açık olan şortumu kalçalarımdan aşağı yırtıp ayaklarımın üzerinden geçirdikten sonra yere fırlatıyor. Külotum vücudumdan yırtıldı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan iki parmağını içime soktu.

Çığlık atıyorum. Birdenbire çok gerçek oldu. Bu gece için niyetleri ve kontrol eksikliği.

"Rogue, bekle."

"Hayır, daha fazla beklemek yok." Acımasızca ısırdı. "Beni kışkırttın, sonuçlarına katlanmak zorundasın."

Parmakları öfke dolu bir hızla içime giriyor ve her hamlesiyle beni yatakta ileriye doğru itiyor. Sadece çarşafları kavrayabiliyorum, can havliyle tutunuyorum ve beni yatağın kenarından aşağı düşürmemesini umuyorum.

"Kahretsin, amın her zaman çok sıkı. Sikimi nasıl sağdığını hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama diğer kolu belime bastırarak beni yerimde tutuyor. Çarşaflara doğru çığlık atıyor, ağzımdan çıkan karışık sesleri boğmaya çalışıyorum.

Bunu yapmama uzun süre izin vermedi. Sırtımdaki tutuşunu kaldırarak, şimdi boşta olan elini başımı saçlarımdan geriye çekmek için kullanıyor. Parmakları içimde, tüylerimi diken diken eden daha derin bir nokta bulduğunda sırtım doğal olmayan bir şekilde dikleşiyor.

"Ağzını tıkamak isteseydim tıkardım. Şimdi çığlık at ki benim için çıkardığın tüm sesleri duyabileyim."

Orgazm içimde yuvarlanıyor ve parmaklarının etrafında paramparça oluyorum. Beni ters çevirip birkaç adım geri atmadan önce parmaklarını çekip gürültüyle emiyor.

"Üstünü çıkar."

Yatağın yanında dururken üzerimde yükseliyor. Başımı sallıyorum, kelimeler üretemiyorum.

"Üstünü çıkar yoksa yırtarım."

Bunu yapacak ve beni üstsüz olarak aşağıya gönderecek kadar çılgın, ben de dediğini yapıyorum. Üstümün eteklerini iki elimle kavrayıp başımın üzerine çekerken kollarım hafifçe titriyor.

"Sütyen de."

Onun önünde tamamen çıplak olacağım. Son iki haftada sayamayacağım kadar çok kez oynaşmamıza rağmen, beni hiç tamamen çıplak görmemişti.

Beni tamamen soymayı hiç istemedi ya da bu yönde bir hamle yapmadı, sanki bu onu uçurumun kenarına getirecekmiş ve eğer yapsaydı kendini kontrol edemeyecekmiş gibi.

Kollarım sırtımda dolaşıyor ve sütyenimin kopçalarını açıyor, tereddüt ederken hafifçe duraklıyorum.

"Göster bana." Sesinin tonu hiç duymadığım kadar tehditkâr olmaya devam ediyor ve hâlâ şiddetten kıl payı uzakta olduğumuzu biliyorum. Ama gözleri kapalı göğsüme kayarken sesi de şehvetle kalınlaşıyor.

Ellerimi ön tarafa götürüyorum, sütyeni tamamen çıkarıp yana atmadan önce askıların omuzlarımdan aşağı düşmesine izin veriyorum. Birkaç temel güvensizliğin ötesinde vücuduma güveniyorum, ancak hala tamamen giyinik birinin önünde çıplak yatmakla ilgili beni inanılmaz derecede savunmasız hissettiren bir şey var.

Bana bakarken gözlerinde çelişki var. Sanki imrenilmesi ve değerli davranılması gereken paha biçilmez bir sanat eseriymişim gibi ama aynı zamanda sonsuza dek mahvetmek, kirletmek ve berbat etmek istediği bir şeymişim gibi.

"Kahretsin, şu haline bak. Mükemmel."

Gömleğini ensesinden tutup çekerek çıkarırken bana doğru bir adım atıyor. Dövmeli karnının tonlanmış ve bronzlaşmış düzlemlerini, belirgin six pack'ini ve pantolonunun bel bandının altına inen V şeklini gördüğümde ağzım kuruyor. Sanki büyük bir İtalyan ressam tarafından mermerden yontulmuş gibi görünüyor.

Elleri ayak bileklerime dolanıyor ve beni yatağın kenarına çekmek için kullanıyor. Bana bakıyor, gözleri yüzükoyun yatan bedenimi tarıyor.

Üzerime eğilip ellerini vücudumun iki yanına koyarken kalbim boğazımda güm güm atıyor. Başını eğerken bakışları benimkileri tutuyor. Dudakları ucuna yaklaşıp ağzına almadan önce dili sert meme ucumun üzerinde bir kez geziniyor.

"Aman Tanrım."

Altında kıvranıyorum, parmaklarım ağzını üzerimde tutmak için saçlarına dolanıyor. Meme ucumu yalıyor, sonra ısırıyor ve üzerine hava üflüyor. Duyguların birleşimi beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Dokunuşuna doğru eğiliyor, umutsuzca serbest kalmamı kovalamaya çalışıyorum, ama o beni eşikte tutuyor.

Ağzı diğer meme ucuma gidiyor ve ilkinde olduğu gibi ona da ilgi gösteriyor. Parmakları merkezimi buluyor ve hızlı bir hareketle içime giriyor.

"Benim için her zaman çok ıslaksın." Etime karşı onaylayarak inliyor.

Orgazmım içime işliyor, sırtım o kadar yukarı kalkıyor ki, eli boynuma dolanıp beni tekrar yatağa bastırmak için kullanmasa parmaklarından kurtulacaktım. Sert ve kontrol edici ve o kadar sıcak ki alev alacakmışım gibi hissediyorum.

"Uzun zamandır bu daracık amcığı sikmeyi düşünüyordum."

Bana sarhoş bir şekilde bakıyor, göz kapakları yarı kapalı, göz bebekleri şişmiş ve gözleri siyah sıvı havuzları. Bana tekrar dokunmasını sağlamak için kollarını, omuzlarını, boynunu tutarak onu pençeliyorum. Dudaklarımdan acı dolu bir çığlık dökülüyor ve ben onu tanıyamıyorum.

"Onunla gider miydin?"

"Ne?" Şehvetin yoğun sisi arasında sorusunu anlamlandırmaya çalışarak soruyorum. Ona tekrar uzandım.

Elleri kemerine geldiğinde dik duruyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kemerini çözmesini ve yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde ilmeklerden geçirmesini izliyorum. Sol eli boğazımı kavramak için geri gelirken sağ eliyle tutuyor.

"O şerefsiz seni de yanında götürmeye çalışıyordu. Gider miydin?"

Boğazımı o kadar sıkı kavrıyor ki ona cevap veremiyorum. Elimi kolunda gezdiriyorum, onu hissediyorum, aramızda yarattığı mesafeyi, en azından fiziksel mesafeyi aşmaya çalışıyorum ama yüzü çok uzakta.

Bunun yerine, elimi aşağı indiriyorum ve başımı 'hayır' diye sallarken pantolonunun üzerinden sikini kavrıyorum. Dişlerinin arasından keskin bir şekilde tıslıyor, elimi iki kez yukarı ve aşağı hareket ettirdiğimde nefesini tutuyor gibi görünüyor.

Yüzüme hırlayarak beni şiddetle yatağa bastırıyor. "Kimse seni böyle göremez."

Bu bir soru gibi ifade edilmedi ama yine de üzerime dikilmiş, onay bekliyor. Başımı hafifçe sallıyorum, cevap vermeyi reddediyorum.

Gözlerinde öfke parlıyor. Gözümün ucuyla, beni yatağa tutsak ederken kolundaki damarların patladığını görüyorum.

"Hiç kimse, Bellamy. Söyle." Talep ediyor.

Başımı tekrar sallıyorum. Eğer ona dokunabiliyorsa, o zaman herkes dokunabilir. Ben.

Teorik olarak.

Zalimce gülüyor. "Sana kötü adamı istediğini söylemiştim."

Elimi silkeleyerek pantolonunun fermuarını açtı ve sikini çıkardı. Prezervatif paketinin kırıştığını duyuyorum. Beni yatağa sabitleyen tutuşuyla sikini zar zor görebiliyorum. Ama onu hissediyorum, bacaklarımın arasında aşağı yukarı sürtündüğünü hissediyorum.

Onu girişime yaklaştırmak için bacaklarımı sıkıyorum ama Rogue iç baldırıma bir tokat atarak onları tekrar açmaya zorluyor. Tokat sert, neredeyse umursamaz, ama *lanet olsun* iyi hissettiriyor.

İleri geri ve ileri geri, kalçalarını tembelce sallıyor, böylece siki dudaklarımın arasından kayıyor. Girişime dokunuyor ama asla içeri bastırmıyor. Gözleri etime değen sikine sabitlenmiş, mest olmuş durumda.

"Şu anda ne kadar pis göründüğün hakkında hiçbir fikrin yok. Açgözlü küçük bir sürtük gibi sikimi daha fazla hissetmek için kalçalarını eğerek bana doğru açıl."

Dudaklarımdan gırtlaktan bir inilti kaçıyor. Konuşma şekli beni çok azdırıyor, onun için çok hazır hale getiriyor.

Elleri beni kavrayıp kendisine daha da sıkı bastırırken parmakları kalçalarıma saplanıyor. Aşağı baktığımda ucunun çıplak tümseğimin üzerinden dışarı çıktığını görüyorum. Pompalarken sadece parıltılar görebiliyorum ama kalın, dolgun ve güzel.

Dudaklarımı onun etrafına dolamak, onu boğazımın derinliklerine almaya çalışırken ağzımı genişlettiğini hissetmek istiyorum. Bu düşünceyle dudağımı ısırıyorum.

"Yarın yürüyebilmek istiyorsan sikime öyle bakma." Uyarıyor, sesi o kadar çiğ ki konuşması acı verici olabilirmiş gibi geliyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor. Kendini zar zor kontrol ediyor, kasları sımsıkı gerilmiş ve kendini tutmaya çalışırken titriyor.

"Son şansın. Bana kimsenin seni böyle görmediğini söyle." Başını eğip dişlerini gıcırdatırken saçlarının önündeki uzun tutamlar alnına düşüyor. "Eğer söylemezsen sana ne yapacağımı bilemem."

"Göster bana." Tırnaklarımı göğsünde gezdirip izler bırakıyorum. Eğer ona dokunursa, önce benim ona sahip olduğumun kanıtını görecek. "Kötü adamı görmek istiyorum."

Vahşice inliyor ve ağzı benimkine çarpıyor, dili dudaklarımın arasına giriyor. Tek hamlede içime girmesini bekliyorum ama yapmıyor. Bunun yerine ayak bileğimden tutuyor ve beni kalçalarımdan kabaca yukarı çekmeden ve ucunu girişime bastırmadan önce beni yüzüstü çevirmek için kullanıyor.

Donup kaldım, beklenti bedenimi gerdi.

"Rahatla." Emrediyor, sonra kıçıma tokat atıyor.

Dikkatimi dağıtıyor ve ileri doğru iterken haykırıyorum, ilk birkaç santim içime girerken aleti duvarlarımı ayırıyor.

"Siktir." Rogue sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "Benim için çok sıkısın bebeğim."

Bu beklenmedik sevgi ifadesi içimde bir titreme yaratıyor ve bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor. Bu, tehditlerini noktalamak için kullandığı "tatlım" demesinden farklı. Bu sınırda bir sevecenlik.

Kaslarım yeterince gevşedi, o da birkaç santim daha içeri itti.

Çok doluyum. Duvarlarım onun etrafında çok sıkı bir şekilde geriliyor ve onu her yerde hissediyorum. Beni tekrar tokatlarken eli kıçımda, diğer eli omzumda onu içeri yönlendirmek için kullanıyor.

Kalçalarını ileri doğru itiyor, içime dalarken bakire amımın bariyerini aşıyor. Keskin bir iniltiyle öne doğru atılıyorum, nefesim kesiliyor. İçimde o kadar derin ki, en az sekiz santim kalınlığında olmalı.

"Bu benim ilk ve tek nezaketimdi. Bana duymak istediklerimi söyle."

Parmakları klitorisimle oynamak için geliyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Acı, zevk ve tarif bile edemediğim bir dolgunluk var. Aleti o kadar kalın ki, oturuşu yakıyor. O kadar sıkı ki, içimde zonkladığını hissedebiliyorum. Ama hareketsiz duruyor, ona alışmamı bekliyor. Ve alışıyorum. Sanki amım bildiği tek sikin şekline göre kendini şekillendiriyor.

Başımı tekrar sallıyorum. "Bunu sen istedin."

Sadece ucu içimde kalacak şekilde dışarı çekiyor ve öyle bir güçle tekrar içeri itiyor ki, neredeyse yatağın kenarına tekrar devriliyordum.

Tekrar çekiyor ve aynı vahşilikle geri sokuyor. Eli saçlarımın arasından geçip tutmadan önce iki kez kıçıma iniyor ve beni sadece bu tutuşla dikleştiriyor. Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırdı, sırtım ve başım onun vahşi tutuşuna doğru eğildi ve bu sefer öfkeli bir tempo tutturarak içime girmeye başladı.

Bana söz verdiği gibi acımasız davranıyor ve ben buna bayılıyorum. Her iğrenç, sert anı seviyorum. Saçlarımdaki ve kalçalarımdaki öfkeli parmaklarının hissini. Etrafında nasıl gerildiğimi. İçime girmesini. Yarın çok ağrım olacak.

"Rogue." Adını nefes nefese inlediğimi duyuyorum, bu deneyim bedenimin dışında bir deneyim.

Ağzı kulağıma kadar geliyor, dudakları ve nefesi etimde sıcak bir şekilde gezinirken pis kelimeler homurdanıyor.

"Bunu duydun mu? Benim için sırılsıklam olmuşsun."

İnlemelerimiz dışında odadaki tek sesin ıslak merkezime çarpan kalçalarının sesi olduğunu fark ettiğimde yüzüm yanıyor.

Bunun farkına varmak istemeden esnememe neden oluyor, duvarlarım onun etrafında sıkışıyor.

"Siktir. İşte böyle." Başımı yana yatırıyor ve boynumu daha önceki morluklarının olduğu yerden ısırıyor. Ciyaklıyorum ve tekrar ona sarılıyorum. "Daha iyisini bilmesem, sana böyle davranmamdan hoşlandığını düşünürdüm."

"Yaparım." Sözlerimde hafif bir titreme var. Duygudan mı yoksa bana o kadar sert vuruyor ki kekelememe mi neden oluyor bilmiyorum.

"Öyle mi, hmm?" Sesi karanlık bir şekilde büyülenmiş. Memnun.

"Bana her yönünü göstermeni istiyorum." İnleyerek söylüyorum.

Duraklıyor ve bir an için yanlış bir şey söylediğimden korkuyorum. Ama sonra beni çeviriyor, böylece sırtüstü yatıp ona bakıyorum.

Ona tekrar dokunmaya çalışıyorum ama iki bileğimi de kavrayıp başımın üzerinde tutuyor. Attığı kemerine uzanıp ellerime doluyor ve onları birbirine bağlarken kalçalarının içime vuruş ritmini hiç bozmuyor.

"Ellerini başının üstünde tut."

Dediğini yapıyorum ve bakışları bacaklarımın arasına düşüyor, gözleri birleştiğimiz yere sabitleniyor. Başparmağı klitorisime sürtünürken içime nabız gibi atıyor.

"Evet, böyle."

İnliyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet." Onu nasıl sıktığımı, etrafında biriken ıslaklığı hissedebiliyor. Vücudumun bundan hoşlandığını biliyor.

Konuştuğum anda durdu. Kalçaları hareketsiz, elleri klitorisimden uzaklaşıyor. Amımı ona sürtmeye çalışıyorum, ama beni kendisinden uzak tutuyor, böylece klitorisimi vücuduna sürtemiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ona umutsuzca soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kalçalarını içimde sadece tepesi kalana kadar dayanılmaz bir şekilde yavaşça geri çekiyor.

"Hayır, dur." Ellerim onu yakalamak için aşağıya iniyor, ama o ellerimi tekrar üstümde tutuyor, bu sırada vücudu üzerimde geziniyor.

Tekrar dibe vurana kadar kalçalarını ileri doğru itiyor ve ağzım küçük bir 'o' şeklinde kapanıyor. Bakışları yüzümde geziniyor, gözleri kararırken benim şehvet dolu ifademe bakıyor. Tekrar içime giriyor, o kadar güçlü ki beni şiltenin üzerine itiyor.

Çok iyi acıtıyor. Bana işkence ediyor, orgazmım yaklaşıyor, sonra uzaklaşıyor, yaklaşıyor ve sonra tekrar kopuyor. Aklımı kaybediyorum, başımı tutarsızca iki yana sallıyorum. Çenemi kavrıyor, diğer eli hala bileklerimi başımın üstünde tutuyor.

"Söyle bana." Vahşice homurdanıyor.

Ona istediğini verene kadar boşalmama izin vermeyeceğini biliyorum. O her zaman kazanır, bu konuda bile. Yüzüne bakıyorum, göz temasımız şimdiye kadarki en yoğun temas. Ruhunun derinliklerini, daha önce görmediğim yanlarını görebiliyormuşum gibi hissediyorum.

"Kelimeleri söyle."

Kelimeler ağzından çıktığında bir itiraf gibi geliyor. "Bana dokunmayacak." Başımı hafifçe kaldırıyorum ve dudaklarının kenarını yalıyorum. "Sadece senin yatağında uyuyorum." Fısıldıyorum.

Bakışlarında karanlık, ışıltılı bir memnuniyet parlıyor. Ağzı benimkinin üzerine geliyor ve dilini dudaklarımın arasına alıp ona karşı inliyorum. Eli bileğimi kurtarıyor, bacaklarımdan birini tutuyor ve kolunun üzerine atıyor. Açı imkansız, aleti kıvrılıyor ve içimde yıldızlar görmeme neden olan bir noktaya çarpıyor. Bir eliyle meme ucumu sıkıyor, diğer eliyle klitorisimi acımasızca cezalandırıyor ve güçlü itişlerle içime giriyor.

Bağlı ellerim boynuna inerek onu kendime doğru çekerken, o da beni patlayarak boşalırken öpüyor. Kaslarının gerildiğini ve kendi doruk noktasına yol verdiğini hissetmeden önce orgazmımın dalgasını sonsuz bir süre gibi hissettiren şey için uzatırken, itmeleri asla durmaz veya yavaşlamaz.

Boğazıma doğru homurdanırken ağırlıksız bir şekilde üzerime düşüyor. "Benim."

***

OceanofPDF.com

21.

Rogue

Ertesi sabah kalktığımda Bellamy hâlâ yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Çok yorulmuş olmalı.

Gece boyunca onu iki kez uyandırdım ve adımı haykırana kadar acımasızca üzerine bindim.

Onu becermeme izin vererek hata yaptı. Bunu yaptığımda, mecazi kaşıntının geçeceğini ve ona olan garip hayranlığımın sona ereceğini düşünmüştüm.

Bir şekilde ters etki yapıyor.

Sadece üç kez sikiştik, ama ona olan doyumsuz açlığım, onun sıkı sıcaklığına her kayışımda büyüyor. Etrafımda ayarlanırken miyavlama ve sızlanma şekli bağımlılık yapıyor, bu sesler tatlı dudaklarından ayrılıyor ve doğrudan sikime ateş ediyor.

Bugün canının yanacağını biliyorum ama ne kendimi ne de ona saldırma şeklimi durdurabildim. Sahip olduğuma dair kanıtları örtbas ettikten sonra ve özellikle de onu karanlık bir koridorda Jeremy'nin elleri üzerindeyken yakaladıktan sonra.

O anı ve gördüğüm manzara karşısında göğsümde patlayan zehirli hissi düşündükçe yumruklarım sıkılıyor.

Birinin bana ait olan bir şeye göz dikmesine ve onu çalmaya çalışmasına tanık olmak gibiydi.

Bu düşünceyle dişlerim birbirine öyle sert çarpıyor ki, çenemi kıracağımdan korkuyorum. O pislik dün gece kaderinden şanslı bir şekilde kaçtı.

Bellamy'nin yanımda hafifçe inlediğini duyduğumda bir çift pantolon giyiyordum. Yüzüstü yatıyor, yüzünün bir tarafı yastığa gömülmüş, ölü gibi uyuyor. Saçları etrafına dağılmış, usulca nefes alırken dudakları hafifçe aralanmış.

Onu içime çekerken hızlı bir sahiplenme duygusu beni yakalıyor. Uyurken o kadar masum ve savunmasız görünüyor ki, sanki ben yanındayken hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğine güveniyor. Sanki en tehlikeli yırtıcı, onun etrafında kıvrılmış uyuyan kişi değilmiş gibi.

Bana her yönünü göstermeni istiyorum.

Kahretsin, bu kelimeler bana tarif edilemez bir şey yapmıştı. Kendimi onun üzerine salmıştım ve söz verdiğim gibi hepsini almıştı.

Onun ilki olduğumu bilmek çok hoşuma gidiyor. Duvarlarını aşma hissini hatırladıkça içimdeki canavar utanmaz bir zaferle göğsünü yumrukluyor.

Onu tekrar becermeden önce gitmeliyim.

Koşarak mutfağa iniyorum ve Nera, Sixtine ve Thayer gürültüyle içeri girdiğinde mutfakta kendime bir bardak meyve suyu doldururken gömleksizim.

"Eğer dağ Muhammed'e gelmezse, Muhammed dağa gelecektir. Ya da nasıl olursa olsun." Thayer beni içeri alırken omzunu umursamaz bir şekilde silkiyor. "Merhaba gömleksiz."

"Tam tersi. Neden buradasın, sanki buranın sahibiymişsin gibi içeri dalıyorsun?"

"İşte ben buna en iyi arkadaş ayrıcalığı diyorum. Bellamy'yi isteği dışında burada tutmasaydın, bu kadar aşırı önlemlere başvurmak zorunda kalmazdım." Bana doğru bir parmak salladı. "Ama dün gece İrlanda'dan ayrıldığından beri onunla vakit geçirmek istiyoruz - ki bunda senin de parmağın olduğuna eminim - o yüzden kahvaltı getirdik."

"Burada gerçekten acı çekiyor gibi görünüyor." Thayer'ın arkasından sırıtarak bakarak söylüyorum.

Üç kız da arkalarını döndüklerinde Bellamy'nin girişte durduğunu görüyorlar, üzerinde benim tişörtlerimden biri var ve başka hiçbir şey yok. Onu gördüğümde yüzümdeki kendinden memnun ifadeye engel olamıyorum.

İyi sikilmiş görünüyor.

Her tarafı aşk ısırıklarıyla kaplanmış, dudakları şişmiş ve kızarmış, saçları ellerin saatlerce kalın tellerine girip çıkmış gibi dağılmış.

Onlar yaptı.

Bellamy uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturuyor. Orada dururken o kadar sevimli, o kadar savunmasız ve lekesiz görünüyor ki, aslında bir kalbin olması gereken genel alanda bir şeyin hareket ettiğini hissediyorum.

Tek, güçlü, vurgulu bir vuruş. Sadece bir tane, ama bana o kadar yabancı ki, kulaklarımda boş bir katedralde çınlayan bir tüfek gibi çınlıyor.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Şey, tüm ilginç detayları isteyeceğim. Ama sonra, o burada değilken." Thayer başparmağını arkasına atarak ekliyor. "Ama bu arada kahvaltı getirdik. Seni görmek istedik."

Bellamy elini göğsüne götürüyor ve yüz ifadesi bir sevinç ifadesine dönüşüyor. Gülümsemesi o kadar heyecanlı ki, büyük miktarda para kazandığını yeni öğrendiğini sanırsınız.

Başımı sallıyorum, düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum, böylece onun böyle gülümsemesinin nedeni olmak istediğimi düşünerek daha fazla zaman harcamıyorum.

"Bunu çok isterim." Bana gergin bir bakış fırlatmadan önce söylüyor.

"Claire biraz taze portakal suyu sıktı. Mimozalar için istersen buzdolabında." Ona söyledim.

"Kahvaltıya kalmaları senin için sorun değil mi?" İnançsızlık ve umut arasında gidip gelen bir ses tonuyla soruyor.

"Neden olmasın?"

Ağzının kenarında minik bir gülümseme başlıyor ve bana bakana kadar yüzünde çiçek açıyor. Göz kamaştırıcı. Kalbim tekrar güm güm atıyor.

Arkamı dönüyorum, o anı ve göz temasımızı sonlandırıyorum.

***

Ne olduğunu anlamadan, 'kahvaltı' tam bir prodüksiyona
dönüşüyor. Yumurtalar çırpılır.
Tostlar tereyağlıdır.
Mimozalar dökülür.

Ve ben öylece durup izliyorum, bu kızın mutfağımda arkadaşlarıyla koca bir brunch yapmasına nasıl gözümü bile kırpmadan izin verdiğimi merak ediyorum.

Ben de odanın öbür ucundan onları bir sapık gibi izliyordum çünkü kahkahalarının sesi hoşuma gidiyordu.

Konu ona gelince kafamı toparlayamıyorum. Önce onu gitmeye zorlamak istedim, sonra onu yok etmek istedim ve şimdi ne istediğimden emin değilim. Tek bildiğim onu becermekten zevk aldığım. Onunla kavga etmekten bile zevk alıyorum.

En son ne zaman nefret dışında bir duygu hissettiğimi hatırlamıyorum.

"Neler oluyor?" Phoenix mutfağa girdiğinde hâlâ gözlerindeki uykuyu siliyordu. "Onun burada ne işi var?" Gözleri Altı'ya takılınca tıslar.

"Öylece içeri daldılar ve kendilerini evlerinde gibi hissettiler. İstilacı türlerin daha itidalli olduğunu gördüm."

"O buradaysa ben kalmam."

Kapıya doğru bir adım atamadan elim omzuna iniyor.

"Bu kadar dramatik olmaya gerek yok. Hadi gidip *Call of Duty* oynayalım." "Pekala." Öfkeyle tükürdü.

Bellamy adımı seslendiğinde birkaç içki alıp kapıya doğru yöneldim. "Rogue, bekle." Ona doğru dönüyorum ve bana doğru koşarken çıplak ayaklarının yere vuruşunu izliyorum. "Gidiyor musun?" Soruyor, ses tonu emin değil.

"Çocuklarla *Call of Duty* oynayacağım."

"Oh, harika." Tereddüt ediyor, parmakları endişeyle gömleğinin eteğiyle oynuyor. Sonunda parmak uçlarına kalkıyor, eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıp öpüyor. "Kahvaltı için teşekkür ederim."

Öpücük iffetli, sadece bir gagalama. Ama bu aramızda başlattığı ilk öpücük ve aletim dördüncü raunda hazır.

Boğazımın derinliklerinde homurdanıyorum ve elimi beline dolayarak öpücüğü derinleştirirken onu kendime doğru çekiyorum. Ağzını alıyorum, dudaklarım dudaklarına acımasızca saldırırken onları sahipleniyorum. Aniden çekilmeden önce ağzının içine doğru inliyorum ve onu gözlerinde şehvet dolu bir pusla orada bırakıyorum.

"Bana sonra teşekkür edersin."

Kızarıyor ve bana küçük bir gülümseme daha veriyor. Onu yan odaya çekip çiğ çiğ sikme dürtüsüne fiziksel olarak direnmek zorundayım.

Dudaklarına sert bir öpücük daha konduruyorum ve oyun odasında Phoenix'e katılıyorum. Telefonumu çıkarıp Rhys'e nerede olduğumuzu bildirmek için mesaj atıyorum.

Ben: Gel COD oyna.

Rhys: Günaydın, sikik. Bir kahve alayım, hemen geliyorum.

Bellamy'nin arkadaşları kahvaltıyı bastı**.** Onlarla mutfakta karşılaşacaksın, uyarayım.

Rhys: Thayer orada mı?

Ben: Evet

Verdiği tek yanıt mor gülümseyen bir emoji.

Hiç şaşırmadan bir kahkaha attım. Rhys onu kızdırmak ya da sinirlendirmek için eline geçen her fırsatı seve seve değerlendiriyor. Onunla yatmasını engelleyen tek şey erkek arkadaşı, ama Rhys'in bununla bir ilgisi varsa, o da uzun süre sorun olmayacak.

***

"Kalmalarına izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Bellamy'nin sesiyle arkamı döndüm. Öğleden sonraydı ve çocuklarla günün büyük bir kısmını COD oynarken birbirimizle alay ederek geçirmiştik. Bizim sportmenlik anlayışımız bu.

Rhys antrenmana gitti ve Phoenix sık sık yaptığı gibi bir yerlere kayboldu. Bellamy oyun odasının kapısında durmuş bana bakıyordu. Ben kanepedeyim, telefonumda amaçsızca geziniyorum.

"Bana sonra teşekkür edeceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Odaya girmeden önce bana gözlerini deviriyor. Önümde durup bana bakarken kollarını kavuşturuyor.

"Ne istiyorsun?"

Bacağımı ona doğru uzattım. "Bana ayak masajı

yap." "Şaka yapıyorsun." "Şaka yapıyorsun.

Ayakkabılarımı birbiri ardına çıkarıyorum ve kollarımı kanepenin arkasına doğru uzatıyorum. "Hayır."

"Ayaklarına masaj yapmıyorum, Rogue."

Ona sert bir bakış attım. Geri çekilmiyor, tepki bile vermiyor. "Başka seçeneğin yok."

"Sen bir pisliksin."

"Asla başka bir şeymiş gibi davranmadım."

İç çekerek, bacaklarımın arasında yere bağdaş kurup oturana kadar eğiliyor. Çoraplarımı çıkarıyor ve sessizce sağ ayağımı ovmaya başlıyor.

Parmakları kaslarıma giriyor, derimin çıkıntıları boyunca aşağı yukarı yoğuruyor. Diğerine geçmeden önce bir ayağına odaklanırken yüzünde konsantrasyon izleri var.

Bana dokunma şekli ve bacaklarımın arasındaki görüntüsü karşısında boğazımın altından inliyorum.

"Öp beni."

"Hayır." Konuşurken başını kaldırıp bakmıyor bile. "Anlaştık."

Bana masaj yapmaya devam ederken farklı baskı türleri arasında gidip geliyor. "Hayır, cinsel bir şey söylemedik."

"Öpüşmek cinsel bir şey değildir."

Bu onun dikkatini çekti. Başını kaldırdı ve bana baktı. "Gerçekten mi?" Başımı salladım.

Bellamy bacaklarımın arasında duruyor, sonra eğilip bir parmağını yavaşça göğsümde gezdiriyor. "Bana dokunmadan beni öpebilir misin?"

Ellerimi tutuyor ve kıçına yerleştiriyor. Açgözlü arzu içimde patlıyor, kıçını avuçlarken parmaklarım tenine doğru esniyor.

Kontrolü elime alarak ellerimi vücudunda gezdiriyor, memelerinin üzerinde durmadan önce kıvrımlarını keşfediyorum. Sütyeninin kaplarından sert meme uçlarını hissedebiliyorum. Onları tekrar ısırmak istiyorum. Bunun yerine baş ve işaret parmaklarımı kullanarak sert uçlarını sertçe çimdikliyorum.

Dokunuşuma doğru eğilerek inliyor. "Bana dokunmaya karşı koyabilecek gibi görünmüyorsun." Ukalaca söylüyor.

"Peki. O zaman beni öp, çünkü istiyorsun."

Sözlerim aramızdaki sessizliğe karıştı. Hiçbir kızdan beni öpmesini istemedim, istemek zorunda da kalmadım. Onlar her zaman kendilerini yüzsüzce bana attılar. Bellamy beni bunun için uğraştırıyor ve bir yanım bundan nefret ediyor.

Ama daha büyük bir kısmı onu avlamak, yakalamak, benimle oynadığı için cezalandırmak istiyor.

Heyecan verici.

Duraklıyor, bir süre gözlerimin içine bakıyor. Bakışları neyi arıyor, emin değilim. Ölü bakışlarımda aradığını bulup bulmadığından da emin değilim ama bir bacağını iki yanıma koyuyor ve kucağıma oturuyor. Ellerim tekrar kıçına geliyor, tekrar kalkmayı düşünme ihtimaline karşı onu kendime sabitliyorum.

Eli boynuma dolanıyor, dudakları çenemi öpmek için aşağı inmeden önce parmakları ensemdeki saç tutamlarıyla oynuyor. Yüzümün yan tarafına doğru bir yol çiziyor, hareket ederken arkasında tüy gibi hafif öpücükler bırakıyor.

Yumuşak okşamasıyla tüylerim diken diken oluyor. Duyguların içinde sallanırken göz kapaklarım yavaşça kapanıyor.

Parmaklarım kıçına doğru esniyor ve onu sert sikime doğru bastırıyorum. Onu kışkırtıyorum, hızlanmasını sağlamaya çalışıyorum ama aceleye gelmiyor. Ağzıyla yüzümün hatlarını keşfetmeye devam ediyor. Dili dışarı çıkıyor ve dudaklarımın köşesini yalıyor.

"Benimle alay etmeyi bırak."

Beni görmezden geliyor, boğazımı ve gömleğimin yakasının üstündeki teni öperken tenime karşı mırıldanıyor.

"Kapalı." Emrediyor, sözleri bedenime karşı boğuk çıkıyor.

Bana emir vermediğini hatırlatırcasına ona hırlıyorum ama yine de gömleğimi çekip çıkarıyorum.

Arkasına yaslanıp sert göğsüme bakıyor, gözleri her sert nefes alışımda dalgalanan karnımın tonlanmış kaslarını alıyor. Elleri vücudumda yumuşak bir iz bırakıyor, ta ki parmakları karın kaslarımın oluklarında ve pantolonumun bel bandına doğru uzanan V çizgisinde oynayıncaya kadar.

Dili sert meme ucumu okşarken dudaklarımdan vahşi bir tıslama kaçıyor. Üzerimdeki etkisini tam olarak bilen ve hisseden ukala bir gülümsemeyle bana bakıyor ve sonra ıslak tenime üflüyor. Vücudumdan bir ürperti geçiyor ve kendimi ele geçirmemek için kendimi durdurmak zorunda kalıyorum.

Elleri yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor ve gözlerimin içine, sanki milyonlarca sorunun cevabını bulmaya çalışıyormuş gibi, daha önce de olduğu gibi derinlemesine bakıyor. Ben de yarı kapalı gözlerle ona bakıyorum, hiçbir şey belli etmek istemiyorum.

Onu içeri almayacağım. Kendinizi bir parça savunmasızlığa açık bıraktığınızda, insanların bu fırsatı sizi hayal kırıklığına uğratmak ve yok etmek için kullanacağını defalarca öğrendim. Bir daha asla biri beni bu şekilde incitecek kadar yaklaşmayacak.

Gözleri araştırmacı ve nazik. Kahverengi ve yeşilin farklı tonları bir araya gelerek güzel bir ela bakış oluşturuyor ve ben de ona bakıyorum.

Çabalarıma rağmen gözlerimde bir şey görüyor olmalı çünkü dudaklarımı yavaş ve şehvetli bir öpücüğe boğmadan önce bana komplocu bir gülümseme veriyor.

Dili dudaklarımın kenarını yalıyor, içeri girmek istiyor. Ağzımı ayırdığımda, neredeyse kot pantolonumun içinde patlamama neden olan zarif bir inilti ile içeri dalıyor. Kolları boynuma dolanırken benimkiler de beline doğru ilerliyor.

Birkaç dakika boyunca tek yaptığımız öpüşmek. Birbirimizi keşfetmek için zaman ayırırken dudaklarımız, dillerimiz ve dişlerimiz arasında ritmik bir dans. Bu öpücük şiddetin tam tersi. Nazik ve etkileyici ve eğer dikkatli olmazsam kendimi sonsuza dek sürmesini dilerken bulabilirim.

Bellamy başını kaldırıp dudaklarımızı bir an için ayırıyor, sonra dudaklarını bir, iki, üç kez tekrar dudaklarıma değdiriyor. Tek tek sert öpücükler giderek daha tanıdık geliyor, sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi.

"Seni öpmeyi seviyorum." Kollarını hâlâ boynuma dolamış ve önünü benimkine bastırmış bir şekilde bana söylüyor. Kollarım onu sahiplenici bir şekilde bedenime sarıyor.

Bir şey söylememi bekliyor, gözleri beklenti içinde ve biraz da temkinli bir şekilde bana bakıyor. Birden kalbim göğsümde öfkeli bir ritimle atmaya başlıyor ve panik gibi bir şey içimi pençeliyor.

Neden bana sanki ona bir şey borçluymuşum gibi bakıyor? Öfke içimde beklenmedik ve hızlı bir şekilde ortaya çıkıyor ve kendimi durduramadan saldırıyorum.

Her zaman yaptığım gibi.

"Bana aşık olma Bellamy. Ben de seni sevmeyeceğim."

Tepkisini neredeyse çok iyi gizliyor. Neredeyse belli belirsiz irkildiğini görmesem sözlerimin hiçbir etkisi olmadığını düşünecektim.

Yüzündeki acı ifadesini görmek, saniyeler önce içime dolan tarifsiz öfkeyi tamamen söndürmeye yetti.

Onun yanındayken sık sık olduğu gibi kelimeler bulmaya çalışıyorum ama ben bir şey söyleyemeden o beni başından savıyor.

"Doğru. Sadece sevişiyoruz, değil mi?" Ses tonu neredeyse küstahça, soruyor.

Öfke geri geldi, bu kez kendime karşı hayal kırıklığıyla birleşti. Doğru şeyi söylerken birdenbire yanlış bir şeymiş gibi hissettiğim için. Başka biriyle seviştiğini düşünmek beni fiziksel olarak hasta ederken, ona 'sadece seviştiğimizi' söylettiğim için.

Kendini imha et.

Ben de öyle yaptım, hep öyle yaparım.

Ayağa kalktı ve sanırım kalkıp gidecek. Ona izin vermeliyim ama istemiyorum.

Onun yerine bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü. Elleri kemerimde ve ben kendime gelmeden önce kemerimi çözüyor.

Çenesini kavrıyorum ve gözleri benimkilerle buluşsun diye çenesini yukarı kaldırıyorum. Kendini tamamen kapattı ve şimdi bakışları hiçbir şey ele vermiyor.

"Yapmak üzere olduğun şeyi yapmadan önce uzun uzun düşün." Homurdanıyorum. "Çünkü o dudakları sikimin etrafına sardığında, yaptıklarımdan ben sorumlu olmayacağım."

Ben konuşurken o pantolonumun kemerini çözmeye devam ediyordu. Bir elini külotumun içine sokarak sikimi yumrukladı ve dışarı çıkardı. Gözlerinde şaşkınlığa benzer bir şeyle ona bakıyor ve onu becerdiğimde sikime nasıl baktığını hatırlıyorum.

Gözlerinde çiğ bir açlık vardı ve bakışlarında bir kez daha vardı.

"Ben halledebilirim." Bellamy, dilini şaftımın dibine yerleştirmeden ve dilini ucun etrafında döndürdüğü başa kadar düz bir çizgi yalamadan önce cevap verir.

"Siktir." Bir iniltiyle ısırdım.

Aletimin hatlarını izlerken başımın etrafını ve şaftımı yalamaya devam ediyor. Beni yalarken eli sabit bir ritimle aşağı yukarı pompalıyor ama asla ağzına almıyor.

Elim kafasının arkasını tutmak için aşağı iniyor ve onu sikime doğru zorluyor.

"Ciddiymişsin gibi em."

***

OceanofPDF.com

22.

Bellamy

Dilimle onu kızdırmaya devam ederken kalçaları kollarımın altında titriyor ama onu ıslak ağzıma almaktan kaçınıyorum.

Ciddiymişsin gibi em.

Kelimeler zaten kükreyen bir ateşe benzin dökmek gibi, içime arzu alevleri yayıyor. Onun üzerinde bu şekilde kontrol sahibi olmaktan, zevki dilediğim gibi ulaşabildiğim ve ulaşamadığım yerlerde sallamaktan zevk alıyorum.

Onunla göz temasını koruyarak ağzımı başının etrafına yaklaştırıyorum, dudaklarım boğazımın arkasına gelene kadar onu emerken yanaklarım çukurlaşıyor.

Kahretsin. Ağzım onun etrafında iyice gerildi ve nefes alamıyorum. Bir süre öylece kalıyorum, sıkı oturuş karşısında paniklememek için zihinsel egzersizler yapıyorum. Dilimi kurnazca ileri geri hareket ettiriyorum, ağzımın içindeyken genişliğini yalıyorum.

Geri çekilmeye başlamadan önce ağzımı onun tabanı etrafında emiyorum ve dilimi düzleştiriyorum. Geri çekilirken, boğazım onun sikini serbest bırakırken çıkan emme sesi, kafası ağzımdan bir patlamayla çıkana kadar odadaki tek ses.

Ta ki inleyip sikini tekrar açık ağzıma sokana kadar. "İşte böyle, bebeğim. Aynen böyle."

İşte yine. En samimi olduğumuz anlarda bana verdiği sevgi dolu isim.

Bana aşık olma Bellamy.

Bu sözler ne kadar canımı yakmış olursa olsun, iletişim eksikliği nedeniyle onu suçlayamam. Ona aşık olduğumdan değil, ama kesinlikle... birlikte vakit geçirmeye alışıyordum.

Bu düşünceleri kafamdan silip atıyorum, bunun yerine ona şimdiye kadar aldığı en iyi kafayı vermeye odaklanıyorum.

Sadece dürtüyle hareket ederek onu emmeye ve yalamaya devam ediyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Sadece dişlerimi kullanmamam gerektiğini biliyorum. Bunun yerine parmaklarımı kullanıyorum, elimi yumruk yapıyorum ve ağzımın onu nasıl aldığına bağlı olarak aletini pompalıyorum.

Bence iyi gidiyorum, o da bundan zevk alıyor. Tam bir acemi gibi görünmüyorum. Eğer çıkardığı inleme ve sızlanmalar bir gösterge ise, tamamen başarısız değilim.

"Çok iyi sakso çekiyorsun."

Taşaklarını avuçluyorum ve nazik bir dokunuş kullanmaya dikkat ederek elimle masaj yapıyorum. Diğer elim, ağzım onu boğazımın derinliklerine almak için şaftına geri dönmeden önce horozunu birkaç kez yukarı ve aşağı çeviriyor.

Aniden kalçalarını sertçe yukarı kaldırıyor ve aletini boğazıma daha da sokuyor. Nefes almaya çalışırken öğürüyorum ve sıçrıyorum.

Ona baktığımda, yüzünde şeytani bir gülümsemenin yayıldığını görüyorum. "Seni sikimde boğulurken görmeye bayılıyorum."

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, kafa derime yakın bir yerden bir avuç tutuyor ve geri çekiyor. Başım geriye doğru sarsılırken dudaklarımdan küçük bir çığlık dökülüyor.

"Bunu başka kaç adam için yaptın?" Öfkeyle soruyor. "Daha kaç kişinin boğazını sikmem gerekiyor?"

Bir an bana ona aşık olmamamı, tek yaptığımızın sevişmek olduğunu söylüyor, sonra kıskanç ve sahiplenici bir sevgili gibi davranıyor. Bu karışık sinyaller başımı döndürüyor. Hangi travmanın onu bu hale getirdiğinden emin değilim ama bu travmayla başa çıkmanın nasıl bir baş belası olduğunu kaldırabilir miyim bilmiyorum.

Şu anda içimde daha fazla mücadele gücü yok. "Hiç yok."

Mırıldanıyorum. "O da ne?"

"Yok dedim. Bunu daha önce hiç yapmadım."

Agresif bir öpücükle ağzını dudaklarıma götürmeden önce bir süre gözlerimin içine bakıyor. Dudaklarımda kendi tadına bakıyor ve bu çarpık ve ben buna bayılıyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum ve o da bu kaldıracı kullanarak kıçımı kavrayıp beni kucağına çekiyor. Çıplak sikinin karşısında oturuyorum ve merkezime doğru nabzının attığını hissedebiliyorum.

Rogue taytımı tutuyor ve dikiş yeri boyunca sikiyle aynı hizada bir delik açıyor. Külotumu yana doğru iterek parmaklarını

girişimi bulana kadar yarığımı yokluyor. Önce bir parmağıyla, sonra da ben elinin içine girerken ikinci parmağıyla itiyor.

Parmaklarının ve kot pantolonunun malzemesinin amıma sürtünmesiyle ahlaksızca inliyorum. Gözleri omzumun üzerinden fırlıyor ve arkamızdaki açık kapıya baktığını görüyorum. Yakalanma tehlikesi beni heyecanlandırıyor ama onun başka fikirleri var.

"Bana bir saniye ver. Senin güzel amcığın benim için sergilenirken bizi bastığı için en iyi arkadaşımı öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Siri'yle konuşurken parmaklarıyla içime girmeye devam ediyor. "Rhys ve Phoenix'e oyun odasına gelmemeleri için mesaj at.
hayatlarını kaybetmek istiyorlar." Emrediyor. "Gönder."

Bu gerçeküstü bir kesinti ama ondan başka kimsenin beni bu şekilde görmesini istememesini seviyorum. Aptalca, bana sahip olmasını istiyorum, ağzı bana bunun yaptığımızdan daha ileri gidemeyeceğini söylese bile.

Telefonunu yanımdaki kanepeye fırlatıyor ve elini boğazıma doluyor. Bir sonraki hamlesini görmek için beklerken elinin altında gerginleşiyorum.

"Boğazını sıkmakla ilgili ne olduğunu bilmiyorum." Başparmağı boynumun yan tarafını aşağı yukarı ovalarken söylüyor. "Ama ne zaman elimi narin boynuna dolasam, içindeki tüm mücadele tükeniyor. Küçük, sevimli bir itaatkâra dönüşüyorsun."

Boynumu bir kez kavradı. Bana burada gücün kimde olduğunu hatırlatma şekli.

"Sana dokunduğum anda gözlerin kocaman ve masum oluyor, ağzın açılıyor, nefes alış verişin yavaşlıyor. Sana ne istersem yapabilirim ve sen de bana izin verirsin."

Haksız değil. Hastalıklı bir yanım beni hırpalamasını ve bana istediğini yaptırmasını seviyor. Kontrol eksikliği bana çok yabancı ama garip bir şekilde hayatımın bu alanını bırakabilmek beni rahatlatıyor.

"Bana binmeni istiyorum." Tenime doğru fısıldıyor, yüzü boynuma gömülü.

Sözleri, beklentiyle parmaklarının etrafında kenetlenmeme neden oluyor. Parmaklarını çekmeden önce boğazıma doğru sertçe tıslıyor. Bir ambalajın hışırtısını duyuyorum ve prezervatifi alıp sert sikine geçirmesini hayranlıkla izliyorum.

Kalçalarımdan tutarak beni üzerine yatırıyor. Bir elimi omzuna koyarak kendimi yavaşça onun üzerine bırakıyorum, vücudumun

ona uyum sağlamak için esniyor. Dün gece beni sert bir şekilde götürdüğü için vücudum ağrıyor, ama yanık dayanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

Rogue'un bakışları bedenlerimizin birleştiği yere sabitlenmiş, ben onu tamamen içime alırken gözleri gördükleriyle mest olmuş durumda. Bu pozisyonda içimde o kadar derin ki, onu nasıl dışarı çıkaracağımı bilmiyorum. Üzerine otururken titrek bir nefes alıyorum, duvarlarım onun tüm uzunluğu boyunca geriliyor.

Boynuma sarılıyor, bana emrederken sesi gırtlaktan geliyor. "Sür beni."

Yavaşça, omuzlarını kaldıraç olarak kullanarak, sadece ucu içime girene kadar kalçalarımı kaldırıyorum ve sonra daha hızlı bir şekilde geri indiriyorum. Hareketi birkaç kez tekrarlayıp sabit bir tempo tutturduğumda Rogue'un dudaklarından acı dolu bir inilti çıkıyor.

Başını arkasındaki kanepeye yaslamış, boğazı açıkta ve adem elması kalınca yutkunurken sallanıyor. Gözleri kapalı ama yine de yüzündeki coşku açıkça belli oluyor. Her ifadesine, yüzündeki her tike kilitlenmiş durumdayım, hızımı artırıyorum, şimdi gerçekten ona biniyorum.

Gözleri yavaşça açılıyor ve bana sabitlenmiş sıvı şehvetle nefesimi kesiyor. İstemeden kaslarımı sıkıyorum, kaslarım onun sikinin etrafında sıkışıyor.

Dişlerinin arasından keskin bir tıslama sesi geliyor. "Sakın bunu yapma." "Bunu mu?" Tekrar onun etrafında kenetlenerek soruyorum.

Bizi birbirimize bağlı tutarak, üzerimde otoriter bir şekilde gezinirken ben kanepede sırtüstü yatacak şekilde çeviriyor.

"Oynamak istiyorsan, oynayabiliriz. Seni uyarmadığımı söyleme." Karanlık bir şekilde tehdit ediyor.

Bir eliyle kollarımı başımın üstünde bileklerimden tutuyor, diğer eliyle de bacaklarımı yerleştiriyor. Biri bükülmüş dirseğinin kıvrımında, diğeri omzunda. Germek neredeyse acı verici, ısırmak ise lezzetli. Bana acımasızca, tekrar tekrar güç veriyor.

"Senin itaatsizliğini sikip atacağım."

Çıkardığımız sesler müstehcen. Ten tene çarpıyor, inlemeler odada yankılanıyor ve o içime girerken ıslaklığımın çıkardığı ses düpedüz pornografik.

"Oh Tanrım, oh Tanrım."

İlahi söylüyorum. "Tanrı değil, ben."

"Evet, Rogue." Kırık dökük inliyorum, tutarlı düşünmekten acizim. İçime öyle bir hızla giriyor ki, beni kırmasından korkuyorum. Dayanmaya çalışıyorum ama orgazmımın dalgasının içimde yükseldiğini hissediyorum.

Her

Duvarlarım Rogue'un etrafında kasılırken vücudumdaki kaslar geriliyor, sikindeki her damla spermi sağıyor.

Rogue, kanepenin altına yere düşmeden önce sert bir titremeyle boşalır, tamamen tükenmiştir.

"İyi misin?" Üstündeki pozisyonumdan

sesleniyorum. Kabaca homurdanıyor. "Sanırım

sikimi kırdın." "Kapa çeneni." Gülerek söylüyorum.

"Sana yemin ederim." Ses tonu şimdi bile alaycı ve baştan çıkarıcı bir karışımla cevap veriyor. Ayağa kalkıyor, konuşurken kullanılmış prezervatifi yakındaki bir çöp kutusuna atıyor. "Amcığın sikimin etrafında ölümcül. Bu kadar dar bir amcığa sahip olmak yasadışı olmalı."

Sözleri karşısında saç diplerime kadar kızarıyorum. Benim hakkımda konuşurken çok kaba davranıyor.

Öyleyse neden şimdi bana bakarken tenim ısınıyor, beni hala kanepeye çıplak bir şekilde yayılmış olarak ele geçirirken bakışlarında sahiplenme açıkça görülüyor?

Özbilinç beni vuruyor ve giysilerimi kapıp endişeyle onları giymeye çalışıyorum.

"Kıyafetlerimi yırtmayı bırakmalısın." Yırtık taytımı elime alarak söylüyorum. "Buraya burslu geldiğimi biliyorsun, değil mi? Diğer sevgililerin gibi sonsuz bir yeni kıyafet kaynağım yok." Son kısmı dikkatsizce ekliyorum. Ben daha durduramadan ağzımdan çıkıyor ve geri alamıyorum.

"Sana kıyafet alacağım."

"Hayır." Bana kıyafet almasından çok, diğer ilişkilerle ilgili yorum yapmamasına sinirleniyorum. "Ben hayır kurumu değilim."

"Bursun tam olarak bu olduğuna eminim."

Sözleri üzerine başımı kaldırdım. Yüzünde hiçbir duygu yok ve ne düşündüğünü okuyamıyorum. Yine de yaptığı şey bu. Ne zaman güzel bir an yaşasak, bunu kötü bir yorumla mahvetmesi gerekiyor.

"Benimle takılmaya ne diyorsun o zaman?" Hissettiğim öfkeyi bastırmaya çalışarak ona soruyorum.

Bir omzunu gayri ihtiyari kaldırıyor ve bu hareket bile tek başına beni neredeyse çileden çıkarıyor. "İhtiyacı olanlara yardım etmek mi?" Küstahça soruyor.

Bana ödeteceğini bildiğim hakaretler savuran ağzımı fiziksel olarak durdurmak zorundayım. Tişörtümü başımdan yırtarak eşyalarımı topluyorum ve ayağa kalkıyorum. "Zahmet etme." Öfkeyle tükürdüm. "Senin yerini almaya hazır, bunu bir zorluk *ya da* sadaka olarak görmeyecek bir sürü insan var."

O kadar öfkeliyim ki görüşümün kenarları kararıyor ve başım dönüyor. Duygu sağanağı çok yoğun. Düşüncelerimi toparlayabilmek için bu odadan çıkmalı ve ondan uzaklaşmalıyım.

Odayı üç büyük adımda geçiyor ve ben dışarı çıkamadan beni kapı aralığından çekip alıyor. Beni kendisine bakmaya zorlarken kolumu ve çenemi morartıyor.

"Bir daha beni bu saçmalıkla tehdit etme." Yüzümden birkaç santim uzakta hırlıyor.

"Şunu yapma, bunu yapma. Benim istediğim ne olacak, Rogue?" Öfkeli bir şekilde talep ediyorum. Onun bana yaptığı gibi yüzüne karşı ayağa kalkıyorum, geri adım atmayı reddediyorum. "Senin bir sıcak bir soğuk saçmalıklarından bıkıp usandığım gerçeğine ne demeli?"

"Çok yazık, neye imza attığını biliyordun." "Belki de işim bitmiştir."

Gözlerini tehlikeli bir şekilde kısarak "İşin bitmeyecek. Bir anlaşmamız var."

Şakayla karışık alay ediyorum. "Merak etme, değerli anlaşmandan caymayacağım. Yine de cezaya gideceğim, yatağında uyuyacağım ve sadist küçük kalbinin istediği her şeyi yapacağım, ama bunun ötesinde işim bitti."

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum ve öfkeyle onu geri itiyorum. Kımıldamadı bile, pislik herif.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece ben çıkarken sessizce beni izliyor.

***

Rogue ve ben günün geri kalanında konuşmadık. Çünkü ne pahasına olursa olsun ondan kaçıyor, odamda kalıyor ve o hafta gireceğim bazı sınavlara çalışıyordum. Hâlâ öfkeliyim ama aynı zamanda tedirginim. Konuşma bitmemiş gibi hissediyorum. Aramızda devam eden her ne varsa, daha başlamadan feci bir şekilde başarısızlığa uğramış her ne ise, o da öyle.

Aynı cümleyi beş kez okudum ve tek kelimesini bile hatırlayamıyorum. Ders kitabımı öfkeli bir hışımla kapatıyor, alnımı kederli bir şekilde ön kapağa koyuyorum. Bu kadar ilgimi ya da duygumu hak etmiyor.

O gece Thayer ile FaceTime görüşmesi yaptım ve ona ilk gecemizi ve sonrasında olan her şeyi anlattım. Benimle konuşma şekli için bazı küfürleri var, her zamanki gibi en büyük savunucum.

Onunla karşılaşmaktan korktuğum için mutfaktan ve dolayısıyla akşam yemeğinden kaçarak erkenden uyuyorum. Annem bir korkak yetiştirmedi ama iyi vakit geçirmekten anladığı doğrudan aslanın ağzına koşmak olan birini de yetiştirmedi. O ve ben yağ ve su gibiyiz ve onun yolundan ne kadar uzak durabilirsem, kalan birkaç hafta o kadar çabuk geçecek. Yakında hayatıma devam edebileceğim ve umarım Rogue'u ve onun hasarlı ruhunu arkamda bırakmanın bir yolunu bulabilirim.

Umarım öyledir.

Bana katıldığında yatağın kaymasıyla uyanıyorum ama uyuyormuş gibi yapıyorum. Sırtım ona dönük, böylece göz kapaklarımın arasından yüzüne bakma cazibesine kapılmıyorum.

Bir süre uyanık kalıp nefesini dinliyorum, uyuduğunu anlamak için nefesinin düzleşmesini bekliyorum. Ama asla olmuyor.

Nefes alışımı da dinliyor mu diye kendime sormaktan nefret ediyorum.

***

OceanofPDF.com

23.

Rogue

Yanı başımda onun düzenli nefes alışını dinliyorum, bu ses beni sakinleştiriyor. Dışarı çıktığı andan beri kalp atışlarımın hızlandığını fark etmemiştim, ta ki onun yanına uzandığımda kalp atışlarımın hızlandığını hissedene kadar.

Yatağın en ucunda, benden fiziksel olarak mümkün olduğunca uzakta uyuyor. Belli ki hala önceki tartışmamız yüzünden surat asıyor.

Yatağın onun tarafına doğru yuvarlanıyorum, bedenimi onunkine doluyorum ve boynuna sokuluyorum. Kokusu o kadar sarhoş edici ki, burnuma bir darbe gücüyle çarpıyor ve gücüyle beni neredeyse sersemletiyor. Yüzümü boynunun derinliklerine gömüp derin bir nefes alıyorum.

"Uyanık olduğunu biliyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Hareket etmiyor ya da beni

tanımıyor. "Bellamy."

Onu çeviriyorum ve o da bana izin veriyor. Uyuyormuş gibi yapmasını bekliyordum ama gözleri kocaman ve delici bir şekilde bana bakıyor. Karanlıkta bile onları ayırt edebiliyorum.

"Sana ne demiştim?"

"Bitmedi."

"Öyleyiz."

"Hayır."

Tekrar dönmeye çalışıyor ama ben onu yerinde sabit tutuyorum. Başımı eğip boynunu yalıyorum ve acıyla emiyorum. Derisini dişlerimin arasına alıp sertçe ısırıyorum. Ciyaklıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seni yaladım, bu yüzden benimsin."

Beni itmeye çalışıyor. "Rogue, dur."

"Hayır."

Boynunun sütununu, köprücük kemiğini ve atletinin içinde kısmen görünen göğüslerinin kabarıklığını ısırıyorum. Vücudunun bana yol verdiğini, her zaman yaptığı gibi bana boyun eğdiğini hissedebiliyorum ama beyni hala direniyor.

Beni tekrar itiyor, bu sefer daha sert. "Ciddiyim Rogue, artık seninle bunu yapmayacağım."

Tedirginlik boğazımı tırmalıyor. Ben buyum. Yaptığım şey bu. Dövüşmek *bizim işimiz*. Ama sesinde ciddi olduğunu duyuyorum. Kalçalarıma yaslanıp kalın bir şekilde yutkunuyorum, burada ne yapacağımdan emin değilim.

Onunla işimin bittiğini sanıyorsa aklını kaçırmış demektir. Daha ilk tadımı aldım, yakın zamanda gitmesine izin vermeyeceğim.

Yataktan atlayıp onun yanına dönüyorum. Yorganı üzerinden atıp onu kollarıma aldığımda çığlık atıyor.

"Ne yapıyorsun Rogue, ne yapıyorsun?" Çılgınca soruyor. Bacaklarını tuttuğum yerden kurtarmaya çalışıyor ama ben onu kollarımla göğsümden sıkıca tutuyorum. Misafir odasından çıkıp yatak odama ulaşana kadar koridorda tepiniyorum.

Kapıyı tekmeleyerek açtım, içeri girdim ve onu yatağın üzerine bıraktım.

Oturmak için çabalıyor ve etrafına bakınıyor. Yosun yeşili duvarlara, tıka basa dolu kitap raflarına, grafik sanat eserlerine ve uzak köşedeki oyun istasyonuna bakıyor.

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Burası neresi? Beni neden buraya getirdin?"

"Benim odam."

Etrafına tekrar bakarken yüzünde bir şaşkınlık beliriyor, bu sefer farklı bir gözle bakıyor.

"Neden buradayım?"

Tekrarlıyor. "Burası artık uyuduğun yer."

Sessizce bana bakıyor. Zeytin dalımı düşünürken kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. Yatağımda uyuması için davet etmek şöyle dursun, daha önce hiç bir kızı odama getirmemiştim. Orası her zaman benim güvenli sığınağım, bana ait olduğunu bildiğim tek yer olmuştur. Orayı ona kolay kolay açmayacağım, yine de onu gerçek yatağımda ağırlama düşüncesi göğsümde bir tatmin duygusu yaratıyor. Doğru hissettiriyor.

Hâlâ kıpırdamadı ve ben de nefesimi tutmuş ne karar vereceğini beklerken buluyorum kendimi. Seçme şansı olduğundan değil. Eğer

gitmeye çalışırsa, onu bağlayacağım.

Onu yatağa yatırdım. Çırılçıplak.

Yavaşça bacaklarını uzatıyor ve arkasındaki yastıklara yaslanıyor, göz temasını hiç kesmiyor.

"Kapıyı kapat ve yatağa gel o zaman."

Dudaklarımın kenarında memnun bir gülümseme kıvrılırken aynı anda dudaklarımdan şiddetli bir nefes çıkıyor.

Doğru kararı verdi.

Kapıyı kapattım. Tam yanına yatmak üzereydim ki durdu.

Ben.

"Bana annen hakkında bir şeyler anlat."

Anında gerildim. Yine mi bu? "Neden? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Konuşmaya çalışıyorum. Bilirsin, k o n u ş m a k ? İnsanların konuşurken yaptığı şey.

birlikte yatıp birbirlerini tanımaya mı çalışıyorlar? Bana sadece bir şey söyle, herhangi bir şey. İyi, kötü, komik ya da üzücü olabilir. Umurumda değil ama bana onun hakkında bir şey söylemeni istiyorum."

"Yoksa ne olur?"

Dünyadan bıkmış bir şekilde iç çeker. "Ya da hiçbir şey, Rogue. Seni tehdit ederek ileriye doğru attığın her küçük adım için gözünü korkutmaya devam etmeyeceğim. Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin." Diyor ve sonra duraklıyor. Tekrar konuştuğunda sesi küçük ve samimiydi. "Ama onun hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Ve seni."

"Neden?"

"Belki de senden

hoşlandığım içindir?" "Sana

hoşlanmamanı söylemiştim."

"Bana sana aşık olmamamı söyledin, olmayacağım da. Ama seninle bu kadar zaman geçirmek için senden hoşlanmalıyım. Seninle yatmak ve her gece seninle seks yapmak için. Seni en iyi arkadaşımı gördüğümden daha fazla görüyorum, belli ki sana karşı bazı hisler geliştireceğim."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Alaycı bir ifadeyle ondan uzağa bakarak söylüyorum. "Senden hoşlandığıma inanmakta zorlanıyor musun?"

Çenemi o kadar zorluyorum ki, kırılacak diye korkuyorum.

"İster inan ister inanma, inanıyorum. Bana bok gibi davrandığında bazen bunu gerçekten zorlaştırsan da. Ama içten içe iyi bir insan olduğunu düşünüyorum."

"Hayal görüyorsun."

"Olabilir. Ama senin de benden hoşlandığını biliyorum. Aksi takdirde bugün çekip gitmeme izin verirdiniz."

"Belki de gerçekten iyi sevişiyorsundur."

"Hem senin çok cesurca ifade ettiğin gibi 'iyi bir sikiş' hem de birlikte vakit geçirmekten keyif alacağın biri olabilirim." O da cevap verir. "Bu arada yine aynı şeyi yapıyorsun. Seninle gerçek bir konuşma yapmaya çalıştığım anda beni itiyorsun."

Cevap olarak mırıldanıyorum. Kollarını belime doluyor ve bana bakarken çenesini göğsüme yerleştiriyor.

"Bana sadece bir şey

söyle." "Sadece bir tane

mi?"

"Pinky söz." Komplocu bir göz kırpmayla cevap veriyor.

"Eskiden benim için yemek yapardı."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ama belli ki beni korkutacağından korktuğu için o n u z a p t e t m e y e çalışıyor. "O ne yapardı?"

"Bir sürü şey. Kendisi Lübnanlı, Beyrut'un hemen dışında büyümüş, o yüzden bana evinden bir sürü yemek yapardı. Tabbouleh, labneh, manaqish, bazen aklıma gelen şu muhteşem dumanlı baba ghanouj."

Aslında bunu çok düşünüyorum. Başkaları için yemek yapmak onun sevgi diliydi ve sık sık okuldan eve geldiğimde havayı dolduran lezzetli kokularla karşılaşırdım.

"Lübnanlı olduğunu bilmiyordum. Bu gözlerini açıklıyor." Parmağıyla yüzümde geziniyor. "Kirpiklerini çok kıskanıyorum." Küçük bir kahkaha atarak ekliyor.

"Yanağıma her kirpik düştüğünde bana bir dilek tuttururdu. Dileğim ancak hangi yanağıma düştüğünü doğru tahmin edebilirsem gerçekleşirdi."

"Dileklerin gerçekleşti mi?" Diye soruyor.

Gittiğinden bu yana geçen yıllar boyunca kirpiğimin ucuyla geri dönmesini dilediğim ama başarılı olamadığım zamanları düşünüyorum.

Sonunda pes ettim, umudun yerini acı ve kızgınlığın almasına izin verdim.

"Bazen." Cevap veriyorum, ses tonum soğuk.

Bendeki değişimi hissediyor ve artık bu konuda konuşmayacağımı biliyor. Bu.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak bana derin ama iffetli bir öpücük veriyor. O gece onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim, ta ki çığlık atana kadar.

ismi duvarlarda yankılanıyor.

***

"Aklını başından almak üzereyim." "Dün gece zaten yaptın."

"*Mutfak* konusunda aklınızı başınızdan almak üzereyim." Bellamy konuşurken bir yandan da spatulayla tavadaki yumurtaları itiyor.

Uyandığımda gitmişti. Tekrar kaçacağından korktum ve koşarak aşağı indim, kot pantolonumu giymeye çalışırken alt basamağa takıldım.

Ama onu mutfakta, benim tişörtlerimden birini giymiş ve yemek pişirirken sessizce mırıldanırken buldum.

"Bu doğru mu?" "Evet."

"Yumurtalı mı?"

"Sıradan bir yumurta değil. Çin omleti. Annemin eski temizlik işlerinden biri bir Çin yemeği girişimindeydi. Tarifleri test etmek için sık sık geç saatlere kadar kalan şeflerden biriyle gerçekten yakınlaşmıştı. Ona nasıl yapılacağını gösterdi ve o da bana öğretti."

Omleti tabaklıyor ve bana doğru iterek aramızdaki adaya koyuyor.

"Oh, son bir dokunuş." Buzdolabını açıp, bizde olduğunu bilmediğim çıtır biber yağını çıkardı. "Üstüne biraz bundan ekliyorum. OG tarifinin bir parçası değil ama biraz baharatı seviyorum."

Bir parça alıp ağzıma atarken beni izliyor.

Kahretsin, bu çok iyi. Bu özel lezzet profilini daha önce hiç yememiştim ama çok lezzetli. Övgüyle inliyorum.

Mutlu bir şekilde alkışlıyor. "Beğendin mi?"

"Evet, gerçekten çok güzel." Büyük bir ısırık daha almak için geri dönüyorum. "Bütün bunları burada mı buldun?"

"Evet, hepsi mutfakta ve kilerdeydi. Daha önce hiç görmediğim şeylerle dolu. Sanırım Claire son zamanlarda yemek yaptığımı fark etti ve bizim için birkaç şey aldı. Lütfen onu görürseniz benim için teşekkür edin."

Kibarlığı açıklanamaz bir şekilde tahrik ediyor. Onu becermek istiyorum. "Yapacağım."

Bir ısırık daha alıp ikimizin arasında tutuyorum. "Biraz da bundan dene." I Söyle.

Gelip yanımda duruyor ve ağzını açıyor. Onu besliyorum

Omleti yerken inliyor ve tekrar tekrar başını sallıyor. "Her zamankinden daha iyi." Bana gülümseyerek söylüyor.

Karşı koyamıyorum. Ayağa kalkıp onu kalçalarından tuttuğumda ve tezgâha doğru itecek şekilde çevirdiğimde çatal bir çınlamayla tabağa çarpıyor. Ağzım onunkinin üzerine iniyor ve o da beni aynı hararetle öperken parmakları saçlarımı kazıyor.

Bir boğaz temizleme sesi anı bozuyor. Omzumun üzerinden kapıya doğru bir bakış fırlatıyorum, Rhys ya da Phoenix'in orada dikildiklerini görmeyi bekliyorum.

Kim olduğunu gördüğümde

donup kaldım. Robert.

Bellamy'nin burada olduğunu fark ettiğimde göğsümdeki nefretle korku birleşiyor. Bizi bu pozisyonda yakaladı ve şimdi onun varlığından haberdar. Genelde onu bana karşı kullanabileceği her şeyden uzak tutmaya çok dikkat ederim. Gözleri çoktan ona kilitlenmiş, açık bir ilgiyle onu değerlendiriyor.

Bu benim açımdan dikkatsizceydi ve şimdi onun dikkatini başka yöne çekmem gerekiyor. Ona kızın bir şey ifade etmediğini açıkça belirtirsem, onu benim üzerimde tutamaz.

"Ne yapıyorsun, Rogue? Beni arkadaşınla tanıştır evlat." Diyor, sesi güler yüzlü ve o kadar samimiyetsiz ki onu boğmak istiyorum.

Bellamy bana sarılınca donup kalıyor ve söyledikleri

karşısında yüzü bembeyaz kesiliyor. "Bu senin baban mı?" O

kadar alçak sesle tıslıyor ki onu sadece ben duyabiliyorum.

Neredeyse belli belirsiz başımı sallıyorum. Beni itiyor ve ikimizin arasına mesafe koyuyor.

"Çok özür dilerim efendim. Şu anda sizinle tanıştığım için çok utanıyorum." Adam kaşını kaldırdığında nefesi kesilir. "Hayır! Genel olarak değil, sadece şu anı kastediyorum. Ben Bellamy." Küçük, acınası bir el sallayışla söylüyor. "İzninizle, hemen döneceğim."

Bacaklarını biraz daha gizlemeye çalışarak gömleğimi vücudundan aşağı çekiyor. Ona doğru hızlıca başını sallayarak yanından geçiyor ve koşarak odadan çıkıyor.

Sikici, kız yanından geçerken ona bakmak için geri döner, kalçalarını ve muhtemelen daha fazlasını görebileceğini bilmektedir. Düşünce dönüyor

Göz açıp kapayıncaya kadar beni öldürdü. "Sakın ona bakma." Şak diye söyledim.

Patlamadan hemen sonra pişman oldum. Şu anda yapmam gerekenin tam tersini yapıyorum ve çok fazla şeyi açığa vuruyorum. Yavaşça bana dönüyor, derin düşüncelere dalmış gibi beni içine çekiyor.

"Burslu kızlardan biri." Bir açıklama, soru değil. "O hiç kimse. Sadece hızlı bir sikiş."

Bana hesaplı bir bakışla bakmaya devam ediyor. Onun var olduğunu bilmesini istemiyorum.

Üzerinde papatyalar olan mavi bir elbiseyle içeri giriyor ve nefes kesici görünüyor.

"Bunu görmek zorunda kaldığınız için tekrar özür dilerim. Ben Bellamy."

"Seninle tanışmak çok güzel Bellamy." Bellamy'nin uzattığı elini sıkarken sesi hastalıklı bir tatlılıkta. "İsminizi burs sürecinden hatırlıyorum. Oğlumla çıktığınızı fark etmemiştim."

"I-"

"O değil." Sözünü kestim.

Bana incinmiş bir bakış fırlattı.

"Biz... sadece arkadaşız." Ona doğru kibar bir gülümsemeyle söylüyor.

"Biz de tam gidiyorduk." Ona doğru fırlatıyorum, dirseğinden yakalıyorum ve kapıya doğru yürürken neredeyse onu arkamdan sürüklüyorum.

"Umarım şehirdeyken seni daha çok görürüm Bellamy." Diyor ve beni kışkırttığını, tekrar tepki vermemi sağlamaya çalıştığını biliyorum.

"Aynen öyle." Ben koridora çıkmadan önce, "Ben de" diye takıldı.

Öfkeyle kolunu tuttuğum yerden çekti. "Affedilmeyecek kadar kabaydın." diye haykırıyor. "Belki babanla böyle konuşabilirsin ve bu sana önemli bir şeymiş gibi gelmeyebilir ama o benim bursumun yöneticisi. Buradaki geleceğimden onun sorumlu olduğunu biliyorsun. İsterse yarın hepsini elimden alabilir."

"Yapmayacak." Ses tonumdan emin bir şekilde söylüyorum.

Bana iğrenmiş bir bakış attı. "Beni bir sürtük gibi gösterdin. Çıkmadığımızı biliyorum, sorun değil ama beni oğluna sarılmış halde mutfağında yarı çıplak bulduğunda ucuz bir kaçamak gibi gösteremezsin. O senin baban ve benim bursumdan sorumlu kişi. Bana biraz daha saygı göster."

"Niyetim bu değildi. Ama ondan uzak durmanı istiyorum."

"Pardon?"

"Beni duydun."

"Özür dilerim, sorumu detaylandırmama izin verin. *Affedersiniz,* siz kim oluyorsunuz da bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyorsunuz?"

"Ben ciddiyim Bellamy. Seni onun etrafında istemiyorum."

"Neden istemediğini anlayabiliyorum. Ne de olsa her 'hızlı sikişenin' babanla tanışmasını istemezsin."

Hay sikeyim. Kulak misafiri olmuş.

Elimi sinirli bir şekilde saçlarımda gezdiriyorum. Neden bir kez olsun beni dinlemiyor ve bana zorluk çıkarmıyor?

"Sakın sinirli görünmeye kalkma. Burada mağdur olan taraf benim." Öfkeden titreyen elleriyle bağcıklarını bağlarken şöyle diyor. "Sana karşı sabırlı olmaya ve gerçek seni tanımaya çalışıyorum, Rogue, ama sen bunu gerçekten zorlaştırıyorsun."

İkinci bağcığını şiddetli bir çekişle ilmekliyor ve ayağa kalkıyor. Beni itip geçmeye çalışırken kolundan tutuyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yürüyüşe. Kafamı boşaltmam lazım." Diyor. "Dediğim gibi, bursumu o denetliyor, bu yüzden benimle görüşmek isterse memnuniyetle kabul ederim. Ve açıkçası bununla ilgili bir sorunun olup olmaması umurumda değil."

***

Mutfağa geri dönüyorum, yumruklarım sıkılı ve öfkem çok şiddetli.

"Neden buraya döndün? Amerika'da hayatını mahvedeceğin yeni bir oyuncağın yok mu?" Öfkem boynumda bir ilmik gibi, soruyorum. Nefeslerim kesik kesik ve sığ.

Babam gençlerden hoşlanır. Ben reşit olmadan önce benim yaşımdaki kızları becerirken yakaladım onu. Yaptığı şeyleri düşündükçe midemde iğrenme duyguları kabarıyor.

"Thornton bana onun sicilini sildirdiğini söyledi."

Hâlâ Bellamy'ye odaklanmış durumda. Ona gösterdiği her ilgi tehlikeli. O suda kan kokusu alan bir köpekbalığı ve eğer doğru oynamazsam ikimize de saldıracak.

Etrafından dolaşıp buzdolabına doğru yürüyorum ve onu dönüp bana bakmaya zorluyorum. Buzdolabından bir şişe çıkarıp kapağını açıyorum ve kayıtsızca bir yudum alıyorum.

"Neden umursuyorsun ki?"

"Bırakın bir kızı, oğlum her gün bir şeye ilgi göstermiyor.
O senin için ne ifade ediyor?"

"Hiçbir şey. Sıkılmıştım ve onun iyi bir eğlence olacağına karar verdim. İşte bu Hepsi."

Bana doğru tehditkâr bir tavırla yaklaşıyor. Kollarımı kavuşturdum ve sağlam durdum.

onun korkutma taktiklerine karşı.

"Bana yalan söyleme."

"Benim hayatım seni hiç ilgilendirmez. Bellamy ile ne yapıp yapmadığımın seninle bir ilgisi yok. Sırf sana vereceğim bilgilerle kendini tatmin edesin diye bu sorgulama her neyse ona maruz kalmayacağım. Amerika'ya geri dön, burada sana ihtiyaç yok ve istenmiyorsun."

Yumruğunun çenemde yarattığı çatırtıyı hissetmeden önce duymam ses hızının bir kanıtı. Bunu bekliyordum, son zamanlarda onunla her etkileşimim böyle bitiyor, ama darbenin gücüne pek hazırlıklı değildim.

Şişe elimden çıkıp yere düşerken su her yere uçuyor.

"Biraz saygı gösterin." Gürlüyor.

Bellamy'nin de aynısını istemesi komik.

Yumruğunun tekrar indiğini görünce yüzümü çeviriyorum. Çarpışmaya hazırım.

***

OceanofPDF.com

24.

Bellamy

Dışarıda muhteşem bir Eylül günü. Güneş dışarıda ve parlıyor, sıcaklık ılık ama dayanılmaz derecede sıcak değil, hava berrak ve taze. Piknik için mükemmel bir gün.

Onun yerine, Rogue malikânesinin merdivenlerini tepinerek iniyorum, öfkeli adımlarımın altında çakıllar gürültüyle çıtırdıyor. Beni bir saniyede sıfırdan yüze çıkarma gibi eşsiz bir yeteneği var. Neredeyse etkileyici, gerçekten.

Belli ki babasıyla arasında bir şeyler oluyor ve yapmak istediğim son şey bunun ortasına düşmek.

Bununla birlikte, babasına ulaşıp bir kahve içmek için zaman ayarlayacağım. Buraya geldiğimden beri yolum inanılmaz derecede engebeli - çoğunlukla oğlu yüzünden - ve onu tanımak istiyorum ki gerçekten nasıl bir insan olduğumu anlasın.

Elbisemi sıvazlıyorum, kızlara buluşmayı söylemek için telefonumu arıyorum ama evde unuttuğumu fark ediyorum.

Sikeyim.

Öğleden sonra ondan biraz uzaklaşabilirim. Kızlara mesaj atıp piknik için benimle buluşup buluşmayacaklarını sormak istedim.

Fazla uzaklaşmadım, eve koşup telefonumu alabilirdim.
Şimdi ona sahip olmadığımı fark ettiğim için yokluğunu hissediyorum.

Topuklarımın üzerinde dönerek, büyük bir iç çekişle eve doğru geri dönüyorum. Gizlice içeri gireceğim, böylece onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Rogue ile ringde bir raunt daha yapmak için can atmıyorum.

Kapıyı arkamdan yumuşak bir şekilde kapatıyorum ve mutfaktan gelen sesleri duyduğumda merdivenlerden yukarı çıkmak üzereyim. Bir tartışmaya benziyordu.

Tam görmezden gelmek üzereydim ki Bay Royal'in sesini duydum. "Biraz saygı gösterin."

Çok öfkeli.

Sesi korkunç. Benimle konuştuğu zamanki sesine hiç benzemiyor.

Sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyor.

Rogue ile sadece bu şekilde konuşuyor olabilir. Ben gittiğimde buradaki tek kişi oydu.

Vücudumdaki her şey bana kaçmamı söylüyordu. Yukarı çıkmamı, telefonumu almamı ve niyet ettiğim gibi evi terk etmemi.

Ama eğer Rogue ise, onu bırakamam.

Önceki tartışmamız unutuldu, onun iyi olduğundan emin olana kadar gitmeyeceğim.

Kapının hemen dışına gelene kadar sessizce mutfağa doğru ilerliyorum. Duvara yaslanıp köşeye bakmak için kendimi hazırlarken endişeden kaslarım gerginleşiyor.

Tenin tene temas ettiği o çok tanıdık sesi ve ardından bir homurtu duyduğumda kararımı verdim. Köşeyi dönüyorum ve gördüğüm manzara karşısında dehşet içinde çenem düşüyor.

Rogue'un bir dizi yerde. Yüzündeki birden fazla kesikten kan damlıyor ve gözü şişmeye başlıyor. Geriye doğru sendeliyor, darbenin şiddetinden sersemlediği belli.

Babası, yumrukları yanında sıkılı bir şekilde onun üzerinde duruyor.

Kanım damarlarımda dondu. Şok beni kapı aralığında kaskatı kilitledi, parmak uçlarım kapının pervazına yapıştı. Kulaklarımda çınlama var ve tek duyabildiğim kalbimin öfkeyle çarpma sesi.

Beynim tekliyor, içimde inançsızlık, öfke, endişe ve korku arasında gidip geliyor.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu, seni lanet korkak?" Babası ona tükürür.

Rogue'un bakışları babasınınkilerle buluşmak için yukarı doğru hareket ediyor ve bu sırada beni fark ettiklerinde bir parça genişliyor. Bana bakmak için duraklamıyor, orada olduğumu kabul etmiyor ya da dikkat çekmiyor.

Ama o beni görüyor. Gördüğünü biliyorum.

Babasına zehirli bir bakış fırlatır ve karşılığında karnına bir yumruk yer.

"Durmamı iste." Babası bağırıyor, ses tonundaki sadist neşe açıkça görülüyor. "Durmam için yalvar."

Bundan zevk alıyor.

Rogue başını eğiyor ve acıyla karnını tutuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluşuyor ve lanet olsun, hiç bu kadar net bir acı görmemiştim.

daha önce bakışlarında. Bakmak fiziksel olarak acı veriyor.

Beni çağırıyor ve donmuş halimden çıkarıyor. Babasının kolunun geri çekildiğini, başka bir darbe için şaha kalktığını görmek beni harekete geçiriyor.

Bir adım öne çıktım.

"Dur!"

İlk başta, konuşanın ben olduğumu sanıyorum. Ama bu sözleri söyleyen ben değilim, Rogue.

"Lütfen, dur."

Babasının yumruğu havada duraklıyor ve ben adımımın ortasında duruyorum.

Rogue bu sözleri ona söyledi, ama onlar benim içindi. Beni olduğum yerde kalmam için uyardılar.

Gözleri benimkilere kayıyor ve varlığımı belli etmemem için bana yalvarıyor. Sadece bana bakışı yüzünden dinliyorum.

"İlginç. Daha önce hiç yalvarmadın." Ses tonunun daha önce neşeli olduğunu düşünmüştüm ama şimdi düpedüz mutlu. Sanki bilmediğim bir savaşı kazanmış gibi hissediyorum.

Yumruğunu serbest bıraktığında ve yumruk Rogue'un elmacık kemiğine çarpıp onu yere yuvarladığında bakmamak için bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Bu ekstra tatlı hissettiriyor."

Köşeden dönüp koridorun karanlığına doğru bir adım atıyorum.

Tam zamanında geldim. Saniyeler sonra, babası son bir veda darbesiyle dışarı fırlıyor.

"Sen her zaman bir hayal kırıklığıydın." Fiziksel olarak titriyorum.

Saklı kalmak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Beni geçtiği anda mutfağa koşuyorum. Rogue güçlükle ayakta duruyor, ağırlığını desteklemek için bir sandalyeyi sıkıca kavrıyor. Diğer eliyle çenesini nazikçe ovuyor.

"Rogue! İyi misin? Ne acıyor?" Çılgına döndüm. Ellerim yanaklarında, boynunda, göğsünde, çılgınca onu kontrol ediyor. "Buz! Buza ihtiyacın var. Sana biraz getireyim."

Buzdolabından bir buz torbası alıyorum ve yanağına koymadan önce mutfak havlusuna sarıyorum. Bakışları yana kaymış, tamamen ölü.

"Rogue." Adını usulca söylüyorum, yaralarını kontrol etmek için gömleğini kaldırıyorum. "Çok ama çok üzgünüm."

Elini uzattı ve bileğimi tutarak beni durdurdu. Hâlâ bana bakmıyor.

"Git."

"Ne?"

"Evine git. Şu anda seni görmek istemiyorum."

Yanağını hafifçe okşuyorum, başını bana doğru çeviriyorum ve onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum.

"Hayır." Buz torbasını bırakıp kollarımı sıkıca boynuna dolayarak söylüyorum. "Bu sefer beni uzaklaştırmana izin vermeyeceğim."

Geriliyor ve beni iteceğini düşünüyorum. Tutunuyorum, bu sarılmayla duygularımın derinliğini anlatmaya çalışıyorum. Nefesini bırakıyor ve bana doğru sarkarken sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkıyor.

Ona uzun süre sarılıyorum. Hiçbir şey konuşmuyoruz ama hafifçe ileri geri sallanıyoruz.

Ondan uzaklaştığımda gözleri yumuşuyor. Başparmağı gelip düşen bir damla gözyaşını toplamadan önce birkaç saniye sözsüzce yüzüme bakıyor ve elmacık kemiklerimden ayrılmadan önce gözüme kadar takip ediyor. Ancak o zaman hıçkırdığımı fark ediyorum.

Ailesi olmayan bir çocuk ve bu sonuçlardan doğan bir adam için ağlıyorum.

"Baban seni taciz etti ve ağlayan benim, çok üzgünüm."

Bakışları başparmağındaki gözyaşına sabitlenmiş, gözleri merakla parlıyor.

"Beni gerçekten önemsiyor musun?" Diye soruyor ve sesinde şaşkınlık var.

Ona karşı bir şeyler hissettiğimi söylediğimde bana inanmamasına şaşmamalı. Kendi babası ona böyle davranırken neden bana inansın ki?

Sözsüzce başımı sallıyorum.

Beni vücuduna çekiyor ve kollarını etrafıma sarıyor. Bir eli kıçımı avuçlamak için aşağı inerken, dudakları şiddetli bir öpücükle benimkini alıyor. Dilimdeki kanın metalik tadı beni gerçekliğe geri getiriyor.

"Bekle, dur." Dudaklarımı onunkilerden ayırarak söylüyorum. İsteksizce gitmeme izin veriyor. "İz kalmaması için bu kesiklerle ilgilenmem gerek."

Kilerden ilk yardım çantasını ve mutfak masasından bir sandalye alıp geri dönüyorum ve onun önünde duruyorum.

"Otur." Sandalyeyi işaret ederek emrediyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, tartışmadan itaat ediyor.

Onu temizlemek için ihtiyacım olan tüm malzemeleri bulup çıkarıyorum ve karşısındaki sandalyeye oturmadan önce masanın üzerine koyuyorum.

Pamuklu çubuğu hidrojen peroksite batırıp sol yanağındaki kesiklere hafifçe sürüyorum. İrkilmiyor. Hiçbir şekilde tepki vermiyor.

Bu konuda konuşmak istemeyeceğini biliyorum ama bu olmamış ve ben de buna tanık olmamışım gibi davranamam.

"Neden bana saklanmamı söyledin?" diye sordum. "Ağzınla söylemedin ama ben gayet net duydum."

"Sana da zarar verebilirdi."

Verdiği cevap karşısında boğazımda düğümlenen duygularla yutkunuyorum. Bir parçam bana hızlı sikiş demesinin gerçek sebebinin bu olduğunu umuyor. Çünkü güvenliğim için endişeleniyordu ve onun için sadece bundan ibaret olduğum için değil.

"Yani bunu daha önce de mi yaptı?" Sesim kısık
bir şekilde soruyorum. Cevap vermiyor. Daha
önce olduğu gibi, gözleri her şeyi söylüyor.

Yara bandıyla kapatmadan önce iki kesiğe yara kapatıcı krem sürerken yanağımdan bir damla daha yaş süzülüyor.

"Buraya nadiren geliyor, o yüzden
sık sık gelmiyor." "Polise
gitmemiz gerekiyor."

Esprili bir şekilde gülüyor. "İsviçre'deki polisler Amerika'dakiler gibi değil. Ve hepsinin cebinde olduğu için bir şey yapmazlar. Sadece mezun olmam gerekiyor. Mezun olduğumda, büyükbabamdan kalan bir vakıf fonuna erişimim olacak ve onu buradan siktir olup gitmek için kullanacağım. Beni bir daha asla görmeyecek."

Zarar görmemiş yanağını avucumun içine alıyorum. Benden uzaklaşırken sesi sertleşiyor ve kendini uzaklaştırmaya çalışıyor. "Senin merhametine ihtiyacım yok."

Kucağına sürünüyorum ve kollarımı ona doluyorum. Göğsüne bu şekilde yaslandığımda cüssesi beni cüceleştiriyor. Başımı çeviriyorum ve boğazını öpüyorum.

"Bu acıma değil. Empati."

Yüzümü boynunun derinliklerine gömüp tenine doğru fısıldıyorum. "Sana tokat attığım için çok özür dilerim."

Göletteki yüzleşmemizden sonra fiziksel müdahalede bulunduğum anda kendimden nefret ettim, ancak Rogue'un hayatının daha geniş bağlamı, eylemimin dehşetini keskin bir şekilde ortaya koyuyor. O korkunç davrandı ama ben bilmeden affedilemez bir çizgiyi aştım.

"Bunu hak ettim."

"Yüzyılın sözlü dayağını hak ettin ama sana asla elimi sürmemeliydim. Özür dilerim."

Yutkunurken adem elması sallanıyor. Cevap vermeden önce sessizce bana bakıyor. "Ben de üzgünüm. Yaptığım şeyler için."

Dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Affedildin." Yanağından öperek söylüyorum.

İnliyor, vücudu temasla titriyor. "Söz mü?"

Gülerek geri çekiliyorum. "Serçe parmak sözü." Serçe parmağımı uzatarak Onu.

Gözleri kısık bir şekilde bana bakarken, kendi gözlerini etrafımda dolaştırıyor. "Sen hızlı bir sikiş değilsin."

Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle atıyor ki duymasından korkuyorum. "Neyim ben o zaman?"

"Bilmiyorum." Elimi tutup şakağına götürerek cevap veriyor. "Ama sen buradasın." Dokunuşuma doğru eğiliyor, başının ağırlığını kısmen elime bırakıyor. Tekrar konuştuğunda sesi neredeyse sinirli çıkıyor. "Buradasın ve seni buradan çıkaramıyorum."

"Güzel." Gülümsüyorum, saçlarını geriye ve alnına doğru okşuyorum. "Rogue, burada kalamayız. Daha sonra geri gelecek."

"İyi olacağız. Sen buradayken hiçbir şey yapmayacaktır. Değerli imajına zarar verebilecek bir şey yapmaktansa ölmeyi tercih eder."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesim ne kadar emin olmadığımı ele veriyor.

"Evet, sorun olmaz. Muhtemelen Pazartesi günkü toplantısından sonra ayrılır." "Tamam." Cevap veriyorum.

"Merak etme. Sana bir şey olmasına izin vermem."

***

OceanofPDF.com

25.

Bellamy

Rogue bundan sonra mutfak olayı hakkında konuşmayı reddediyor. Hafta sonunun geri kalanını film izleyerek ve yemek pişirirken hararetle tartışarak geçiriyoruz.

İnanılmaz derecede evcil hissettiriyor.

Ruh halinin değiştiği ve beni en yakın yüzeye hoyratça götürdüğü zamanlar hariç. Doymak bilmiyor, zor yetişiyorum. Beni masada, mutfakta ve tezgahta beceriyor. Halının üzerinde ve sandalyelerden birinde. Ne zaman onunla aynı fikirde olmasam ve geri adım atmayı reddetsem, geri adım atana kadar beni tokatlıyor.

Bana kitaptaki tüm müstehcen isimleri söylemekle, sahiplenici övgüler yağdırmak arasında gidip geliyor. Bu sarhoş edici ve potansiyel olarak biraz zehirli ve ben bunun sarhoşuyum.

Salı günü, planlanandan önce dikkatim dağıldıktan sonra kızlarla *Bella'da* erken bir akşam yemeği yiyorum. Meraklı kulaklardan uzakta, son birkaç haftayı tamamen gözden geçiriyoruz. Onlara Rogue'un babasından bahsetmedim. Benim için endişelenmelerini istemiyorum ve onun sırrını açığa vurmak istemiyorum. Bu benim sırrım değil.

Yemekten iki saat sonra, Rogue bana mesaj attı.

Pislik: Dışarıdayım.

İrkilerek başımı kaldırdım ve Aston Martin'ini park yerinde gördüm, ışıkları hâlâ yanıyordu.

Ben: Eve gitmiyorum. Arkadaşlarımla birlikteyim.

Buraya 'ev' demek garip geliyor. Benim evim değil ama başka ne diyebilirim ki?

Ben de tatlı istiyorum.

Pislik: Ben de.

Bu ima karşısında tenim ısınıyor ve bir anda beni ele geçiriyor. Çantamı ve montumu kaptığım gibi kabinden çıkıyorum.

"Hey, Rogue dışarıda. Ben çıkıyorum."

"Hayır!" Thayer haykırıyor. "Daha yeni başlıyoruz, henüz gitme."

"Üzgünüm," diyorum içtenlikle. "O zaten burada. Söz veriyorum, sabahı

Bu hafta sonu bütün gün." Her ikisinin de yanaklarına birer öpücük bırakarak ekliyorum. "Tamam, ama sadece birimizin sevişmeye ihtiyacı olduğu için. Tadını çıkarın! Yapmayın

yapmayacağımız bir şey. Ya da yap ve bize anlat lütfen." Arkamdan bağırıyor ve ben de diğer müşterilerin bakışlarından kaçınmak için başımı eğiyorum.

Dışarıda, Rogue'un bekleyen arabasına atladım. Otoparktan çıkıyor ve evine doğru giden şeride giriyor. Güneş batmaya başlıyor ve gökyüzünün renkleri çok güzel.

"Canın istediğinde beni arkadaşlarımdan uzaklaştıramazsın." "Ama yine de b u r a d a s ı n . " Diyor ki, elini

direksiyon simidini kavrıyor. Eli devasa, sahiplenici bir tutuşla kalçamı cüceleştirirken damarları patlıyor.

"Bu konuda mutlu değilim." Sahte bir öfkeyle kollarımı

kavuşturuyorum. "Neredeyse hiç karşı koymadın."

"Şimdi öyleyim."

"Sorun değil, eve gittiğimizde bu tavrını sikip atacağım."

Onun sözleri içimde gizli bir heyecan yaratıyor. Oyun sırası bende. "Denemeni görmek isterim."

Başını yana çevirdi. Gözleri acımasızca bana dikilmiş, bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor. Yüzünde iyileşmeye başlayan soluk morluklar ve kesikler onu özellikle tehlikeli gösteriyor.

Aniden ana caddeden sık ağaçlarla çevrili bir yan yola sapar.

"Ne yapıyorsun? Nereye gidiyoruz?" Pencerenin kenarını sıkıca kavrayarak soruyorum.

Beni görmezden geliyor ve sürmeye devam ediyor. Birkaç dönüş sonra, ağaçların arasında ıssız bir yoldayız. Arabayı durdurdu ve ben başka bir soru soramadan arabadan atladı. Kapım açıldı ve beni koltuğumdan kaldırmadan önce emniyet kemerimi çözmek için üzerime eğildi.

Beni arabanın yanına çekerek, yanağım sıcak metale değecek şekilde çeviriyor.

"Rogue!"

"Belli ki bu iş eve gidene kadar bekleyemez. Beni kışkırttığın için cezanın ne olacağını biliyor musun?" Eteğimin kumaşını belimden kıvırıp kıçıma bakarak soruyor. Bugün sadece bir tanga giyiyorum, bu yüzden onun için tamamen teşhirdeyim. Bir eli beni arabaya bastırırken diğeri yanaklarımı yavaşça okşuyor.

"Bana şaplak mı atacaksın?"

"Hayır." Eli sağ yanağıma acımasız bir tokatla iniyor. Haykırdım. "Sevmiyormuş gibi davranma Bellamy. Bu bir ceza sayılmaz." Beni tekrar tokatladı, bu sefer sol yanağıma.

Adam haklı. İkinci tokattan sonra merkezimde ıslak ısı havuzları oluşuyor. Beni hiç umursamadan, sadece lazer odaklı ve takıntılı bir şekilde almasına bayılıyorum. Arabasının üzerine kabaca eğildim, kıçım dışarıda ve bacaklarım yayıldı. Halka açık bir yerdeyiz, herkes geçip beni görebilir. Ve bir parçam endişeli ve korkmuş durumda.

Diğer tarafım o kadar delice tahrik oluyor ki, sadece vücut ısımla arabayı yakacağımdan korkuyorum.

Kulağıma doğru kabaca fısıldarken başı benimkine yaklaşıyor. "Hayır, buradan ayrılmadan önce benim için yalvarmanı sağlayacağım."

Dik durarak, üç hızlı ve sert vuruşla kıçımı tokatladı. "Kıçını çok seviyorum Bell." Sesinde hayranlığa benzer bir şeyle söylüyor.

Bell.

"Benim olmasını seviyorum. İstediğim zaman ona dokunabilmeyi seviyorum. Üzerine adımı dövme yaptırmak istiyorum."

Dişlerinin sol yanağımın derisine saplandığını hissettiğimde keskin bir çığlık attım.

Beni ısırdı.

Baskıyı sürdürüyor, deriyi ağzına çekiyor. Beni

işaretlemeye kafayı takmış.

Vücudumun hiçbir santimi güvende değil.

Beni bırakarak başparmağını ısırığının dalgalandırdığı derinin üzerinde gezdiriyor. Boğazından derin bir hırıltı yükseliyor. Konuştuğunda sesi kadifemsi yumuşak ve baştan çıkarıcı. "Diş izlerimi burada görmeye bayılıyorum."

Parmakları tangamın çizgisini takip ediyor. Bir tanesini kumaşın altından geçirerek, tangamı yanaklarımın arasından çekip yana doğru yuvarlıyor.

Bu çok kirli bir hareket, girişime daha fazla ıslaklık fışkırıyor. İki elini kullanarak yanaklarımı ayırıyor ve *oradan* bana bakıyor. Utanarak geri çekiliyorum ama beni tekrar kaputa çarpıyor.

"Kal." Karanlık bir şekilde tehdit ediyor.

Eğiliyor ve dilini çatlağımdan aşağıya doğru sürükleyerek beni yukarıdan aşağıya doğru yalıyor. Neredeyse tekrar arabadan fırlayacaktım, zevkten gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyordu ama eli beni yerimde tutmak için dışarı çıktı.

"Islaksın. Benim için her zaman sırılsıklamsın, seni 7/24 sikimin üzerinde tutmalıyım." Islaklığımı toplamak için yarığımı aşağı yukarı izliyor.

Yüksek sesle inliyorum.

"Hoşuna gider miydi bebeğim?"

Başımı sallıyorum, şehvet diğer tüm düşüncelerimin önüne geçerek ağırlaşmış gözlerle ona bakıyorum.

"Siktir, bana öyle bakma. Tamamen yok edilmek istiyorsun. Bunun bir ceza olduğunu unutma."

"Dediğim gibi, denediğini görmek isterim." Baş döndürücü inlemeler arasında çıktım.

Tek seferde üç parmağını içime sokarken bana düpedüz şeytani bir sırıtış atıyor.

Çığlık atıyorum. Daha önce hiç üç vuruş yapmamıştı. O kadar sıkı ki, kırılacağımdan korkuyorum. Öfkeli bir hızla içime girip çıkmadan önce alışmam için bana bir an bile vermiyor. Parmaklarını aşağı doğru kıvırıyor ve gözlerimin arkasında yıldızların patlamasına neden olan bir noktaya vuruyor. Otuz saniyeden daha az bir süredir beni parmaklıyor ve beni kör edebileceğinden korktuğum kadar güçlü bir orgazma doğru hızla savruluyorum.

Parmaklarını aniden çekiyor ve küçük bir adım geri atıyor. Dirseklerimin üzerine kalkıp ona doğru dönüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Yalvarmaya hazır mısın?"

Arabaya doğru geri dönüyorum, kanımda hayal kırıklığı şarkı söylüyor, ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Hayır mı?"

Rogue bana doğru geri adım atıyor ve üç parmağını tekrar içime sokmadan önce kıçıma iki tokat atıyor.

"Rogue!" Çığlık atıyorum, o ritmi artırırken ben arabanın düz yüzeyine tutunmaya çalışıyorum. Daha önce olduğu gibi, doruk noktasına ulaşmam saniyeler sürüyor. Daha önce olduğu gibi, ben uçurumun kenarına gelmeden birkaç dakika önce parmaklarını çekip uzaklaşıyor. Körü körüne ona uzanıyorum, onu kendime çekmeye çalışıyorum. "Rogue, yapma." Sızlanıyorum.

"Adımı söylemen çok ateşli." Elini aşağı indiriyor ve amıma şaplak atıyor. Darbe klitorisime çarpıyor ve acı ve zevki içimde alevlendiriyor. "Hadi. Benim için yalvar bebeğim."

Başımı tekrar tekrar, kırık bir şekilde sallıyorum.

Kemerinin halkası açıldı, ardından fermuarı yırtıldı. Dişleriyle prezervatifi yırtıp açıyor ve kalın sikini kılıfına sokup tek seferde içime dalıyor.

Ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor, çünkü bana uyum sağlama şansı vermiyor, sadece içime giriyor, beni acımasızca beceriyor.

Her hamlesinde kalçalarım arabaya çarpıyor. Yüzüm yere dönük, yanağım onun ritmine uygun bir hızla arabanın kaputuna sürtünüyor.

Acımasız ellerinden birini belime, diğerini de boğazıma dolayarak beni yukarı çekiyor ve boynumu geriye doğru eğerek ona bakmamı sağlıyor.

Belimdeki parmakları karnımda geziniyor, am dudaklarımı ayırıyor ve klitorisime dokunuyor. İnliyorum, beni kavrarken vahşi bir hayvan gibi nefes nefese kalıyorum. Sanki içimdeki ve dışımdaki her parçamla oynuyormuş gibi hissediyorum.

"Şu haline bak." Kulağıma mırıldanıyor. "Sen benim için çok iyi bir sürtüksün, bebeğim. Klitorisine bir melodi koymamı seviyorsun. Kabul et."

"Hayır."

"Yalancı."

Hızını artırıyor, artık beni gerçekten beceriyor. Zirveye ulaştığımda duvarlarım onun etrafında kenetleniyor, beni itmek için sadece birkaç vuruşa daha ihtiyacım var.

Çekiyor.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum. Beni serbest bıraktı ve ben gevşek bir şekilde Araba.

Bu tam bir işkence. Cinsel olarak çok sinirliyim, ağlayabilirim. Sanki ben Gelmeme izin vermezse kaybetmeme saniyeler kaldı.

Beni sırtüstü çeviriyor ve kıçım arabanın kenarından sarkacak şekilde bacaklarımdan tutup çekiyor. O içimde sallanırken merkezim onun sikine sürtünüyor, beni kızdırıyor.

"Yalvar dedim Bellamy."

"Lütfen." Fısıldıyorum, başka tarafa bakıyorum.

"O da neydi? Seni duymadım." Çenemi tutuyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Konuşurken gözeneklerinden güven damlıyor. "Ve bak

yalvarırken bana bak. Bana boyun eğdiğinde o güzel gözlerini ve o sikilebilir ağzını görmek istiyorum."

"Lütfen."

"Daha yüksek sesle."

"Lütfen!" Bağırıyorum, sesim çiğ.

Teslim olduğumda sırıtışı çok hoş ve şeytani. "Aferin kızıma."

Bana güç veriyor, klitorisimi çimdikliyor ve meme ucumu aynı anda ısırıyor ve ben patlarken ona tutunuyorum. Yoğun dalgayı dünyaya geri sürerken vücudum dakikalarca onun etrafında spazm geçiriyor. Üstümde geriliyor ve üzerime düşmeden önce yüksek bir homurtuyla boşalıyor.

Boğazıma doğru fısıldarken içimde sabit kalıyor. "Bana ne yapıyorsun?"

Soru retorik, bu yüzden bir şey söylemiyorum.

***

Birçok nedenden ötürü, bir sonraki Çarşamba günü gözaltında tutulmak acı vericidir.

Öncelikle, Rogue burada benimle değil. Rhys ve Phoenix ile gitmesi gereken bir etkinlik için muafiyet aldı.

Bu da demek oluyor ki kütüphanedeyim, tek başımayım ve son üç saattir sonu gelmeyecekmiş gibi görünen kitapları istifliyorum.

Rogue'un varlığını özlediğimi itiraf etmek zor ama özlüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, tüm bu süre boyunca iş yükünün eşit bir payını taşıyor. Şikayet etmiyor ve yanımda gayretle çalışıyor. Çok ilerleme kaydettik ve muhtemelen altı haftamız dolmadan bitireceğiz.

Ancak fiziksel iş gücü açısından yardımcı olsa da, onu özlememin nedeni bu değil. Alaycı esprileriyle beni nasıl güldürdüğünü ve hayata dair karamsar bakış açısını özlüyorum.

Bana milyonlarca soru sormadan ve bir tanesine cevap vermesi için tehditlere başvurmak zorunda kalmadan bütün bir seansı geçirmek garip. Onun en çok gülümsediğini gördüğüm yer burası. Gerçek gülümsemeleri beni her zaman hazırlıksız yakalıyor, bir anda ortaya çıkıyor ve benim de ona gülümsememi imkansız hale getiriyor. Eğer aynada kendimi görseydim, eminim yüzümde aptalca bir hayranlık ifadesi olurdu.

Telefonumu tekrar kontrol ettim ve hiç mesajım olmadığını gördüm.

Belli ki diğerinin varlığını arzulayan bir tek ben varım. Kendime gelmeliyim. O meşgul ve başka şeyler düşünüyor. Ayrıca, bana 'hızlı bir sikişten fazlası' olduğumu söylese de, tam olarak nasıl olduğunu asla tanımlamadı. En iyi ihtimalle, hala sadece çıkarları olan arkadaşlarız ve bunu unutmamalıyım.

Regl dönemim bugün başladığı için ekstra hormonlu olmam da yardımcı olmuyor, bu da gözaltının ağrılı olmasının ikinci nedeni.

Kramplarım her zaman olduğu gibi öldürücü. Regl dönemim sadece birkaç gün sürüyor ama o günler için çok para ödüyorum. Yapmak istediğim tek şey yatakta kalıp romantik komedi izlemek.

Düşündüm de, bunu bu gece neden yapamayacağımı anlamıyorum. Regl dönemimdeyim ve seks yapmayacağım ve onun aksi yöndeki teminatlarına rağmen, yatağında uyumamı istemesinin asıl nedeni bu. Eğer seks yapamazsak, muhtemelen beni orada istemeyecektir.

Geçen sefer kızlarla takıldığımda erken bitirdim, bu yüzden evde bir gece geçirebilirim. Ayrıca, etkinliğinden sonra eve geç gelecek, bu da beni özlemeyeceği anlamına geliyor. Etkinlik olmasa da özlemezdi zaten.

Tamam, sarmal oluyorum.

Telefonumu kapıp kızlara hızlıca bir mesaj attım.

Ben: Bu gece evde uyuyacağım. Rosé ve reality tv gecesi mi?

Nera: Ben de varım.

Altı: Evet!

Thayer: Şimdiye kadarki en iyi haber. Rogue'un sana izin vermesine şaşırdım.

Nera: Evet, doğru. Kavga mı ettiniz?

Ben: Köpekbalığı haftası.

Thayer: Ah.

Altı: O da ne?

Ben: *kan emojisi gönderir*

Altı: Lol harika, bu ifadeyi daha önce hiç duymamıştım.

Nera: İşin bitince gelip seni alırım.

Bu harika olur**.** 30 dakika içinde bitiririm.

Otuz bir dakika sonra Nera'nın arabasında daireye doğru gidiyordum.

***

Love Island UK'in son sezonunun birkaç bölümünü tam da ilk taşındığımda yapacağımızı hayal ettiğim gibi izliyoruz. Dördümüz yaşam alanının etrafına yayılmış, favori çiftlerimiz hakkında onları tanıyormuşuz gibi teoriler hakkında sohbet ediyoruz.

"Tasha ve Andrew'u seviyorum." Altı diyor.

"Evet şirinler ama ben Ekinde'nin üstünlüğünden yanayım." Thayer cevaplıyor.

"Bence kazanacaklar. Çok tatlılar." Gözümden bir damla yaşı silerek söylüyorum. Az önce randevularını izledik ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Lanet olsun şu dönem hormonlarına.

"Spoilerları gördüm, bu yüzden dudaklarım mühürlü." Nera ekliyor.

"Siz bensiz devam etmekte özgürsünüz." Ayağa kalkıp yatak odama doğru ilerliyorum. "Ben biraz dinleneceğim, daha sonra geri döneceğim."

Tüylü çoraplarımı çıkardım ve Rogue'un kazağını giydim. Bana ödünç verdikten sonra ona geri vermemiştim. Yorganın altına girip top gibi kıvrılıyorum. Yorgunum, kramplar her zamankinden daha acı verici ve sadece uyumam gerekiyor.

Gözlerim kapanıyor ve derin bir uykuya dalıyorum.

***

Yatak odamın kapısı çarparak açılıp duvardan sekince aniden uyandım.

Uykumun sisinden zihinsel olarak çıkarken, uykuyu üzerimden atmak için gözlerimi ovuşturuyorum. Rogue kapı aralığında duruyor, ben doğrulduğumda sert bakışları benimkilerle çarpışıyor.

Odama giriyor, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor.

"Elbette, içeri girin. Kapımı bu şekilde suistimal etmenizin bir nedeni var mı?" Dalgınca soruyorum. Her şey başarısız olduğunda en azından en iyi arkadaşım var, alaycılık.

"Bu gece eve geldiğimde yatağımda olmamanın bir nedeni var mı?"

İçimde beliren memnuniyet duygusunu bastırıyorum. Bu sözler beni bu kadar mutlu etmemeli. Beni özlediği için burada olduğunu, bir anlaşmamız olduğu ve onu bozduğum için burada olmadığını umut etmeme izin vermeyeceğim.

"Üzgünüm, sana mesaj atacaktım ama uyuyakalmışım. Bu arada, mesaj atabilirdin ve ben de sana söylerdim. Buraya kadar gelmene gerek yoktu. Seni kim içeri aldı?"

"Thayer. Ve mesaj attım." Gıcırdayan dişlerinin arasından gıcırdıyor.

Uyumak için uzandığımda telefonumu yatağın diğer tarafına atmıştım. DND'de olduğunu ve aralarında Rogue'dan gelenlerin de bulunduğu bir sürü cevapsız mesaj olduğunu fark edince yüzümü buruşturdum.

Pislik: Neredesin lan sen?

Göt herif: Kendimi senin daracık amına gömmek için sabırsızlanıyordum. Yatağımı boş bulduğumda ne kadar heyecanlandığımı tahmin edebilirsiniz.

Ardından on dakika sonra. **Pislik**:

Uyuyor olsan iyi olur. **Pislik**: Tek

başına.

Ve nihayet beş dakika sonra.

Pislik: Seni bulmaya geliyorum.

O kadar uzun süre beklemesine, beni aramak için kampüsü hemen dağıtmamasına şaşırdım. Bunu bir ilerleme olarak görmeyi seçiyorum.

"Gördüğün gibi uyuyordum ve istediğin gibi yalnızdım."

"Neden benim yatağımda değilsin?"

Midemde patlayan kelebekleri metaforik bir kutuya doldurmaya ve o kutuyu metaforik bir deliğin derinliklerine itmeye çalışıyorum.

"Regl oldum. Şiştim. Karnım ağrıyor. Mutsuzum ve acı çekiyorum ve bugün iki kez ağladım ve gecenin geri kalanı için hava durumu pek iyi görünmüyor. Seks yapmak şu anda parmağımı elektrikli kalemtıraşa sokmak kadar cazip geliyor, bu yüzden yatıya kalmamı isteyeceğini düşünmedim. Buraya kadar boşuna geldiğin için üzgünüm. Birkaç gün içinde her şey bittiğinde geri geleceğim, söz veriyorum."

Son kelimeyi zeytin dalı olarak ekliyorum ve her zaman yaptığımız gibi "söz mü?" diye cevap vermesini bekliyorum. Onun yerine birkaç saniye daha sessizce bana bakıyor, her zamanki gibi hiçbir şey belli etmiyor.

"Yani üzgün değil misin?"

"Doğa ana dışında, hayır."

Sessizliğini koruyor ve sessizlik beni rahatsız ettiği için onu doldurma isteği duyuyorum. "Hiçbir şeye kızgın değilim. Sen ve ben iyiyiz."

Hala konuşmadığı için başka bir şey eklemek üzereydim ki topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıktı. Omuzlarım çökerken ön kapının arkasından kapandığını duyuyorum. Hayal kırıklığına uğradığım için kendime kızıyorum.

Nerede durduğuna dair bir işarete ihtiyacın varsa, işte buydu Bellamy.

Tekrar uzandım ve gözyaşına benzeyen nemi uzak tutmak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Bugün üçüncü kez ağlamayacağım.

***

Yirmi dakika sonra, kapım tekrar açıldığında hala yatağımdaydım, tavana bakıyor ve hayatımdaki her seçimi yeniden düşünüyordum.

"Ne-"

Ben geri döndüğünü ve yerel eczaneden bir çanta taşıdığını fark ettiğimde Rogue odanın yarısını çoktan geçmişti. Eşyaları bana uzatırken karıştırmaya başladı.

"İnternete baktım ve Aspirin'in kanınızı inceltebileceğini ve daha fazla kanamanıza neden olabileceğini söylediler, bu senaryoda ters etki yaratacak gibi görünüyordu, bu yüzden ondan kaçındım ve onun yerine ibuprofen aldım. İki tane al."

Körü körüne şişeye uzanıyorum, hâlâ olayların bu şekilde gelişmesini sindirmeye çalışıyorum. "Sana bir de ısıtma yastığı aldım. Konuştuğum eczacı bunun
en iyi marka ama tek kullanımlık, o yüzden sana bir çift
aldım." Onlar da bana geliyor.

"Okuduğum makalede atıştırmalıkların şart olduğu, aksi takdirde öfkeli küçük bir cine dönüşebileceğiniz yazıyordu, bu yüzden doğal olarak yaklaşık on beş farklı çikolata türü de dahil olmak üzere geniş bir seçki aldım. Ayrıca yüz maskeleri ve oje gibi bir sürü kız işi şey de var. Google ayrıca bu durumda Pride & Prejudice izlemenizi öneriyor. Görünüşe göre ağlamak bekleniyormuş ve bu film ağlamanızı dindirmenize yardımcı olacakmış. Kontrol ettim, Apple TV'de mevcut, isterseniz onu da açabilirim. Yoksa kenara çekil de yanına geçeyim."

Cevap vermeme izin vermek için duraklıyor ama en az on saniyelik bir gecikme yaşıyorum. Bırakın sözlerini, dönüşünü bile hala sindirmeye çalışıyorum. Sözlerindeki özen, onları her zamanki duygusuz tonuyla söyleme biçimiyle tamamen çelişiyor.

"Geceyi burada geçireceksin." Dedim. Başını salladı. "Seninle seks yapamayacak olsam bile mi?" İnşaat nedeniyle kapalı olduğumu yinelediğimden emin olarak soruyorum. İlk söylediğimde bir şekilde bu bilgiyi kaçırmış olabilir diye.

Öfkeyle gözlerini deviriyor. "İnsani duygulardan tamamen yoksun değilim."

"Bu benim için yeni bir şey." Nefesimin altında mırıldandım.

"Bunu duydum. Empatim var, çok değil ama biraz var ve dünyanın sonu gelmeden 24 saat boyunca bekar kalabilirim."

"Tekrar. Şok oldum." Ona takılıyorum. Mizah, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kazara ortaya çıkarmaktan daha iyi bir koltuk değneği.

Ama sözlerini de değerlendiriyorum. Onunla yatamamam, gidip yatabilecek birini bulamayacağı anlamına gelmiyor. Midem bulanıyor ve bunun regl kramplarıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bekâr olduğunu söylemişti, yani başka kimseyle yatmıyor mu?

Lyra'nın göğsündeki elinin görüntüsü zihnimde canlanıyor ve beni şiddet sınırına getiriyor.

"Aşırı aktif beyninin orada döndüğünü görebiliyorum. Ben sadece siz Amerikalıların deyimiyle 'sabit parçama' göz kulak oluyorum. Bu bir evlilik teklifi değil."

Bu sözler üzerimde gerekli ayıltıcı etkiyi yarattı.

"Sevişmemize gerek yok ama geceyi benimle geçireceksin. Anlaşmamızın bir parçası bu." Sanki onu kovacağımdan korkuyormuş gibi ekliyor.

"Pekâlâ. Filmi başlatın ve beni bugün dördüncü kez ağlarken görmeye hazır olun."

"Dördüncü mü? Ben gittiğimden beri ağladın mı?'

"Oh, hayır." Yalandan öksürüyorum, yorganı geriye atıyorum ve dikkatini dağıtmak için ayağa kalkıyorum. "Yanlış saymışım, bu üçüncü."

Gözleri göğsüme kayıyor. Göğüslerime baktığı için onu azarlamak üzereydim ki baktığı şeyin üzerimdeki kıyafet olduğunu fark ettim.

"O benim kazağım mı?"

"Evet." Etek ucunu çekiştirerek söylüyorum. "Çok rahat."

Beni kendine doğru çekerken kolu yılan gibi belime dolanıyor.

Onu.

"Görünüşe göre sen de benden uzakta bir gece geçirememişsin." Kendini beğenmiş bir şekilde söylüyor. Beni açlıkla öperken ağzı cevabımı yutuyor.

Ona doğru eğildim ve birkaç dakika boyunca tek yaptığımız azgın gençler gibi öpüşmek oldu. Geri çekiliyor ve kısık gözlerle bana bakıyor.

Konuşurken sesi gırtlaktan geliyor ve şehvetle doluyor. "Adımı üzerinde görmek hoşuma gidiyor."

***

OceanofPDF.com

26.

Rogue

"Rahat mısın?" "Evet,
filmi izle."

"Tamam, ama çok ağırsam hareket edebilirim." Bellamy teklif ediyor, sesindeki sinir belli oluyor.

Oturma odasına geçtiğimizde, kanepenin yatay kısmına yaslandım ve Bellamy'yi üzerimde yatacak şekilde tuttum.

Başı göğsümde, çenemin hemen altında duruyor ve bir kolum onu sarmış durumda. Kendini yeniden konumlandırmaya çalışıyor ama kolum onu yerinde sabit tutuyor.

"Sakın kıpırdama." Tehdit ediyorum.

Onu üstümde istiyorum, ağırlığını bedenimde hissetmek istiyorum. Geçirdiğim günden sonra buna ihtiyacım var. Bellamy'ye bir etkinliğe gideceğimi söylemiştim ama gerçekte Rhys, Phoenix ve ben Müller'le güncellemeleri konuşmak için buluşmuştuk.

Hâlâ bir şey bulamadı.

Öğleden sonranın yarısını annem hakkında sorduğu ayrıntılı soruları yanıtlamaya çalışarak geçirmiştim. Büyük çoğunluğuna cevap veremediğimde ruh halim karardı.

Nerede doğmuş? Lübnan'da bir yerde.

Üniversiteye nerede gitmiş? Gittiğinden bile emin
değildim. Ailesinin adı ne? Hiçbir fikrim yok.

Hiçbir şey bilmiyordum. Öfke büyümüş ve derimin altında iltihaplanmıştı, cevaplanmayan her soru yarayı daha da kötüleştiriyordu. Dışarıdan soğukkanlılığımı koruyordum ama içimde bir cehennem yanıyordu. Kendime bir kez daha, çekip giden ve bir daha arkasına bakmayan bir kadını aramak için neden bu kadar çaba harcadığımı sordum.

Bu sarmal düşünceler ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Eve geldiğimde boş bir yatak ve Bellamy'den hiçbir iz bulamayınca düpedüz şiddete dönüşmüştü.

Onu yatağımda bulmayı umarak eve geldiğimde boş bir odayla karşılaştığımda hissettiğim duyguyu tarif etmek çok zor.

Öfke bunu anlatmaya yetmez. Son birkaç günü ve onu kızdıracak bir şey yapıp yapmadığımı düşünerek beynimi yordum. Anlaşmamızdan dönmenin yanı sıra, eğer beni yine görmezden geliyorsa, bunun bedelini ödeyecekti.

Eğer başka biriyle birlikte olsaydı, kendimi tutmadığımda ne kadar delirdiğime tanık olurdu.

Onun yerine, onu yatakta biraz solgun ve çok yorgun bir halde buldum. İçeri daldığımda ağzı mükemmel bir 'o' şeklinde kapanmıştı. Kabarık dudaklarını ısırmak istedim.

Eve dönüp onsuz bir yatağa girme düşüncesinin bana hiç de çekici gelmediğini fark ettiğimde şaşırmıştım. Mesele sadece onu becermek de değildi.

Dişlerini fırçalarken müzik açması ve diş fırçasını kaldırmadan önce bütün bir şarkı boyunca dans etmesiydi. Ders çalışırken dünyaya karşı sağır olması, kendini tamamen geleceğine adaması ve bana tamamen yabancı olan bir şekilde geleceğine yatırım yapmasıydı. Kimsenin dikkatini çekmediğini düşündüğünde nasıl mırıldandığını. Ve uykuya dalarken her zaman ama her zaman bana nasıl kıvrıldığını.

Pozisyonlarımızın rahatlığını kabul ederek içime gömülüyor. "Tişörtün gözyaşlarıyla ıslandığında benden nefret etme o zaman."

"Sadece çıkaracağım."

Filmi izlerken göğsüme doğru gülümsediğini hissediyorum.

"Annem ve ben bu filmi yılda en az bir kez birlikte izleriz."

"Bu bir klasik."

Başını bana doğru çevirdi, şaşırmıştı. "Bunu daha önce gördün mü?"

"Bir kısmı. Annem de çok sever." Cevap veriyorum, her şeyi unutmadığımı fark ettiğimde üzerimden bir ağırlık kalkıyor.

"İyi bir zevki var. Darcy'nin arabaya binmesine yardım ettikten sonra elini esnetmesi bayıltacak cinsten."

"Hoşuna gitti mi?"

"Bu çok romantik. Bu onun için korunmasız bir an. Genelde çok soğuk ve mesafeli davranır ve ona karşı hislerini belli etmez ama tek bir hareketle

çok şey açığa çıkarıyor."

"O kısma geldiğimizde göreceğim."

O tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizce filmi izliyoruz. "Bugün onu mu düşünüyordun? Anneni mi?"

Cevap vermeden önce duraksıyorum. Belki bugünün hayal kırıklığından ya da şu anda uzun zamandır olmadığım kadar rahat olduğum gerçeğinden, ama ona söylemek istiyorum. "Onu arıyorum."

Bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu bulması için özel bir dedektif tuttum."

"Vay canına, bu... bu büyük bir olay. Henüz bir şey bulamadı mı?"

"Hayır." Kaba bir şekilde söyledim. "Gittiği haftadan beri ondan hiçbir iz bulamıyor. Ve sorduğu tek bir soruya bile cevap verememem de yardımcı olmuyor. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Elini boynuma doluyor ve parmakları ensemdeki tüylerle oynuyor. Beni yatıştırmaya çalıştığında yaptığı bir şey olduğunu fark ettim. İşe yarıyor.

"Bu gerçekten çok zor, üzgünüm. Onunla ilgili her mahrem detayı bilmediğin için kendini suçlama. Yani, nasıl bilebilirsin ki? Babanın onunla ilgili sorularına cevap verdiğinden şüpheliyim."

Bellamy'den bir tane Bullseye okudu. "Evet, haklısın."

"Soybilim sitelerini denediniz mi? Ben biraz gerçek suç meraklısıyım ve son zamanlarda, katille aynı DNA'yı paylaşan kişileri bulmak için 23andme gibi web siteleri aracılığıyla ailesel DNA eşleşmeleri kullanılarak vakaların çözüldüğü birkaç bölüm izledim. Benzer bir yaklaşımla, anne tarafından akrabalarınız olup olmadığına bakabilir ve oradan izini sürebilirsiniz."

Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. "Özel dedektif geçen hafta benden bir DNA örneği aldı. Sanırım bu yüzden ona ihtiyacı vardı."

Bana gülümsüyor. "İşte böyle! Eminim bir şeyler bulacaktır."

Eğilip ona bir öpücük veriyorum. O da derinleştirdi.

"Ne kadar rahat değil mi?"

İkimiz de dönüp baktığımızda Thayer'ın yüzünde bir sırıtışla mutfak adasına yaslandığını görüyoruz. Bellamy oturduğu yerden kızarıyor. "Ben hızlıca bir duş alacağım, hemen dönerim ve filme devam edebiliriz."

Bellamy tuvalete giderken Thayer'a pis bir bakış fırlatıyorum. O da bana karşılık veriyor ve kollarını kavuşturarak bana bakıyor.

"Ne?"

"Sana güvenmiyorum."

"Beni içeri alan sendin."

"Bellamy'yi görmene izin vermezsem kapıyı kırmakla tehdit ettin. Bu pek bir seçenek değil."

"Anlambilim."

"Ne yapıyorsun?" Etrafında dolaşıp bir bardak su doldururken soruyor.

"Bir bardak su alıyorum." Tezgâhın üzerine koyarak cevap veriyorum.

"Hayır, demek istediğim burada ne işin var? Bana bunun senin için sadece bir seks arkadaşı olduğunu söyledi, o zaman neden buradasın? Bunun ona karışık sinyaller verdiğini düşünmüyor musun?"

"Bellamy ne yaptığımızı biliyor. Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum." "Beni ilgilendiriyor çünkü o benim en iyi arkadaşım ve onun dikkatini çektiğin için ne kadar şanslı olduğunu tam olarak anladığını sanmıyorum. Bunu hak edip etmediğini sorguladığım için beni mazur gör. Onunla piyango kazandın. O tanıdığım en sabırlı, nazik ve sadık insan ve kendini senin gibi pisliklerden korumaktan kesinlikle aciz. işte ben burada devreye giriyorum."

"Can kulağıyla dinliyorum."

"İstersen hayatımı kesinlikle mahvedebileceğin için senden korkmam gerektiğini biliyorum, ama bu sana onun o muhteşem kafasının bir teline zarar verirsen seni pişman edeceğimi söylerken ne kadar ciddi olduğumu anlatmalı."

"Not edildi." Kıkırdayarak söyledim. "Rhys'in sana neden takıntılı olduğunu anlayabiliyorum." Bellamy banyodan çıkınca cevap vermekten kurtuldu, yeni bir şezlong kıyafeti giymiş ve saçları ıslak. Parfümünü tekrar sıkmış ve amber kokusu burnuma ve sertleşmiş sikime kadar yayılıyor.

Bardağı tezgahın üzerinden ona doğru itiyorum ve iki ibuprofen uzatıyorum. "Bunları al ve iç."

"Evet, baba." Hapları yutmasına rağmen alaycı bir şekilde cevap veriyor. Thayer yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ileri geri konuşmalarını izliyor. "Bana baba demen konusunda aklıma bir şey getirme." Cevap veriyorum imalı bir şekilde.

"Bu da gitmem için bir işaret." Bellamy kızarırken Thayer şöyle der. "Gecenizin tadını çıkarın."

✻✻✻

Kanepeye yerleştiğimizde Bellamy neredeyse anında uykuya dalıyor. Onu uyandırmak istemediğimden, hareket ettirmeden önce filmin geri kalanını izliyorum.

Film bittiğinde onu kucağıma alıp odasına götürüyorum.

"Özür dilerim. Uyuyakaldığımı fark etmedim." Kelimeleri uyku sersemliğiyle çıkmıştı.

"Uyumaya devam et." Onu yere bırakıp yorganı üzerine çekerek Onu.

Ayağa kalktım, tişörtümü tuttum ve boynundan çekip çıkardım. Pantolonum yerde birleştirin.

"Gerçekten kalıyor musun?" Uykulu bir

şekilde soruyor. "Evet."

"Güzel." Yatağın diğer tarafına doğru kayarak ve yorganın köşesini altına girmem için ters çevirerek cevap veriyor. Bana yer açmasını izlerken içimde açıklanamaz bir tatmin duygusu yeşeriyor.

Yanında yatağa girdiğimde arkasını dönüyor ve kalçalarını geriye doğru kaldırıyorum, böylece kıçı önüme dayanıyor. Ereksiyonumun uzunluğu sırtının alt kısmına baskı yapıyor. Bunu hissetmemesine imkan yok.

"Boş ver onu. Uyumaya devam et."

"Görmezden gelmek zor." Diyor, usulca kıkırdayarak. Dönerek kolumun arasına giriyor, başı göğsümde, kolunu vücuduma atarak geceyi geçirmeye hazırlanıyor. "Sır ortaya çıktı." Uykulu bir şekilde mırıldanıyor.

"Hmm?"

"Sen iyi bir insansın." Nefes alış verişi düzleşmeden ve derin bir uykuya dalmadan önce söylüyor. "Bunu biliyordum."

"Regl hormonları halüsinasyon görmene neden oluyor." Ses tonumla eğlenerek söylüyorum. "İyi geceler."

✻✻✻

OceanofPDF.com

27.

Bellamy

Perşembe sabahı erkenden uyandığımda, Rogue çoktan yataktan kalkmış ve kıyafetlerini giymeye başlamıştı.

"Dün gece geldiğin için teşekkürler." Ona başka ne söyleyeceğimi bilemediğimi söylüyorum. Geceyi benimle ilgilenerek geçirmesi ve ardından yatağımda uyuması bizim için keşfedilmemiş bir bölge gibi hissettiriyor ve açıkçası bunun üstesinden nasıl geleceğimden emin değilim.

"Bugün sakin bir sabah geçireceksin, değil mi?"

"Evet, öğle yemeğinden önce sadece bir dersim var, onun dışında sadece çalışma bloklarım var. Neden?"

"Aubonne'daki bir manikür salonunu aradım ve bir saat içinde birkaç teknisyen gönderecekler. İsterseniz siz ve kızlar manikür yaptırabilirsiniz." Telefonunu ve cüzdanını alırken bana kayıtsızca söylüyor.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Buraya mı geliyorlar? Olay nedir?"

Omuz silkiyor. "Kötü bir gün geçirdiğinde tırnaklarını yaptırmayı sevdiğini söylemiştin."

"Bundan haftalar önce bahsetmiştim." "Hatırladım."

"Tamam, şimdi gerçekten endişelenmeye başladım." Ona doğru giderken kaşlarımı çatarak söylüyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp bir şey arıyormuş gibi önce sola, sonra sağa çeviriyorum. "Kimsin sen ve Rogue'a ne yaptın?" Gülümseyerek soruyorum.

Ellerimi tutarak kollarımı arkaya doğru büküyor ve bir eliyle onları kavrarken diğer eliyle çenemi kavrıyor.

"Bu senin için olduğu kadar benim için de bir hediye. Seni bir daha becerdiğimde bu tırnakların sırtıma battığını hissetmek istiyorum."

"Bunu ayarlayabiliriz." Parmak uçlarıma kalkıp onu öptüğümü söylüyorum. Öpücüğü derinleştiriyor ve çekilmeden önce birkaç dakika öylece duruyoruz.

Geri.

Düşünceliliği beni şaşırtıyor. Dün regl dönemi ilk yardım çantasıyla gelmesi beklenmedik ve hoş bir şeydi. Beni dinlediği ve hatırladığı için, bunun beni mutlu edeceğini bildiği için bu randevuyu ayarlaması... bu bende daha önce hissetmediğim duygular uyandırdı. Korktuğum duygular, çünkü zaten güçleri ve kuvvetleriyle başa çıkılamaz hissediyorlar.

Bunun ne olduğu ya da daha doğrusu ne olmadığı konusunda net olan o, ama sonra böyle şeyler yapıyor. Bu küçük ilgileri sürdürürse korkarım duygularım kontrol edemeyeceğim bir şeye dönüşecek.

"Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkıyorum. Pazar gecesi döneceğim."

İrkildim ve düşüncelerimden sıyrılıp onu mutfağa kadar takip ettim. "Nereye gidiyorsun?" Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattığında, aceleyle ekliyorum. "İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

"Londra ve Cenevre. Büyükbabamın mirası Crowned King Industries'deki hisselerini de içeriyor, yani büyük bir hissedar olmak üzereyim. Yönetim kuruluna şarap içirip yemek yedirmeli ve halefiyet planının hâlâ sağlam olduğuna dair güvence vermeliyim."

"Kulağa yoğun geliyor."

"Pek sayılmaz. Daha çok özel burlesk kulüplerinde bana 'eski güzel günler' hakkında konuşurken Macallan doldurmalarına izin veriyorum."

"Gerçekten farklı hayatlar yaşıyoruz." Avrupa'da gezip tozarken başka biriyle takılabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor. Hiçbir zaman özel olduğumuzu söylemedik, bu yüzden bunu yapmaya tamamen hakkı var.

Bunu düşünürken bile kalbim sıkışıyor. "Peki, hoşça kal o zaman." Beceriksizce söylüyorum.

Bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Beni sertçe öpüyor, çekildiğinde sesi boğuk çıkıyor. "Hoşça kal."

***

Cuma günü ona tırnaklarımın fotoğrafını gönderdim. Onayladı ama başka bir şey demedi.

Cumartesi akşamı, o zamandan beri ondan haber alamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Altı beni telefonumu bilmem kaçıncı kez kontrol ederken yakaladı, ondan bir mesaj bulmayı umuyordum.

"Eminim sadece meşguldür." Yardımsever bir şekilde öneriyor.

"Evet, başka biriyle seks yapmakla meşgul." Diyorum, kederli bir şekilde.

Onun yokluğunu bu kadar hissedeceğimi tahmin etmemiştim. Mesaj atmaması hem onu daha çok özlememe hem de beni düşünmediğini fark etmeme neden oluyor.

"Pekâlâ, buraya kadar. Ben giriyorum." Thayer oturma odamızdaki kanepede uzandığı yerden ayağa fırladı. "Bu acıma partisinin daha fazla devam etmesine izin vermeyeceğim, B. Rogue'un neyin peşinde olduğu kimin umurunda? Bugün Cumartesi, hadi gidip kendi başımıza bir yerlerde eğlenelim. Neden süslenip dansa gitmiyoruz? Buralarda havalı bir yer olmalı, değil mi Nera?"

"Aubonne'da pek bir şey yok ama Cenevre'deki Baroque'a gidebiliriz."

"Aslında sahibini tanıyorum! Ona mesaj atabilirim ve bizi kesinlikle bu gece içeri alır." Six ekliyor.

"Şu planın bir araya gelişine bakın." Thayer bana yalvarırcasına ellerini kavuşturdu. "Hadi, B. Bu gece dansa gidelim, Rogue'u aklından çıkarırsın."

Nera telefonundan başını kaldırıyor. "Az önce IG'lerini kontrol ettim. Bu akşam Latin gecesi var."

"Başka bir şey söyleme." Elimi kaldırarak söylüyorum. "Kalbim Maluma'da. Ben içeri."

***

"Santé!" Dördümüz tekila shot'larımızı yudumlarken Six müzik eşliğinde bağırıyor.

"Bunlar asla kolaylaşmıyor." Thayer'ın bana uzattığı limon dilimini ısırırken yüzümü buruşturarak söylüyorum.

"Eğlencenin yarısı bu." Nera göz kırparak cevap veriyor.

"Hadi, gidip dans edelim!" Thayer beni ayağa kaldırarak haykırıyor.

Six'in arkadaşı sayesinde Baroque'da VIP bir masa bulabildik. Dans pistinin hemen dışındaki ana odanın karanlık ve karamsar bir köşesinde yer alıyor ve bir saat önce buraya geldiğimizden beri uzandığımız pelüş bordo kadife koltuklara sahip.

Thayer'ı dans pistinde takip ediyorum, insan seli beni yutarken kalçalarımı müzik eşliğinde sallıyorum. J Balvin kulüpte bangır b a n g ı r çalıyor ve titreşimleri iliklerime kadar hissediyorum.

Anın içindeyim, gözlerimi kapatıp teslim olurken enerji ve tekila damarlarımda dolaşıyor. Son birkaç gündür Rogue hakkında aklımdan geçen her şeyi silip süpüren müziğin beni yıkayıp geçmesine izin verirken bedenim akılsızca hareket ediyor.

"Siktir, B. Çok seksi görünüyorsun!" Thayer kulağıma bağırıyor, böylece onu müzikten duyabiliyorum.

Gözlerimi hafifçe aralayarak, indirilmiş kapakların arasından ona bakıyorum. Telefonunu çıkarmış ve beni filme alıyor. Alkol beni gevşetiyor ve kamera için yavaşça dans ediyorum, kalçalarımı sallıyorum ve parmağımla baştan çıkarıcı bir gel işareti yapıyorum.

"Bu benim en iyi arkadaşım! Kendisi bekâr ve kapmaya hazır, baylar ve baylar." Thayer telefonunu indirmeden önce ekliyor. Birkaç saniye boyunca yazmaya devam ediyor.

"Bunu sen mi gönderiyorsun?"

"Bak ne kadar seksisin." Bana göstermek için ekranını bana doğru eğerek söylüyor.

İyi göründüğümü itiraf etmeliyim. Dudaklarım kan kırmızısına boyanmış ve dans ederken ellerimi saçlarımda gezdirdiğim için saçlarım dağılmış. Thayer'ın kameranın arkasından bekâr olduğumu haykırdığı duyuluyor.

"Bu ona kalbini yedirecek."

"Rogue'u mu kastediyorsun?" Ben soruyorum. "Ne yaptığı kimin umurunda? "ya ne oldu?"

"Yapmıyoruz." Diyor. "Ama bu ödeşemeyeceğimiz anlamına gelmez." Ekranını kilitlerken neşeliydi. "Gönderildi."

"Eğer güçlerini iyilik için kullanmaya karar verirsen dünya barışını sağlayabilirsin." Düşünceli bir şekilde söylüyorum, beni kaburgalarımdan dürtüklediğinde bir nefes alıyorum.

"Kapa çeneni." Şakacı bir şekilde cevap veriyor.

Gülüşerek bara doğru ilerledik ve birkaç adamın bize önce shot, sonra içki ısmarlamasına izin verdik, sonunda dans etmeye çalıştıklarında onları el sallayarak uzaklaştırdık

Bizimle birlikte.

Yavaş ve şehvetli bir şeyle dans ederken müzik değişiyor ve tempodaki değişime uymak için vücudumu hareket ettiriyorum. Zaman geçiyor, bir şarkı diğerine akıyor ve ben de ona eşlik ediyorum. Eller belimi kavrıyor ve kendime onların Rogue'un olduğunu hayal etme izni veriyorum. O ve ben bu kulüpte birlikte dans ediyoruz, o beni tutuyor ve bu insanların önünde bana sahip çıkıyor.

Birkaç saniyeliğine kendimi bu fanteziye bırakıyorum ama eller tamamen yanlış. Benim için hiçbir şey yapmıyorlar ve kulağıma sarhoşça homurdanan ses de öyle, "Bu gece nerede uyuyacağını biliyor musun bebeğim?"

Bana seslenirken çıkardığı şurup gibi ses, kollarından fırlayıp geriye doğru tökezlememe neden oluyor.

"Yatağımda." Arkamdan bir ses duyuldu.

Tökezliyorum ve sırtım sert bir göğse

çarpıyor.

Güçlü eller beni sabitlemek için kollarımı sarıyor.

Bu sesi yakından tanıyorum. Bana zorbalık etti ve bana isimler taktı. Kulağıma kötü şeyler fısıldadı ve sahibi geldiğinde adımı söyledi.

Ve şimdi daha önce hiç duymadığım bir tonda hırlıyor. Beni vücudunu morartacak kadar sıkı tutarken öfkeli, kıskanç ve sahiplenici. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Birlikte dans ettiğim adam korkuyla kaçıyor. Benim de aklımın yarısı aynısını yapmakta çünkü Rogue'un sesi intikam vaat ediyor.

Yavaşça ona doğru dönüyorum ve yüz yüze geldiğimizde kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi atıyor.

Dans pistinin ortasında duruyor, etrafı yüzlerce insanla çevrili ama tek gördüğüm o. Tamamen siyah bir takım elbise giymiş olmasına rağmen yine de göze çarpmayı başarıyor.

Onun varlığını özledim. O yokken dünyam biraz daha sıkıcı. Küstah sözlerini ve anlaşmamızı kullanma kisvesi altında bana emirler yağdırmasını bile özlüyorum.

Onu gördüğüm için duyduğum heyecan, yüzündeki ifadeyi gördüğümde sönüyor.

Çenesi gergin. Yanağındaki kaslar o kadar sert zıplıyor ki acı veriyor gibi görünüyor. Daha önce gözlerinin karardığını gördüğümü sanmıştım ama şimdi düpedüz siyahlar. Bronzlaşmış yüzünde parlıyorlar, göz bebekleri sınırsız bir şiddetle büyümüş.

"Rogue." Sessiz tartışmayı daha fazla sürdüremeyeceğimi söyledim.

"Bellamy."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim. Cenevre'de işim var."

"Yani *burada* ne yapıyorsun? Bu kulüpte." Kendimi savunmada hissederek soruyorum. Ses tonu beni hemen geri çekti.

Kavga çıkarmak istiyor ve ben de ona bir tane verecek havadayım.

"Rhys bana Thayer'ın hikayesini gönderdi. Gelip bir merhaba diyeyim dedim. Seni kulübün ortasında neredeyse başka bir adamla sevişirken bulmayı beklemiyordum." Kesik kesik cümlelerle konuşuyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Son birkaç günü özel puro odalarında ve yeraltı burlesk kulüplerinde geçiren ve mesaj atmayan sensin. Eminim o geceleri yalnız geçirmiyorsundur."

"Peki ya yapmadıysam?" Bir tepki bekleyerek sorar. Bir

tepki alır.

"Canın cehenneme." Kendimi kaybederek söylüyorum. Öfke gözyaşlarımı merhametli bir şekilde uzak tutarak uzaklaşıyorum. Kalabalığı iterek karanlık bir koridora çıkıyorum.

Rogue arkamdan geliyor ve kolumu tutarak beni duvara doğru itiyor. Üzerime doğru gelirken eli başımın hemen üstüne çarpıyor.

"Başka kadınları becerdiğimi düşünüyorsun, bu yüzden birini tavlamak için buradasın, öyle mi?" Öfkeyle soruyor. "Bu mudur Bellamy? İntikam mı?"

"Dans ediyordum." Kolumu onun ellerinden kurtarıp koridorda ilerlemeye başladım. "Git buradan, Rogue. Son birkaç gündür sana eşlik eden ayın lezzeti neyse ona geri dön."

Kendini beğenmiş gülümsemesini arkamı dönmeden bile görebiliyorum. "Kıskançlık sana yakışıyor." Arkamdan sesleniyor.

"Çok konuşuyorsun." Tükürdüm, onunla yüzleşmek için döndüm. Aramızdaki mesafeyi iki adımdan kısa bir sürede kapatıyor, ben konuşurken vücudu üzerimde yükseliyor. "Beni bu kulübe kadar takip eden ve kıskandığın için arkamdaki adamı kaçıran sensin."

"Kıskandığım konusunda çok haklısın." Beni boğazımdan yakalayıp ağzıma karşı konuşarak alay ediyor. "Seni IG'de bu seksi kıyafetin içinde görmek, bu gece yüzlerce farklı erkeğin seni becermeye çalışacağını bilmek, sadece içeri girip rastgele birini elleriyle sana sarılmış bulmak

beni cinayete meyilli yaptı. Sana kimsenin dokunmasını istemediğim bir sır değil ama sen beni zorlamaya devam ediyorsun." Ekliyor. "Bunu ne kadar ileri götürecektin Bellamy? Onu becerecek miydin?"

Ben bir şey söylemeyince avucunu başımın yanındaki duvara vuruyor. "Bana cevap ver Bellamy, yoksa oraya geri döner ve o pisliği senin önünde boğarak öldürürüm. Cesedini ayaklarının dibine sererim ve kendinden başka suçlayacağın kimse kalmaz."

Bunu yapabilecek kadar deli, piç kurusu, özellikle de şu anda gözlerinde parlayan dengesiz bakışla.

"Hayır. Ben olsam onu sikmezdim." Diyorum. "Ama isteseydim yapabilirdim için."

"Bu doğru mu?" Gıcırdıyor, sesinden zehir damlıyor. "Özel
olmak istediğini hiç söylemedin."

Beni tekrar kolumdan tuttu ve VIP tuvaletine doğru çekti.
tekmeleyerek açmadan önce.

"Herkes defolup gitsin." Bana dik dik bakarken çenesi ileri geri hareket ediyor. O bir Kraliyet mensubu olduğu için dinliyorlar. Kabinlerdeki ve oturma alanındaki birkaç kişi dışarı çıkarken gözlerimi kaçırıyor.

Herkes gittikten sonra beni bırakıyor ve kapıyı önsezili bir *klik sesiyle* kilitliyor. Kravatını gevşetiyor ve bana doğru bir adım atıyor.

"Thayer'ın videosunda bekâr olduğunu söylediğini duydum. Gerçekten seni başkasının becermesine izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Cevabımı beklerken vücudu gergin. Patlamaya hazır görünüyor. "*Eğer*
başka birini becerebileceğimi düşünüyorsam, bunun tek nedeni
Bir ilişki ya da ciddi bir şey aramadığını defalarca söyledin." "Evet ya da
hayır, Bellamy. " diye soruyor.

"Evet." Bıkkınlıkla söyledim. "Başka biriyle çıkmamın ya da yatmamın senin için sorun olacağını düşünmemiştim."

Eli dışarı fırlıyor ve ensemden tutup beni kendisine doğru çekmek için kullanıyor. "Yanlış." Boğazımdan çene hattıma ve oradan da boynuma doğru bir iz bırakıyor.

Dudaklarım kanıyor. Metalik tat ağzımı dolduruyor. "Senin için başka kimse yok Bell."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor. O bir
hayvan. Isırıyor, yalıyor, alıyor.

Her zaman sahipleniciydi, ama bu farklı. Sanki vücudumun her yerini işaretlemek, içeride olduğu gibi dışarıda da her yerde kendinden izler bırakmak istiyor.

Ama başka biriyle yattığına dair sözlerini aklımdan çıkaramıyorum.

"Rogue, dur." Ağzımı onunkinden ayırıp başımı çevirerek söylüyorum. "Eğer bu hafta başka biriyle yattıysan seninle yatmam."

"Ben yapmadım."

"Yapmadın." Tekrar ediyorum.

"Seni düşünmeden edemiyorum." Diyor ve yularlı elbisemin üst kumaşını yukarı çekip göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Boynumu okşarken iki meme ucumu da sıkıyor. "Seni özledim."

"Bunu göstermek için komik bir yöntemin var." Yaklaşımlarına direnmeye çalışarak söylüyorum.

"Bu benim için yeni. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok." Beni yatıştırmak için söylüyor. Sözleri tenimde boğuklaşıyor. "Sen de beni özlediğini söyle." Boynumun sütununu öpüyor ve ısırıyor.

Isırma, yalama ve emmenin birleşimi karnımda ısı birikmesine neden olarak ona doğru eğildim.

"Ben de seni özledim." İtiraf ediyorum.

Elini elbisemin altına sokuyor ve külotumu yırtıp çıkarıyor. Parmaklarını yarığımdan klitorisime doğru çekmeden önce onları pantolonunun içine s o k u y o r .

Tenime karşı onaylarcasına inliyor. "Benim için her zaman çok ıslaksın bebeğim."

"Mhmm." İki parmağını içime sokarken boğuk bir şekilde inliyorum, başparmağı klitorisimi fiskelemek için geride kalıyor. Parmaklarıyla beni mızraklıyor, ritmi acımasız.

"Sen benim için çok iyi bir kızsın. Parmaklarımı sıktığını ve elime fışkırdığını hissedebiliyorum. Sertliği seviyorsun, değil mi?"

Ben bir şey söylemeyince kıçıma bir tokat attı.

"Ah! Evet, bayıldım."

Üçüncü bir parmağını daha içime sokarak vahşi hızını sürdürüyor. Kör edici bir orgazmın eşiğindeyim, aniden benden çekildiğinde uçurumun kenarından sallanmama saniyeler kaldı.

Parmaklarını kaybedince sertçe haykırdım.

Eli boğazıma dolanıyor ve uyarırcasına bir kez sıkıyor. "Bu, bana ait olana başka bir adamın dokunmasına izin verdiğin için." Şaplatıyor Klitorisimi.

Bir

kere.

İki

kere.

Art arda üç kez. Dudaklarımdan
acı dolu bir çığlık döküldü.

Beni çevirdi ve lavabonun üzerine yatırdı. Aynanın karşısındayım ve onun beni izlemesini izliyorum. Kıçımı okşarken gözbebekleri şehvet ve baskın bir sahiplikle parlıyor.

Elleri yanaklarımı ayırırken ve parmağı çatlağımda aşağı yukarı gezinirken ağzımın açık kalmasını izliyorum.

"Ve bu," diyor, orta parmağını arka deliğime kadar takip etmeden önce amıma daldırıyor. Gözlerim açılıyor ve parmağını sonuna kadar soktuğunda bir şey söylemek için -ne, bilmiyorum- yansımada onunla buluşmak için yukarı doğru fiske atıyorum.

Dudaklarımdan gürültülü bir inilti çıkarken avuç içim aynaya karşı kendimi tutmak için yukarı fırlıyor. "Bu, başka biriyle sevişebileceğin bir dünya olduğunu düşündüğün için." Üstümden karanlık bir şekilde fısıldıyor, bakışları yüzümde sabitlenmiş, müdahalesine verdiğim her mikro tepkiyi alıyor.

Parmağını içeri ve dışarı hareket ettirmeye başlar, hızı giderek artar. "Sana başka kimse dokunmuyor. Kimse seni böyle görmüyor."

Keşfinin verdiği zevk ve acıyla gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Parmağının itişlerini karşılamak için kalçalarımı geri itiyorum, ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Anlamlandırabildiğimden daha hızlı bir şekilde, daha önce benden kaçan orgazmın zirvesine geri döndüm. Nefes nefeseyim, onun adını sayıklıyorum, destek için lavaboya tutunuyorum

"Doğru bebeğim, adımı söyle. Seni beceren benim. Tek kişi." Diyor, sesi gergin. "Seni öyle bir sikeceğim ki bir daha asla unutamayacaksın."

Belimi kavrayarak parmağını çıkarıyor ve kıçımı kalçalarıyla buluşacak şekilde yukarı çekiyor. Fermuarının yırtılması, sikini amıma sokmadan önce sahip olduğum tek uyarı.

"Siktir."

Boğuluyorum. Beni
çiğ çiğ beceriyor.

"Küfür etmene bayılıyorum. Seni becerdiğimde o güzel ağzın çok pis oluyor."

Elini ortama doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, elini çenemden tutup yüzümü ona doğru çevirmek için hareket ettiriyor.

"Çok iyi alıyorsun bebeğim. Etrafımda çok sıkı duruyorsun, sikimi sanki ona kızgınmışsın gibi sıkıyorsun."

Ağzı şiddetli bir öpücükle benimkine iniyor. Birbirimizle savaşırken dişlerimiz çarpışıyor ve dillerimiz savaşıyor.

Bana kabaca vuruyor.

Cezalandırmak için yavaş, ölçülü, güçlü itişler. Beni uçurumun kenarına göndermekle tehdit ediyorlar.

Parmağı arka deliğimi tekrar bulup içeri iterken beni öpmeye ve sikmeye devam ediyor. Tutarsız inlemelerimi ağzında yutuyor. Çok dar ve sınırlarımı zorluyor.

"Eğer bir daha başka bir erkekle yatmaktan bahsedersen o daracık kıçını sikerim ve üzerine adımı dövme olarak yaptırırım, böylece kime ait olduğunu asla unutmazsın."

Sağ eli klitorisimle oynamak için geliyor ve elinin, kirli sözlerinin ve itişlerinin birleşimi beni kenara itiyor. Onun etrafında parçalanırken acı dolu bir çığlıkla boşalıyorum.

"Pis kız. Kıçını sikmem fikri hoşuna gitti mi?"

Onun sikini sıkıca kavradım. Homurdanıyor ve içime pompalamaya devam ediyor ve ben orgazmımın dalgalarını sürerken klitorisimi tıngırdatıyor. Sonunda, bir kükreme ile geliyor, kalçaları durmadan ve kendini içime boşaltmadan önce içimde gürlüyor. Dölleri içimi doldururken karnıma sıcaklık doluyor.

Çekiliyor ve bacaklarımın arasına çömeliyor. Lavabonun üzerine uzanmıştım ve kendimden utanamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

İki parmağıyla dışarı sızan dölleri topluyor ve amıma geri sokuyor. Beni tembelce parmaklarken diğer eli sırtımı okşuyor.

"Spermlerimin her damlasını alacaksın."

Ben bu kız değilim. Ben "maceracı" tanımı Weiner Circle'daki personel tarafından azarlanmak olan, çoğunlukla sessiz bir Ortabatılıyım. Bir aydan daha az süredir tanıdığı bir adamın kıçını parmaklamasına ve onu bir Avrupa kulübünün tuvaletinde becermesine izin veren biri değilim. Rogue, risk ve adrenalin arzulayan bu versiyonumun kilidini açıyor.

Onunla uçlarda yaşamak istiyorum.

Hâlâ lavabonun üzerinde uzanmış nefes almaya çalışıyorum. Beni temizliyor ve eteğimi kıçımdan aşağı çektikten sonra beni ayağa kaldırıp kollarını etrafıma doluyor.

"Beni prezervatifsiz siktin." Göğsüne karşı konuşuyorum.

"Farkındayım."

Geri çekiliyorum ve kolları iki yanına düşüyor. Bu küstah yanıttan daha iyisini yapması gerekecek.

"Sanırım bu konuda benim de söz hakkım olmalı."

Kollarını kavuşturdu ve bana baktı. "Sorun nedir? Hap kullandığını biliyorum. Ben temizim ve seni beceren tek kişi ben olduğum için senin de temiz olduğunu biliyorum."

Sanki unutabilirmişim gibi bana bu gerçeği hatırlatmayı çok seviyor.

"Başkalarıyla yatıyorsan beni prezervatifsiz beceremezsin."

Dudağının sol köşesi küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Aramızdaki boşluğu kapatıyor, parmağı çenemin çizgisini ve boğazımın köprücük kemiğime kadar inen sütununu okşuyor.

"Başka kimseyi becermeyeceğim."

Onun sözlerinden duyduğum memnuniyet içimde kükrüyor.

"Güzel." Ellerimin titremesini örtmesini umarak kararlı bir şekilde başımı sallıyorum.

Biz özeliz.

"Bunu gayet açık bir şekilde ifade ettiğimi sanıyordum ama daha fazla gösteriye ihtiyacınız olursa tekrar gitmekten mutluluk duyarım. Başka kimse yok." Dedi, eli boğazımı kavramak için geri geldi. "İkimiz için de." Sesi ölümcül, diye ekliyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Konu sen olunca çok sahipleniciyim Bellamy." "Yine de sana yalan söyleyen bir pislik olmak istemiyorum. İlişkiler ve genel olarak aşk hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Buna inanmıyorum ve bunu yapabilecek kapasitede olup olmadığımı da bilmiyorum. Bildiğim tek şey seni istediğim. Daha önce hiç kimseyi ya da açıkçası hiçbir şeyi istemediğim kadar çok. Ve başka kimseyi becermeni istemiyorum. Bu senin için yeterli olmalı."

Bana bilmediğim bir şey söylemiyor ama yine de bunu duymak berbat. Hoşlandığım ilk erkeğin ölçülemeyecek kadar berbat olacağını

düşündüm. "Ya değilse?"

Rogue başka tarafa bakıyor. Dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar titriyor. "O zaman anlaşmamızı, uyanık olduğun ve uyuduğun her anı benimle geçirmen için kullanacağım." Tekrar bana bakıyor. "Ve zamanımız dolduğunda, seni yatağa bağlayacağım, böylece ayrılamayacaksın."

"Sen delisin."

"Ben takıntılıyım, arada fark var."

"Peki ya sana karşı hislerim olduğu gerçeği? Diğerine karşı daha güçlü hisleri olan kişi için sadece bir son vardır ve tahmin edin ne olur? Bu mutlu bir son değil."

"Bak, tüm cevaplar bende değil. Seks çok ateşli ve belli ki birbirimizle vakit geçirmekten hoşlanıyoruz. Birimiz doyana kadar buna devam etmeyi ve sonra arkadaş olarak ayrılmayı öneriyorum. Gücenmek yok." Elini saçlarında gezdiriyor ve derin bir nefes veriyor. "Senin kalbini kırmayacağım Bellamy."

Bu çok aptalca. Hayır demeli ve çekip gitmeliyim. Ne yaparsam yapayım, bunun benim için sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını biliyorum. Ama muhtemelen kalbimin kırılacağını bilmek ne kadar zorsa, onu bir daha göremeyeceğimi ya da onunla vakit geçiremeyeceğimi düşünmek o kadar zor.

Yumruğumu ona doğru uzatıyorum, serçe parmağımı dışarı çıkarıyorum. "Söz mü?" O da benimkinin etrafını sarıyor. "Serçe parmak sözü."

Birbirimizi bırakmadan önce bir kez tokalaşıyoruz. Uzaklaşırken elini kaldırıyor ve aramızda tutuyor. Tek kelime etmeden gözlerimin içine bakarak elini esnetiyor, yanına bırakmadan önce parmaklarını uzatıyor.

"Neydi o?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Cevabı sessiz ve dikkatliydi. "Esnek el sahnesini sevdiğini söylemiştin, değil mi?"

Neden bahsettiğini anladığımda kaşlarım düzeliyor ve bayılmamaya çalışıyorum. *Pride & Prejudice'*teki en sevdiğim sahneye, Darcy'nin Elizabeth'e olan gerçek hislerini ortaya çıkardığını söylediğim sahneye gönderme yaptı. Rogue bunu mu ima ediyor?

Onunla şakalaşmak beni kamçılıyor. Ne zaman nerede durduğumuzu anladığımı düşünsem, bana her şeyi sorgulatacak bir şey yapıyor. O gerçek bir kafa sikici ama onu seven benim.

Bu benim hakkımda ne söylüyor?

***

28.

OceanofPDF.com

28.

Bellamy

"İşte buradasın! Nerelerdeydin- oh, hey." Konuşurken Nera'nın gözleri omzumun üzerinden kayıyor. Arkamdaki Rogue'u fark edince cümlesini yarıda kesiyor.

"Selam." Rogue cevap veriyor, VIP bölümümüzdeki kanepeye oturuyor ve beni kucağına çekiyor.

"Burada olduğunuzu fark etmemiştik. Bu Bellamy'nin bunca zamandır nerede olduğunu açıklıyor." Six sırıtarak söylüyor.

"Ben... banyoda makyajımı tazeliyordum." "*Bien sur.*" Tabii ki.

"Keşke şu anda döllerimin senden aktığını bilseydi." Rogue saçlarıma doğru fısıldıyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum.

Karnına dirsek atıyorum ve cevap niteliğindeki kahkahasını sırtımda hissediyorum. Tonu melodik ve bağımlılık yapıcı ve göğsümden yayılan bir sıcaklık var.

"Thayer nerede?" Etrafıma bakınarak soruyorum. Six ve Nera'nın yanında oturan tanımadığım birkaç adam var. Tahminimce kulüpteki randomlar.

"Bir yerlerde Rhys ile didişiyor."

"Rhys burada mı?" Rogue'a bakmak için arkamı dönerek soruyorum.

"Benimle geldi. Onun bir gece kulübünde olduğunu fark ettiğinde uzak duracağını mı düşündün?"

"Onun bir erkek arkadaşı var." Onu hafifçe azarlayarak söyledim. Carter'la aramızda kaybolmuş bir aşk yok ama Thayer sadakatsizlik yapmaz. Onun kendisine yaptığı gibi ona ihanet etmeyecek.

"Uzun sürmez." Diyor.

Gözleri başka bir yere odaklanmış ve yarıklar halinde incelmiş. Bakışlarını takip ediyorum ve Altı'yı izlediğini görünce şaşırıyorum. Dikkati dağılmış bir şekilde içkisini yudumluyor ve yanındaki adam kulağına bir şeyler fısıldarken ona doğru eğiliyor. Adam kolunu arkasındaki kanepenin arkasına doladığında Rogue homurdanıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Ellerini kendine saklaması gerekiyor."

Şimdi kafam karıştı. Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlar. Onunla ilgileniyor mu? Küçük bir parçam bu düşünceyle içten içe büzüşüyor.

"Altı ile konuşan adam mı? Neden?"

"Burası onun yeri değil." Sert bir şekilde cevap veriyor. "Phoenix bundan hoşlanmayacak."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes veriyorum, bunu yaparken gerginlik bedenimi terk ediyor.

"Phoenix'in söz hakkı yok, ona ait değil." "Ait."

Telefonunda bir şeyler yazarak söylüyor.

Oh, hayır.

Arkadaşlarına karşı korumacı olmasını takdir ediyorum ama ben de öyleyim. Telefonumu çıkarıp yan taraftaki Six'e mesaj atıyorum.

Bilgin olsun, sanırım Rogue Phoenix'e mesaj atıp burada olduğunu söylemiş**.**

Altı: Neden?

Görünüşe **göre** o adam sana biraz fazla yakın duruyordu.

Altı: Lol Phoenix çoğu zaman ben yokmuşum gibi davranıyor. Neden umursasın ki?

Belki yapmaz**.** Ama bir şey bana yapacağını söylüyor.

Altı: Bundan şüpheliyim.

Ben: Buraya geldiğinde ne yapacağını biliyor musun?

Altı: Gelmeyecek. Ama hayır, ne?

Ben: Ona bir gösteri **yap.**

****

Yirmi dakika sonra Thayer, Rhys ile birlikte VIP bölümüne girdi.

tow.

"Merhaba güzelim." Rhys bana sarılmak için eğildi.

Rogue onun önünü kesiyor ve yapamadan geri itiyor. "Defol git."

Rhys bir adım geri çekilirken ellerini masumca havaya kaldırıyor ve bu sırada bana şakacı bir göz kırpıyor. Onu kışkırtmayı seviyor.

"Hey Rogue," diyor Thayer. "IG hikâyemi gördün ve koşarak geldin, değil mi?"

Ona ters ters bakıyor, kolu belime dolanıyor. Ön kolunu dalgınca ileri geri okşuyorum, bu hareket yatıştırıcı oluyor.

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

"Dans etmek ve bir şeyler içmek." Elindeki fincanlardan birini bana uzatarak cevap veriyor.

"Teşekkürler." Aldım, dedim. "Rhys ile mi?" Ona şüpheyle sordum. "Ona barda rastladım."

"Artık arkadaş olduğumuzu bilmiyor musun Bellamy?" Rhys kolunu Thayer'ın omuzlarına atarak söylüyor. Bu temasla gerilen Bellamy, Rhys onu kendine doğru çekerken neredeyse fark edilemeyecek bir ürperti geçiriyor içinden.

Adamın elinden kurtuluyor. "Kendini aşma şimdi."

"O beni seviyor. Bunu fark etmesi an meselesi." Bana ukala bir gülümsemeyle bakıyor.

"Hayal kurmaya devam et." Thayer omzunu okşayarak, "Hayal kurmaya devam et," diyor.

"Yapacağımı biliyorsun."

"Sen hastasın."

"Sadece sana gelince."

Onların flörtöz şakalaşmalarını izliyorum, gözlerim aralarında gidip geliyor. Birbirleriyle baş başa kaldıklarında havadaki kimya çatırdıyor. "Gel dans edelim, Thayer." Ayağa kalkıp onun elini tutuyorum. "Dans edeceğiz. birazdan dönerim." Omzumun üzerinden Rogue'a bakıyorum.

Bir adım daha atamadan bir el sol kalçama dolanıyor. Parmaklar derimi kazıyor ve beni yerimde tutuyor. Rogue'a doğru dönüyorum ve soru soran bir kaşımı kaldırıyorum. Kalçamı aşağı yukarı ovuyor, her vuruşta biraz daha yukarı çıkıyor.

"Bir şey unutmuyor musun?"

Belimden eğiliyorum ve ağzımı şehvetli bir öpücükle onunkine yaklaştırıyorum. Dili dudaklarımın arasından geçip benimkiyle çarpışıyor ve öpüşmeyi bir hâkimiyet savaşına dönüştürüyor. Boynunun arkasını kavrıyorum ve alt dudağını ısırıyorum. Ağzımın içinde inliyor ve diğer elini kıçıma götürüyor.

"Pekala, pekala. Bu kadar yeter, B. Dansa gidiyoruz."

Thayer'ın sesiyle geri çekiliyorum, öpücüğünden başım

dönüyor.

"Geri geleceğim." Ona, yürürken parmağımı çenesinde gezdirdiğimi söylüyorum. Eli beni olabildiğince takip ediyor ve ulaşamayacağım bir yere gelince bırakıyor.

Thayer elimi tutuyor ve beni dans pistinin kenarına çekiyor. VIP bölümünden dans ettiğimiz yere kadar doğrudan bir görüş hattı var ve Rogue ile Rhys'in bizi izlediğini görmek için arkama bakıyorum.

"Sana bakışı sınırda korkutucu." Thayer içkisini dudaklarına götürerek şöyle diyor.

"Bana nasıl bakıyor?"

"Aşırı derecede sahiplenici. Sanki seni becermek mi yoksa sana baktığı için etrafındaki herkesi boğarak öldürmek mi istediğine karar veremiyor."

"Biliyorsun bazen beni boğmayı seviyor." Ben de diyorum ki

Boğulma sırası onda, bu sefer benim sözlerimle cin toniği içiyor.

"Sen bir ucubesin, B. Senin yanında kendimi Baş Rahibe gibi hissediyorum."

Carter'la seks hayatının nasıl olduğunu sormak için bir fırsat. Thayer her konuda açık bir kitap gibidir, bunun dışında. Ne zaman bu konuyu açsam ketum ve sessiz oluyor.

"Yani Carter, o hiç...?"

"Hayır." Sesi kapalı ve daha fazla zorlayamayacağımı biliyorum.

"Zaten bir önemi yok. Bu uzun vadeli bir şey değil. Sadece sıkılana kadar özel seks yapacağız."

"Bellamy, lütfen." Thayer homurdanarak söyledi. "Eğer bir komedi gösterisi isteseydim bir tanesine giderdim."

Başımı sorgulayarak ona doğru çeviriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Oh, ciddi misin? Vay canına, tamam." Boğazını temizliyor. "Sana bu haberi verdiğim için üzgünüm, ama kötü durumdasın bebeğim. Nedenini bilmiyorum, inan bana bunu düşünerek uyuyamadım ama o psikopata karşı büyük hisler besliyorsun. Bu hislerin ne kadar güçlü olduğundan emin değilim. Derinlere inip kendini değerlendirmen ve bana haber vermen gerekecek. Sonra da şeytan çıkarma ayinini Pazartesi ya da Salı gününe alıp almayacağımı söyle ki bu şeytanı senden çıkarmaya çalışabilelim." Ona şakacı bir şaplak attığımda gülüyor.

"Çok komik." Ben de öyle dedim. "Ama haklısın. Ona karşı bir şeyler hissediyorum." Sefilce ekliyorum.

"Bu üzgün surat niye? Bir ay önce ondan nefret ettiğimiz gerçeğini saymazsak."

"O aynı şekilde hissetmiyor."

Bunun üzerine göbekten gülüyor. "Bellamy, 'kötü' skalasında senden yukarıda olan tek kişi o."

Şimdi biliyorum ki çok yanlış düşünüyor. "Yanılıyorsun. Bunun sadece seks olduğunu söyleyen oydu. Bir ilişkiyle ya da Tanrı korusun aşkla ilgilenmediğini söyleyen oydu."

"Bu adam taşaklarını tekmelese bile bir duygunun ne olduğunu anlayamaz. Göğsünde normal bir insanın kalbinin olması gereken yerde o küçük çırpınışları kesinlikle hissediyor ve duyguları fark edip hissetmek yerine onları daha da aşağıya gömmeye çalışıyor." Umutsuzluk içinde eliyle alnına vuruyor. "Tanrım, çıktığınızda ona her şeyi öğretmek zorunda kalacaksın. O konuda sana bol şans. İyi haber şu ki, romantik duygusal olgunluktaki eksikliğini sana olan saplantısıyla kesinlikle telafi ediyor." Başını arkamdaki bir şeye doğru sallayarak söylüyor.

Dönüyorum ve Rogue'un birasından çekerken bana baktığını görüyorum. Bacakları o kadar da çekici olmaması gereken ama öyle olan bir şekilde açılmış. Elleri kucağına düşüyor, bakışları beni yakarken başı duvara yaslanıyor.

Sırtıma saplanırken hissetmediğime şaşırdım. Thayer'a doğru döndüğümde hissedebildiğim tek şey bu.

"Ayrıldığımızdan beri gözlerini senden ayırmadı. Dediğim gibi, takıntılı. Kesin olan bir şey var; ister sana zorbalık yapsın, ister senin için yanıp tutuşsun, hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyor."

Onu savunma dürtüsü hissediyorum. "O kadar da kötü değil, biliyorsun. Değişiyor." İçkimden bir yudum alıyorum.

Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Biliyorum. Seni son birkaç haftadır olduğu gibi parlatabilen herkes benim kitabımda iyidir. Psikopat ya da değil." Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Ama ona henüz güvenmiyorum. Buraya ilk geldiğimizde sana ne yaptığını unutmadım."

Yanağını yüksek sesle öptüm. "İşte bu yüzden seni seviyorum."

Eller kalçalarımı kavrıyor ve belime doğru hareket ettiklerinde ve bir ağız kulağıma fısıldamak için aşağı indiğinde onları koparmak üzereyim.

"Hadi eve gidelim. Seni yatağımda sikmeyeli çok uzun zaman oldu."

Rogue'la yüzleşmek için döndüm. "Pazar gününe kadar Aubonne'a dönmeyeceğini sanıyordum?"

"Bekleyebilir." Dedi, umursamazca.

Rauw Alejandro'nun *Todo De Ti* şarkısının kulüp remiksi çalıyor ve Thayer kendini kaybederek "Bu bizim şarkımız!" diye bağırıyor.

Dans edişini izlerken gülüyorum.

"Eşyalarımı alayım ve gidelim." Rogue'a, Cenevre'ye geldiği işi bitirmek yerine benimle eve gelmeyi seçtiği gerçeğine odaklanmamaya çalışarak söylüyorum.

"Ben bakarım." Beni durdurmak için elini uzattı. "İçkini bitir ve Thayer'la dans et. 15'te çıkabilir miyiz?"

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

"Bu acayip düşünceliydi." Thayer, o gittikten sonra onaylayıcı bir hmph ile söylüyor.

"Sana söylemiştim. O göründüğünden daha iyi bir insan." "Sana inanıyorum. Öyle olmasaydı ondan hoşlanmazdın."

Beni insan kalabalığının içine çekiyor ve sonraki üç şarkıda dans ediyoruz, DJ bangır bangır şarkıları sıralıyor.

Sonunda ortaya çıkıp Rogue'un bekleyen kollarına düştüğümde ter içindeyim ve gülüyorum.

"Beklediğiniz için teşekkürler." Ona bakarak söylüyorum.

Ceketimi omuzlarıma sarıyor ve başımın üstünü öpüyor.

Kulüpten kaldırıma çıkarken, içeri girmeye çalışan Phoenix'e çarpıyorum. Bana hiç dikkat etmiyor, onun yerine başımın üstünden Rogue'a bakıyor.

"Nerede o?"

"VIP alanı. Dümdüz ileride sağınızda."

"Teşekkürler." Dedi, onu kucakladı ve içeri girdi.

"Bekle-" Peşinden gitmek için dönüyorum.

Rogue bir kolunu bana doluyor ve beni bekleyen limuzine doğru çekiyor. "Hayır. Bırak gitsin."

"Onun gecesini mahvedecek."

"Belki. Belki de değil." Sırıtarak kapıyı açıyor ve önce benim binmemi işaret ediyor. "İhtiyacı olan tekme bu olabilir."

"Ne yapmak için?" İçeri girip arabanın bir tarafına oturarak söylüyorum.

Rogue arabaya bindi ve karşıma oturdu. Bölmeye vuruyor ve araba çalışarak yan şeride geçiyor. "Hak iddia etmek için."

Buna ö f k e l e n d i m ama etrafımdakiler dikkatimi dağıttı. "Bu senin limuzinin mi?"

"Şirketin."

"Ve almanıza izin mi verdiler?"

"Neden olmasın? Bir gün ben işleteceğim."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum.

"Babam öldüğünde bu iş bana geçecek. Ailem kurduğundan beri nesiller boyu böyle oldu ve biz halka açıldıktan sonra bile devam etti." Gayet açık bir şekilde söylüyor.

"İstediğin bu mu?"

"Elbette." Omuz silkerek söylüyor. "CEO olmamın en iyi yanı babamın öleceği anlamına gelmesi. Ve o gün yeterince yakın olamaz."

Bir elimi uzatıp ön kolunu sıkıyorum. "Kimsenin ölmesini dileyemem," diyorum, "ama eğer olacaksa birazcık hafif bir işkenceye de burun kıvırmam."

Şaşkınlıkla gülüyor, her kıkırdamada göğsü titriyor. "Ne söylemeni bekliyordum bilmiyorum ama öyle bir şey değildi." Dedi ve beni kucağına çekti. "Buraya gel."

"Seni tetikte tutmalıyım." Ellerimi boynunun arkasında birleştirerek cevap veriyorum.

"Zaten biliyorsun." Başını koltuğa yaslayarak arkasına yaslanıyor ve gözlerinde yanan sıcaklıkla bana bakıyor.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Sanki etrafında dünya yokmuş gibi tamamen bana odaklanmıştı. Sanki bir saniye bile kafasını çevirse bir şey kaçıracakmış gibi.

"Peki ya sen? Babanla yakın mısınız?"

"Onunla hiç tanışmadım. Annemin hamile olduğunu öğrenince ortalıktan kayboldu."

Saçımın bir tutamını yüzümden çekip hafifçe kulağımın arkasına yerleştiriyor. "Kaçırdı."

"Kesinlikle öyle düşünmek istiyorum."

Birkaç saniye öylece oturuyoruz, onun eli saçlarımda ve benimki boynuna sarılmış, birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

"Kirpiğin var."

Gözleri bir parça açıldı. "Nereye?"

"Tahmin etmek zorundasın." Nazikçe söyledim. "Bu işler böyle yürür, değil mi?"

Sol yanağını işaret ediyor.

Başımı sallıyorum.

Sağ yanağını işaret ediyor.

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hâlâ bir dilek tutabilirsin." Ona söyledim.

"Öyle mi?" Diye soruyor, gözleri bana bakarken parlıyor. "Bana izin mi veriyorsun?"

"Bazen kuralları çiğneyebilirim." Ona söyledim. "Cezaya bu şekilde düştüm, hatırladın mı?"

Bir sonraki evrimsel form ne olursa olsun, o tekrar gülerken kelebekler karnımda uçuşuyor. Bu hızla tüm zamanların en sevdiğim gecelerinden birine dönüşüyor.

Yüzünü boynuma gömüyor ve derin bir nefes çekiyor. "Bana ne yapıyorsun?" Boğazımın derisinde homurdanıyor, dudakları çarpan kalp atışlarıma dayanıyor.

Bunu daha önce de sordu ve bir cevaba yaklaşıp yaklaşmadığını merak ediyorum.

Boğazıma, karnımın alt kısmında ıslaklık birikmesine neden olan açık ağızlı bir öpücük bırakıyor ve geri çekiliyor.

"Ama bir şartla." Dedim.

"Devam et."

"Ölümü dilemek yok. Baban ne kadar hak etmiş olursa olsun, bu senin ruhun için kötü bir karma ve ben bunu senin için istemiyorum."

Kabul etmeden önce bir saniye beni düşünüyor. "Pekala."

Bir an için gözlerini kapatıp dinlenmeye bakıyor ve ben onun keskin elmacık kemiklerini ve dolgun ağzını öpme isteğime direniyorum.

Gözlerini tekrar açtığında, gözleri şehvetle parlıyor. "Dileğimi yerine getirdim."

Onu tatlı tatlı öpüyorum, ensesindeki saçları okşuyorum. "Umarım bu senin için gerçekleşir."

"Ben de." Dudaklarımı başka bir öpücükle yakalayarak cevap veriyor.

Azgın gençler gibi güzel bir öpüşme seansı yapıyoruz, tüm bilmece evi boyunca birbirimizi öpüyor ve okşuyoruz.

Eve gelir gelmez elbisemi yırtıyor, bana saldırırken ikimizin de kıyafetlerini antresine, merdivenlerine ve yatak odasının kapısına saçıyor.

Söz verdiği gibi, beni yatağa attı ve bütün gece boyunca sertçe sikti.

OceanofPDF.com

29.

Rogue

Ertesi hafta Perşembe gününe kadar kütüphaneyi düzenlemeyi tamamladık. Thornton beni omzumdan alkışlıyor ve iyi bir iş çıkardığımız için bizi içtenlikle kutluyor.

"Planlanandan da önce." Karga gibi ötüyor. "Aferin."

"Cezamız bitti mi? Yoksa zamanımızı başka bir şey yaparak mı tamamlamamız gerekiyor?" Bellamy soruyor.

"Sanırım işimiz bitti." Thornton'a sert bir bakış atarak araya giriyorum.

"Öhöm, evet elbette." Bana kaçamak bir bakış attı. "Sen gözaltı görevinizden serbest bırakıldınız, Bayan Ward." Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döner ve gider.

"Yaşasın!" Bellamy heyecanla ellerini çırpıyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"O da ne?"

"Artık bana emir veremezsin." Beni azarlamaya çalışıyor.

"Yazık." Cevap veriyorum.

Hayal kırıklığıyla suratını asıyor. "Bu kadar mı? En azından biraz dehşete düşersin sanmıştım."

"Neden olayım ki?" Kolumu omuzlarına atarak söylüyorum. "Senden biraz itaat almak için tek yapmam gerekenin amını yalamak olduğunu biliyorum."

"Kaba bir şey söyleyeceğini biliyordum."

Homurdanıyorum. "Lütfen, bu kadar masumiyet numarası yeter."

"Hey!" Sahte bir öfkeyle söylüyor. "Ben masumum."

Dudaklarım kulağına geliyor ve lobunu ısırıyorum. "Benim için değil. Sen benim için pis bir sürtüksün."

"Mhmm, haklısın." Nefes veriyor, ben lobunu emerken ağzıma doğru eğiliyor.

Beni itiyor ve sırtı kitaplığa değene kadar bir ayağını diğerinin arkasına koyuyor. "Ne dersin? Kütüphaneye veda etmeden önce son bir şipşak?" Baştan çıkarıcı bir şekilde öneriyor, kolları arkasındaki rafları kavramak için uzanıyor.

"Sikeyim evet."

İki adımda odayı geçiyorum. Bellamy kollarıma atlıyor, kollarını ve bacaklarını etrafıma doluyor ve mutlu bir şekilde kıkırdıyor. Onu duvara doğru itiyorum ve hızlıca beceriyorum, dudaklarından dökülen seksi küçük sesleri yutmak için elimi ağzına götürüyorum.

Daha sonra, konuştuğunda elbisesinin arkasını iliklemesine yardım ediyordum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hmm?" Odaklanarak cevap veriyorum.

"Eğer anlaşmamız bittiyse," diyor bana doğru dönerek. "O zaman her gece senin yatağında uyumak zorunda değilim."

Boyumu dikleştirerek ona ters ters bakıyorum. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

O da bana muzip bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Kabul etmelisin ki" diyor, "Öfkeli makyaj seksimiz oldukça ateşli."

Elim dışarı fırlıyor ve kıçını kavrıyor, parmaklarım etli ete giriyor ve onu kendime doğru çekmek için kullanıyorum. "Sana şaplak attığımda hoşuna gittiğini biliyordum." Dudaklarımı başının üstüne getirerek söylüyorum. "Seni tekrar becermeden önce kaç."

Dediğimi yaparken attığı keyifli kahkaha koridorlardan duyuluyor.

Peşinden gidiyorum.

***

Phoenix ve ben Cumartesi sabahı erken saatlerde koşudan yeni dönmüştük ki Bellamy'nin fuayedeki merdivenlerden aşağı doğru koştuğunu gördük. Çantasını takmış ve hafif bir ceketi koluna atmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" Phoenix mutfağa doğru ilerlemeden önce ona başıyla selam verirken soruyorum.

"İngilizce Edebiyat projemiz üzerinde çalışmak için kütüphanede Altı ile buluşmak, ardından brunch yapmak ve tüm kızlarla yürüyüşe çıkmak."

"Bugün birlikte bir şeyler yapacağımızı sanıyordum."

"Her gün birlikte bir şeyler yapıyoruz, Rogue." Şakayla karışık elini göğsüme koyarak beni hızlıca öptüğünü söylüyor. "Arkadaşlarımı özledim, onlarla vakit geçirmek istiyorum."

"Peki." Kopuk kopuk konuşmak yerine suratımı asıyorum. "Bu gece tekrar gel." Ses tonum bunun bir rica değil, emir olduğunu açıkça belli ediyor.

"Belki." Utangaç bir gülümsemeyle söylüyor.

"Sana kalmış. Eğer kovalanmak istiyorsanız kapınızı kırıp sizi buraya sürüklemekten mutluluk duyarım."

"Dikkatli ol, takıntın kendini gösteriyor."

"Bu saplantının ne kadar ileri gittiğini sana göstermeden önce git." Homurdanıyorum

Dışarı.

Parmak uçlarına kalkıp yanağımdan öpüyor. "Akşam görüşürüz."

Yanımdan geçerken kıçına bir şaplak atıyorum ve evden çıkışını izliyorum. Phoenix'i mutfağa kadar takip ettikten sonra yemek odasındaki

sandalyelere oturup bize kahvaltı hazırlamasını uzaktan izliyoruz. "Yumurtalar güzel mi?"

Aklım Bellamy'nin bana yaptığı omlete gitti. Phoenix'in bunu geçebileceğinden şüpheliyim. "Elbette."

Rhys elinde bir futbol topuyla koşarak içeri girdi. "Bellamy'nin çıktığını gördüm. Bundan sonra futbol oynamak ister misiniz? O geri dönmeden ve Rogue bizi unutmadan önce burada onsuz geçirdiğimiz zamanı değerlendirmeliyiz."

Onu tersledim ve kapı zili çaldığında geri dönmek üzereydim. "Boş v e r." Rhys kederli bir şekilde. "Görünüşe bakılırsa zihin."

Onu bekletmemek için koşarak ön kapıya gidiyor, aynı anda kapıyı açıyor ve ona "Bir şey mi unuttun?" diye soruyorum.

Ama kapıda duran Bellamy değil. Müller.

Elinde bir dosya ve yüzünde ciddi bir ifade var.

"Neden buradasın?" Kaşlarım çatılmış bir halde ona soruyorum. "Araman gerekirdi."

"Bunu bizzat duymak istersin diye düşündüm." Dedi, yanımdan geçip mutfağa girdi.

"Selam dostum." Rhys onun içeri girdiğini görünce yüzünde bir şaşkınlık belirdiğini söylüyor. "Bugün geleceğini bilmiyordum."

"Çünkü beni uyarmadı." Kollarımı kavuşturarak söylüyorum. "Sanırım annem hakkında bir şeyler öğrendiniz."

Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Peki, nerede o?" Ona soruyorum, artık sinirlenmeye başlamıştım.

Dosyayı aramızdaki tezgâhın üzerine fırlattığında gözlerim dosyaya kayıyor. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok..."

Fiziksel tepki hemen ortaya çıkıyor. Buz damarlarımdaki kanı ve göğsümdeki kalbimi donduruyor.

"Söyle."

"O öldü."

Ciğerlerimdeki tüm hava ıslık çalarak tek bir nefeste dışarı çıkıyor. Bunun olacağını biliyordum ama yine de bir şekilde darbeyi hafifletmiyor.

"Ne zaman?"

Müller tamamen iş adamı. Bilgi verme şekli işlemseldir. Onun için sadece veri, işin içinde duygu yok. Ama bu sefer tereddüt ediyor.

"Ne zaman?" Çenemi sıkarak tekrarlıyorum.

Bu anla ilgili tüm fiziksel tepkilerimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum. Haberlere nasıl tepki verdiğim konusunda ona güvenmiyorum.

"On yıl önce."

"Siktir... dostum." Rhys'in yanımdan usulca haykırdığını duyuyorum.

Kafa karışıklığı beni neredeyse takip eden öfke kadar sert vuruyor. Bunca zamandır ölüymüş.

"Nasıl?"

Bunu nasıl öğrendi ve kız nasıl öldü?

"Söylendiğine göre sizi terk edip ABD'ye taşındığı sıralarda öldü. Dediğim gibi, bırakın ABD'ye giden bir uçağa binmeyi, Avrupa'da bile izine rastlamadım. İz bırakmadan bulunabileceğini düşündüğüm her yere baktım ve onu hala bulamayınca bir sonraki bakacağım yer morg oldu. Kaybolduğu dönemde Jane Does'a ait olanlara öncelik vererek çözülmemiş dosyaları inceledim ve onun olabileceğini düşündüğüm bir vaka buldum. Kadın cesedi, yaklaşık aynı yaşta, aynı fiziksel tanımlayıcılar, cesedi bir gölde bulunduktan sonra kötü bir şekilde çürümüş ve tanınmaz halde... boğulmuş. İki ila beş yıl arasında orada kalmış."

Konuşmasını bitirdiğinde şakağımdaki damar tekrar tekrar atmaya başlıyor. Çenemi ileri geri gıcırdatıyorum.

Öldü.

"Onu benim DNA'mdan mı teşhis ettiniz?" Ben sordum.

DNA'mı istemesi şimdi mantıklı geliyor. Soyağacı bağlantısı için çok fazla.

Başını sallıyor.

"Başka bilen var mı?"

"Hayır."

"Bu şekilde devam edersen sana üç katını öderim." Tekrar başını salladı, beni izliyordu.

"Para yarın hesabınızda olacak. Kendin çık."

Onun yanından geçip mutfağa doğru yürüyorum, bu bir kovulma işareti. Arkamı döndüm ve gidişini izlemedim.

Öldü.

Öldüyse bile ailesini asla geride bırakmadı. Bizi bırakıp gitmedi ve beni terk etmedi. Yumruklarım ceplerimde sıkılıyor, parmak eklemlerim o kadar sıkılıyor ki parmaklarımdaki kan dolaşımını kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Psikopat babam birini aramak için dünyadaki tüm kaynaklara sahip. Onu aramış olmasına imkan yok. Müller, faili meçhul bir davanın üzerinden on yıl geçtikten sonra onu üç aydan kısa bir sürede bulabildiyse, o zaman onu bulabilmeliydi, özellikle de burada olduğu için. Neden bana Amerika'da olduğunu söyledi?

Ölmüş olduğu gerçeğini nasıl kabulleneceğimi bilemiyorum. Görünüşe göre hiç yapmadığı bir şey için hayatımın yarısından fazlasını ondan nefret ederek geçirdim. Beni terk etmedi, benden alındı.

Sağımda koyu kahverengi sıvıyla dolu bir bardak beliriyor. Omzumun üzerinden bardağı önünde tutan Rhys'e bakıyorum.

"Buna ihtiyacın olacak."

Belli ki deneyimlerinden biliyor.

Dönüyorum, onunla yüzleşmek için içkiyi elime alıyorum. "Özür dilerim." Phoenix öyle diyor.

Nasıl bir üçlüyüz. Phoenix'in kardeşi biz çocukken vefat etti ve o bunu asla atlatamadı.

Artık ölümün ve ortak keder deneyiminin birbirine bağladığı dostlarız.

"Neye ihtiyacın var?" O da ekliyor.

"Bundan biraz daha." Bardağımı boşaltmadan önce kaldırarak söylüyorum.

✻✻✻

"Şişeyi bırakmalısın, dostum." Uyarı, gözlerinde endişeyle bana bakan Rhys'ten geliyor.

"Defol git."

"Dinle, acı çektiğini biliyorum -"

"Piss. Defol." Diye bağırdım. "Bırak da rahat rahat içeyim. Özel mülkümdeyiz, hiçbir yere gitmiyorum, araba kullanmayacağım, telefonum yanımda değil. Kendimi ya da başkasını tehlikeye atmıyorum, o yüzden bırakın da annemin on yıl önce öldürüldüğü ve benim bunu yeni öğrendiğim gerçeğini içerek unutmaya çalışayım."

"Sadece güvende olduğunuzdan emin olmak istiyoruz."

Rhys, Phoenix'in yanında ve ikisi de başımda duruyor. Arazinin doğu kısmındaki ateş çukurunun yanındaki şezlongdayım. Bir şişe viski yanımda duruyor, neredeyse boş.

"O zaman bir bardak al, otur ve ben sarhoş olurken benimle birlikte ateş çukuruna sessizce bak."

İki yanıma oturduklarında Phoenix sözsüzce başını sallıyor ve neyse ki dediğimi yapıyorlar. Şu anda hissettiğim saçma, çelişkili ve belirsiz duygular girdabını nasıl sıralayacağımı bile bilmiyorum.

Beş dakikalık bir konuşma hayatınızın temelini ve inandığınız her şeyi değiştirebilir. On yıl boyunca onu hor görmeyi, onu kaybetmenin verdiği üzüntü ve beklenmedik kederle nasıl bağdaştırabilirim? Ondan uzun süre nefret ettim ve bir anda onu hem sevmek hem de yasını tutmak zorunda kaldım.

Onu bulamadan bir şekilde ikinci kez kaybetmiş olmanın verdiği öfke ve kızgınlık ruhumu karartıyor. Onu aramaya hiç gitmemeliydim. Bizden uzaklaşıp gittiği inancıyla yaşamak, onu aramayı düşündüğümden çok daha uzun süredir ölü olduğunu bilmekten daha az acı verici.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca sessizce içtik. Alkolün acıyı bastıracağını düşündüysem, yanılmışım. Her şeyi daha da kötüleştiriyor. Her düşünceyi, bedenimdeki her nefret dolu duyguyu, her kötü düşünceyi daha da kötüleştiriyor. İçimdeki olumsuzluk çukurunu körüklüyor.

Parlak bir kahkahanın soyulması, karanlığın sisini kolayca yararak çınlıyor. Karmakarışık düşüncelerimin arasında net bir şekilde çınlıyor.

O kahkahayı bilirim. Sayısız kez sahibinden kurtarmak için çalıştım.

Bellamy.

Kafamı kaldırıyorum ve uzaktan onun ateş çukuruna doğru yürüdüğünü görüyorum. Telefonla konuşuyor ve neredeyse sekerek bize doğru hareketli bir şekilde yürüyor. Mutluluğu her gözeneğinden sızıyor. Motorcu şortu, büyük boy bir kazak ve Nike çoraplarla eşleştirilmiş spor ayakkabılar giyiyor.

Nefes kesici.

Dikkat dağıtıcı.

Başını kaldırıp ona baktığımı görünce gülümsüyor ve boştaki eliyle bana küçük bir el sallıyor. Eli biraz tereddütlü, sanki berbat durumda olduğumu hissediyor gibi. Sanki oradan gözlerimde görebiliyor.

Belki onun ışığı beni karanlıktan çekip çıkarabilir.

Yaklaştıkça şöyle dediğini duyuyorum: "Tamam anne, sonra konuşuruz. Seni çok seviyorum, Dave'le iyi eğlenceler."

Eğer onun gözeneklerinden mutluluk sızıyorsa, benimkilerden de zehir sızıyor. Bu küçük değişim, karanlığın tekrar etrafıma çökmesi için yeterli.

Zehir içime sızıyor, damarlarımı dolduruyor ve beni acıya boğuyor.

Görüş alanım daralıyor.

"Hey." Bize yaklaşırken söylüyor. "Selam çocuklar." Onlara küçük bir el sallıyor.

Rhys ona güçsüzce el sallıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Bu sözler onu olduğu yerde durdurmaya yetti. Onu sarıp sarmalayan iyi ruh hali ve iyilik, öfkem olan tuğla duvara kafa üstü çarptı.

"Rogue." Rhys ayağa fırlarken adımı haykırıyor. Ses tonu bir uyarı niteliğindeydi.

Pişman olacağın bir *şey yapma*, diyor. Çok kötü. Kendimi yok etme modundayım.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle donmuş halde duran Bellamy'ye dönüyorum. Buradaki dinamikler onu şaşırtmıştı.

"Burada ne halt ediyorsun Bellamy?" dedim.

"Seni duydum." Çenesini yukarı kaldırarak söylüyor. "Bu bir şaka mı?"

Onun küçük meydan okuma hareketi yüksek ve net bir mesaj gönderiyor. Geri adım atmıyor.

Mükemmel. O oynamak istiyor ve benim de yok etme ihtiyacım var.

İçimden bir ses yüzeye çıkmaya çalışıyor ama onu dinlemiyorum. Söylediklerini duymuyorum.

O değil. O değil. O değil.

"Senden sıkıldım."

Hemen cevap vermiyor, sadece kollarını kavuşturup ona bakıyor. Ben.

"Neyin var senin? Senin pislik evresini geçtiğimizi sanıyordum."

"Dikkat et." Onu tersleyerek söyledim. "Çok rahat olmaya başladın. Yerini ve kiminle uğraştığını unutmuşsun. Özel olduğumuzu söyledim, buranın sahibiymişsin gibi gelip gidebileceğini değil. Ya da benim sahibimmişsin gibi. Sen sadece ayın lezzetisin." Durup düşünüyorum. "Ya da belki haftanın. Biraz bayatlamaya başladı."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Sesindeki hafif titreme, ona ulaşmaya başladığımın tek göstergesi. Onu.

"Çünkü seninle işim bitti." Omuz silkerek söyledim.

Temiz. Basit. Mola.

İhtiyacımız olan şey bu.

Peki neden her doğumda göğsümün sol tarafında bir ağrı hissediyorum? Üfle.

Elimdeki viski şişesinden bir yudum alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, böylece onun uzaklaştığını görmek zorunda kalmıyorum.

Ama tekrar açtığımda, o hala burada. Neden hala burada?

Sözlerim onu çoktan uzaklaştırmış olmalıydı.

"Neden hala buradasın?"

"Sarhoş musun yoksa sadece bir pislik misin anlamaya çalışıyorum." Karanlık bir şekilde gülüyorum. Ses çok çirkin.

"İkisi de." Kendimi durumdan soyutlayarak soğukkanlılıkla söylüyorum. "Sen de diğer kızlar gibiydin. Birkaç gün idare eder, sonra diğerine geçerdin. Birçoğundan daha iyi seviştiğini söyleyebilirim."

Bunu saklamaya çalışır ama bu sözler ona darbe vurur.

Bir adım geri çekiliyor, bakışları önce Phoenix'e sonra Rhys'e kayıyor. İki yanımda dimdik duruyorlar. Onların

hoşnutsuzluk. Bellamy'yi seviyorlar, benim için iyi olduğunu düşünüyorlar. Muhtemelen onunla konuşma şeklimden nefret ediyorlardır ama her zaman arkamı kollayacaklardır.

Uzaklaşıyor.

Adımları ölçülü ve soğukkanlılığını kaybederken kaçmamak için adımlarını ölçülü tutmaya çalıştığını biliyorum.

Onu incittiğimi biliyorum.

Evin arka tarafına doğru yürümesini izliyorum. Rhys sessizliği bozmadan önce sessizlik uzuyor.

"Sen lanet olası bir pisliksin." Başını sallayarak söylüyor. "Yas tuttuğunu biliyorum ve henüz bunu nasıl atlatacağını bilmiyorsun ama bu o değil." Ellerini ceplerine sokarak uzaklaşıyor.

"Evet, git. Bakalım umurumda olacak mı?"

"Gitmiyorum, Rogue. Seni dangalak." Ses tonunda hayal kırıklığı açıkça görülüyor. "Bellamy'nin peşinden gidiyorum, böylece az önce yarattığın karmaşayı düzeltmeye çalışabilirim. Çünkü sana söz veriyorum, yarın bu kadar kızgın ve öfkeli olmadığında buna pişman olacaksın. Kendine itiraf etmesen bile bunu garanti ederim."

Başka bir şey söylemeden çekip gidiyor.

"Eklemek istediğin başka bir şey var mı?" Phoenix'e doğru fırlatıyorum. O da başını sallıyor. "Hepsi bu kadar."

Onun peşinden gidiyor, sonra duraklıyor ve bana dönüyor. "Acı çektiğini biliyorum, buna hakkın var. Ama değer verdiğin tek kıza sözlü bir alev silahıyla saldırmak bununla başa çıkmanın yolu değil."

Ben de öyle yapıyorum. Ona bağırmak istiyorum. *İnsanları uzaklaştırıyorum. İncinmektense incitmek daha iyidir*.

Öfkeli bir enerji, ölümcül bir şimşek gibi bedenimi sarsıyor. Ayağa kalkıp yaşlı bir meşe ağacının altında öfkeyle volta atıyorum. Kontrol edemiyorum.

O önemli. Ne yapıyorum ben? Hayır, bizim için her zaman bir son kullanma tarihi vardı zaten. Neden şimdi yapmıyoruz? Henüz işimin bittiğinden emin değilim.

Hayal kırıklığı içinde kükrüyorum, çelişkili düşünceleri beynimden söküp atabilmeyi diliyorum. Ne istiyorum ben?

Şiddet ihtiyacı. Savaşma ihtiyacı.

Onun peşinden gitme ihtiyacı.

Onlar hepsi rekabet etmek için DİKKAT içeride Ben, arama hakimiyet için. Ağacın

gövdesini acımasızca kırbaçladım ve yumrukladım. Tekrar tekrar. Çünkü

On beş saniye düşünmeden darbeler savuruyorum.

Sol kroşe.

Sağ kroşe.

Sol kroşe.

Sağ kroşe.

Ne yaptım ben?

***

OceanofPDF.com

30.

Bellamy

"Bellamy! Bellamy, bekle!"

Durmuyorum. Hatta Rhys'ten uzaklaşmaya çalıştıkça hızımı artırıyorum. Fiziksel olarak kaçıyormuşum gibi görünmeden olabildiğince hızlı yürüyorum.

Kaçtığımı düşünmesini istemiyorum.

Kızgınım, incinmedim.

Yüzümü kurtarmak zorundayım. Beni aptal gibi göstermesine izin vermeyeceğim. Bir adam tarafından oyuna getirildim, bunun olacağını kim bilebilirdi?

Kelimenin tam anlamıyla herkes. Seni uyardılar ve sen dinlemedin, seni aptal.

Gözlerimden akan yaşları öfkeyle yüzümden siliyorum.

Bunlar öfke gözyaşları. Çünkü ses tonu açıkçası kabul edilemezdi. Acı gözyaşları değil çünkü kalbime elektrikli testere ile vurdu.

Hayır.

Bunlar haklı gözyaşları, saf gözyaşları değil.

Kimi kandırıyorum, sanırım Rhys bulunduğu yerden kalbimin kanama sesini duyabiliyor.

Tam arkamda bir arabanın durduğunu duydum.

"Bellamy, dur. Nereye gidiyorsun? Gerçekten o hızla bir arabayı g e ç m e y i m i umuyordun?"

"Ne istiyorsun, Rhys? Yoruldum." Araba yanımda yavaşça ilerlerken yürümeye devam ediyorum.

"Bana bak, lütfen."

Anlıyorum. Phoenix onun yanında oturuyor, arabayı sürüyor. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda bana bir çene ucu veriyor.

Neden ikisinden birini sevmeyeyim ki? En az Rogue kadar yakışıklılar ama kimsenin gözleri onunkiler kadar esrarengiz değil. Ya da böyle güzel kirpiklere ve elmacık kemiklerine.

Ama komik *ve iyiler,* en azından benim için.

Neden onların hasarlı, sadist arkadaşlarını sevmek zorundaydım ki?

Çünkü sadist arkadaşınız size daha önce hiç hissetmediğiniz şeyleri hissettirir. Çünkü onu yarmak ve hasarının içinde yuvarlanmak ve bunu ikinizin yapmak istiyorsunuz, çünkü birlikte üstesinden gelebileceğinizi biliyorsunuz.

Kapa çeneni.

Bakışlarıyla buluşmadan önce çenemi kaldırıp kollarımı kavuşturuyorum. "Öyle demek istemedi." Phoenix öyle diyor.

Mizahsız bir kahkaha attım. "Güle güle." Tekrar yürüyüp gidiyorum. "Annesi öldü."

Bu beni durduruyor.

"Bugün öğrendi. On yıl önce Amerika'ya taşınmış olması gerekirken öldürülmüş. Bugüne kadar kimliği belirsiz biriydi, sanırım DNA'sı onunkiyle eşleşene kadar."

"Üzgünüm, size kısaltılmış versiyonunu vermeye çalışıyor."

Rhys ekliyor. Elim ağzıma geliyor.

Kalbim onun için acıyor.

"Onu affedin demiyorum - aslında, lütfen ona bir süre bok yedirin, egosunun dizginlenmesi gerekiyor, kontrolden çıkıyor - ama sadece... çekip gitmeyin."

Başımı sallıyorum. Beni ikna etmesine gerek yok. Annemin öldürüldüğünü öğrendiğimde nasıl bir karmaşa içinde olacağımı hayal edebiliyorum. Söyleyeceğim şeyleri hayal bile edemiyorum.

Ona kızgınım. Hatta öfkeliyim. Ama kendine itiraf etmese bile bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Kendini koruması gerektiğini hissettiğinde yaptığı gibi beni kendinden uzaklaştırıyor.

"Beni bırakabilir misin?"

"Tabii. Kalemdesin değil mi?"

"Evde değil." "Şurada." diyorum. Arka koltuğa geçerken arkamı gösteriyorum.

Emniyet kemerimi taktıktan sonra dikiz aynasında gözleriyle karşılaşıyorum. Kaşlarını çattı.

Omuz silkiyorum. "Çekip gitmememi söylemiştin." "Gitmene izin vermesi aptallık olur."

Homurdanıyorum. "Önce beni istediğine karar vermeli."

***

Beş dakika geçmeden evinin önüne döndüm.

Ön kapıyı kullanmak yerine, çok sayıdaki pencereden nerede olduğunu görebilmeyi umarak yan taraftan arka tarafa geçiyorum.

Bahçeye geldiğimde gözlerim onun sırtına takılıyor. Islak barın önünde duruyor. Başını eğmiş, iki elini iki yanına açmış.

Bir dala bastığımda başı yana kayıyor ve gözleri beni içine çekerken hafifçe parlıyor.

"Ne istiyorsun?" Beni gördüğüne şaşırmış ve biraz da çekinerek soruyor. "Beni uzaklaştırma."

Ona doğru yürüyorum ve ellerimi ortasına doluyorum. Omurgası sertleşiyor, yerine kilitleniyor.

"Sana ihtiyacım yok." "Çok özür dilerim."

"Sana ihtiyacım yok." Tekrarlıyor, bu sefer daha zayıf. Başı göğsüne doğru düşüyor. Ona arkadan sarılıyorum, başımı sırtına yaslıyorum. Ellerini tezgâha dayadı. Parmak eklemleri kırık ve kanlı, neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Omuzlarında dünyanın yükü var. Üzerinden keder akıyor. Kalbi çılgın bir ritimle atıyor. O anda her şeyi anlatmaya çalışıyorum. Ne kadar üzgün olduğumu. Ne kadar Onu acı içinde görmekten nefret ediyorum.

Hâlâ katı, teslim olmayı reddediyor.

"Hayır."

Aniden dönüyor ve beni geriye doğru savuruyor.

"Git. Defol git buradan. 'Seni burada istemiyorum'un hangi kısmını anlamadın?"

Nefes alış verişi düzensiz, göğsü koşuyormuş gibi çarpıyor ama gözlerindeki bakış unutulmaz. Şu anda bile onu bir kitap gibi okuyabiliyorum. Beni itiyor ama bu bir savunma mekanizması.

Ben ona zarar vermeden önce sen bana zarar ver.

İnsanların onu sevemeyeceğini düşünür ve mucizevi bir şekilde severlerse de başlarına neler geldiğine bakar.

Uzanıp yanağını okşadım.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Bana bakıyor. Enerji tamamen yüklü. Kabul etmeden önce sessizlik on, yirmi, kırk saniye s ü r ü y o r .

"Git." Bu sefer zayıf.

"Beni içeri al. Yoksa beni kaybedersin."

Onu tanımıyorsanız değişim tam olarak görünmüyor ama orada - omuzlarının çizgisinin yumuşamasında, çenesinin bir inç kadar düşmesinde ve elinin saçlarını taramasında.

"O kadar da büyük bir mesele değil. Gideli on yıl oldu."

Yüzünü tuttum ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Sadece bir öpücüktü ama içinde tüm duygular vardı.

"Hâlâ yas tutmaya hakkın var." Ellerimi omuzlarında ve kollarında gezdiriyorum. "Duygularını hissetmeli ve kendini savunmasız hissettiğinde öfkeni insanları uzaklaştırmak için bir kalkan olarak kullanmamalısın."

Bana bakıyor, bakışları okunmuyor. "Ne?"

"Neden geri geldin?"

"Bana ihtiyacın vardı." Elini tutup ağzıma götürerek söyledim. "Ve ben de istedim."

Kanlı parmak eklemlerini öpüyorum. Her neye ya da kime v u r d u y s a dayak yemiş olmalı.

"Son 15 dakika içinde sana ne oldu?"

Çenesini ileri geri hareket ettiriyor. "Bir ağaca çarptım. Birkaç

kez." "Aklından ne geçiyordu? Bu çok acı verici görünüyor."

"Kız arkadaşıma sebepsiz yere sözlü saldırıda bulunduğumu ve onu kaybettiğimi düşünüyordum çünkü ben büyük bir hıyarın tekiyim."

Kızım benim.

Dudaklarını öpüyorum ve kollarımı omuzlarına

doluyorum. "Özür dilerim. Bir pislik olduğum için. Ve

yalan söylediğim için."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Sen diğerlerine hiç benzemiyorsun. Ve seninle işim henüz bitmedi."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırmadan önce göğsüne bir

öpücük konduruyorum.

"Affedildin." Dizimi bacaklarının arasına getirip tehditkâr bir şekilde penisinin üzerine koyuyorum. Gerçek bir baskı uygulamıyorum, sadece yeterince bastırıyorum

mesajı göndermek için.

Sertleşiyor.

"Ama benimle bir daha *asla* böyle konuşma. Seninle olmak beni kamçılıyor. Bir gün özenli davranıyorsun, ertesi gün acımasız oluyorsun. Birlikteliğimizin kısa geçmişinde birçok kez bahaneler uydurdum; sabırlıyım ama benim bile sınırlarım var. Kendini topla yoksa bir dahaki sefere önceliği kendime veririm ve seni affetmem." Ayağımı tekrar yere koydum ve sikini tutmaktan vazgeçtim.

Vücudu gevşer, fiziksel olarak rahatlayarak sarkar.

Yüzünü boynuma gömmek için dönerken başı omzuma düşüyor.

"Gömeceğim." Mırıldanıyor. "Özür dilerim."

Beş dakika öncesine kadar bu sözleri bana hiç söylememişti. Her ilerleme adımı bu adamın dişlerini sökmek gibi.

Ama benim için buna değer. Ondan başkasını görmemi tamamen engelledi ve bence bunun büyük bir nedeni birbirimizin travmalarıyla kendi deneyimlerimiz üzerinden ilişki kurmamız. Onun hayatı benimkinden çok daha ayrıcalıklı ama yine de birçok açıdan çok daha sert, izole edici ve acı verici bir varoluş oldu.

Maddi şeyler istedim ama hiç sevgi istemedim. Babamın hayatımdaki yokluğu bile annemin bana duyduğu büyük sevgiyle dengeleniyor.

Acı ve öfkenin altındaki kişiyi gördüm, onun gerçek yüzünü biliyorum. Her geçen gün duvarlarını daha da indiriyor. Çoğu zaman onu ilerleme yolunda her santim sürüklemem gerekiyormuş gibi geliyor, ama oraya varıyoruz. Bu büyük bir engel olabilirdi ama yine de birlikte aşmışız gibi geliyor.

Bir süre öyle kaldık. Başı omzumda, elleri kalçalarımda. Yanağım göğsünde, ellerim boynunda.

Onu tutuyorum, yavaşça ileri geri sallıyorum.

Onun yaşadıklarını düşündükçe içim acıyor. Annemi kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.

Bu asla tekrar açamayacağı kapalı bir kapı.

Ve o kapının ardında iltihaplanmış bir sürü yara var.

"Bana neden geri döndüğümü sor." Ona söyledim.

"Neden geri geldin?"

"Çünkü seni seviyorum" diye fısıldıyorum.

Söylemem gerekip gerekmediğini tahmin edemeden kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. Muhtemelen doğru zaman değil. Annesi yeni öldü ve şimdiye kadarki en büyük kavgamızı yaptık.

Ama bunları söylemek için doğru an çünkü bunları hissediyorum.

Onu seviyorum. Yolun bir yerinde Rogue'a aşık oldum, Avrupa'dayken olmayacağını söylediğim tek şey. Buna karşı değildim ama kesinlikle odak noktam değildi.

Gereksiz dikkat dağıtıcı şeyler yok, demiştim kendime.

Bana bir bak. Bulabildiğim en büyük dikkat dağıtıcıya sarılmışım.

Beni geri itiyor ve gözlerimin içine bakıyor. Bakışları delici - yalanı arıyor.

"Neden?"

Bir kahkaha attım. "Bu soruyu ancak sen sorabilirsin." Ona söyledim. "Neden mi? Çünkü insanları kendinden uzaklaştırmak ve nefret etmelerini sağlamak için ne kadar çaba harcarsan harca, sevmesi çok kolay bir insansın."

Kendimi ona açtım. Bakışlarımda bu ifadenin gerçekliğini görmesine izin verdim.

"Tekrar söyle."

"Seni seviyorum. Ve seni asla terk etmeyeceğim."

Beni yakaladı ve tezgâha yatırmadan önce etrafımızda döndürdü. Şortumun paçasından tutup aşağı çekti ve ardından külotumu çıkardı.

"Bu kadar mükemmel biri nasıl bu kadar berbat birini sevebilir?" Bacaklarımın arasında duruyor, gözleri yüzümde geziniyor.

"Göründüğün kadar kötü değilsin." Yüzünü ellerimin arasına alarak fısıldıyorum. "Senin her parçana aşığım ama tüm o acının altındaki gerçek sen, sadece Rhys ve Phoenix'e ve şimdi de bazen bana gösteriyor gibi göründüğün tarafın, en çok sevdiğim Rogue. Bana o yanını gösterdiğin için teşekkür ederim."

Küçük konuşmam karşısında gözleri arzuyla kararıyor ve ağzı benimkini yakıcı bir öpücükle kapmak için aşağı iniyor. Fermuarını indirdi ve kalın sikini çıkardı. Boyu boyunca uzanan damarlar onu kızgın gösteriyor. Sikine tükürüyor ve Tanrım, bu çok ateşli. Bunda çok ilkel bir şey var.

Sikinin başını girişime yerleştiriyor ve içeri itiyor, içime girmeden önce iki kez pompalıyor.

"Çok sıkı amına koyayım." Kulağıma karşı hırlıyor, kalçalarını içime sokup çıkarıyor. "Senin amından asla bıkmayacağım."

"Mhmm." Ona karşı inliyorum, inşa eden orgazmıma odaklanıyorum.

Beni kendisine daha da yaklaştırmaya çalışırken parmakları kıçımda ve kalçamda sıkılaşıyor.

"Tekrar."

"Seni seviyorum."

Bir kükremeyle boşalıyor, orgazmı beni gerip harekete geçirirken sonsuz saniyeler boyunca öfkeyle içime pompalıyor. Duvarlarım onu bir mengene gibi sıkıyor. Gevşekçe düşerken beni tutması için alnımı omzuna koyuyorum.

Başını çeviriyor ve kulağımın üstündeki köşeyi öpüyor. "Aferin kızıma."

***

"Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Mutfağa girdiğimde beni karşılayan sözler bunlar. Fırının kapağı açık ve alarm çalarken Bellamy içinden çıkan dumanları havalandırıyor.

"Evimi yakmaya mı çalışıyorsun?" Kuru kuru sordum.

Sesimi duyunca döndü, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Hayır! Dikkatim dağıldı ve pideyi unuttum." Bana elindeki siyah diski gösteriyor. "Şimdi kömür ekmeği oldu."

Çıplak ayaklı, üzerinde voleybol şortu ve benim tişörtlerimden biri var. Saçları dün gece tutup çektiğim için dağılmış ve vücudu ona olan takıntımın izlerini taşıyor.

Isırık izleri ve morluklar kalçalarını ve boynunu kaplıyor. Bu manzara karşısında homurdanıyorum, sikim sertleşiyor. Çok çarpıcı.

Fırından iki tane daha yanmış disk alıyorum ve düzensiz şekillerini fark ettiğimde onları çöpe atmak üzereyim.

"Bunu sıfırdan mı yaptın?"

Başını sallıyor ve buzdolabından biraz daha hamur çıkarıyor. "Evet, yaptım. Biraz daha hamur kaldı, böylece daha fazlasını yapabilirim." Küçük bir d u d a k bükme hareketi yapmadan önce şöyle diyor. "Ama sürprizi mahvettim."

Soru sorarcasına kaşlarımı kaldırıyorum. Buzdolabına uzanıyor ve birkaç kap ile bir salata kâsesi çıkarıyor. Tupperware'lerin kapaklarını açıyor ve bunu yaparken konuşuyor.

"Çocukluğundan kalma birkaç yemekten bahsetmiştin, ben de onları yapmayı deneyeyim dedim." Şimdi açık olan tabaklara bakıyorum ve tabbouleh'in canlı yeşil renklerini tanıdığımda ve taze yapılmış baba ghanouj'un dumanını kokladığımda kalbim atıyor.

"Bunu benim için mi yaptın?"

Başını sallıyor. "Bana onun hakkında pek bir şey anlatmadın ama düşündüm ki... bunun güzel bir anma olabileceğini düşündüm."

"Tabii ki anneninki kadar güzel olmayacaklar, internette bulduğum tarifleri kullandım ve eminim anneninkiler de onun ailesindendir, ama her şeyin tadına baktım ve güzel. Manakiş dışında - doğru mu telaffuz ediyorum? - Her neyse, evet, yakmak istemedim ve iyi olup olmayacağı konusunda jüri hala kararını vermedi ama," Duraklıyor, "Denemek istedim." Kayıtsız görünmeye çalışan bir omuz silkmeyle ekliyor.

Ama artık onu iyi tanıyorum. Gergin olduğunda saçmalıyor ve kirpiklerinin altından gizlice bana bakmasından, tepkimi görmek için endişelendiğini anlıyorum.

Kalçasından tutup kendime doğru çekiyorum. Bu hareketime şaşırdı ve vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya getirdiğimde irkilerek bir çığlık attı.

Onu derinden, uzun uzun öpüyorum. Bu nispeten iffetli bir öpücük, ağızlarımız ayrılmadan birbirine kaynaşıyor ve yine de daha önce hissettiğim her şeyden daha samimi hissettiriyor.

"Teşekkür ederim."

Kollarını belime doluyor ve yanağını göğsüme koyuyor.
"Rica ederim" derken kalp atışlarımı duyabildiğine eminim.

***

31.

OceanofPDF.com

31.

Bellamy

Sonraki birkaç hafta bir mutluluk bulanıklığı içinde geçer.

Rogue cevap almak için babasına ulaşmaya çalışır, ancak babası her girişiminden kaçar, tüm aramalarını ve mesajlarını savuşturur. Rogue'un öfkesi reddedilen her arama ve görmezden gelinen her mesajla daha da artar ama kontrolünü asla kaybetmez. Müller'in yürüttüğü ek adli tıp testlerinde yeni bir şey keşfedeceği umuduna tutunur.

Günlerimi ya kızlarla, ya sınıfta ya da büyük grupla takılarak geçiriyorum. Phoenix ve Sixtine'in özel kavgası ile Rhys ve Thayer'ın tuhaf enerjisi arasında gezinmek için farklı gerilim türleri var. Nera sürekli mesajlaşıyor, burnunu telefonuna gömüp bir şeyler yazıyor. Acaba biriyle mi tanıştı? Ama neden bize söylemesin ki?

Gecelerimi, hepsini Rogue ile geçiriyorum.

Onun yatağında. Benim yatağımda. Arabada.

Malzeme dolabında. Sadece geceler değil.

Gün boyunca video oyunları oynuyoruz. *Mario Kart'ta* o kazanıyor ama onun kızgınlığına rağmen *Mario Party'*de ben kazanıyorum. Hile yaptığımı söylüyor.

Sinemaya gidiyoruz ve görmek istediğimden bahsettiğim bir dönem dramasını izliyoruz. Biletleri aldı ve bana sürpriz yaptı.

Bize yemek yapıyorum. Kitaplar alıyorum ve o v e çocuklar için farklı tarifler öğreniyorum. İyi bir kız olduğum için teşekkür etmek için beni beceriyor.

Birlikte koşuyoruz.

O kazanır.

Böbürleniyor.

Tenimdeki ter parıltısını gördüğünde genellikle beni bir ağaca yaslayarak becerir.

Bana misafir evindeki geniş kütüphaneyi gösteriyor ve sonra beni içinde beceriyor çünkü kütüphaneler "bizim olayımız" ve "ziyaret ettiğimiz her birinde sikişmemek yanlış olur".

Günde birkaç kez onu sevdiğimi söylememi istiyor. O karşılık vermiyor.

Bunu söyleyen tek kişi olduğum için her geçen gün kendimi daha da savunmasız hissediyorum.

Ama aşkı bir kenara bırakın, ilişki kavramına daha yeni alışmaya başladığını biliyorum.

Geçen gün Rhys ile satranç oynuyordum, ya da en azından oynamaya çalışıyordum, o da benimle acımasızca dalga geçiyordu.

"Artık pes etsen iyi olur Bellamy, artık oyununu kurtaramazsın."

"Bu kadar çok konuşmasaydın belki daha fazla odaklanabilirdim." Ona huysuzca homurdanıyorum. "Sadece bir oyun kazanmak istiyorum."

"Eğer daha iyi bir oyun oynasaydın, boş konuşmalarla dikkatimi dağıtmama gerek kalmazdı, sevgilim."

"Kız arkadaşıma 'sevgilim' deme, şerefsiz." Kapı aralığından gelen bir ses beni zıplatıyor. Elimdeki parçayı rastgele yere bıraktım.

Rhys alkışlar ve filini hareket ettirir. "Şah mat! Peki ya kız arkadaş? "

Dilimin ucundaki soruyu soruyor. Bu benim için yeni bir şey. "Sen de öyle değil misin?" Rogue gözlerimin içine bakarak soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Güzel. O zaman bu iş halloldu. Derse gitmem gerek, sonra görüşürüz çocuklar." Çok romantik bir açıklama değil ama Rogue olduğu için mükemmel. "Bekle." Ona doğru koşuyorum ve arkasını döndüğünde Onu.

Beni kolayca yakalıyor ve bacaklarım ona sarılıyor. O Beni kıçımın yanaklarından tutuyor, uzunluğuna sürtünmek için beni daha yakına çekerken inliyor. Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum ve onu usulca öpüyorum.

Öpüşmeyi derinleştirirken ellerinden biri başımı kavrıyor ve ağzımın içine doğru inliyor. Kendimi yavaşça vücudundan aşağıya bırakıyorum.

"İyi günler dilerim." Dudaklarını yalarken, bakışları şehvetle bulanıklaşırken söylüyorum.

"Bugün sunumum olduğu için şanslısın, yoksa burada kalır ve dersten önce beni tahrik ettiğin için sana bunu ödetirdim."

Yere düştüğümde kıçıma sert bir tokat atıyor ve kulak mememi ısırıyor. "Sonra görüşürüz, Bell."

Kapı arkasından kapanıyor ve ben Rhys'e dönüyorum. "Kız arkadaş durumu, ha?"

"Görünüşe göre." Aptal sırıtışımın yüzüme çarpmasını engellemeye çalışırken söylüyorum.

"Seninle olan halini seviyorum." Bana onaylayan bir gülümseme vererek söylüyor.

✽✽✽

Bazen gözlerinde uzaklara dalan bir bakış oluyor. Ya da elindeki sigarayla kıpırdanmaya başlıyor, parmaklarının arasında havalı numaralarla ileri geri oynatıyor.

O anlarda annesini düşündüğünü biliyorum.

Sanırım işlem yapıyor. Ya da onun işleme versiyonu her neyse.

Birkaç kez ondan bahsetti. Bir keresinde bir gezintinin yanından geçerken, bana sekiz yaşındayken onun dersi kırmasına izin verdiği ve onu bir günlüğüne gezintiye çıkardığı zamanı anlatıyor.

Ya da babasının bir iş gezisinde olduğu ve ona yarı doğum günü partisi verdiği zaman.

"Sadece bana bir parti vermek için bahane aradı." Uzak bir gülümsemeyle söylüyor.

O gece beni soymak için acele etmedi. Kıyafetlerimin düğmelerini yavaşça açıp çözerken elleri vücudumun her santimini okşuyor.

Beni tutkuyla öpüyor, içime doğru iterken ağzı açıkta kalan etimi yalıyor ve ısırıyor. Kalçaları yavaşça ve zarifçe ileri geri hareket ediyor, ta ki ben hayal kırıklığı içinde çığlık atmak isteyene kadar. Gözlerimi kapatıyorum ama o çenemi kavrıyor.

"Bana bak."

Dediğini

yapıyorum.

"Seni böyle becerirken bana bak." Ben de

öyle yaptım.

Bu da aramızda giderek büyüyen yangına çıra görevi görüyor.

Benimle sevişiyormuş gibi hissediyorum.

***

Ertesi sabah ona sarılmış bir şekilde uyandım. Yarı yan, yarı yüzüstü uyuyor, kolu belimi sarıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek kendimi kollarından kurtarıyorum ve yataktan çıkıyorum. Pazartesi günü büyük bir kimya sınavım var ve çalışmam gerekiyor. O bütün gün dikkatimi dağıtırken bunu burada yapmamın imkânı yok, o yüzden laboratuvara gidiyorum.

Kıyafetlerimi giyip Rogue'un uyuyan haline bakıyorum ve bir not bırakıp bırakmamam gerektiğini düşünüyorum. Uyandığımda gitmiş olduğunu görürsem hayal kırıklığına uğrardım.

Ama sen onu seviyorsun ve o seni sevmiyor. Kötü bir ses kafamın içinde fısıldıyor.

Yararsız iç monolog, Bellamy. Ben de ona karşılık veriyorum.

Boğazının derinliklerinde inliyor ve başını yastığın üzerinde yeniden konumlandırıyor. Ona bakarken şefkat iliklerime kadar işliyor. Hiç kimse ölü uykusunda bu kadar çekici olmamalı. Yatağa doğru yürüyorum ve üzerine eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

Dudaklarımı üzerinde hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Uykulu bir şekilde yastığına doğru mırıldanıyor. Kolu yatağın kenarından sarkıyor ve işaret parmağı elimi sarmak için yukarı çıkıyor. Ellerimizi ileri geri sallarken gözleri hâlâ kapalı.

"Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim. Ben biraz ders çalışacağım, sonra dönerim."

"Bu gece ne yapıyorsun?" Gözleri hâlâ kapalıyken soruyor. Konuşmasa hâlâ uyuduğunu düşünecektim.

"Sanırım bana anlatacaksın."

"Bu sefer ben soruyorum." Gözlerini açıp ona bakarak şöyle diyor. "Bu akşam Mackley kütüphanesinin büyük açılış etkinliği var. CKI temsilcisi olarak ve Rhys'i desteklemek için gidiyorum." Elimi sıktı. "Benimle gelir misin?"

"Çok isterim."

"Güzel." Gülümseyerek beni öpmek için uzandığını söylüyor.

"Bekle, bu ne kadar süslü olacak? Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Süitinize bir şeyler gönderirim. Ve sen hayır demeden önce," diye ekliyor

Ağzımın açık kaldığını görünce hızla, "Bunu sana son anda bıraktım. Sana giyecek bir şeyler almak benim sorumluluğumda."

"Sanırım geçen sefer buna hayırseverlik demiştiniz."

"Bu sefer kız arkadaşımla ilgilenmek diyorum."

"Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum."

Kıkırdıyor ve sırt üstü dönüyor. "Pekâlâ, seni yatağa geri götürmeden önce buradan çık."

Onun sözleri üzerine, arkama bile bakmadan dışarı fırladım. "Sonra görüşürüz!"

OceanofPDF.com

32.

Rogue

Bir stilisti arayıp Bellamy'ye gönderilmek üzere bir takım elbise hazırladıktan sonra koşarak merdivenlerden iniyorum. Kahve yapmak için mutfağa giderken mutlu bir ıslık çalıyorum.

Daha önce ıslık çaldığımı hiç sanmıyorum.

Memnuniyet böyle bir şey mi? Hatta belki mutluluk? "Bana bir espresso yap."

"Siktir." Keskin bir şekilde haykırıyorum, neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Sperm donörüm mutfak sandalyelerinden birinde oturuyor, kollarını rahatça koltuklara dayamış bana bakıyor. Üç parçalı bir takım elbise giyiyor, her zamanki gibi tertemiz.

Sadece birkaç hafta önce buradaydı, ondan önce de aynıydı. Ziyaretleri giderek sıklaşıyor ve aynı ölçüde istenmeyen bir hal alıyor.

"Kendin yap." Cevap veriyorum, makinenin düğmesine basıyorum ve kahve arkamdan dökülmeye başlarken kollarımı kavuşturarak ona doğru dönüyorum. "Mesajlarımı aldın o zaman." Gayet açık bir şekilde söylüyorum.

"Acınası çağrılarını ve mesajlarını aldım, evet. Sadece bu geceki açılış için buradayım."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Tükürdüm. "O öldü. Bunca zamandır ölüydü. Onu hiç aramadın." Onu suçluyorum.

Ben konuşurken ayağa kalkıyor, yavaşça bana yaklaşırken takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor.

Hareketlerinde açıkça tehdit edici bir şey yok ama yine de havada şiddet hissediliyor. Bana nefret dolu bir bakış fırlatırken bin avroluk takım elbisesinin altında kasları gerilmiş durumda.

Bir yumruk bekliyordum, bu yüzden bu sefer bana doğru uçarak geldiğinde hazırlıklıydım.

Eğildim, darbeden kıl payı kurtuldum. Kolu yüzümün yanından geçerken hava kulağıma doğru ıslık çalıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Dengesini toparlayarak bana tıslıyor. Kaşları öfke ve şaşkınlıkla çatılmıştı.

Genelde sadece kabul ederim, ama

artık değil. "Cevaplar istiyorum."

Takım elbisesinin manşetlerini düzeltir gibi yaparak bir anlığına dikkatimi çekti ve dikkatimi dağıttı.

Yeterince açıklık var.

Sağ eli yılan gibi uzanıyor ve karnıma sert bir yumruk indiriyor. Karnımı tutarak belimden eğildiğimde tüm hava ciğerlerimi terk ediyor. Boynumun arkasını kavrayarak dizini aynı yere doğru kaldırıyor.

Nefes almakta zorlanarak yere düşüyorum.

"Çok işe yaramazsın seni değersiz bok parçası. Anneni öldürdüğümde seni de öldürmeliydim."

Dünya duruyor ve sözleri kulaklarımda çınlıyor. İlk başta

halüsinasyon gördüğümü sandım.

On yıl boyunca cevapsız kaldıktan sonra bu sözleri öylesine söylemiş olamaz. Safça bir şok da var. Robert Royal, birkaç gün öncesine kadar annemi on yıl önce kendisinden uzaklaştırdığından emin olduğum korkunç, istismarcı bir adamdı ama onun katili olabileceği düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti.

Onun bir katil olduğunu

düşünmemiştim. "Az önce ne

dedin sen?"

Cevap kahkahası zalimce. "Gerçekten seni bırakıp gideceğini mi düşündün? Beni terk etmeyi planlıyordu ama seni de yanında götürecekti." Kravatını düzeltiyor, sanki annemi öldürdüğü gerçeğinden değil de havadan sudan konuşuyormuşuz gibi gerçekçi konuşuyor. Gözlerindeki parıltı dehşet verici. İlk kez içindeki kötülüğün tüm boyutlarını görüyorum. "Bunun olmasına izin veremezdim elbette. Onu öldürmek istememiştim, aslında onun hatasıydı. Ofisime geldi ve bana seni de alıp gideceğini söyledi. Sonrasında hatırladığım tek şey boğazını sıktığımdı. O aptal kaltağın canını sıkmak. Gerçekten beni terk edeceğini mi sanıyordu?" Başka bir karanlık, inanmaz kahkahayla söylüyor. O bakar

Zorlukla da olsa ayağa kalktım. "Elbette tüm bu süre boyunca senin için yalvardı. Küçük oğlunu öldürmemem için yalvardı."

Fiziksel tepkim felaketti. Kulağıma kan hücum ediyor ve görüşümün kenarları bulanıklaşıyor. Öfke öyle bir güçle vücuduma yayılıyor ki bayılmamak için her şeyimi harcıyorum.

"Seni lanet-" Ona doğru atılıyorum. Onu

öldüreceğim.

Ben ne kadar hızlı hareket edersem o da belinden bir silah çıkarıp bana doğrultuyor.

Silahın namlusuna bakarken olduğum yerde donup kalıyorum.

"Devam et, öldür beni." Hırladım. "Eğer yapmazsan, herkese onu öldürdüğünü söylerim."

Bana baktı. "Seni on yıl önce hangi nedenle öldürmediysem, şimdi de aynı nedenle öldürmeyeceğim. Babamın mirasına ihtiyacım var. Mirasa sahip olduğumda, korkarım seni etrafımda tutmak için pek bir nedenim kalmayacak. Ama o zamana kadar güvendesin."

"Bu işin benim polisi aramamdan başka bir şekilde biteceğini sanıyorsan hayal görüyorsun demektir." Onu küçümsedim. "Peki neden benim emanetime ihtiyacın var? Senin kendi servetin var."

"Kötü yatırımlar." Elini küçümseyici bir şekilde salladı. "Ve polise tek kelime etmeyeceğini de biliyorum. Nedenini bilmek ister misin?"

"Söyleyeceğin hiçbir şey beni durduramaz." Onu uyarıyorum.

"Gerçekten mi?" Diyor, yüzünde sahte bir dalgınlık ifadesiyle. "Bir polis karakoluna elli adım yaklaşırsan küçük kız arkadaşına işkence edip öldüreceğim gerçeğine ne dersin?"

Kalbim göğsümde durdu. Sözlü darbeyi indirirken fiziksel olarak durduğunu hissediyorum. Elimden geldiğince tepki vermemek için kendimi zorluyorum. Her ifademi bir şahin gibi izleyeceğini biliyorum ama gözlerim seğiriyor.

"Bellamy mi? O sadece düzüştüğüm bir kız, önemli biri değil." Yalana inanmasını umarak söylüyorum.

"Değil mi? O zaman onu kendim becersem sorun olmaz mı?"

Hayvani bir hırıltıyla ona doğru hamle yaptım. Omzumun üstünden bir el ateş ediyor ve beni bir anlığına olduğum yerde donduruyor.

Kendini tamamen kaybetti ve birdenbire yaptığı tehditlerin çok gerçek olduğunu anladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Alaycı bir tavırla söylüyor.

"Eğer ona dokunursan, bir daha onun havasını solursan, bir psikopatla büyürken öğrendiklerimi sana aynen gösteririm." Ses tonumdaki vaat çok açıktı.

"Beni tehdit edemezsin." Gürlüyor.

Silahla aramdaki boşluğu kapatıyorum ve silahı kalbime dayayarak çarpmasına izin veriyorum. "Bu bir tehdit değil, lanet olası bir garanti."

Babamın annemi öldürdüğünü öğrenmenin şokunu atlatabileceğimi sanmıyordum ama Bellamy'yi tehdit ettiği anda cehennemin ve acının daha alt seviyelerine inebileceğimi fark ettim.

Ona zarar vermesi ya da herhangi bir şekilde onun etrafında olması düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Damarlarımdaki kan duruyor ve ciğerlerimdeki hava donuyor.

Annem uzun zaman önce öldü ve onun için adalet istesem de önceliğim Bellamy'nin güvende ve bu psikopatın ulaşamayacağı bir yerde olmasını sağlamak.

Eğer ikisi arasında kalırsam, her seferinde Bellamy'yi seçerim. Hiç tereddüt etmeden. Annemin davasını bu kadar kolay terk ettiğim için biraz utanç duyuyorum ama Bell benim geleceğim. O hayatta ve iyi durumda.

O beni *seviyor*.

Onu korumak zorundayım.

"Buna hiç gerek yok," diyor babam. "Bir düşün, polise gitmek ne işe yarar? Elinizde hiçbir kanıt yok. Bu sadece hoşnutsuz bir gencin örnek vatandaş babasına karşı temelsiz bir suçlaması olur. Polise gitmenin sana kazandıracağı hiçbir şey yok. Annen öleli on yıl oldu, hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Ama kaybedecek bir şeyin var." Ekliyor. "Sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getir, ben de bana düşen kısmını yerine getireyim. Polise gitmek yok ve o güvende olacak."

"Siktir git." Ona tükürdüm.

Gülüyor, sesi beni daha da heyecanlandırıyor. "Görünüşe göre bir anlaşmamız var." Durmadan önce çıkışa doğru yürüyor ve omzunun üzerinden veda sözleri söylüyor. "Bu gece en iyi şekilde davranmanı bekliyorum. Ve o korkunç dövmelerini kapat." "Ailemizin adını lekeliyorsun." diye emrediyor.

Beni öfkeme karşı mücadele ederken bırakarak çıkıp gitti. Beni boğuyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Eğer çenemi kapalı tutarsam, onun güvende olacağına söz verdi. Ama ona güvenemiyorum. Söylediği tek kelimeye bile inanamıyorum.

Görünüşe göre annemi soğukkanlılıkla öldürdü, kötü bir günde anlaşmamızdan vazgeçip Bellamy'nin peşine düşmeyeceği ne malum?

Hayır. Onu korumak için her şeyi yapmalıyım.

Bu süreçte onun kalbini kırmak anlamına gelse bile.

***

OceanofPDF.com

33.

Bellamy

Hayatımda ilk kez kendimi ana karakter gibi hissediyorum.

TikToks'ta başkalarının ilgisini çeken insanları bilir misiniz? Baktığınızda kendi hayatlarının yıldızı olduklarını anladığınız kişiler? Bunu her zaman anladım ve bir miktar kıskançlıkla baktım, bunun benim için sonsuza kadar ulaşılamaz olacağını hissettim. Ama ilk kez insanların *bana* bu gözle baktığını hissediyorum.

Büyük Mackley kütüphanesinin ortasında, derme çatma dans pistinin kenarında, asimetrik yakalı, yere kadar uzanan zümrüt yeşili bir elbiseyle duruyorum. Saçlarım omuzlarımın etrafında kumsal dalgaları halinde, makyajım bordo rujum dışında hafif.

"Bu gece tüm gözler senin üzerinde." Nera parlak bir gülümsemeyle bana söylüyor.

Cesur turuncu bir elbiseyle karşımda duruyor. Beni cüceleştirecek türden ama bu sadece onun güzelliğini vurguluyor.

Ona baktığımda aklıma gelen kelime sertlik.

"Sadece ben değil, şu haline bak." Sözlerimin kenarını huşu kaplayarak söylüyorum.

Önümde tam bir dönüş yapıyor, elbisesinin geniş bedeni benimkine çarpıyor.

"Turuncuyu tanıdığım herkesten daha iyi taşlıyorsun." Ona dürüstçe söyledim. "Teşekkürler! Aslında annem gönderdi..." Nera'nın cümlesi şöyle devam ediyor

Sol omzumun üstünde bir nokta var.

Arkamı dönmeden bile kim olduğunu biliyorum. Sırtımda bir sıcaklık, ona yaslanmak için bir çekim hissettiğimde vücudu sanki beni çağırıyor. Bakışlarını sırtımda tescilli bir dokunuş gibi hissediyorum.

Bana komplocu bir bakış fırlattı. "Birileri gözlerini senden alamıyor." Yanağımı öpüyor ve bana göz kırpıyor. "Sonra görüşürüz.

İyi eğlenceler."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve bakışlarım bir çift fırtınalı gözle çarpışıyor.

Harika görünüyor. Üzerinde, uzun boyunu ve belirgin kaslarını ön plana çıkaran bir smokin var.

Pahalı ve güçlü görünüyor.

Tehlikeli görünüyor.

Bakışları vücudumda geziniyor ve elbisenin kıvrımlarımı nasıl şekillendirdiğini gördükçe acıkıyor. Elbise mütevazı ve şık ama vücudumu sarma şekli uygunsuzluğun sınırında.

Elini bana doğru uzattı. "Dans et benimle." Elimi onun elinin içine koyarak beni dans pistine çekmesine izin verdim. "Ona iyi bak!" Six'in arkamdan bağırdığını duyuyorum.

Bizi dans pistinin ortasına kadar götürüyor, beni kollarına çekiyor ve eliyle belimi sahipleniyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Yüksek boyundan bana bakarak söylüyor. "Lanet bir rüya gibi."

Bizi bu yavaş, şehvetli dansta yönlendirirken bakışları altında yanaklarım ısınıyor. Burada benimle birlikte, vücudu benimkiyle aynı hizada ve parmakları etime giriyor ama yine de kilometrelerce uzakta hissediyor. Sadece fark ettiğim bir mesafe var. Açıkça sorgulayabileceğim kadar değil ama yine de bu sabahtan beri bir şeylerin değiştiğini anlamama yetecek kadar. Yanlış bir şey mi yaptım diye düşünmeden edemiyorum.

Bu elbise, bu sabah bana gönderdiği ön seçimin bir parçası, saç ve makyaj, partiden iki saat önce evime gelen ve parasını ödediği sanatçı tarafından yapıldı.

Neyin değiştiğinden emin değilim.

"Teşekkür ederim." Aradaki farkın sadece hayal gücümden kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlamaya çalışırken daha yaratıcı bir şey bulamadığımı söylüyorum.

"Sadece bariz olanı söylüyorum. Buradaki her erkek seni istiyor." "Peki ya sen?"

"Ben mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, cevabını beklerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Yavaş, seksi ve memnun bir gülümseme yüzüne yayılıyor ve daha önce sahip olduğum tüm şüpheleri siliyor.

Aramızda algılanan mesafe daha önce hayal gücümün bir ürünü olmalıydı.

"Sana zaten sahibim." Etrafımdaki tutuşu daha da sıkılaşıyor ve bizi odanın etrafında dolaştırırken beni daha da yakınlaştırıyor.

Sözleri, ondan nadiren duyduğum bir gerçekle çınlıyor.

***

"Rogue'u gördün mü?" Rhys'e sordum.

Kenara çekilmiş, Thayer ve Carter'a hançer gibi bakıyor. İkincisi bu sabah İsviçre'ye uçarak ve beklenmedik bir şekilde süitimizin kapısında belirerek ona sürpriz yaptı.

Odanın ortasında dans ediyorlar, mutlu bir çift gibi görünüyorlar. Onun ne kadar rahatsız olduğunu sadece ben söyleyebilirim. Rhys'e kaçamak bakışlar atarken omuzları kaskatı, vücudu kaskatı.

Söz konusu adam sımsıkı sarılmış, gözlerini Carter'ın Thayer'ın beline doladığı eline dikmiş. Sorumu duymuyor, dikkatini tamamen Thayer'a vermiş durumda. Elimi yavaşça kollarına koyup bakışlarını kendime doğru çekiyorum.

"Rogue?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor, gözleri tekrar en iyi arkadaşıma kayıyor. "Onu görmedim."

Ben de öyle. Dansımızı bitirdiğimizde, sadece elimi öptü ve uzaklaştı. O anda pek dikkat etmedim, bir içki almaya gittiğini düşündüm ama gideli bir saatten fazla olmuştu.

Arkadaşlarımla tur attım, yeni insanlarla tanıştım, hatta Rogue'un babasıyla bile karşılaştım. Beni odada köşeye sıkıştırdı ve Rogue ile nasıl gittiğini sordu. Rogue'un olay çıkarmamı istemeyeceğini bildiğimden, boğazımdaki nefreti bastırmak için kalın bir şekilde yutkunarak ona genel basmakalıp sözlerle cevap verdim.

Ancak söz konusu adam o zamandan beri ortaya çıkmadı.

RCA'nın koridorlarında amaçsızca yürüyorum.

Telefonumu çıkarıp ona kısa bir mesaj gönderdim.

Ben: Neredesin?

Beş dakika sonra bana cevap vermeyince, çantama geri koydum. Belki de bu odalardan birinde telefonla konuşuyordur?

Koridorun sonundan başlıyorum, önce İngiliz Edebiyatı sınıfımın kapısını, sonra da Avrupa Çalışmaları'na ait olduğunu bildiğim odanın kapısını açıyorum ve ikisini de boş buluyorum. Üçüncü kapıyı açıyorum ve onu da boş buluyorum. Ortalıkta görünmemesine biraz sinirlenerek bir sonraki kapıya yöneliyorum.

Acaba eve gitti ve bana söylemedi mi? Hala kusurlu iletişim becerileri üzerinde çalışıyoruz, bu yüzden yapsaydı şaşırmazdım.

Onu bulamazsam bunun son kontrolüm olacağına karar vererek dördüncü kapıyı açıyorum ve bir adamın sırtını ve boynuna dolanmış bir kadının ellerini gördüğümde tökezliyorum. Adamın başı eğik, elleri kadının belinde.

Tam sözünü kestiğim için özür dileyecektim ki adam takım elbisesinin ceketini çıkarıp kenara fırlattı ve kravatını kopardı.

Hâlâ arkasını dönmedi ama bu bedenin nasıl hareket ettiğini biliyorum. Umutsuzca çıplak tene ulaşmaya çalışırken aynı ellerin onun ve benim kıyafetlerimi parçaladığını gördüm.

Bir tren kazasını gerçek zamanlı olarak görmek gibi, donmuş bir şekilde duruyorum ve gömleğini çıkarmasını izliyorum.

O sırtı tanıyorum. Geniş omuzları, sivrilen beli, belinin hemen üzerinde omurgasının her iki tarafındaki çukurlar. Bu vücudu tanıyorum, onlarca kez üzerime eğildi.

Kapının kapanma sesi hemen ardından gelmeyince başı yana dönüyor ve yanağına düşen saç tutamını fark ediyorum.

Diğer kızın belindeki elleri tanıyorum.

Bana ölü gibi bakan yeşil gözleri tanıyorum.

"Rogue?" Sesim küçük ve inanmaz bir şekilde soruyorum.

Bunun başka bir açıklaması olmalı. Bu olmuyor, şimdi olmaz.

O bir şey söyleyemeden Lyra'nın -*Lyra'*nın- kafası yana doğru fırlıyor.

Déjà vu çok güçlü, beynim onu Lyra'yla ilk kez bu şekilde bulduğumda yaşadığım anıları yeni bir Lyra'nın taze görüntüleriyle birleştiriyor. İhanet.

Tırnaklarını adamın gömleksiz sırtına geçiriyor, sanki tutkunun pençesindeymiş gibi. Bakışlarım ellerine sabitlendi. Benim ona d o k u n d u ğ u m gibi ona dokunmaya nasıl cüret eder?

Ne cüretle ona izin verir?

"İzin verir misin? Şu lanet kapıyı kapatır mısın?" Küçümsüyor.

Midem bulanacak. Sanki bir kasırga, bir tsunami ve bir deprem aynı anda vurmuş gibi hissediyorum. Kulaklarımda alarmlar, çığlıklar, ağlamalar, ölüm ve kan çınlıyor ama yine de kafamın dışında dünyanın sessiz olduğundan eminim.

Hâlâ bir şey söylemedi, ben de söylemedim.

Her nasılsa, tüm kanıtlar gözlerimin önündeyken bile, bunun bir yanlış anlaşılma olma ihtimaline inanacak kadar aptal ve safım. Bir haftadan kısa bir süre önce onu sevdiğimi söylediğim halde bana bunu yapmasının imkanı yok.

O zamandan beri her gün, her saat tekrarlamam için bana yalvardığında.

Bu sabah beni de davet ettiği bir etkinlikte onu becermek için yatağımdan kalkıp gitmesine imkan yok. En acımasız olduğu zamanlarda bile, hiç bu kadar zalim olmamıştı.

"Rogue?" Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak tekrarlıyorum. Kelimelerim zor duyuluyor. Biraz daha yüksek sesle konuşursam ses tonumdaki kalp kırıklığını duyacak.

Onu zar zor tanıyorum. İlk tanıştığımız ve sonraki haftalarda beni taciz ettiği zamanlardaki gibi görünüyor. Kopuk ve ulaşılmaz biri. Gözlerinde kalan azıcık insancıllık da çenesi gerilirken bakışlarını terk ediyor.

Bir darbe vuracağını biliyorum.

"Onu duydun." Dedi. "Kapıyı kapat." Böyle

bir şey olmayacak.

"Rogue, dur." Yalvarıyorum.

"Neyi anlamıyorsun?" Hâlâ bana bakmadan soruyor. Lyra'nın bir tezgâhta oturduğunu, bacaklarının onun iki yanında olduğunu fark ediyorum. Belindeki elleri dışında birbirlerine dokunmuyorlar.

"Ne yapıyorsun!" Ağlıyorum. "Neden onunla buradasın?"

"Benim için o." Soğukkanlılıkla, kesin bir dille. "O benim için hep öyleydi. Sen sadece bir araçtın, onu kıskandırmak için bir yol, böylece onu geri alabilirdim."

Acı, içimde hakimiyet kurmak için kaynayan öfkeyle savaşıyor.

Nezaketimi ve sabrımı daha önce birçok kez suistimal etti. Son seferinde onu daha fazla şansı olmadığı konusunda uyarmıştım.

Aldatmak çizgiyi çoktan aştı, bu yüzden onu affedebileceğim bir dünya yok. Artık beni aptal yerine koymayacak ve kesinlikle kırıldığımı görmeyecek.

"İstediğin bu mu?" Soruyu tükürdüm. "Yaşadığımız onca şeyden sonra."

"Evet."

Tek kelimelik bir

cevap. Çok basit.

Omurgam dikleşiyor ve dimdik duruyorum. "Tebrikler," diyorum, sesim buz gibi soğuk. "Birbirinizi hak ediyorsunuz."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve tek kelime etmeden dışarı çıkıyorum. Yol boyunca gözlerinin sırtıma dikildiğini hissediyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken, kalbimin yere çarpıp paramparça olma sesini duyup duymadığını merak ediyorum.

Arkasında bıraktığı açık yarayı görebiliyor mu?

Arkamdan kapının açıldığını duyuyorum. Şimdi gerçekten peşimden mi geliyor?

"Bellamy." Bileğimi tutarak söylüyor.

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Sakın bana dokunma. Bana bir daha asla dokunamayacaksın." Yüzüne birkaç santim yaklaşarak alay ediyorum.

"Neden bu kadar incinmiş gibi davranıyorsun?" Bana sormaya cüret ediyor. "Benimle neye imza attığını biliyordun. Asla iyi biri gibi davranmadım. Sana en başından beri hikâyendeki kötü adam olduğumu söyledim, kahraman değil. Beni dinlemeyen sendin."

"Bu bir yalan." Ben de karşılık verdim. "Eğer hikâyemdeki kötü adam gerçekten sen olsaydın, arkadaşlarımın brunch'a kalmasına izin vermezdin. Panik atağımdan kurtulmam için benimle konuşmazdın. Regl olduğumda geceyi benimle geçirmezdin ya da zor zamanlar geçirdiğimi bildiğin için ertesi gün benim için manikür yaptırmazdın." Onu tüm gücümle geri itiyorum, fiziksel olarak kendimi ondan olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyorum. Öfkem bana daha fazla güç veriyor olmalı çünkü bu sefer en azından bir adım geri atıyor. "İlişkimizin başında bu sözleri söylediğinde seni dinlemediğim için belki safım ama davranışları niyetini yansıtmayan sensin. Kalbimi kırmayacağına söz veren sendin." Boğazım düğümlenerek boğuluyorum. "Sen bir yalancısın. Bunca zamandır bana yalan söylüyordun."

İstemsizce gözyaşlarına boğuluyorum, önünde dururken hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Bana doğru bir adım atıyor ama ilerlemesini durdurmak için elimi kaldırıyorum ve mesafemi korumak için üç adım geri çekiliyorum.

"Dur." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken bile başımı dik tutarak söylüyorum. "*Her şeyi* yok ettin. Sahip olduğumuz güzel her şeyi, peki ne için? Anlamsız bir sikiş için mi? Seni tutmama izin verme." Histerik bir kahkaha atarak ekliyorum. "Umarım hoşuna gider. Senin tarafından incitilmekten bıktım. *Seninle işim* bitti."

"İşimiz bitti." Sesi duygudan yoksun bir şekilde sözlerini tamamlıyor.

"Başkasını becermeye karar verdiğin anda işimiz bitmişti." Gürlüyorum, sesim boş salonda yankılanıyor. "Hayatının en büyük hatasını yaptın. Sen bunun farkına varana kadar ben hayatıma devam etmiş olacağım ve sen benim için kötü bir anıdan başka bir şey olmayacaksın."

Son bir veda vuruşu yapmış olmanın mutluluğuyla çıkışa doğru topuklarımın üzerinde dönüyorum. Omuzlar geride, çene yukarıda, saygınlık sadece biraz zedelenmiş.

Dışarı çıkarken koridorun köşesinde Rogue'un babasını fark ettim. Belli ki aşağılanmama tanık olmuştu.

Onu gördüğümde adımlarım duraksıyor, bir parçam Rogue'un başına gelecekleri ve güvende olup olmayacağını merak ediyor.

Bu artık senin sorunun değil Bellamy. O başkasını seçti.

Neden endişeleniyorum ki? Şimdi ben gittiğime göre, o odaya geri dönecek ve başladığı işi bitirecek. Beni daha önce sayısız kez becerdiği gibi onu da becerecek. Tırnaklarını sırtına geçirecek ve eskiden benim yaptığım gibi ona seslenecek.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atıyor, o görüntüyü kafamdan atmaya çalışıyorum.

Eve döndüğümde, arkadaşlarımla paylaştığım eve, son birkaç haftadır yaşadığım eve değil, yatağıma düşüyorum. Dizlerimi göğsüme bastırarak kendimi toparlıyor ve gecenin derinliklerine doğru ağlıyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar nasıl mükemmellikten yıkıma geçtiğimizi anlamıyorum.

***

"Bellamy?" Bir ses soruyor. Bir el omzuma iniyor ve beni hafifçe sarsarak uyandırıyor. Bir noktada uyuyakalmış olmalıyım. Penceremden odaya güneş ışığı giriyor, bu yüzden ertesi sabah olduğunu varsayıyorum. "İyi misin?"

Thayer'ın sesini duyunca gözlerimi kırpıştırıyorum, gözlerimi güçlükle ayırıyorum. Saatlerce ağlamaktan şişmiş ve kabuk bağlamışlar.

Kapıda Nera ve Sixtine'in endişeli yüzlerini görüyorum.

"Ne oldu, B?" Thayer nazikçe soruyor. "Dışarı kaçtığını gördüm ama nedenini anlayamadım. Rogue da en az senin kadar yıkılmış görünüyordu. Bir şey mi oldu?"

Mizahsız bir kahkaha attım. "Yıkılmış mı? Evet, hiç sanmıyorum." Yatakta doğrulup oturuyorum. "Dün gece ayrıldık."

"Ne?" Nera haykırır.

"Harika gittiğinizi sanıyordum." Altı ekliyor.

"Eğer dün gece sana bakışı bir şey ifade ediyorsa, sana her zamanki gibi takıntılıydı." Nera bitiriyor.

"Neden ayrıldınız?" Thayer, bana odaklanırken arkasındaki konuşmayı görmezden gelerek soruyor.

"Onu yakaladım." Boğazımda düğümlenen duygu yumağına karşı kelimelerim tökezleyerek söylüyorum. "Lyra ile birlikte."

Thayer'ın arkasından Six'in keskin nefes alışının sesi duyuldu. "Şaka yapıyorsun."

"Siktiğimin otuzbircisi." Nera ekliyor, neredeyse kulaklarından buhar çıkacak, o kadar kızgın ki.

"Neden?" Thayer tekrar sorar.

İç çektim, duygusal olarak tükenmiştim. Yaptıklarının nedenini düşünmek için daha fazla zaman harcamak istemiyorum. Kalbimde açık bir yara var ve her yere kanıyor. Silahın gerçekten bir önemi var mı?

"Bilmiyorum. Sanırım yoruldu."

"Hayır." Thayer başını sallayarak cevap veriyor. "Buna inanmıyorum. Bir saniye bile."

Ona bakarken kaşlarım çatıldı. "Ne zamandan beri

onun hayranısın? "diye soruyorum.

"Seninle olan ilişkisini gördüğümden beri. O adam sana kafayı takmış. *Takıntılı*, B."

"Onu kendi gözlerimle gördüm."

"Bir nedeni olmalı." İkna olmuş bir şekilde cevap veriyor.

"Öyle bir şey yok. O sadece olağanüstü bir yalancı ve ben de buna kanan bir aptalım. Siz beni uyarmakta haklıydınız, ama ben dinlemedim."

✻✻✻

OceanofPDF.com

34.

Rogue

Onu satın aldı.

Görev tamamlandı.

Plan uygulandı.

Peki neden peşinden koşmak ve ona bunu yapacağıma inandığı için bağırmak istedim?

Onu koridora kadar takip ettiğimde bunu yapmamak için kendimi zor tutmuştum. Ayaklarım kendi iradesiyle hareket etmişti, ilk içgüdüm onun peşinden gitmekti.

Babam daha iyi bir zamanlama yapamazdı. Ayrılığımıza şahit olmasını planlamamıştım, sadece mükemmel bir zamanda içeri girdi. Bellamy'nin benim sözde ihanetimle tamamen yıkıldığını görmüştü.

Her şey içimi tırmalarken, ona söylemem için bağırırken, söylerken, hayır *yalvarırken* bile, babamı orada görmek kararımı sağlamlaştırdı ve beni yerimde sabit tuttu.

Bu süreçte onun ve benim kalbimi paramparça ettim ama en azından o güvendeydi. Babama selam vermeden dönüp odaya geri döndüm.

Lyra hâlâ onu bıraktığım yerde oturuyor, sanki kaldığımız yerden devam edecekmişiz gibi bacaklarını ayırmış.

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

Beline sarılmak bile tüylerimi diken diken ediyordu. Tırnaklarını sırtımda hissetmek. Her şey yanlıştı.

Atılmış gömleğimi, ceketimi ve kravatımı toplayıp Lyra'ya bakmadan kapıya doğru geri dönüyorum.

"Bebeğim." Arkamdan sızlanıyor.

"İlgilenmiyorum." Kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Dışarı çıktığımda durakladım, aniden dünya yorgunluğuna kapıldım. Az önce yaptığım şeyin ağırlığı bana çarpıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

RCA ana binasının ön merdivenlerinde otururken bir sigara çıkarıp yakıyorum ve gecenin karanlığında ucunun yanışını izliyorum.

Bir nefes çekiyorum ve Bellamy'nin yüzünü düşünmemeye çalışıyorum. Hatıraları silmeye yardımcı olur umuduyla elimi gözlerime sürüyorum, ama tek görebildiğim onun güzel yüzüne damgasını vuran perili, ihanete uğramış bakış.

Gerçek şu ki, benimle olmak onun için güvenli değil. Onu hayatıma ve babamın etrafına çekerek bilmeden tehlikeye attım. Onu tehdit ettiği anda, onu ondan ve dolayısıyla benden uzak tutmanın bir yolunu bulmam gerektiğini anlamıştım.

Onu kütüphanede ayakta gördüğümde neredeyse bunu yapamayacaktım. O kadar nefes kesici bir güzelliği vardı ki beni durdurmuştu. Beni gördüğünde yüzünde mutlu, içten, sevgi dolu bir gülümseme vardı.

Ben.

Gülümsemelerini bana yönelttiği için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyordum. Onu bir yere kilitleyip kendime saklamak istemiştim.

Ama önceliğim onu güvende tutmaktı. Eğer bu süreçte onu kaybetmek anlamına geliyorsa, şeytanla seve seve yapacağım bir anlaşmaydı.

Lyra'nın beni sınıfa kadar takip etmesi için ona bir kez bakmam yetmişti, her zamanki gibi çaresizdi. Üzerime atlamayı, beni öpmeyi denedi ama başka birine dokunma düşüncesi midemi bulandırdı.

O Bellamy değildi ve ben de başka birini istemiyordum.

Lyra'nın üst kollarını yanlarına sıkıştırmıştım, böylece sadece belimi kavrayabiliyordu. Ona doğru eğildim, cüssemden yararlanarak onu samimi bir anda altımda kafeste tutuyormuşum gibi görünmesini sağladım.

Bellamy o sırada üzerimize yürümüştü. Lyra, sözde beni geri çaldığı için galip gelmekten çok mutlu bir şekilde, bu gösteriyi satmanın tabutundaki son çivi olan önemsiz yorumlarla atlamıştı.

O anları yeniden yaşarken sigarayı yakıp kül ediyorum.

Hep zamanı geldiğinde Bellamy'den kolayca vazgeçeceğimi düşünmüştüm. Yolculuğumuz sona erecek ve arkamıza bile bakmadan yollarımızı ayıracaktık.

Şimdi, sanki göğsümde eskiden hayati bir organımın olduğu yerde bir delik yokmuş gibi hayatıma nasıl devam edeceğimi düşünürken

Bazen bir şeyi gerçekten ne kadar önemsediğinizi fark etmeniz için onu kaybetmeniz gerekir sözünün doğruluğunu anladım.

***

OceanofPDF.com

35.

Bellamy

Aramızda tek kelime olmadan bir hafta geçti. Onu her gün görüyorum.

Her yerde o var.

Derslerimde, kafeteryada birkaç masa ötede otururken, çimenlikte bizimkinin yanındaki bir ağacın altına yerleşirken.

RCA'nın kralından o istemediği zaman kaçmak mümkün değil ve yemin ederim ki gözünün üzerimde olduğunu düşünüyorum.

Gün boyunca bakışlarının sırtımı ya da yüzümün yan tarafını yaktığını hissediyorum. Ne kadar çok istesem de asla bakmıyorum, ona asla teslim olup o olup olmadığını kontrol etme zevkini vermiyorum. Ama o olduğunu biliyorum. Daha önce yüzlerce kez aynı bakışla beni soydu.

Doğrudan bakışlarını görmezden geliyorum ama bazen bakmadığını anladığımda hızlı bir bakış atıyorum. Her zaman aynı görünüyor; soğukkanlı, kaşları çatık, onu kalabalığın geri kalanından ayıran soğuk bir kopukluk yayılıyor.

İçten içe ölüyormuş gibi görünmüyor. Benim yanımda olmak onun için acı veriyormuş gibi görünmüyor, onun yanında olmak benim için olduğu gibi.

Ve neden yapsın ki, sanırım. Hayatına devam etti ve arkasına bakmıyor. Neyse ki, onları birlikte yakaladığım o dayanılmaz an dışında,

kampüste onunla gösteriş yapmadı. Yeni ilişkilerini yüzüme vurmadı ya da ben etraftayken onun yanında zaman bile geçirmedi. Perde arkasında bir şeyler olmadığını düşünecek kadar saf değilim ama en azından bana izlettirilmiyor ve umursamıyormuş gibi davranıyorum.

İçimdeki endişe, midem kendi kendini yiyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. Bir haftadır uykusuz geceler geçiriyor, kaçırdığım işaretler olup olmadığını görmek için o akşama kadar olan her etkileşimi analiz ederek kendimi delirtiyorum.

Tatsız yemekler ve ıslak ders kitaplarıyla geçen bir hafta boyunca ders çalışırken gözyaşlarım açıkça sayfalara döküldü.

Yaptığım her küçük şeyin bana bir şekilde onu hatırlattığı bir hafta.

Bir hafta radyo sessizliği.

Kısacası, duygusal işkence dolu bir hafta.

Rogue'un aşka inanmamasına şaşmamalı. Eğer aşık olmanın getirdiği acı buysa, ben de bunu istediğimden emin değilim. Onu bu şekilde kaybetmek kolay kolay atlatabileceğim bir şey gibi gelmiyor.

Bu ona geri döneceğim anlamına gelmiyor.

Eğer beni bu kadar kolay aldatabiliyorsa, o zaman beni hiç sevmemiş demektir. Kısa süren ilişkimizde ondan sadece tek bir şey istedim ve o bunu bile yapamadı.

Sanırım hiçbir zaman aksini iddia etmedi. Bana defalarca ilişkilere, aşka ve vekaleten tek eşliliğe inanmadığını söyleyen oydu.

Dinlemeliydim.

***

Bella's'ın paket servis kuyruğunda meşhur milkshake'lerinden birini sipariş etmek için bekliyorum. Kalp kırıklığına çare olmasa da krem şanti ve çikolatanın kesinlikle zarar vermeyeceğini düşündüm.

Yoldan geçen bir garsonun önünden çekiliyorum ve bu sırada yanlışlıkla önümdeki adama çarpıyorum. "Oh, çok özür dilerim."

Arkasını döndü ve onun Jeremy olduğunu fark ettim. "Hey, Bellamy.

Seni orada görmedim."

"Ben de öyle." Kulağıma içi boş gelen bir kahkaha atıyorum. "Derin düşüncelere dalmıştım, özür dilerim."

"Bunun için endişelenme." Menüye bakarken benimle omuz omuza durmak için geriye doğru bir adım atarak cevap veriyor. "Milkshake mi alacaksın?"

"Evet," diyorum, menüde 'Malteser Milkshake'i gördüğümde zihnim bir anda anılarla doluyor. Boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarım oluşmakla tehdit ediyor.

Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.

Boğazımdaki topun etrafında yutkunuyorum, bu günlerde düzenli bir olay haline gelen bir şey. "Muhtemelen sadece krem şantili normal çikolatalı bir tane."

"Ben de vanilyalı bir adamım."

Bana çekici bir gülümseme veriyor. Ben de karşılık vermekte zorlanıyorum, şu anda flört etmekle uğraşacak enerjim yok.

"Ee," diyor ellerini kot pantolonunun içine sokup ayağını dışarı atarak. "Dinle, merak ediyordum da... Rogue ile aranızda bir şey var mı?"

"Hayır." Ses tonum kesin. "Ev partisinde sana saldırma şekli için özür dilerim."

"Unut gitsin. Ve iyi, bunu duyduğuma sevindim." Diyor, yüzündeki o büyüleyici gülümseme geri gelmiş. Şimdi sıranın en önündeyiz. Kasiyere doğru dönerek sipariş veriyor. "Bana bir vanilyalı milkshake ve kız arkadaşıma da koyabildiğiniz kadar krem şantili bir çikolatalı milkshake lütfen."

Sözleri rahatsız edici.

Ben 'onun kızı' değilim ve bana böyle diyen son ve tek kişi kalbimi bir blendera atıp yüksek hıza ayarladı, bu yüzden yakın zamanda başka birinin 'kızı' olmayı düşünmüyorum.

Kartını çıkarıyor ve iki içkinin de parasını ödüyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Ona söyledim, ama çok geç kalmıştım.

"Biliyorum." Kartını cüzdanına geri koyarak söylüyor. "Ben de istedim."

Kenara çekilip milkshake'lerimizi bekliyoruz. Rhys'i kabinlerden birinde uzanırken gördüğümde bakışlarım tanıdık bir çift gözle çarpışıyor. Yalnız, kitapları ve boş bir tabak etrafına yayılmış.

Bakışları yüzümden ayrılıp yavaşça sola kayıyor ve Jeremy'yi daralmış göz aralıklarından içeri alıyor.

Belli ki gördüklerinden hoşlanmıyor.

O üçünün birbirini kolladığını biliyorum ama ben artık Rogue'un değilim. Ne yaptığım onu ilgilendirmez. İstesem Jeremy'yi *Bella'nın* tam ortasında sikerim ve onun bir diyeceği olmaz.

Bu noktada, umursayacağından bile şüpheliyim.

Hâlâ konuşmakta olan Jeremy'ye dönmeden önce bakışlarına bir parıltı ekleyerek karşılık veriyorum.

"Ne dedin sen?"

"Sadece Rogue ile aranızdaki her şeyin bittiğinden emin olup olmadığını soruyordum. Kütüphane açılışında sana karşı çok sahiplenici görünüyordu." "O aynı zamanda beni aldattığı etkinlikti, bu yüzden seni temin ederim ki aramızdaki her şey bitti. Öldü ve gömüldü."

"Kahretsin. Bunu duyduğuma üzüldüm, bilmiyordum." Rahatlatıcı bir hareketle omzuma dokunuyor.

"Jeremy için vanilyalı ve çikolatalı milkshake!"

Tezgâhtan milkshake'leri alıp benimkini uzattı. "Burada mı kalıyorsun yoksa...?"

"Eve gidiyorum. Çalışmam lazım." "Seni geçireyim."

Dışarı çıkarken iki kapıyı da benim için açık tutuyor. Birbirimizin önünde duruyoruz, an rahatsız edici bir hal alıyor. Nasıl veda edeceğimi bilemiyorum.

"Pekâlâ," diyorum topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak. "İçki için teşekkürler. Sonra görüşürüz."

"Bellamy, bekle." Bana gülümsüyor, dudaklarının kenarları sevimli bir şekilde kıvrılıyor. "Dinle, şu anda boktan bir dönemden geçtiğini ve zamanlamamın yanlış olduğunu biliyorum ama bir ara bir şeyler içmek ister misin diye soracaktım? Ben iyi bir adamım, kalbini kırmayacağım, söz veriyorum."

Eminim yapmazdı. Rogue'un aksine, bu sözü tutacağından eminim. Bir kez daha, kendimi onun gibi birine neden aşık olamadığımı sorarken buluyorum.

İsviçre'den önceki hayatımı tam olarak yansıtan, çok memnun ve güvenli bir ilişki olacağını biliyorum.

Rogue'dan önce.

"Özür dilerim Jeremy, gerçekten özür dilerim." Ona doğru bir adım atarak söyledim. "Şu anda başka biriyle birlikte olacak durumda değilim."

Yüzü kederli bir şekilde düşer. "Anlıyorum. Ama bunu tamamen göz ardı etmiyorsun, değil mi? Bence eğlenebiliriz."

Yüzündeki ifade o kadar içten ki, kapıyı suratına tamamen çarpacak gücü kendimde bulamıyorum. "Bir gün, *belki*. Ama gerçekçi olmak gerekirse, bunu başka biriyle denesen çok daha şanslı olacağını söyleyebilirim." Uzanıyorum,

Ona sıkıca sarıldım. "Yine de milkshake için teşekkür ederim. Umarım arkadaş olabiliriz."

Sarılmaya karşılık veriyor ve sırıtarak bana bakıyor. "Elbette. Ağlayacak bir omuza ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Aslında kendime bir daha gözyaşı dökmeyeceğime söz verdim." Ona söyledim çünkü birine söylersem belki gerçekleşir.

Parmaklarıyla çenemi yukarı doğru itiyor. "Çok doğru. O bunları hak etmiyor." Dedi ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim. "Sonra görüşürüz."

Arabasına binmesini ve uzaklaşırken el sallamasını izliyorum.

Golf arabama doğru dönerken Rhys'i gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Ne kadar zamandır orada durduğunu bilmiyorum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa tüm konuşmayı duymuş.

"Ne söyleyeceksen söyle ki gidebileyim." Yorgun bir iç çekişle ona söyledim. "Ona dokunmadı."

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi.

"Ne?"

"Lyra'ya dokunmadı."

"Evet dokundu."

"Bunun imkanı yok." Başını sallayarak söylüyor. "Onun için önemli olan tek kişi sensin. Ben ve Phoenix dışında tabii ki. Benimle bu konu hakkında konuşmuyor, bu da burada bir şeyler döndüğünü bilmemin nedenlerinden biri. Senden daha fazla bilgiye sahip değilim ama bunu onun yaptığını sanmıyorum."

"Sen ve Thayer'ın ortak bir inancı var." Kuru bir şekilde söyledim.

"Tabii ki var." Dudakları gururlu bir gülümsemeye dönüşerek cevap veriyor. "Zeki kız."

"Bak, yorgunum Rhys." Ona kocaman bir iç çekişle söylüyorum. "O geceyi düşünmekten ve bir şey kaçırdım mı diye her ayrıntıyı gözden geçirmekten yoruldum. Kendi gözlerimle gördüğüm erkek arkadaşımın - *eski erkek arkadaşımın- beni* aldatıp aldatmadığını insanlarla tartışmaktan yoruldum. Gerçek şu ki o yaptı. Açıkça. Daha sonra beni takip etti ve bunu doğruladı. Olay kapanmıştır, burada bir yanlış anlaşılma yoktur."

"Belki de görmeni istediği şeyi gördün ve duymanı istediği şeyi duydun. Sana daha fazla acı çektirmeye çalışmıyorum," diye hızla ekliyor, yüzümün düştüğünü görünce. "Ben sadece... Kahretsin, ne yaptığımı bilmiyorum. Sanırım sadece sana kafayı taktığını bilmeni istiyorum. Eminim daha önce

Geçen hafta on saatten fazla uyumadı ve o zamandan beri onu elinde viski şişesi olmadan görmedim."

"Umurumda değil. Yaptıklarının sonuçları onu mutsuz ediyorsa, kendinden başka suçlayacak kimsesi yok. Aldatan o. İsterse gidip Lyra'nın omzunda ağlasın, umurumda değil." Sıkılmış dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

"Buraya gelmedi. Onun umurunda bile değil, onun için tamamen harcanabilir. Sana söylüyorum, burada başka bir şeyler dönüyor." Tartışmak için ağzımı açtığımda beni susturmak için elini kaldırıyor. "Bana inanmak zorunda değilsin, sadece... bir dahaki sefere bir erkek sana asıldığında ve hayatına devam etmeyi düşündüğünde bunu aklında tut."

Esprili bir şekilde gülüyorum. "Sen iyi bir arkadaşsın, Rhys." Ona sarılarak söylüyorum. "Ama ne yaptığım ve bunu kiminle yapmaya karar verdiğim artık ne seni ne de Rogue'u ilgilendirir."

Bella'ya golf arabası dışında bir şeyle gitmiş olmayı dileyerek, çünkü arabayla giderken kesinlikle aptal gibi görüneceğimi bildiğimden, motoru çalıştırıyorum ve park yerinden çıkıyorum.

***

OceanofPDF.com

36.

Rogue

"Bir şey mi buldun?"

"Sonuçları gün sonuna kadar alacağız." Müller'in sesi hoparlörden geliyor. "Cesedinde bir miktar DNA buldular ve sizinkiyle karşılaştırıyoruz. Eğer bu babanın DNA'sıysa, baba tarafından eşleşme çıkacaktır. Onun suçlu olduğunu kanıtlayabiliriz."

"Güzel." Beni görememesine rağmen başımı sallayarak "Güzel" dedim. "Haber alır almaz beni ara."

"Tamamdır, patron."

Telefonu kapattıktan sonra cebime koyuyorum ve kapı açıldığında dinlediğim müziğe devam ediyorum.

"Bil bakalım az önce kime rastladım?" Rhys üst kattaki oturma odasına girip yanımdaki kanepelerden birine oturarak bana sordu.

"Umurumda değil." Bugün Rhys'in şakalarıyla uğraşacak havada değilim.

"Gerçekten mi? Huh." Şaşkınlıkla sözlerini renklendirerek söylüyor. "Bellamy'yi gördüğümü bilmek istersin diye düşünmüştüm. Ama önemli değil." Ayağa fırlayıp adımlarında bir sıçramayla kapıya doğru yürürken ekliyor.

Benimle oynuyor, şerefsiz herif. Bana anlatmasını isteyip istemeyeceğimi görmek istiyor. Siktir et onu.

"Dur."

dışında.

Yüzünde bilmiş bir sırıtışla bana doğru dönüyor.

"Anlat bana."

"Geçen hafta her gün olduğu gibi üzgün görünüyordu. Aferin dostum." Sözlerinden alaycılık damlıyor. "Ona gerçekten gösterdin

ne kadar büyük bir salak olabiliyorsun."

Onu tersliyorum, aksi takdirde iğnelemelerini görmezden geliyorum. "Ama o iyiydi?"

"Ne kadar üzgün göründüğünü saymazsak, iyi görünüyordu, evet." Bana söyledi.

Bellamy ile ilgili gelişmeleri öğrenmek için buraya yönlendirildim. Kırıntı arıyorum.

Thayer Rhys'e bir şey söylemeyi reddediyor - Rhys sorduğunda bir sürü renkli küfür uydurduğuna inanıyorum - ve söz konusu kadın koridorlarda bana bakmıyor.

Onunla konuşmadan bir hafta geçirdim ve bir hafta daha geçirebileceğimden emin değilim.

"Tabii ki Jeremy de oradaydı, bu da onu neşelendirmeye yardımcı oldu."

Rhys'in sözleri beni hayallerimden uzaklaştırdı. Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Az önce ne dedin sen?"

Bana geniş gözlü, masum bir bakış attı. "Onu *Bella'nın yerinde* Jeremy ile gördüm."

"Ne yapıyorlardı?"

"İkisine de milkshake aldı."

Ona milkshake ısmarladığını duyunca kin dolu öfkem bir gülle gibi içime doldu.

Hikâyemiz *Bella'da* başladı ve şimdi orada başka bir adamla mı? Kaslarım o kadar gergin ki tek bir küçük hareket beni porselen gibi kırabilir.

"Aslında, görmek istersen otoparkta bir fotoğraflarını çektim." Kayıtsızca teklif ediyor.

Cebinden telefonu çıkarıyor ve ben de elinden kapıyorum. "Pekala, dokunaklı." Ellerini havaya kaldırarak söylüyor.

Film rulosuna gidip son çekilen fotoğrafa tıklıyorum ve büyütüyorum.

Jeremy ve Bellamy otoparkta karşı karşıya gelirler, her ikisinin de elinde birer milkshake vardır.

Çok yakın duruyor.

Aralarında bir adımdan daha az mesafe var. Adam kadına bakıyor ve kadın da ona gülümsüyor. Bu küçük bir gülümseme, hüzünle dolu, ama yine de ona yönelik.

Elini çenesine koymuş.

Kırmızı görüyorum. Parlak,

öfkeli bir kırmızı.

Fotoğraf beni daha sonra ne olduğunu merakta bırakıyor. Diğer elini kalçasına götürüp onu kendine doğru çekti mi? Başını eğip dudaklarına mı yapıştı?

Telefonu duvara fırlatıyorum, paramparça olma sesi beni bir nebze olsun tatmin ediyor.

"Dostum, bu ne lan?" Rhys yanımda inliyor. "Bana yeni bir tane alacaksın."

Ayağa kalktım ve tam boyuma geldim. "O fotoğrafı çektikten sonra ne oldu? Onu öptü mü?" Talep ediyorum.

"Biliyor musun, emin değilim." Umursamaz bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırarak şöyle diyor. "Gerisini görmek için etrafta takılmadım."

"Siktir git." Hışımla çıkmadan önce ona söyledim. Kahkahaları beni evden dışarı kadar takip etti.

OceanofPDF.com

37.

Bellamy

Yeni açılan Mackley kütüphanesinde oturmuş ders çalışıyordum. Buraya geri dönüp dönmeme konusunda bir ileri bir geri gidip geliyordum, Rogue'la olan anılarımla dolu bu yere adım atıp atamayacağımdan emin değildim.

Nihayetinde, benden zaten çok şey aldığına karar vermiştim ve her şeyin üzerine bir de kitapları benden almasına izin vermeyecektim.

Ayrıca, RCA'da altı ayım daha var. Onunla birlikte anılarımızın olduğu her yerden uzak durursam, o zaman resmen bir münzevi olacağım.

Bugün cumartesi, yani kütüphane bendeniz hariç bomboş. Dikkatimi Dünya Tarihi dersine odaklamak ve rafların arasında ve çoğu zaman onlara karşı yaptığımız tüm kirli şeyleri düşünerek düşüncelerimin dağılmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Parmak uçlarımda yükselip üst raftan Winston Churchill'le ilgili bir kitap almak için uzanırken odadaki hava değişiyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve arkamı dönmeden yavaşça geri iniyorum. Bir el omzumun üzerinden gelip kitaba kolayca uzanırken bir vücut sırtıma doğru yaklaşıyor. Kitabı bana uzatıyor ve bir adım geri çekiliyor.

"Git başımdan."

"Rhys seni dün *Bella'nın evinde* Jeremy ile görmüş. Onunla ne yapıyordun?"

Teşekkürler, Rhys.

Kitabı elimde tutarak arkamı dönüyorum. Onu görmeye hazırlıklı olmak, onunla gerçekten yüz yüze gelmenin darbesini hiçbir şekilde azaltmıyor.

Önümde duruyor, etrafında tehlikeli, gök gürültülü bir enerji dönen karanlık bir kral. Üzerinde siyah bir pantolon ve göğsünün pürüzsüz genişliğini ortaya çıkarmak için rahatça açılmış beyaz düğmeli bir gömlek var. Birkaç kahverengi bukle alnına gelişigüzel düşmüş, saçları genel olarak çok dağınık görünüyor.

Sanki ellerini defalarca içinden geçirmiş gibi. Bu sadece onun vahşi ve evcilleşmemiş görünümüne katkıda bulunuyor.

"Bu bir şaka mı?"

Bana dik dik bakarken çenesi çalışıyor, dişleri sımsıkı kenetlenmiş. "Gülüyor gibi mi görünüyorum?"

Kitabı ona fırlatıyorum ve Churchill en hafif tabirle sorunlu olduğu için kalın bir kitap. Çileden çıkarıcı bir kolaylıkla havadan kapıyor, ona çarpmadan önce yakalıyor.

"Kaybol, Rogue. Seninle bu konuşmayı yapmayacağım."

Raflara doğru dönerek, onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi anlayıp gideceğini umarak başka bir kitap arıyormuş gibi yapıyorum.

"Hızlı hareket ediyorsun."

O kadar hızlı geri döndüm ki neredeyse boynumu kıracaktım. "Az önce ne dedin sen?" Ona soruyorum çünkü bu kesinlikle işitsel bir halüsinasyon olmalıydı.

"Dedim ki," diye başlıyor ve tekrar edeceğini biliyorum. "Hızlı hareket ediyorsun. Özellikle de daha geçen hafta beni sevdiğini iddia eden biri için."

Ona bakakaldım, afalladım ve olduğum yerde donup kaldım. Ona olan sevgimi yüzüme bir suçlama olarak fırlatması onun için bile alçakça.

Ona doğru yürüyorum, böylece ayak parmağımızın ucunda duruyoruz ve yüzüne olabildiğince yaklaşıyorum.

"Senin kadar hızlı değil. Tıslıyorum.

Yanından geçmek için hamle yapıyorum ama kolumdan tutup beni vücuduna doğru geri çekiyor. Göğsünde titreşen öfkeyi hissediyorum. Burada nasıl yaralı taraf gibi davranıyor?

Kalbimi çıplak elleriyle göğsümden söküp alan oydu, tam tersi değil.

"Çek ellerini üzerimden."

"Onunla ne yapıyordun Bellamy? Rhys bana bir resim gösterdi, elleri senin üzerindeydi."

Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum amao beni olduğum yerde kilitli tutuyor Ne kadar çekersem çekeyim, tutuşu gevşemiyor.

"Bırakın gideyim."

"Soruya cevap ver."

"Bu seni ilgilendirmez, Rogue." "Aslında

kesinlikle beni ilgilendirir."

Aniden dövüşmeyi bırakıyorum ve kolumun onun elinde gevşemesine izin veriyorum. Bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Seni başka birini becermek üzereyken yakaladım, seçimini yaptın. Neden şu anda kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranıyorsun?"

"Ayrılmış olmamız sana dokunabileceği anlamına gelmiyor." Gıcırdıyor.

Bunun üzerine kahkahayı patlattım. "Tam olarak bu anlama geliyor, Rogue. Onun ya da başka birinin bana dokunmasını istersem, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok demek."

"Onu öldürmemi mi istiyorsun?" Hırlıyor, ağzı yüzümden birkaç santim uzakta. Üzerime eğilirken nefesi yanağıma çarpıyor. Vücudumun onun yakınlığına tepki vermesini engelleyemiyorum. Misk kokulu tıraş losyonunun kokusu burnuma geliyor ve uyarılmamı tetikliyor. Beni tehdit ederken bile külotum onun için bir karmaşa. "İstediğin bu mu Bellamy? Çünkü eğer sana bir parmağını daha sürerse, ne kadar yalvarırsan yalvar, o pisliği uzun ve acılı bir ölümden kurtaramazsın."

Sözlerindeki şiddet beni gerçekliğe geri döndürüyor ve onu Lyra'ya sarılmış olarak gördüğümü hatırlıyorum.

Siktir et onu.

"Artık senin değilim." Kolumu kararlı bir çekişle onun elinden kurtararak söylüyorum. "Onu becermek istersem, beceririm ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Korkunç bir kükreme çıkarırken onu iterek geçiyorum. Tahtanın parçalanma sesini duyuyorum ve yumruğunu kitaplığın kenarından çıkardığını görmek için arkamı dönüyorum. Yumruğu ya da şüphesiz neden olduğu acıyı kabul etmiyor, sadece ölümcül bir bakışla bana bakıyor.

"Yapamazsın."

"Yaparım. Hatta çok sevdiğin için belki sana bir fotoğraf bile gönderirim."

***

Kindar bir tarafım olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre varmış. Rogue ile yüzleşmemde son sözü söylemek beni acımasız bir tatminle dolduruyor. Umarım onun beni incittiği kadar ben de onu incitmişimdir.

RCA'nın merdivenlerinden koşarak indim, yürüyerek kaleme doğru yola çıktım. Sonbaharın derin gecelerine yaklaşıyoruz ve gece de bunu yansıtıyor - gökyüzü karanlık, hava gevrek, duman ve baharat kokulu. Yapraklar dökülmüş ve adımlarımın altında çıtırdıyor.

Tamamen güzel gecenin tadını çıkarmaya odaklanmış bir halde park alanını boydan boya geçiyorum. Arkamdan gelen ayak seslerini duymuyorum ve ancak bir ağaç dalının kırılma sesiyle birinin varlığından haberdar oluyorum. Gürültü üzerine arkamı döndüm ama artık çok geçti.

Gümüş bir şeyin parladığını görüyorum ve ardından sert ve ağır bir şey şakağıma çarpıyor. Kafa karışıklığım artarken sendeleyerek geri çekiliyorum ve bayılmadan önce görüşümü karanlık ele geçiriyor.

***

OceanofPDF.com

38.

Rogue

RCA'da bir süre daha kaldım ve Jeremy'nin süitine gidip bacaklarını ikiye ayırmaktan kendimi alıkoymak için spor salonunda torbayı yumruklayarak vakit geçirdim. Bellamy'nin içinde zalim bir damar olduğunu bilmiyordum. Onları bir arada görmek, onun altında kıvranması beni deliliğin sınırlarına sürüklüyor.

İki saat sonra telefonum çaldığında antrenmanımı bıraktım. Bir el havlusu alıp yüzümü ve vücudumu silmek için kullanıyorum. Efor sarf ettiğim için ter içindeyim ve hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyorum. Bellamy'nin başka biriyle sikiştiği görüntüler hâlâ aklımın bir köşesinde.

"Siktir!" Havluyu bir kenara fırlatıp telefonumu kaparak kükrüyorum. Müller arıyor. "Bana iyi haberler ver." Aramayı cevaplayarak talep ediyorum.

"Bu bir eşleşme. Katil senin baba tarafından akraban olan biri."

Rahatlama beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor ve tuttuğumu bile bilmediğim uzun bir nefes bırakıyorum. "Teşekkür ederim." Sesimdeki minnettarlık kulaklarıma bile net geliyor.

"Rica ederim. Dosyalarımı polise ileteceğim ve bir tutuklama gerektiğini bildireceğim."

Kapatıyorum.

"Sikeyim evet!" Boş spor salonunda yüksek sesle bağırıyorum.

Kanıtım var. Polisin elinde güçlü bir dava olacak ve babam hayatının geri kalanını hapiste geçirecek. Bellamy'ye gerçeği söyleyip beni affetmesini sağlayabilirim.

Gerekirse onu zorlayın.

Daha sonra onun numarasını çeviriyorum ama çağrım hemen otomatik bir ses tarafından numaranın tanınmaz olduğunu söyleyerek yanıtlanıyor.

Çenemi o kadar sert gıcırdatıyorum ki, muhtemelen dişlerimin üst tabakasını tıraş ediyorum. Beni engelledi.

Bunun için kıçına daha sonra şaplak atacağım. Önce babamla yüzleşmeliyim.

***

Misafirhaneye gel**.**

Tam dışarıdaki park yerime çekerken babamdan şifreli bir mesaj geldi. Daha iyi bir zamanlama yapamazdı.

Ben de onu arıyorum.

Evin arka tarafına doğru yürürken, çocuklara bir güncelleme mesajı attım.

Ben: Müller onu yakaladı. DNA eşleşmesi var. Onunla şimdi yüzleşiyoruz, polis yakında yolda olur.

Phoenix: Polisin oraya gelmesini bekle. O tehlikeli biri.

Phoenix'in numarası ekranımda yanıp sönüyor ama aramayı reddediyorum. Cevap vermediğimde, başka bir mesaj geliyor.

Phoenix: Oraya gidip bunun için hayatını riske atma.

Misafir evinin kapısına doğru yürürken telefonumu arka cebime koyuyorum. Kapıyı dikkatlice açıp eşikten geçerek eve giriyorum. Sağa, oturma odasına doğru döndüğümde en kötü kâbusumla karşılaşıyorum.

Bellamy odanın ortasında bir sandalyede oturmaktadır. El ve ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına iple bağlanmıştır. Ağzı bantla kapatılmış. Başı göğsünde gevşek bir şekilde asılı duruyor ve yüzünün yan tarafından kan damladığını görüyorum.

Ona doğru iki koşar adım atmıştım ki babam kafama doğrulttuğu silahıyla aramıza girdi.

"Ona ne yaptın böyle?" Ona soruyorum, korku sesimi tanınmaz hale getiriyor. Ona doğru yürüyorum, göğsümü silahın namlusuna dayayarak onu geri itmeye çalışıyorum ki kıza ulaşabileyim. "Çekil, onun iyi olduğundan emin olmalıyım." Sesimdeki çılgınca tınıyı uzak tutmaya çalışarak söylüyorum.

Silahı göğsüme dayayıp beni geri çekilmeye zorluyor. "O iyi." Dedi, geriye doğru bir adım atarak. Gözlerini benden ayırmadan saçlarından bir kısmını tutuyor ve başını geriye doğru eğmek için kullanıyor. Kendine gelmeye başladığında ağzından bir inilti çıkıyor, gözleri acıyla irkiliyor. "Gördün mü? O iyi. En azından şimdilik."

Mantıklı düşünmeye çalışıyorum, ona dokunduğu için onu öldüresiye dövmek için içimdeki ilkel dürtüyle savaşıyorum.

Benim için ne kadar önemli olduğunu açıklarsam, onu kesinlikle öldürecektir. Tek umudu yoluna devam etmek ve polisin buraya gelmesine yetecek kadar uzun süre onu konuşturmak. Umarım İsviçreli değil de Alman bir aciliyet duygusuyla hareket ederler.

Aksi takdirde ikimiz de boku yeriz.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Özel dedektifle yaptığınız görüşmeye kulak misafiri oldum. Müller miydi?"

Hay sikeyim. İçimden kendime bağırıyorum.

Yeterince dikkatli değildim.

***

OceanofPDF.com

39.

Bellamy

Çığlık çığlığa bir baş ağrısıyla uyanıyorum. Tüm başım zonkluyor ve beynim kafatasımın duvarları tarafından boğuluyormuş gibi hissediyorum. Acıdan inleyerek parmaklarımı şakaklarıma masaj yapmak için kaldırmaya çalışıyorum ama kollarımı hareket ettiremiyorum.

Bileklerimde bir ip var, beni olduğum yerde sabit tutuyor.

Neden bir sandalyeye bağlıyım?

Aslında bağlı olduğumun ve tüm bu deneyimi halüsinasyon olarak görmediğimin aniden farkına varmak sistemimde bir sarsıntı yaratıyor. Hemen uyandım.

Tanrım, başım gerçekten çok ağrıyor.

Biraz rahatlamak için dönmeye çalışıyorum ama saçımı kavrayan bir el hareketlerimi kısıtlıyor. Kafamı kaldırdığımda Rogue'un göğsüne doğrultulmuş bir silahın namlusuna baktığını görünce donup kalıyorum. Gözlerim silahı, bir çift eli ve kolu takip ederek tanıdık bir yüze takılıyor.

Robert Royal.

Önümde sessiz bir çekişme yaşanırken korku omurgamdan damarlarıma doğru süzülüyor. Etrafa hızlıca baktığımda Rogue'un misafir evinde olduğumuzu fark ediyorum.

Karşılıklı konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum, sadece konuşmalarının son kısmını yakalayabiliyorum. "Özel dedektifle yaptığınız görüşmeye kulak misafiri oldum. Müller miydi?"

Neler oluyor?

Hatırladığım son şey RCA'dan ayrılıp eve gittiğim. Bir anlık acı ve sonra hiçbir şey. Rogue'un babası beni kaçırdı, ama neden? Müller'le konuşurken neye kulak misafiri oldu?

Gördüğüm gümüş parıltı silah olmalıydı. Tabancayla vurulmak zonklayan baş ağrısını açıklıyor.

Rogue'un gözleri benimkilerle buluşmak için aşağı kayıyor. Dikkatli bir şekilde açık bir ifadeden yoksunlar, ama bakışlarında söylenmemiş bir soru görüyorum.

İyi misin?

Gizlice başımı sallıyorum, başım zar zor hareket ediyor. Rogue'un gözleri tekrar babasınınkilere kayıyor, şişmiş gözbebeklerinde öfkeyle nefret birbirine karışıyor.

"O zaman senin için her şeyin bittiğini biliyorsun. Bundan kurtulamayacaksın."

Neyden paçayı sıyıracaksın? Çığlık atmak istiyorum.

Ama şu anda emin olduğum bir şey var - ne yaparsam yapayım, Robert'ın dikkatini tekrar üzerime çekmek istemiyorum. Belli ki aklını kaçırmış ve isteyeceğim son şey kendimi onun silahıyla yüz yüze bulmak.

"Hapse girmeyeceğim."

"Planın ne o zaman? Neden onu alıp beni buraya getirdin?"

Robert, sanki Rogue komik bir şey söylemiş gibi manyakça gülüyor. "Güvenini bana devretmeni istiyorum. Bunu isteyerek yapacağını düşünmediğim için Bellamy'yi buraya... teşvik olarak getirdim."

"Aylarca güvenime erişemeyeceğim ve bunu biliyorsun."

"Param o zamana kadar yeter. Beni mirasının yediemini yapacaksın ve ben de avukatlarımla birlikte mirası bana devretmek için çalışacağım."

"Kaçışını finanse etmen için sana para vereceğimi mi sanıyorsun? Düşündüğümden daha da kafayı yemişsin ve bu da bir şey ifade ediyor. Annemi öldürdüğün için hayatının sonuna kadar hapiste çürümeni sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Rogue ona ters ters baktı. Sesi hırçın ve kırık, duygusu sesinden belli.

Dudaklarımdan şok olmuş bir çığlık dökülüyor, istesem de durduramayacağım bir çığlık.

"Onu o mu öldürdü?" Soru Rogue'a yöneltilmişti, sesimdeki kuşku çok açıktı.

Rogue'un babası annesini öldürdü.

Kalbim onun için kırılıyor. Babasından ne kadar nefret ederse etsin, annesinin öldürülmesinin arkasında onun olduğunu ve bunu uzun süre saklayıp paçayı sıyırdığını öğrenmek onu mahvediyor olmalı. Annesini bulmaya çalışmasının nedenini bana hiç açıkça söylememişti, mutlu bir kavuşma mı yoksa bir kapanış mı umuyordu, ama her iki durumda da acı onun için dayanılmaz olmalı. Keşke ona sarılabilsem ve ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilsem.

Ne zamandır bildiğini ve bana neden söylemediğini merak ediyorum. Aldattıktan sonra, yakın zamanda öğrenmiş olmalı. Bu ihaneti hatırlayınca içimdeki asit çalkalanıyor ama bastırıyorum. Cinayet ve adam kaçırma bağlamında, aldatma sorunlarımızın en küçüğü.

"Sen bir bok parçasısın." Başımı babasına doğru çevirip ona iğrenç bir bakış fırlatarak öfkeleniyorum. "Bir eş katili ve çocuk istismarcısı. Aynada kendine nasıl bakıyorsun? Hiç pişmanlık duymuyor musun?"

Rogue'un annesinin öldürülmesinin arkasında onun olduğunu öğrenmenin öfkesiyle odadaki silahı unuttum.

"Bellamy, dur." Rogue uyarıyor.

Çok geç. Şimdi Robert'ın dikkatini çektim. Bana doğru dönerken silahını Rogue'a doğrultmuş durumda.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun küçük kız, silahı olan benim." "Evet ve sandalyeye bağlı olan benim çünkü silahın olsa bile hala bir korkaktan başka bir şey değil."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun." Tersledi.

Gözleri vahşi, hareketleri çılgınca ve öngörülemez.

"Beni susturmak için vurman gerekecek." Ona ağzımı bozarak karşılık verdim. "Seni buraya neden getirdiğimi sanıyorsun?" Diyor, konuşması yavaş ve Zalim. Bu işi uzatıyor, önünde korkudan titrediğimizi görmekten zevk alıyor.

İçinde bulunduğum durumun ani gerçekliği, daha önceki cesaretimin bir anda buharlaşmasına neden oluyor. Korkudan öylesine titriyorum ki, kalp atışlarımın hızından dişlerimin birbirine çarptığını duyuyorum.

Görüşüm tünelleşiyor.

Duvarlar üzerime kapanıyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum.

Hayır. Hayır,

hayır, *hayır.*

Şimdi olmaz.

Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum ve Rogue'un beni son bulduğunda söylediklerine odaklanıyorum.

"Göğsünüzü bu şekilde açık tutun. Önceki gibi eğildiğinizde ciğerlerinizi kapatıyor ve nefes almanızı zorlaştırıyorsunuz."

Beni neyin tetiklediğini görmemek için gözlerimi kapatarak omuzlarımı geriye atmaya ve göğsümü açmaya odaklanıyorum. Hala hızla atan kalp atışlarımı yavaşlatmak için ölçülü ve tutarlı olmaya çalışarak derin nefesler alıyorum.

"Bırak onu gitsin." Rogue'un sisin içinden söylediğini duyuyorum. Bana doğru tek bir adım atıyor ki babası silahını ona doğru sallayarak onu

geriye doğru itiyor.

Zihinsel bilincime geri döndüğümde görüşümün kenarları yavaşça sıyrılıyor. Tükenmiş durumdayım, kaçırılma korkusu ve panik atağın stresi tüm enerjimi tüketmiş durumda.

Panik atak azalıyor olabilir, ancak bu umutsuz hissettiriyor.

"Sakın kıpırdama." Robert dönüp bana bakarak cevap verdi. "Bırak da küçük kız arkadaşınla geçirdiğim zamanın tadını çıkarayım."

"Eski kız arkadaşım. Sana söyledim, o hiçbir şey ifade etmiyor. Ben hayatıma devam ettim."

Birlikte geçirdiğimiz zamanı göz ardı etmesindeki rahatlık, ihanetin kendisi kadar acı veriyor. Perişan haldeyim ve onu bu kadar yanlış değerlendirdiğim için kendimde hayal kırıklığı yaşıyorum.

Burada öleceğim. Burada öleceğim ve beni neyin öldüreceğini bilmiyorum, silahıyla baba mı yoksa acımasız sözleriyle oğul mu?

"Bu doğru mu?" Robert kolunu yavaşça bana doğru sallıyor ve göğsüme doğru tutuyor.

"Ona silah doğrultma." Hırlıyor. "Yoksa ne olur?" Babası onu kışkırtarak cevap verir.

"Seni s-" Rogue bana doğru birkaç adım atarak bağırıyor. Silahın kurma sesi sessiz odada patlayarak onu olduğu yerde durdurdu. Gözleri benimle silah arasında gidip gelirken elleri zararsız olduğunu göstermek için havaya kalkıyor. Artık gözlerinde gerçek bir korku var. Bu bana şimdiye kadar gösterdiği en savunmasız duygu ve beni korkutuyor.

Çünkü Rogue asla korkmaz. Babası tarafından saldırıya uğradığını gördüğümde bile.

Kızgın ve kırgındı ama asla korkmadı.

Eğer korkuyorsa, o zaman başımın gerçekten belada olduğunu biliyorum.

"Kapa çeneni. Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Silahı şakağıma dayamadan önce tehdit ediyor. Tenime değen metalin buz gibi soğuk dokunuşu korkuyu mutlak, kemik titreten bir dehşete dönüştürüyor. Donup kaldım, bir yutkunmanın bile tetiği çekeceğinden korkuyorum. "Parayı bana ver."

Gözlerimi kapatıyorum. Eğer burada öleceksem, burayı görmek istemiyorum. Thayer, annem ve benim gülüp eğlendiğimiz anılar zihnimde bir çıkrık gibi dönüp duruyor.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor. Ölmek istemiyorum. Bu şekilde değil.

"Her kuruşunu sana devredeceğim, sadece-" Rogue bocalayarak cevap verir. "Ona zarar vermeyin."

Kısa sessizlik dışarıdan gelen bir siren sesiyle bozulur. Polis.

Robert'ın gözleri pencereye kayar ve Rogue onun bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak üzerine atlar ve onu yere yıkar.

"Rogue!" Bağırıyorum, çaresiz.

Silah için mücadele ederek yuvarlanıyorlar. Silah aralarında sıkışmış, hakimiyet için güreşirken her ikisinin de avuçlarında sıkıca kavranmış.

Canını yakacak. Kafamın içinde bir ses çığlık atıyor.

Hayatımı kaybetme ihtimalim kadar onu kaybetme ihtimalim de korkunç. Burada öylece oturup bunu izleyemem. Bileklerimi iplerden kurtarmaya çalışıyorum ama çok sıkılar. Aklıma gelen tek şey *Charlie'nin Melekleri'ndeki* Drew Barrymore. Sandalyenin kenarlarına tutunarak Bacakların kırılacağı umuduyla yukarı zıplayıp geri inmek.

Yapmadıkları zaman sinirli bir uluma çıkarıyorum.

Hâlâ silah için dövüşüyorlar ama şimdi güç Robert'ta. Rogue'u sırt üstü çevirdi ve silahı ona doğru itmeye çalışıyor.

"Yardım edin! Polis!" Avazım çıktığı kadar bağırıyorum. "Lütfen bize yardım edin!" Bunu yaparken aşağı yukarı zıplıyorum, ek gürültünün polisi bize ve ana eve yönlendirmesine yardımcı olacağını umuyorum. Pencereden görebildiğim kadarıyla henüz dışarıda kimse yok. "Biz misafir evindeyiz." Elimden geldiğince yüksek sesle bağırarak ekliyorum.

Odada büyük bir patlama sesi duyulur.

Başımı onlara doğru çeviriyorum.

"Hayır!" İkisi de hareket etmiyor.

"Rogue? Rogue! İyi misin? Lütfen bir şey söyle." Şimdi hıçkırarak söylüyorum. "Fikrimi değiştirdim. Senin kahraman olmanı istemiyorum. Hayatını bu şekilde riske atacaksan olmaz. Kötü adam ol."

Yerde bir hareketlenme olur ve ardından Rogue ortaya çıkar, babası üzerinden yuvarlanır ve gevşek bir şekilde yanına yere düşer. Rogue kanlar içinde.

"Kanaman var! İyi misin?"

Dizlerinin üzerine çöküyor ve kısa mesafeyi sürünerek bana doğru geliyor. Elleri önce ayak bileklerimden başlayarak düğümleri çözmeye çalışıyor.

"Ben iyiyim. Vurulan o." İkinci düğüme doğru ilerlerken şöyle diyor. "Sen iyi misin?"

Bakışlarım babasının sırt üstü yattığı yere doğru kayıyor. Kan gömleğini ıslatıyor ve vücudunun üst kısmında birikiyor. Kanın yayılma ve etrafındaki döşemelere sızma şekli karşısında donup kalıyorum.

Gözleri boş boş uzaklara bakıyor. Ölmüş.

"Ben iyiyim."

Rogue son düğümü çözmeyi bitiriyor.

"Titriyorsun." Dedi, beni kollarının arasına alarak.

Duvara çarparak kırılan bir kapının sesini duyduğumuzda kafalarımız girişe yöneliyor.

"Genève Jandarması! Mains en l'air!"

***

Polis, Rogue'a olaylarla ilgili ifadesini almak ve kanıtları incelemek üzere karakola kadar eşlik etti. Bu arada, bir ambulans beni gözlem için bir gece kalmamın emredildiği yerel hastaneye götürdü.

Dünden beri onu ne gördüm ne de haber aldım. H â l â karakolda mı yoksa eve gitmesine izin mi verildi bilmiyorum. Evde olabileceği ve bana ulaşmadığı düşüncesi midemi hayal kırıklığına uğratıyor. Ayrılmış olabiliriz ama hala beni kontrol edecek kadar önemsediğini düşünmüştüm.

Kızlar bu sabah ziyarete geldiler, atıştırmalıklar ve dedikodu getirdiler. Thayer bana uzun süre sarıldı, gitmeme izin vermedi ve onsuz ölmeye iznim olmadığını söyledi. Birkaç dakika önce gittiler ve şimdi yalnızım, taburcu edilmeyi beklerken hayal kırıklığı içinde odamda volta atıyorum.

Kapının sürgüyle açıldığını duyduğumda dönüyorum, kapıda kimin durduğunu gördüğümde ağzım açık kalıyor.

"Merhaba tatlım." Annem odayı geçip kollarını bana dolamadan önce şöyle diyor. "Seni çok özledim."

"Anne." Duygular boğazımda düğümlenirken kelimeyi boğarcasına söylüyorum. Beni sıcak kucağına çektiğinde ve tanıdık parfümünün kokusunu aldığımda gözyaşlarına boğuluyorum.

"Bir şeyin yok, tatlım." Sadece annenin yapabileceği şekilde saçlarımı okşayarak cevap veriyor. "Şimdi buradayım."

Ben omzunda ağlarken birkaç dakika boyunca bana sarılıyor, son yirmi dört saatin korku ve endişesi onun kollarında eriyip gidiyor. Sonunda geri çekiliyorum, ıslak yanaklarımı silerken bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyor, Robert'ın bana vurduğu yerden kafamdaki dikişlere dokunmamaya dikkat ediyor.

"Acıyor mu?"

"Bana biraz ağrı kesici verdiler, bu yüzden gerçekten hissetmiyorum."

"Çok özür dilerim. İyi olmana sevindim. Seni kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum." Dedi, konuşurken sesi çatlıyordu. Benim korktuğum kadar, kızının kaçırıldıktan sonra hastaneye kaldırıldığı haberini duyduğunda onun da aynı derecede korkmuş olması gerektiğini fark ediyorum.

"Buraya nasıl geldin? Geleceğini nereden bildin?"

"Genç bir adam beni aradı." Bana bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor. "Bana neler olduğunu ve gelip seni görmem gerektiğini söyledi. O'Hare'de beni bekleyen bir uçak olduğunu söyledi ve kesinlikle de vardı."

Kalbim onun sözleriyle göğsümde tökezliyor. "Sana kim olduğunu söyledi mi?"

"Sanırım beni kimin aradığını tam olarak biliyorsun." Sırıtarak söylüyor. "Bana ondan bahset. Benimle hakkında hiç konuşmadığın bir adamın beni senin yanına getirmek için nasıl özel bir uçak gönderdiğini bilmem gerekiyor." Bana sert bir bakış fırlatarak ekliyor.

"Özür dilerim. Ben... Ben sadece kendimi kaptırdım. Bu gerçekten karmaşık bir durum ve durumu düzeltene kadar sana ondan bahsetmek istemedim."

"Peki ya sen?"

"Beni aldattı. Bu yüzden ayrıldık. Babası yanlışlıkla beni hala koz olarak kullanabileceğini düşündü, hepsi bu."

"Onun hakkında ne hissediyorsun?"

"Onu sevdim... onu sevdim." Gerçeği itiraf ederken gözümü ondan kaçırarak söylüyorum - duygularım bir gecede yok olmadı.

"Tatlım," diyor, ellerimi avuçlarının içine alıp sıkıyor. "Bu aldatma meselesini bilmiyorum ama o adam sana çok değer veriyor. Güçlü duygular beslemediğin birinin annesi için uçak kiralayamazsın."

"Eminim beni bu işe bulaştırdığın için suçluluk duyuyorsundur."

"Belki de bunun için beni yanında isteyeceğini bildiği içindir." Dedi. "Gelmem için bana yalvardı. Cesaretlendirilmeye ihtiyacım olduğundan değil, ama seninle ilgilenildiğinden emin olmak için çaresiz görünüyordu."

"O dünyanın en iyi insanı olma kapasitesine sahip. Bunu ilk elden tecrübe ettim ve sizi buraya getirmesi de bunun bir başka kanıtı. Ama bu aldattığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Bunun üstesinden gelemem ve gelmeyeceğim."

Kapı tekrar kayarak açılıyor ve Rogue'un sanki onu ben çağırmışım gibi adım adım odaya girişini izliyorum. Annemi ve beni odanın ortasında görünce aniden durdu.

Tamamen evcilleşmemiş görünüyor, saçları dağınık ve gözleri vücudumda gezinirken vahşi, hem yaraları kontrol eden hem de gördüklerini takdir eden bir bakışla her yerimi inceliyor. Tüm vücudum onun incelemesiyle canlanıyor. Onun sıcak kucağına adım atmaktan ve yüzümü göğsüne gömmekten başka bir şey istemiyorum.

Ama değişen bir şey yok.

"Burada ne yapıyorsun?"

Annem onunla yüzleşmek için dönüyor, önünde dururken onu içine alıyor.

"Seni görmem gerekiyordu." Konuşurken ensesini ovuşturarak cevap veriyor. "Ben... Bana ne kadar yaralı olduğunu söylemediler. İyi misin?"

Başımı salladım. "Birkaç dikiş var ama neyse ki beyin sarsıntısı yok. Ya sen?"

"Ben iyiyim." Küçümseyici bir el sallamasıyla cevap veriyor. "Senin için endişelendim. Daha erken gelemediğim için özür dilerim, ifademi yeni bitirdim ve doğrudan buraya geldim."

Gözlerinde öyle bir yoğunlukla bana bakıyor ki, ruhumun derinliklerini görüp göremediğini merak ediyorum. Uzun bir an boyunca, gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyoruz. Bakışlarını üzerimde fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

Annem yanımızdaki sessiz alışverişi izliyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

"Merhaba, ben Trish. Rogue'du, değil mi? Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Elini uzatarak ona doğru bir adım attı. Adam elini sıkıyor ve gözlerini isteksizce benden ayırıp ona bakıyor.

"Sizinle tanıştığıma da memnun oldum. Gelebilmenize sevindim." Bana dönüp bakmadan önce ona sıcak bir gülümseme verdi.

"Onu getirdiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten, bu benim için dünyalara bedel ve jestin için minnettarım." Ona söyledim. "Ama lütfen git. Ben iyiyim, söz veriyorum, ama gerçekten şu anda seni görmek istemiyorum."

"Ben-," diyor, sözlerini düşünmek için duraklıyor. "Pekâlâ. Yine de bu iş bitmedi."

"Bitti." Isınmadan karşılık veriyorum. "Bundan emin olabilirsin." Gözlerimi ondan kaçırıyorum, bağlantımızı kesiyorum.

Anneme doğru dönerken ayak sesleri duyuyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var. Lütfen kullanmaktan çekinme." Çıkıp gitmeden önce ona söyledi.

Annem aniden bana doğru dönmeden önce kapının arkasından kapanışını izliyorum.

"Bellamy, erkeğinin ne kadar ateşli olduğundan bahsetmedin. Yani *vay canına*, her şeyi bilmem gerek."

Hemşire taburcu evraklarımla içeri girdiğinde gülerek karşılık veriyorum. "Sana anlatacağım."

OceanofPDF.com

40.

Rogue

Bellamy'yi görmeyeli bir haftadan fazla oldu ve bir dakika daha beklemeyeceğim. Onu rahat bıraktım, annesiyle geçirdiği zamanın tadını çıkarmasına izin verdim ama artık yetti. O benim ve artık bu gerçeklikten kaçamayacak.

Annesi bu sabah eve döndü, o yüzden yalnız olduğunu biliyorum. Kızımı almaya gitmeden önce aşmam gereken tek bir engel var.

Dışarıda, ağılın avlusunda durmuş dışarı çıkmasını bekliyorum. Kapılar açılır ve kadın etrafına bakmadan dışarı çıkar.

Mükemmel, tam da aradığım kişi.

"Thayer."

Kan donduran bir çığlık atıyor, göğsünü tutarak bana doğru dönüyor. Karşısındakinin ben olduğumu görünce belinden eğildi ve nefesini tutmaya çalışırken derin derin nefes aldı.

"Neyin var senin? Kadınlara böyle sinsice yaklaşamazsın, hiç gerçek suç dizisi izlemedin mi?"

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim."

"Eğer Bellamy'yi görmeye geldiysen, bu olmayacak. Zaten yeterince zarar verdin, seni ona bir metre yaklaştırmayacağım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ve tam boyuna doğru dikleşerek söylüyor.

"Konuşmak istediğim kişi sendin."

"Ne halt istiyorsun?" Bana güvensiz bir bakış fırlatarak soruyor.

"Bellamy'yi geri almak için yardımın."

Esprili olmayan bir kahkaha atıyor. "Hayır. Az önce söylediğim tek bir şeyi bile duymadın mı?" Diyor, çantasını omzuna atıyor ve yürümeye başlıyor

Yürü git.

"Dur." Peşinden gürledim ve o da durdu. Yavaşça arkasını dönüyor, benden birkaç adım ötedeki pozisyonundan bana şüpheyle bakıyor. "Bak, bunu tamamen onun en iyi arkadaşı olarak sana nezaketen yapıyorum çünkü seni dinliyor. Ayrıca hayatımı kolaylaştırmak için, onu geri kazanmaya çalıştığımda bekçi köpeği gibi yoluma çıkmaman için. Ama aslında benim ya da ilişkimiz hakkında ne düşündüğün umurumda bile değil. Senden geçmem gerekiyorsa, geçerim. Bellamy benim ve sen onaylasan da onaylamasan da onu geri alana kadar durmayacağım."

Kaşlarını çatıyor. "İlginç bir taktik. Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, ona doğru yürüyerek. "Sana söylüyorum, hiçbir şey onu geri almamın önüne geçemeyecek.

"Neden onu geri istiyorsun ki? Aldatan sendin, unuttun mu?"

"Ben yapmadım. Yaptığımı düşünmesini sağladım ama bunu ona ben açıklayacağım, sana değil."

Bana hâlâ şüpheyle, ikna olmamış bir şekilde bakıyor.

"Muhtemelen sensiz daha iyi durumda. İstediği herkese sahip olabilir." Tepkimi kartal bakışlı bir dikkatle izleyerek atıldı.

"Bana sahip olacak." Dişlerimi sıkarak söylüyorum, sırtım dimdik ve yumruklarım sıkılı.

"Bunu neden
yaptın?" "Onu
korumak için."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun, Thayer." Ses tonuma hayal kırıklığı karışarak cevap veriyorum. "Henüz ona söylemediğim sözleri söyletme bana."

O sessiz kalıp önündeki kararı düşünürken kendimi nefesimi tutarken buluyorum. Ne karar verirse versin, onu görmeye gitmemi engelleyecek hiçbir şey yok. Gerekirse kapıyı kıracağım.

"Yoluna çıkmayacağım." Sonunda söyledi. "Kendi kararını kendisi verebilir."

***

Thayer beni süitlerine götürüyor ve kapıyı açıyor. Bellamy mutfakta, kesme tahtasında bir şeyler doğruyor, sırtı kapıya dönük.

"Hemen döndün mü?" Arkasını dönerek soruyor. "Bir şey mi unuttun-" Gözleri yan tarafta duran Thayer'a kaydı. "Onu içeri mi aldın?"

Thayer bir adım öne çıkar. "Beni dışarıda köşeye sıkıştırdı ve söyleyeceklerini dinleyene kadar gitmeme izin vermedi. Çok inatçı biri." Bana zararsız bir bakış fırlatarak ekliyor. "Ne olursa olsun, bence onu dinlemelisin. Seni geri almakla ilgili güzel bir konuşma yaptı. B'nin çekiciliğini anlıyorum, gerçekten."

Bellamy ellerini bir mutfak havlusuna siler ve onu tezgâhın üzerine atar.

"Sizi yalnız bırakayım." Thayer diyor ki. "Sadece bunu alıyorum, böylece ulaşamayacağım bir yerde olacak." Bana doğru dönmeden önce Bellamy'nin elindeki bıçağı alarak ekliyor. "Sana güvendiğim için beni pişman etme. Eğer en iyi arkadaşıma bir daha zarar verirsen, aile mücevherlerini Noel süsü olarak kullanırım. Beni anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve o da yatak odasına gidip kapıyı kapatıyor.

Bellamy bana bakmadan önce onun gidişini izliyor. İç çekmeden önce birkaç dakika sessizce durduk.

"Eee? Ne istiyorsun?"

"Özür dilerim."

Yüzünde şaşkınlıkla bana bakıyor. Belli ki benden bu sözleri duymayı beklemiyordu. "Ne için?"

"Seni ailemin karmaşasına sürüklediğim için. Hayatını riske attığım için. Geçen hafta olanlara tanık olmanın yarattığı duygusal travma için." Ona söyledim. "Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değildi. Baban hastaydı, senin yapabileceğin bir şey yoktu." Özrümü elinin tersiyle itti. "Annemi buraya nasıl bu kadar çabuk getirdiğinizi sormak istiyordum."

"İfade vermeden önce avukatımı aramama izin verdiler. Onun yerine ben aradım, yalnız kalmanı istemedim."

Uzaklara bakmadan önce bir an beni düşündü. "Peki, teşekkürler. Onunla harika bir hafta geçirdim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Ona söyledim. "Seni
özledim." Görmezden geliyor. "Sen nasılsın?" "Pek
iyi değilim."

"Tahmin edebiliyorum. Ailen için üzgünüm."

"Onlar için yas tutmak için yıllarım vardı. Annem ortadan kaybolduğundan beri, babam da bana ilk vurduğu andan beri." Ona dürüstçe söyledim. "Nedeni bu değil."

"Neden o zaman?"

"Çünkü yastığımdan kokun gitti ve uyuyamıyorum." Gözlerimi kırpmadan ona bakarak söylüyorum. "Geri istiyorum. Aslında ona ihtiyacım var."

Gözlerinde öfke parlıyor, yürüdüğümden beri gösterdiği ilk duygu. içinde.

Güzel, sanırım. *İlerleme kaydediyoruz*.

"Bunu başka biriyle yatmadan önce düşünmeliydin." "Onu becermedim."

Cansız bir şekilde gülüyor. "Sana inanmıyorum." "Neden inanayım ki?"

"Neden yapmayasın ki?" O da karşılık veriyor. "Çünkü seni seviyorum."

İçinde bir şeyler kırılıyor ve benden uzaklaşıyor. "Çık dışarı."

"Hayır."

"Çık dışarı!" Diyor, sesi duygusallıktan arınmış bir şekilde Gözyaşlarını geri ver.

"Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Peki, o zaman ben gidiyorum." Tezgâhtan anahtarlarını, cüzdanını ve telefonunu kaptığı gibi kapıya doğru yöneldi. Sağa doğru iki adım atarak çıkışını engelliyor ve ona doğru yükseliyorum.

"Beni dinleyene kadar olmaz." Ona söyledim. Çenesini kavrayıp yüzünü bana doğru çeviriyorum ve onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "İster inan ister inanma, sana deliler gibi aşığım Bellamy. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum - aşka dair bildiğim tek şey acımasız yumruklar ve sonsuz acı, bu yüzden onu hissettiğimde nasıl tanıyacağımı bilmiyordum. Her öğleden sonrayı gözaltında geçirdiğimiz zaman ya da en sevdiğim Lübnan yemeklerini pişirdiğin zaman ya da ilk tanıştığımız zaman bile olabilir. Kesinlikle o zaman sana takıntılı hale geldim çünkü o zamandan beri bir saniye bile aklımdan çıkmadın. Sabahları seni düşünerek uyanıyorum, iyi haberler vermek istediğim ilk kişi sensin ve geceleri yatağımda istediğim tek kişi sensin."

"Sana ne zaman aşık olduğumu bilmiyorum ama emin olduğum bir şey varsa o da babam sana silah doğrulttuğunda dünyamın neredeyse sona erdiğidir. Sana daha fazla zarar vermesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim."

"O beni senin kadar incitmedi." Gözyaşlarıyla cevap veriyor.

"Size doğruyu söylüyorum. Lyra'ya hiç dokunmadım. Babamın annemi öldürdüğünü öğrendiğimde onunla yüzleştim ve o da seni tehdit etti. Sana olan hislerimi benden önce biliyordu ve bunu bana karşı kullandı. Büyük açılışta her şeyi ben ayarladım, böylece aldattığımı düşünecektin ve ayrılacaktık. Seni bu şekilde incitmek ve benden nefret etmeni sağlamak kalbimi parçaladı ama beni sevmeye devam edip tehlikede olmaktansa benden nefret etmeni ve güvende olmanı tercih ederim. Sen dünyada en çok değer verdiğim kişisin, senden vazgeçmek yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi ama bunu seni korumak için yaptım. Sonunda bir fark bile yaratmadı."

"Bana söyleyebilirdin."

"Gitmeme izin verir miydin? Bana dürüstçe söyle." O cevap vermeden ben ekliyorum. "Uzak durmazdın ve kendi başıma halletmeme izin vermezdin."

"Hayır, ama bu senin vereceğin bir karar değildi. Bu ilişkide ikimiz varız, benim adıma keyfi olarak karar veremezsin, özellikle de bu kararlar beni incitiyorsa."

Belini kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum, vücudunun bana karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Çok uzun zaman olmuştu. "Sana yalan söylediğim ve seni incittiğim için özür dilerim ama verdiğim karar için özür dileyemem. Seçme şansım olsa yine aynısını yapardım."

"Onunla yatmadın mı?"

"Ona dokunmadım bile. İstediğim tek kişi sensin. Benim için başka kimse yok."

Göğsüme doğru itiyor ve ben de isteksizce gitmesine izin veriyorum. "Bilmiyorum, Rogue." Gözlerime bakmadan söylüyor. "Lütfen."

Ses tonum çaresiz ve yalvarırcasına. Bakışları benimkilere kayıyor, bunu duyduğuna şaşırıyor.

"Yalvarmamı mı istiyorsun? Beni affetmen için bu gerekiyorsa hemen şimdi dizlerimin üzerine çökeceğim." Tek dizimin üzerine çöküyorum ama elini uzatarak beni durduruyor.

"Yapma."

Beklentiyle ona bakıyorum, kararını beklerken nefesimi göğsümde tutuyorum.

"Seni affediyorum. Ama," diye ekliyor, hareketimi durdurmak için elini kaldırıyor. "Köpek kulübesindesin. Yapman gerekenler var."

"Sikeyim evet." Haykırıyorum. Kollarımı ortasına doluyorum ve ayağa kalkıyorum, o mutlu bir şekilde gülerken onu bir çemberin içinde sallıyorum. "Boku yedin bebeğim. Çünkü artık sana sahibim ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

***

OceanofPDF.com

41.

Bellamy

Rogue beni yatak odama taşıyor ve beni yatağa bırakmadan önce kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor. Dirseklerimin üzerine kalktım ve gömleğini yırtıp çıkarırken onu izledim. Karnının belirgin çıkıntıları loş odada dalgalanıyor.

Ona uzanıyorum ama bileğimi tutup yana doğru çekiyor. Suratımı asıp ona bakıyorum.

Bir dizini bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve üzerime eğilirken destek olarak kullanıyor. Gömleğimin yakasını iki yandan kavrayarak sertçe çekiştiriyor ve bedenimden ayırarak ikiye bölüyor.

Aç bakışları beni yutarken sütyenimle onun altına uzanıyorum. Dudakları göğsümde, göğüslerimde ve düz karnımda tüy kadar hafif öpücükler bırakıyor. Dili göbek deliğime dalmadan önce etrafında dönerken gözlerim başımın arkasında dönüyor.

"Önce bana birkaç cevap borçlusun." İki elimi de tutup başımın üzerinde sabitleyerek söylüyor.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Jeremy." Hırlıyor. "Bilmem gerek."

Ona takılmaya karar verdim. "Bunun konuyla ilgisi yok. O zamanlar birlikte değildik."

Üstümde donup kalıyor, gözleri gözlerimi ararken başını kaldırıp bana bakıyor. "Ateşle oynuyorsun Bell. Benimle oyun oynanacak havada değilim, hele ki konu başka bir adamın sana dokunmasıysa hiç değilim. Sana çıkma teklif etti mi?"

"Evet."

Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı gelirken beni kavrayışı sıkılaşıyor. "Evet mi dedin?"

Başımı sallıyorum.

"Seni öptü mü?" Başparmağını dudaklarımda gezdirerek soruyor ve vücudumda bir ürperti yaratıyor.

Başımı tekrar sallıyorum.

"Sana dokundu mu?"

"Nerede?"

"Bellamy." Sesi tehditkâr bir şekilde gıcırdıyor ve beni daha da heyecanlandırıyor. "Herhangi bir yerde."

Öfkeli sahipleniciliğinin yatakta ortaya çıkmasına bayılıyorum. Onun dokunuşunu hissetmeyeli çok uzun zaman oldu ve şimdi onu istiyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Şükürler olsun." Ağzı benimkine çarpmadan önce rahatlamış bir şekilde cevap verdi.

Dillerimiz birbirleriyle çarpışırken hâkimiyet için birbirleriyle savaşıyorlar. Daha fazla temas için çaresizce sırtımı ona yaslıyorum. Bir eli aşağı inip belimi kavrıyor, parmakları tenime batıyor. Öpücük acımasız ve düpedüz şiddetli, haftalarca süren kızgınlık ve acıyı taşıyor, yeniden bir araya gelmenin verdiği rahatlamaya dönüşüyor.

"Seni seviyorum ve seninle daha sonra sevişeceğim ama şu anda seni becermem gerekiyor."

Onun ateşli sözleriyle tenim karıncalanıyor. Elleri bileklerimi serbest bırakıyor ve sütyenimin kaplarını aşağı çekerek göğüslerimi tuttukları yerden kurtarıyor. Başını göğsüme doğru eğiyor ve bir meme ucunu ağzıma alıyor. Bu hisle haykırıyorum, parmaklarım ağzını bana karşı tutmak için saçlarını kazıyor.

Sol meme ucumu emiyor ve ısırıyor, sağ göğsüme kabaca masaj yaparken onu dikkatle okşuyor.

Onun için o kadar ateşliyim ki, sadece meme uçlarımı uyarma şeklinden, özellikle de sağdakine geçtiğinde boşalacağımdan korkuyorum.

"Rogue." İnliyorum.

"O benim, bebeğim." Başını kaldırıp dudaklarıma bir öpücük kondurarak cevap veriyor.

Hafifçe doğrulup kotumun düğmesini açıyor ve tek hamlede bacaklarıma indiriyor. Altında uzanan göğüslerime ve sadece tangamın ince tabakasıyla örtülü amıma bakıyor ve tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor.

Yüzünü boynuma sokmadan önce beni öpmek için aşağı iniyor. Kulağıma fısıldamak için geri gelmeden önce her zamanki izlerini bırakarak boğazımın sütununu yalıyor ve ısırıyor. "Tanrı seni yaratırken kalıbı kırdı. Sen mükemmelsin." Mırıldanıyor. "Benim olduğuna inanamıyorum."

"Ben seninim." Ona söyledim.

"Siktir." Keskin bir şekilde haykırır. "Bir daha söyle."

Kollarımı boynuna dolayarak ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Ben seninim."

"Çok haklısın."

Tangamı bacaklarımdan aşağı çekiyor ve beni yatağın kenarına çekmeden önce odanın diğer ucuna fırlatıyor. Bacaklarımı dizlerimden büküyor, bacaklarımın arasına yerleşirken onları iki yanına yerleştiriyor.

Kolları kalçalarımı sarıyor ve dili dışarı çıkıp amımı açıklığımdan klitorisime kadar yalarken yüzü merkezime doğru iniyor.

Bu hisle sırtım yataktan kalkıyor, ama beni tekrar yalarken yerinde tutmak için kalçalarımı tutuyor. Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum, dudaklarının bana temas etmesini bekliyorum. Beni bunun için zorlamıyor, dili neredeyse çılgınca bir hızla amımda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor.

"Tadın çok güzel. Şimdiye kadar yediğim en iyi yemek."

Bu hissin verdiği zevkle başımı arkaya atıyorum. Benden gelen sesler tanrısal değil. Dili içime doğru iterken başparmağı klitorisime fiske vurmak için kalçamın üzerine geliyor. Tekrar tekrar içime girip çıkıyor ve aynı anda klitorisime bastırıyor.

"Lütfen," diyorum, "çok yaklaştım."

Dilini giriş yerimden çıkarıyor ve yumruma ulaşana kadar yarığımdan yukarı sürüklüyor ve ağzına alıyor. Orgazm boyunca çığlık atarken doruk noktası beni bir yük treninin gücüyle vuruyor. Klitorisimi emmeye devam ediyor ve ben topallayarak yatağa düşene kadar onu bırakmıyor.

İki parmağını içime sokmadan önce sadece bir anlık rahatlama yaşıyorum. Bedenimden şiddetli bir ürperti geçiyor.

"Benim için her zaman çok sıkı."

Parmaklarıyla içime girip çıkıyor, beni geriyor ve kalın sikine hazırlıyor. Diğer eliyle klitorisime defalarca vuruyor, her iki elinin kombinasyonu beni ilk orgazmımdan sadece birkaç dakika sonra kenara doğru savuruyor.

Kıçımın yan tarafını tokatlamadan önce üçüncü bir parmak daha ekliyor. "Benim için gel, bebeğim." Emrediyor.

Ve biliyorum.

İkinci orgazm ilkinden bile daha güçlü bir şekilde içimi parçaladığında inleyen bir karmaşa içindeyim. İçimi parçalayan zevk ve acı dalgasına kapılmaktan başka bir şey yapamıyorum. Nefes almakta zorlanırken gözlerim kapanıyor, göğsüm öfkeyle inip kalkıyor.

"Bana bak Bellamy," diyor.

Gözlerimi açıyorum ve parmaklarını ağzına götürüp bir patırtıyla bırakmasını izliyorum.

"Lezzetli." Diyor, gözleri karanlık bir sahiplenmeyle parıldıyor.

Kemerini çözmekte acele etmiyor, yavaşça ilmiklerden çıkarıyor.

"Ellerini başının üstüne koy."

Sesi şehvetten pürüzlü, tonu hışırtılı ve normalden oktav daha alçak. Dediğini yapıyorum, onları bir araya getirip üstüme çıkarıyorum. Kemerini bağlamadan önce bileğime birkaç kez doluyor.

"Böyle kal." Emrediyor.

Doğruldu, pantolonunu ve külotunu indirdi ve girişime doğru pozisyon aldı. Çok yavaşça, sert aletinin ucunu merkezimde yukarı ve aşağı gezdiriyor. Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum ve bir bacağımı etrafına sararak onu içime itmeye çalışıyorum.

"Benim için hazır mısın, bebeğim?"

İçime güç verdiğinde başımı şiddetle sallıyorum. İçime girerken nefesim boğazımda kesiliyor, beni onun etrafında son sınırına kadar geriyor. Gözlerim geri yuvarlanırken ağzımdan sessiz bir zevk çığlığı dökülüyor.

Rogue'un eli boynuma dolanıyor ve keskin bir şekilde sıkıyor. "Bana bak."

Dediği gibi yapıyorum, dudaklarımdan kısık, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarken gözlerim onunkilere kayıyor.

"Kahretsin, bu seslere bayılıyorum."

Diğer eli yukarı doğru hareket ederek bağlı bileklerimi kavrıyor ve yatağa sabitliyor. Her iki tutuşunu da içime girmek için kaldıraç olarak kullanıyor ve baskın bir tempo belirliyor. Bu şekilde tamamen onun merhametine kalmış durumdayım ve bu da amımın duvarlarını onun etrafında kenetleyen bir ısı katmanı ekliyor.

başka bir doruk noktası. Zevk o kadar büyük ki neredeyse acı çekiyorum. Yatağımı ileri geri sallıyorum.

"Yapamam. Üçüncü kez olmaz."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Boğazımı biraz daha sıkarak söylüyor. "Ama bana duymak istediğim şeyi söyleyene kadar olmaz."

Hareketsiz kalıyor, vahşi hamleleri tamamen durma noktasına geliyor. Gözlerim çılgınca onunkileri arıyor. Beni bu şekilde bırakamaz.

"Ne?"

"Biliyor musun?"

Leğen kemiğine doğru bastırmaya çalışıyorum ama neredeyse içimden çıkana kadar geriye doğru eğiliyor. Kaybettiğim için haykırıyorum. Onu kızdırmak, bunun için uğraşmasını sağlamak istiyorum ama cinsel hayal kırıklığı beni ele geçiriyor ve sadece gerçeği söyleyebiliyorum.

"Seni seviyorum."

Bana şimdiye kadarki en yavaş, en kendini beğenmiş sırıtışını yapıyor ve tekrar içime giriyor. "Ben de seni seviyorum."

"Söz mü?" Elim başımın üzerinde dururken serçe parmağımı uzatarak söylüyorum.

Bakışları bir ona bir bana kayıyor, gülümsemesi memnun. Bileğimden tutuyor ve ellerimi başımın üzerinden geçirip karnımın üzerine koyuyor. Serçe parmağını benimkinin etrafına doluyor.

"Pinky söz veriyorum."

İtişlerini tekrar hızlandırıyor ve kalçalarını vahşi bir hızla bana doğru itiyor. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor ve orgazm olduğumda geçici olarak körleştiğimi hissediyorum. Rogue üstüme düşüyor, benden birkaç dakika sonra boşalırken kalçaları yavaşça, tembelce içime pompalıyor. Tenimi ağzına alıyor ve emiyor.

İkimiz de nefesimizi tuttuktan sonra sonunda yuvarlanıyor. "İyi misin, bebeğim?" Ellerimi çözerek soruyor.

"Mhmm." Cevap veriyorum, kemiksiz. Pantolonunu yukarı çekip mutfağa yöneliyor ve birkaç saniye sonra bana uzattığı bir bardak suyla geri dönüyor. Yanımdaki yatağa uzanıyor ve bir kolunu ortama dolayarak beni kendine doğru çekmek için kullanıyor.

Yan yatmış, dirseğine ağırlık vererek bana bakıyor. "Teşekkür ederim." Sudan bir yudum alarak söylüyorum.

Çenesinin ucuyla onaylıyor. "İyi bir erkek arkadaş olmaya çalışıyorum."

Bardağı yanımdaki masaya bıraktım. "Kız arkadaşın olduğumu düşünmen büyük cesaret." Ona takılarak söylüyorum.

Yemi yutmadı. "Kendine ne istersen onu söyle. Kız arkadaşım. Nişanlım. Gelecekteki karım. Benim olduğunu bildiğin sürece fark etmez."

"Kendini biraz aşıyorsun, değil mi?"

"Hayır, bebeğim. Hayatın boyunca bu işin içindesin." Kulağımın arkasına bir tutam saç koyarak bana söyledi.

"Sen de öylesin." Boynunu kavrayıp ağzını ağzıma götürmek için uzanarak o n a söylüyorum. "Ama muhtemelen önce mezun olup iş bulmalıyız." "O konuda," diyor pantolonunu almak için uzanırken. Eli pantolonuna daldı.
arka cebine sokar ve elinde kartvizit büyüklüğünde küçük bir kartla geri döner. "Bakın bu sabah ne aldım."

Kağıdı ondan aldım. Bu kadar küçük olmasına rağmen inanılmaz ağır. Arkası çok güzel, gümüş ve siyah desenler arabanın kalitesinden bahsediyor. Çevirip arkasını okuyorum.

Kral öldü. Çok yaşa Kral.

Crowned King Industries'in yeni İcra Kurulu Başkanı olarak atanmanızdan dolayı Rogue Royal'i tebrik ederim.

CKI

"Vay anasını." Bakışlarımı onunkilerle buluşturarak
söylüyorum. "Bana mı söylüyorsun?"

"Bu taşınacağın anlamına mı geliyor?" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde söylüyorum. Aubonne'dan bir şirket yönetebileceğinden şüpheliyim.

"Hayır," diye yanıtlıyor, "Mezun olana kadar geçici bir CEO olacağım. Ama bu, mezun olduğumda taşınacağım anlamına geliyor." Bana bilmiş bir bakış attı. "ABD'de bir yer olmalı."

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum.

"Bu benimle geri taşınacağın anlamına mı geliyor?" diye sordum, sesimdeki sevinç açıktı. Geleceğimizi, mezun olduktan sonra ne yapacağımızı düşünmek istemiyordum. Annemden bu kadar uzakta uzun süre yaşamamın imkânı yoktu ve en iyi ihtimalle uzun mesafeli bir ilişki, en kötü ihtimalle de bir ayrılık olacağından korkuyordum.

"Sana söyledim, gitmene izin vermeyeceğim."

Geri çekilip göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ona bakmadan önce derin bir şekilde öpüşüyoruz. "Güzel, çünkü ben de değilim."

Son

OceanofPDF.com

Sonsöz

Rogue

Geç kalıyorum.

Mezuniyet partisine geç kalırsak Bellamy bana kızacak ama iyi bir nedenim var.

Beni affedecektir.

Birlikte geçirdiğimiz dört buçuk yıldan biraz fazla sürede çok şey değişti. Mezun olduk ve Chicago'ya taşındık. Ben Crowned King Industries'in CEO'su olarak görevimi devraldım ve o da Chicago Üniversitesi'ne devam ediyor.

Bir zamanlar Amerika Birleşik Devletleri'ne asla geri dönmeyeceğimi iddia eden biri olarak buradaki hayata çabucak uyum sağladım. Bir ay içinde buradan ayrıldığımızda burayı özleyeceğim ama Londra'daki yeni hayatımızı dört gözle bekliyorum.

Rolümü her yerden çalışabilecek kadar benimsedim ve Bellamy de Nera, Six ve Thayer'a daha yakın olmak istedi. Rhys ve Phoenix'e geri döneceğim için ben de aynı derecede heyecanlıydım, bu yüzden karar vermek kolay oldu.

Notting Hill'de yakında taşınacağımız güzel bir şehir evi bulduk. Birkaç sokak ötemizde başka bir ev boştu, biz de Trish için satın aldık.

Bellamy için onu geride bırakmak söz konusu olamazdı. Ya da benim için. Son birkaç yılda benim için bir anne figürü haline geldi ve Bellamy ile olan ilişkimin en keyifli yanlarından biri oldu.

Ona hala, ona söylediğim günkü kadar, hatta daha fazla aşığım. Bana nasıl hissedeceğimi, nasıl güleceğimi, seveceğimi ve sadece... mutlu olacağımı gösterdi.

Onun için çok kolay olan ama benim tarafımdan öğrenilmesi gereken şeyler.

Bana karşı sonsuz bir sabır gösterdi. O benim en iyi arkadaşım, sevgilim, sırdaşım, hepsi bir arada ve onu sonsuza dek benim yapmak için bir saniye daha bekleyemem.

Lakeview'deki evimizin kilidinin anahtarını çevirip içeri giriyorum.

Antreden içeri uçarak giriyor. "Bebeğim! Nerelerdeydin? Geç kalacağız."

Eşyalarını almak için mutfağa yöneliyor ve ben de onu yakından takip ediyorum.

"Bir işim vardı, kusura bakmayın."

Altın bir halka takarken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Yarına kadar bekleyemeyecek ne tür bir ayak işi var?" Diğer küpesini almak için tezgâha doğru dönerek soruyor.

"Bu."

Bana doğru dönüyor, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyor ve beni tek dizimin üzerinde bir mücevher kutusunu açarken gördüğünde yüksek sesle nefes alıyor.

"İzin vereceğini bilseydim bunu üç yıl önce yapardım ama daha fazla bekleyemem bebeğim. Seni çok seviyorum. Gerçek olan bu. Sen yanımdayken düşünemiyorum ve benden uzaktayken nefes alamıyorum ve hayatımın geri kalanında her gün yanımda olmanı istiyorum. Lütfen beni dünyanın en mutlu erkeği yap ve benimle evleneceğini söyle. Ve eğer hayır dersen, fikrini değiştirene kadar her gün sana soracağımı bil."

Elini ağzına götürüyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Evet. Tabii ki evet. Milyon kere evet."

Onu yakaladım ve sevinçle etrafında döndürdüm. Ben zafer çığlıkları atarken o gülüyor.

Onu derinden öpüyorum, elim saçlarında dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ondan uzaklaşıyorum.

"Yanılmışsın." "Ne

hakkında?"

Üst dudaklarını kendi dudaklarımın arasına çekiyorum, kirli bir şekilde ağzıma alıyorum.

Öpücük.

"Hikâyemiz mutlu sonla bitiyor."

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Khai Hara

Khai Hara şu anda New York'ta yaşayan Amerikalı bir yazar. Romantik türün hevesli bir hayranı olan yazarın ilk romanı 'Long Live The King' yıllar süren bir planlamanın ardından ortaya çıktı. Boş zamanlarında seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, okumaktan ve erkek arkadaşı ve köpekleri Thunder ile vakit geçirmekten hoşlanıyor.

Yaklaşan yayınlardan haberdar olmak için onu @authorkhaihara adresinden IG'de takip edin.

OceanofPDF.com

Bu Serideki Kitaplar

Royal Crown Akademi

Çok Yaşa Kral

"Devam et, yardım için çığlık at." Sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken karanlık bir şekilde alay ediyor. "Burada kimse seni benden kurtaramaz.

İsviçre'de liseyi bitirmek için burs aldığımda, bir kötü adamla tanışmayı beklemiyorum.

Rogue Royal.

Annenizin uzak durmanızı söylediği türden bir yakışıklı, çok zengin ve ailesi yeni kabul edildiğim okulu kurdu.

Kalbimi hızlandırdığından bahsetmiş miydim? Tabii ki benden nefret ettiği için. Tanıştığımız ilk gün yanlışlıkla üzerine milkshake döktüm ve o günden beri hayatımı cehenneme çevirdi.

Ama bu annem ve benim için daha iyi bir gelecek için en iyi şansım. Beni kırmasına izin vermeyeceğim.

**Bu, alfahole, sahiplenici bir kahramana sahip ve tüm okuyucular için uygun olmayan sahneler içeren, tam uzunlukta, tek başına yarı karanlık bir aşk romanıdır.

TBD

Rhys & Thayer'ın hikayesi

TBD

Phoenix & Sixtine'in hikayesi

TBD

Gizemli adam ve Nera'nın hikayesi

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.